

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

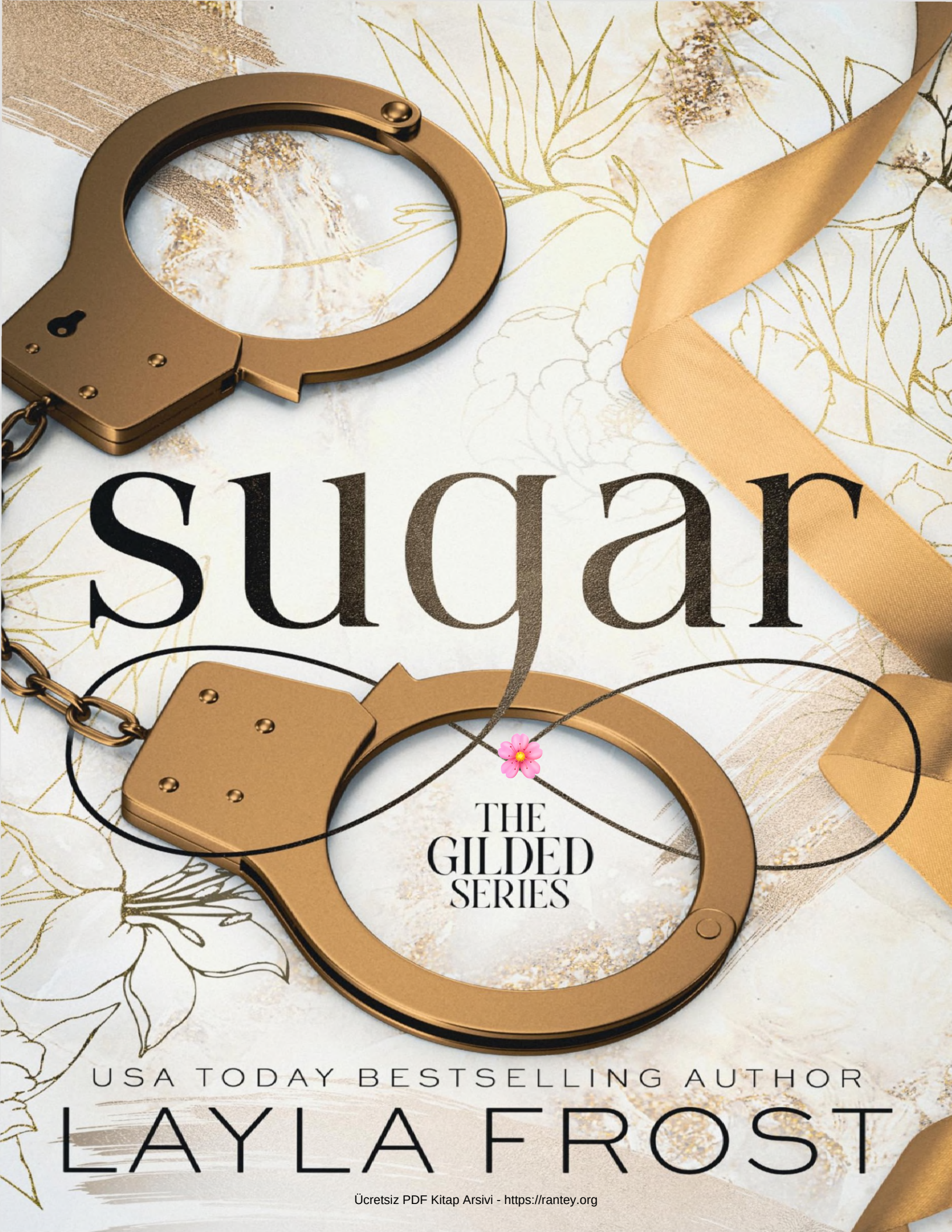
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sugar

THE
GILDED
SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LAYLA FROST

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

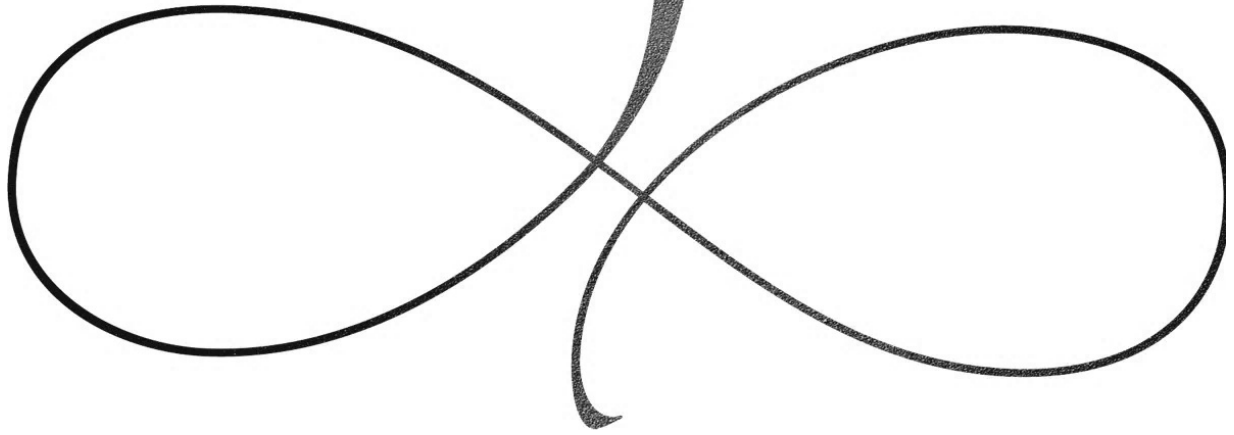
Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

sugar

CONTENTS

[Gilded 'a Hoş](#)

[GeldinizPrologue](#)

1. [Stud, Avukat](#)
2. [Suç Hayatı](#)
3. [Büzüş, Türkiye](#)
4. [Eeny, Meeny, Miny, Nepo](#)
5. [Kapsamlı](#)
6. [Altın](#)
7. [Yaldızlı](#)
8. [Vibes için](#)
9. [Öğretmen İçin Ateşli](#)
10. [İstisnalar](#)
11. [Bir Kez Gitmek](#)
12. [Lepiştir](#)
13. [Şeker](#)
14. [Açgözlü](#)
15. [Kenar Çubuğu](#)
16. [Kontrol](#)
17. [Çıkarımlar](#)
18. [Kanıtları Asla Geride Bırakmayın](#)
19. [En Güzel Aziz](#)
20. [Üçlü D'ler](#)
21. [Siktir et.](#)
22. [Açlıktan Ölmek](#)
23. [Her ikisi de](#)
24. [Tarafindan, İle, İçinde](#)
25. [İmzalı, Mühürlü, Teslim Edilmiş](#)
26. [Pullu Bir Durum](#)
27. [Perçinleme](#)
28. [Cevap](#)
29. [Kelepçeli](#)

30. [Kürsüye Yaklaşın](#)

31. [Faturalandırılabilir Saatler](#)

32. [Lanet Bir Karışıklık](#)

33. [Kaos Hiçbir Lepistes](#)

[BeklemezEpilogunu](#)

[Also by Layla Frost](#)

[Yazar Hakkında](#)

© 2025 Layla Frost

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Daqri Designs tarafından kapak

Painted Wings Yayıncılık Hizmetleri tarafından Sayfa Kenarı Tasarımı

WELCOME TO GILDED

Gizli girişi bulun, Gizlilik Sözleşmenizi imzalayın ve The Gilded Series'in eğlencesine katılın.

Ya da, bilirsiniz, bir içki ve atıştırmalık alın ve dalın.

Aynı şey.

Bu yeni dünyayı tanıtacağım için çok heyecanlıyım. Tatlı, komik ve daha çok ilişki odaklı. Ve ateşli. Merak etmeyin. Aynı zamanda *çok* ateşli. İyi şeylere geçmeden önce, teşekkür etmem gereken harika insanlar var.

Hadley Finn, düzenleme sihrin için. Çok keyifliydi. Harika redaksiyon becerilerin için Beth.

Ashley [Lewis/Geeky Girl Author Services](#)'e, yazar mesajlarına katlandığınız ve redaksiyon becerileriniz için.

Annette'e kesinlikle paha biçilemez olduğu için.

Sleep Token'a. Evet, şu gruba. Bakın, bu kitapta onları *çok* dinledim. Övgüyü hak ediyorlar.

Farklı bir şey yazdığımı duyan [Cupcakelerime](#). Bir kapak, tanıtım yazısı ya da ön sipariş linkinden başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. Umarım hepiniz benim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuzdur. Grubumuz (ve gerçekten *grubumuz*) tüm internette en sevdiğim yer. Sizler benim arkadaşlarımsınız ve günümün ve hayatımın ayrılmaz bir parçasısınız.

Güzel kapak için [Daqri Designs](#)'a sanatsal bir teşekkür.

VE HER ZAMAN OLDUĞU GIBİ M.'YE YAPTIĞIN HER ŞEY İÇİN, OLDUĞUN HER ŞEY İÇİN VE O MUHTEŞEM... BİLİYOR MUSUN? SONRA ANLATIRIM.

Gücü güçsüzlükte bulan kötülere.

PROLOGUE

MADDIE

"W SENİN OLAYIN NE, DOSTUM?"

En iyi arkadaşlarımdan biri soruma "Erkek değil," diye homurdandı, dürttüğü lapa etten başını kaldırmıyordu.

Özel okul olsun ya da olmasın, kafeterya yemekleri her zaman berbat olurdu. Ve dürüst olmak gerekirse, bizimkinin devlet okulundan daha berbat olduğundan oldukça emindim. Pizza günü ya da nachos ya da kaşık gibi kullanmamız gereken tahta bir çubukla servis edilen küçük dondurma kaplarımız yoktu. Kinoa ve mercimekle yapılan organik köfte vardı.

Bu iğrenç yemekler için personeli suçladığımdan değil. Okulun öne sürdüğü zorlu beslenme ve sağlık odaklı kriterleri karşılayacak yiyecekleri toplu olarak hazırlamaları gerekiyordu. Cesurca bir çaba gösterdiler ama bu da boşa gitti.

Teknik olarak öğle yemeği için kampüsten ayrılmasına izin verilenler sadece son sınıf öğrencileriydi, ancak bu diğerlerinin de gitmesine engel olmadı. Kalanlar ise sipariş veriyor ya da evlerinden gurme yemekler getiriyorlardı.

Ben bu son kategorideydim. Çoğunun aksine benim beslenme çantam suşi ruloları ya da doğranmış salatalarla dolu değildi. Annem bana sandviç ve abur cuburdan oluşan geleneksel bir çocuk yemeği verirdi.

Wren'in sessizliği uzayınca, "Bütün gün üç kelime bile etmedin," dedim. "Ve eminim Billy seni mezuniyet balosuna davet edecekti ama o cümlenin ortasındaiken sen çekip gittin."

Billy'ye bebekliğimizden beri aşıkıtı - Billy'nin kucağına çikolatalı süt döküp altına işediğini bağırarak söylemeyi flört etmek sandığı zamanlardan beri.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen hâlâ öyle düşünüyordu.

İlgisine karşılık verildiğinin doğrulanmasının Wren'i korkusundan kurtaracağını düşünmüştüm ama o sadece omzunu kaldırdı. "ok fazla konuşuyor."

"Billy olayını aşıtın mı?"

Olay derken takıntıyı kastetmiştim.

"Hayır," diye mırıldandı. "Sadece havamda değilim."

ğle yemeği çantamı karıştıarak sandviç kabımı çıkardım ve yarısını almak için atıktan sonra diğerini masaya doğru kaydardım. "Kafeteryanın gizemli eti canlılığınız için tehlikelidir. On dört ölmek için çok geç... Özellikle de henüz Billy ile dansa gitmemişken. Yapılacaklar listesi."

Gözlerini devirdi ama tepsisini kenara itti ve sandviçi kaptı.

Küçük cips paketini çıkarıp açtım ve paylaşmak için aramıza koydum. Diyet kola kutumu da yaklaştırdım.

Yulaf, badem ya da her neyse, bir kutu sütü atılmış tepsisine ekledikten sonra kutuyu kaptı. Simli pembe tırnaklarını kırmamaya dikkat ederek yavaşça açtı.

Sessizce yedik, benim gözlerim onda, onunkiler masadaydı.

İşimiz bittiğinde, meyvemini yarısını ayağından çözdüm ve yırttım. Hala rulo halinde olan kısmı ona uzatmaya başladım, ama o uzanmak istediğinde, uzanamayacağı bir yere kaldırdım. "Seni konuşmaya zorlamayacağım. Yine de uyarayım, Greer kesinlikle deneyecektir."

Sanki onu çağırılmışım gibi, arkadaşlık üçgenimizin üçüncüsü yanımdaki yere çöktü. Bu aşırı başarılı güzelin bir kulüp toplantısı olduğunu düşünmüştüm ama dersin bir kısmını grup çalışması almış olmalıydı. Bagetleri beslenme çantasının yanındaki masaya çarptı. "Ne yapacağım..." Gereksiz sorusu, Wren'in yüzünde gün gibi açık olan kargaşayı gördüğünde kesildi. "Ne oldu?"

İkinci kuşak arkadaş olduğumuz için üçümüzün kanka olacağı neredeyse yıldızlara yazılmıştı. Annelerimiz üniversiteden beri sıkı fıkıydı. Aynı kız öğrenci birliğine üye olmuşlar, birbirlerinin düğünlerinde baş nedime olarak görev yapmışlar ve birbirlerinden birkaç ay sonra tek çocuklarına hamile kalmışlardı. Babam ve Greer'in babası birlikte bir plastik cerrahi muayenehanesi işletiyorlardı ve hepimiz aynı sokakta yaşıyorduk.

Bu son kısmın tek istisnası biz on yaşındayken Wren'in anne ve babasının evliliğinin boka sarmasıydı. Ama bu sadece Wren ve annesinin benim evimde kalarak geçici olarak yakınlaştıkları anlamına geliyordu.

Sarhoşken kulak misafiri olduğumuz bir dedikodu festivaline göre, OG'ler -biz annelerimize böyle diyorduk- karmaşık boşanma sürecinde birlikte hapse girmekten kıl payı kurtulmuşlardı. Bunu yapmalarını istediğimden değil, ama bu gerçekten şanlı arkadaşlığa katkıda bulunabilirdi. Wren'in babasına olan hoşnutsuzluklarını, pahalı golf sopalarını kullanarak bilgisayarını, emlakçı ödülleri, içki stoklarını ve ofisinde kırılabilir her şeyi parçalayarak göstermişlerdi.

Bunu hak etmişti.

Aslında, daha kötüsünü hak etmişti. *Onu* sopalarla da dövmeliydiler.

Kaya gibi aptal resepsiyonistiyle aldatmış olması yeterince kötü ve klişeydi. Ama Wren'le her türlü resmi ziyareti reddederek durumu daha da kötüleştirmişti. Sanki Wren gözetime ihtiyacı olan bir bebekmiş gibi yoğun çalışma programını suçlamıştı.

Ama sonra saldırgan köpek avukatlarını Dina'nın üzerine salarak gerçekten de *Yılın Babası* ödülünü almaya çalışmıştı.

Yıllarca ona destek olmak için kendi hayatını askıya almıştı ve adam ne eş nafakası ne de çocuk nafakası ödemek istemişti. Onunla para için kavga etmişti. Yatırımları. Arabalar.

Ve ev.

Karısını ve tek çocuğunu sokaklarda bırakma isteği, OG'lere ofisinde golf oynamayı kazandıran şeydi. Suç duyurusunda bulunmak istemişti ama şirketteki -belki de dünyadaki- vicdan sahibi tek avukat onu vazgeçirdi. Özellikle asil bir şeyle değil. Sadece davanın kamuoyuna yansıtacağını ve olası alıcıların ailesini terk eden bir emlakçıyı kullanmak istemeyeceğini belirtti. Gizlilik anlaşmaları imzalandı ve mallar paylaşıldı.

Dina ve Wren her şeyi alamamışlardı -ki hak ettiklerini düşündüğüm şey buydu- ama hiç yoktan iyiydi.

Onca yıllık sıkı dostluktan sonra birbirimizi kendimizden daha iyi tanıyorduk.

Wren gözlerimle buluştu ve beklentiyle elini uzattı.

Meyveli atıştırmalığı ona verdim ve kalanını yemeye başlamadan önce Greer için biraz kopardım.

Sonra Wren "Gidiyoruz" diye mırıldandığında neredeyse boğuluyordum.

Acı, panik ve kıyamet kalbimin derinliklerine yerleşti ve onu paramparça olacakmış gibi hissedene kadar salladı. "Ne? Nereye? Ne zaman?"

"Kim ve neden?"

"Ciddiyim, Wrenley," dedim, nadiren kullandığı tam adını çıkararak.

O da benimkini bana geri attı. "Ben de öyleyim *Madeline*."

Greer, organik filiz ve çim kırpma sargısının dolgusu dökülmeye başladığında bile hareket etmedi. Aslında öyle değildi ama yeterince yakındı.

Bedenim de donmuştu ama zihnim kesinlikle donmamıştı. Düşüncelerim saatte bir milyon mil hızla koşuyor, çıldırıyor ve nasıl yapacağımı planlıyordu.

Ailemi Wren'in tekrar buraya taşınması gerektiğine ikna edebilirim.

Belki onları bunun benim sağlığım için hayati olduğuna ikna edebilirim. Babam bir doktor, bunu anlayacaktır. Hatta kalp kırıklığının genel sağlık üzerindeki etkileri üzerine bazı araştırmalar bile yapacağım.

"Ne kadar uzağa?" Greer sonunda mırıldandı.

"On beş dakika. Eğer trafik yoksa."

Greer bir filizi masaya fırlatırken sinirli bir homurtu çıkardı. "Seni cadı. Eyalet dışından bahsediyorsun sanmıştım."

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve eriyip yere düşeceğimi sandım. "Ben de İngiltere falan diyecek sandım. Ama on beş dakika mı? Yani, her zaman trafik vardır, bu yüzden kesinlikle daha uzun sürecektir, ama her neyse. Bunun bir önemi yok. Önemli değil. Bisikletle bile gidebilirim ve tembel olduğumu biliyorsun."

Wren iri kahverengi gözleri yaşlarla dolmuş bir halde, "On beş dakika hemen caddenin aşağısında değil," dedi.

Kaderimizde arkadaş olmak olduğu için birbirimize yapboz parçaları gibi uyduğumuzu söyleyerek şakalaşırdık; birkaç yıl önceki Cadılar Bayramı kostümümüz de buydu çünkü arkadaşlık oyunumuzda hiç utanmamız yoktu.

Wren açık tenli ve soluk sarı saçlıydı ama gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Benim bronz tenim ve koyu kahverengi saçlarım vardı ama gözlerim parlak, peygamber çiçeği mavisiydi. Greer ise açık kahverengi saçları ve ela gözleriyle ikisinin arasındaydı.

Greer ayrıca benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha uzundu ama ben son bir büyüme hamlesi için direniyordum. Çok uzun olmasına gerek yoktu. Altı inç ya da daha fazlası yeterli olurdu. Benim aksime Wren 1.80'lik boyundan gayet memnundu. Daha fazla uzamayacağını umuyordu.

O aynı zamanda orta boy kıvrımlarıyla da rahattı, bense hâlâ en sevdiğim bluzu giyebilmek için göğüslerimi nasıl küçülteceğimi bulmaya çalışıyordum. Greer'in ince bedeni istediği her şeye sığabilecek kadar yüksekliğe ve kıvrıma sahipti, ancak o normal tişört ve kotlara bağlı kalıyordu.

Kendi tarzlarında zahmetsizce şıktılar. Kıçımı yırtarak çalışmak zorundaydım.

Wren aktifti ve koşmayı severdi. Greer yogayı tercih ederdi. Ben ancak biri beni yolun dörtte üçüne kadar götürürse bir mil koşabilirdim.

Annem her zaman, ergen dramatiğine yatkın olduğum için tek egzersizimin sonuçlara atlamak olduğunu söylerdi. Ayrıca, belki birazcık da olsa, biraz fazla dikkatliydim. Greer sakın, soğukkanlı ve soğukkanlıydı çünkü A tipi kişiliği olası sorunları önceden görmesini ve plan yapmasını sağlıyordu. Wren ise her zaman gün ışığıydı.

Genellikle.

Bu kadar kısa bir mesafeye taşındığı için ıldırması onun yapacağı bir şey değildi. Tamamen benim gibi, evet, ama o değil.

Onu ikna etmeye çalıştım. "Sokağın aşağısında olmayabilirsin ama uzak da değil. Yine film gecelerimiz, yatıya kalmalarımız falan olacak. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey değişmeyecek."

"Her şey değişecek."

"Neler oluyor?" Daha fazlası olduğu belli olunca zorladım. "Annem ve John evleniyorlar."

Ciyaklamamı bastırdım çünkü heyecanlanmam için uygun bir zaman değildi. "Teklif edeceğini düşündüğünü söylemiştin," diye hatırlattım.

"Biliyorum."

"Sen... Yani, ailen... Uzun zamandır-"

Sesini alaltmadan önce "Hayır!" diye bağırdı. "Biliyorsun, ben hiçbir zaman anne babasının tekrar bir araya gelmesini isteyen çocuklardan olmadım. Asla, *asla*, *asla*. Ayrıldıklarında mutluydum. Ve John'u seviyorum. Sanırım... Sanırım ona baba diyeceğim."

Kalbim en iyi arkadaşım için kabardı. "O zaman sorun ne?"

"O, mega zengin gibi bir şey."

Bunu biliyorduk.

John finans alanında yatırımlar ya da riskten korunma gibi bir şey yapıyordu. Wren'e anlatmaya çalışmış, o da Greer ve bana aktarmıştı. Ama tüm telefon oyunları gibi, bu süreçte çok şey kayboldu. İşinin ne olduğunu anlamamış olabilirdik ama ana fikir yeterince açıktı.

Adamın parası vardı.

"Tamam, ve?" Greer

dürtükledi.

"Ve şimdi onun aptal devasa evine taşınacağız."

Öne doğru eğildim, kaşlarım düştü. "Sade ve sıkıcı olduğunu söylediğini sanıyordum."

Annesi neredeyse bir yıldır John'la çıkıyordu ve ne zaman onun evini sorsak Wren geçiştiriyordu. Bizi davet ettiğinde bile, orada yapacak bir şey olmadığını söyleyerek planları değiştirirdi.

Dev kelimesinden kesinlikle hiç bahsetmedi.

"Bu... Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledi ve başını ellerinin arasına aldı.

Başımı salladım. "Çok kötü. Fikrimi değiştirdim. Seni konuşmaya zorluyorum. Anlaşma nedir?"

Bakışlarını yere indirerek iç çekti. "Bir malikanede yaşıyor. Yasal bir tane."

Bu bilgiyi kendine saklıyor olabilirdi ama ben bu kadar büyütülmesini anlamamıştım. Bizim evlerimiz de öyle harap barakalar değildi. "Burası Kaliforniya. Bir malikaneye çarpmadan tenekeyi tekmeleyemezsin. Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Para insanları değiştirir. Aptalca ve sorunlara yol açıyor."

Kafamda bir ampul yandı. "Paraları olduğu için üzüleceğimizi mi sanıyorsun?"

Wren küçük, sarsak bir baş

hareketi yaptı. Çenem düştü.

Para konusunu hiç konuşmamıştık. Hepimiz aynı harçlığı alıyorduk, bu yüzden aklımda eşitti. Bazen birbirimize yemek, sinema bileti ya da başka bir şey alırdık. Doğruyu söylemek gerekirse, genellikle Greer bizi idare ederdi çünkü para konusunda çok daha iyiydi. Ama asla takip etmez ya da borç olarak görmezdik. Sonunda hepsi eşitlendi. Önemli bir şey değil.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Endişe göğsümü sıktı. "Bizimkilerin annenden daha fazla parası olduğu için mi üzgünsün?"

Başını kaldırdı ve salladı. "İmkânı yok. Ama *Robert* öyleydi."

Robert... Diğer adıyla Wren'in babası.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Greer sordu.

"Düşünmüyorum. Bunu biliyorum. Bunu anneme son kavgaları sırasında söyledi. Bobbi'yle yatmasını haklı çıkarmak için bunu kullanmaya çalışıyordu."

Ugh. Robert ve Bobbi. Çok aptalca. Adı bile bimbo gibi.

Bunu yüksek sesle söylemeye zahmet etmedim. Bu aptal çift dört yıldır birlikteydi ve biz de bir o kadar zamandır onlarla dalga geçiyorduk. "O kavganın üzerinden milyonlarca kez geçtik ve sen bunu bize hiç söylemedin."

Suçluluk duygusu yüzünü kapladı. "Biliyorum. Berbat bir durum.

Eski haber. Her neyse." "Şimdi seni rahatsız ediyorsa eski haber olamaz. Ne oldu peki?"

"Robert suçu anneme atmaya çalıştığında, onu strese soktuğu için aldattığını söyledi. Annem sizin babalarınız kadar başarılı olamadığı için ona kızdığı için bu kadar çok çalıştığını söyledi."

"Bu saçmalık!" Öğretmenlerin beni duymadığından emin olmak için aceleyle etrafıma bakındım.

"Annemin söylediği buydu. Sorunlarının kendisine ait olduğunu söyledi ve sonra da bunları nereye sokabileceğini söyledi."

Dina için iyi olmuş.

Babamın Doug'la birlikte sahip olduğu muayenehane iyi para kazanıyordu -bildiğim kadarıyla

-Ama Robert Sahra'da kapı kapı dolaşıp kum satan bir satıcı değildi. Acı çekmesi mantıklı değildi.

"Eskiden para sorunları var mıydı?" diye sordum.

Wren omuz silkti. "Ayrıldıklarında on yaşındaydım, o yüzden bilemezdim." "Bu konuda tartışıklarını hiç duymadın mı?"

Annemin golf sopalarına ve öğle yemeklerine ne kadar harcadığı konusunda babama söylenmesine kulak misafiri olmuştum. Babam dönüp anneme özel tasarım dolabını dolduran geniş çanta ve ayakkabı koleksiyonunu hatırlatırdı.

Sonra bir kakhaha patlatır ve birbirlerini sevdiklerini söylerlerdi.

Wren bir an için alt dudağını kemirdi. "Eskiden para için kavga ederlerdi ama..."

Sözleri kesilince zorladım. "Ama ne?" "Kızmayacağına söz ver."

"Söz ver," diye anında karşılık verdim.

Wren elini masanın üzerine koyarak küçük parmağını uzattı. "Serçe parmağı gibi, söz ver."

Parmağımı onunkiyle birleştirirken yine tereddüt etmedim.

"Robert ailenden nefret ediyor." Greer'a baktı. "Seninkileri pek sevmiyor." Tekrar bana odaklandı ve kelimeleri hızla söylemeye zorladı. "Ama seninkilerden *gerçekten* nefret ediyor."

Hislerimiz karşılıklı.

Bunu kendime sakladım. "Neden?"

"Babanın tutucu ve yargılayıcı olduğunu düşünüyor." Hemen ekledi, "Öyle değil. Annem de hep sizinkilerin tarafını tuttu ve Robert'a yargılayıcı olanın kendisi olduğunu söyledi ama bu işleri daha da kötüleştirdi."

Fikrimi değiştirip sonuncusunu Greer'e vermeden önce diyet kolayı elime alırken düşüncelerim noktaları birleştirmek için dönüp duruyordu. Buna daha çok ihtiyacı vardı. Ev yapımı içeceğinin içinde bir şeyler *yüziyordu*. "Yani, para konusundaki tuhaflık anne babanı ayırdığı için bizim arkadaşlığımıza da aynısını yapacağından mı endişeleniyorsun?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak başını sallayan Wren'in gözleri yine yaşlarla doldu. "Eviniz sadece biraz daha büyük. Arabalarınız sadece biraz daha pahalı. Eğer bu küçük fark onların ayrılmasına neden olduysa, John'un çılgınca para kazanmasıyla ne olacak?"

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey," dedim ona dürüstçe.

"Teşekkür ederim."

Gözlerimi devirdim. "Öyle. Alınma ama baban tam bir pislik." "Gerçeğe alınmak yok."

"Onları *o* ayırdı, para değil. Bobbi'yle en iyi arkadaş olarak seni aldatmayı planlamadığıma göre arkadaşlığımız sağlam. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Yüz kızartıcı şakama güldü. "Ama Wi-Fi'yi hissedip hissedemeyeceğin hakkında yapabileceğin derin ve ilham verici konuşmaları bir düşünsene." Ağzımı açtım ama ben daha sormadan o başını salladı. "Evet, yönlendirici olan odalarda havanın farklı hissedildiğini ve tadının farklı olduğunu düşünüyordu."

"Aman Tanrım," diye hırıldadım, o kadar çok gülüyordum ki burnumdan soluyacağımdan korkuyordum. "Tamam, daha önce söylediklerimi geri alıyorum. *Bu* hayatımda duyduğum en aptalca şeydi."

"Değil mi? Çok kötü."

Kendimi kontrol ederek başımı salladım. "Cidden, para bizi değiştirmeyecek. Her şeyden önce, paraya sahip olan bizim ailemiz. Şaka gibi beş parasıız."

"Kendi adına konuş," diye araya girdi Greer. "Benim kumbaram dolu ve bir sonraki alışveriş merkezi gezimizi bekliyor."

Başparmağımı ona doğru salladım. "Tamam, Varyemez McDuck'ın onun altın havuzuna dalması dışında, sen ve ben beş parasızız. Bunun ötesinde, Maserati istiyorsun diye Ferrari'yi iade etmelerini talep eden şımarık bir veledede dönüşmeyeceksin. Sana spor arabasına uygun bir şey almak istese bile annen buna kesinlikle izin vermez. Bu on yıldan bir tane alırsan şanslısın."

"Bu doğru."

"Üçüncüsü, biz pislik değiliz... Bayan Avcı'nın kullandığı kelime neydi? Size mutluluğu çok görmüyoruz."

"Küçümsemek," diye düzeltti.

"Evet, o da var. Mesele şu ki, para gibi aptalca bir şeyi kıskandığımız için muhteşem dostluğumuzu bir kenara atmak için gerçek birer pislik olmamız gerekir."

Mırıldanmadan önce duraksadı: "Benim babam da evliliğini bir kenara attı."

"Evet, ama biz ondan daha zekiyiz." Öğle yemeği çantamdan son bir şey alarak ona doğru fırlattım. "Belki paran olursa kendi keklerini getirmeye başlarsın."

"Buna güvenme." Paketi yırtıp içinden bir tane aldıktan sonra diğerini geri verirken bana sırtıttı. Tek kelime etmeden, Greer'le paylaşmak üzere her birimiz kendimizinkinden bir parça kopardık. "Dediğin gibi, para bizi değiştirmeyecek."

"Bana uyar."

Keyifli yapay ikramdan büyük bir ısırik alan Wren gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Ama hatırlat da yaklaşan kelime sınavına çalışmana yardım edeyim."

"Diyet kolayı sen tedarik

edersin." "Anlaştık."

Greer'in ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben getirebilirim-"

"Hayır!" Wren ve ben araya girdik. Çoğu yönden birbirimize benzesek de atıştırmalık tercihlerimiz çok farklıydı. O bütün gıdaları ve yeşillikleri tercih ederdi.

Bense abur cubur çeşitlerini tercih ederdim.

Wren bir an parmaklarıyla oynadı. "John'a evinde ders çalışıp çalışamayacağımızı soracağım. Havuzun kenarında otururuz."

"Havuz mu var?" Ben

sordum. "Büyük bir tane. Ve

bir de jakuzi."

Greer kaşlarını çattı. "İşte şimdi kızdım. Bunca zaman jakuziyi kullanabilir miydik?"

"En iyi özelliği bu bile değil." "Bize her şeyi anlat."

En iyi arkadaşımızı dinlerken, odak noktam onun sözleri ve konuşmanın başına kıyasla ne kadar mutlu olduğu arasında bölünmüştü. Aramıza bu kadar aptalca bir şeyin gireceğini düşündüğüne inanamıyordum.

Para hiçbir şeyi değiştirmez.

BÖLÜM 1

DAMIZLIK, AVUKAT

MADD EI

"A DINLIYOR MUSUN, MADS?"
Kahretsin.

Olmamıştım.

Telefonumdan başımı kaldırıp anneme dikkatimi verdim. "Hayır, özür dilerim. Greer'e mesaj atıyordum."

"Şu anda tam anlamıyla onun evine gidiyoruz," diye belirtti. Omuz silktim. Şimdiye kadar alışmış olmalıydı.

Bana kızmasını bekliyordum ama kızgın bir tavır yerine burnunu çekmeye başladı. "Sanırım kendi kendime konuşmaya alışmam gerekiyor. Yarın bu saatlerde gitmiş olacaksın."

"Hala konuşacak bir baban olacak."

Dikkatini yoldan çekip bana sert bir bakış fırlattı. "Dediğim gibi."

Haklı bir noktaydı. Babam harikaydı. Harikadan da öte. Ve anneme, midemi bulandıran bir şekilde tapardı. Ama aynı zamanda dikkati dağılmaya meyilliydi ve ona söylenen neredeyse her şeyin tekrarlanması gerekiyordu.

Ve kısa mesajla takip.

"Huey, Dewey ve Louie ile her zaman konuşabilirsin. Sır saklamakta harikadırlar," diye denedim.

Gözlerini devirdi.

Bu geçerli bir yanıttı.

Japon balığı üçlüsünü Wren ve Greer ile birlikte lise birinci sınıfta yarım yamalak bir karnavaldan kazanmıştım. Balık dostlarımızı ayırmak kabalık olacağından, bir hafta içinde ölecekleri varsayımıyla evimde yaşamalarını tercih etmiştik.

Hâlâ yüzüyorlardı.

Annem hiç istemediği balık görevleriyle baş başa bırakılmaktan yakınmayı severdi ama yüzgeçlerini uzatabilecekleri daha fazla alana sahip olsunlar diye akvaryumlarını büyük bir akvaryumla değiştiren de oydu. İçindeki dekordan bahsetmiyorum bile.

Bunu ona karşı kullandım. "Aslında, belki onları daha küçük bir tanka aktarır ve-"

"Sakın buna cüret etme," diye tersledi ve onlara gösterdiğinden daha fazla bağlı olduğunu kanıtladı.

Yüzündeki kalp kırıklığı ifadesi silinmeyince, "Sadece kısa bir yol" diye nazikçe hatırlattım.

"Biliyorum."

"Yerleştikten sonra, OG'lerle sangria brunch'larından birini yapabilirsin, sonra Dina'nın şoförü seni ziyarete götürebilir."

Güldü. "Her zaman sangria brunch'ı olmaz."

"Biliyorum." Eklemeden önce duraksadım, "Bazen mimoza da oluyor. Ya da Bloody Mary."

Annem bana vurdu ama şakam işe yaradı ve gözyaşları yavaşladı. Yarım saniye kadar. "Sen evde olmasan ben ne yapacağım da beni kızdıracaksın?"

"Anne, bunu yaptığımız dördüncü yıl." Lojistiğin, en sevdiği -ve iyi, tek-çocuğunun yine uzaklara gitmesi konusunda onu daha iyi hissettireceğinden şüpheliydim.

Gerçi uzağa gitmek biraz abartılı bir ifadeydi. Coastal Üniversitesi Los Angeles'ın hemen dışındaydı. Evden sadece bir saat uzaklıkta.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Ama bu sefer her şey farklı."

Bu konuda da haksız sayılmazdı.

Üniversite son sınıfın lise son sınıf gibi olacağını düşünmüştüm. Daha az ders. Daha fazla parti. Heyecan, beklenti ve yaklaşan geleceğin heyecanı.

Ama ufukta görünen sadece daha fazla eğitim yılı değildi. Mezun olduğumda, artık dersler olmayacaktı. Kampüste barınma olmayacaktı. Günlerimi belirleyecek belirli bir program olmayacaktı.

Önümde gerçek hayat belirliyordu. Bu çok daha muazzamdı.

Ve korkutucuydu.

Farkında olmadan kendi paniğimi yankılayan annem devam etti. "Mezun olduktan sonra yazları ve tatillerde eve geri taşınmayacaksın. Kendi başına olacaksın. Yuvadın uçan yavru bir kuş gibi."

"Bu ekonomide mi? Anne, hayatımın geri kalanında eski ağaç evimde yaşamazsam şanslı sayılırız."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Her zaman başımızın üstünde yerin olduğunu biliyorsun ama bu olmayacak. Bizi dikiz aynanda bırakırken dünyayı ele geçirmekle çok meşgul olacaksın."

Annem de benim dramatik yeteneğimi paylaşıyordu ama konuşmanın konusu bu değildi. Pasif-agresif davranmıyordu ve bu her şey dahil bir suçluluk gezisine tek yönlü bir bilet değildi. Sesinde acı tatlı bir hüznle karışık bir gurur vardı.

Her ne kadar sevsem ve takdir etsem de, onun bana duyduğu güven benim güvenimi artırmadı. Aksine, ürkütücü gelecekle ilgili kargaşamı daha da arttırdı.

O siteye doğru dönerken ben de hemen yutkundum.

Wren ve Dina'nın John'un evine taşınması herkesi aynı sokakta tutan bağı koparmıştı. Greer'in ailesi birkaç ay sonra taşınmış, ardından iki kez daha evlerini değiştirmişlerdi. Sadece annemle babam aynı evde kalmıştı ama evi satılığa çıkarmalarının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Onlarla bir ya da on yıl daha yaşamak zorunda kalsam bile, arka bahçesinde ağaç evi olan büyük bir aile evine ihtiya ımız yoktu.

Onları yerlerinde tutan şeyin duygusal bağlılık olduğuna bahse giriyordum ama daha lüks ve daha az bakım gerektiren bir yerde olmayı hak ediyorlardı. Misafir odasında, tavan arasında, hatta tavan arasında benim için yer olduğu sürece bana bir şey olmazdı.

Annem güvenlik kodunu girdi ve ferforje demir parmaklıkların açılmasını bekledi. Parmaklıklar açıldığında, sanki kendi evine gidiyormuş gibi dolambaçlı yollardan kolayca geçerek arabayı sürdü - ki bu gerçekten çok da uzak değildi. Uzun araba yoluna girdi ve kendisine ayrılan yere oturdu.

Tam anlamıyla.

Annem ve Wren'in evleri için özel yapım araba tuğlaları vardı. Evimizde diğer ikisi için plaketler vardı. Wren'in evinde de park yerlerinden fırlamış gibi duran alüminyum tabelalar vardı, *tek fark göz kamaştırıcı* olmalarıydı.

OG'ler dostlukları konusunda bu kadar ciddiydiler ve hayat konusunda da bu kadar sıra dışıydılar.

Yıllardır ikimiz için de başka bir ev gibi olan devasa malik neye bakarken, nadiren dikkat ettiğim tüm k  k ayrıntıları ezberlemeye çalıştım.

Çimenlerin yarısını kaplayan bahçeyi.

 lk kattaki a ılamayan ama işe yaramazlıklarıyla mimari açıdan muhteşem olan açılı pencereler.

Wren, Greer ve ben bir fıçı biradan sonra içeri sızmak için sarhoş bir şekilde evi tırmanmaya çalıştıktan sonra gelişigüzel bir şekilde yerine yapıştırılan gevşek tuğlalar yanlış ya da doğru gitti.

Çılgınca bir an için neredeyse anneme Wren'in evine gitmesi için yalvaracaktım. Ben de çaresizce orayı görmek istiyordum. Ders çalışmamız gerekirken yüzerek geçirdiğimiz saatleri anımsamak için. Birinci sınıfın sonundaki *küçük* buluşmamızın birkaç dakika içinde nasıl bir cümbüşe dönüştüğünü hatırlamak için. Ve John'un Dina'yı bir geceliğine nasıl kaçırdığını ve bizi idare etmesi için bir temizlik şirketi tuttuğunu.

Tüm küçük ayrıntıları fark etmek ve o anda çok daha hayati görünen soluk anıları tazelemek.

Ki bu aptalcaydı.

Sonsuza dek ortadan kaybolmuyordum. Evler de öyle.

Fil göğsümden çıkana ve sesim titremeden konuşabilene kadar kendime bunu hatırlatmaya devam ettim. "Hazır mısın?"

"Hı-hı," diye boğuk bir ses

çıkardı. "Anne."

"Bu bizim son film gecemiz."

Filmler OG'ler ve bizim için her zaman büyük bir şey olmuştur. Küçükken her ay öğle yemeği ve film den oluşan bir kızlar günü düzenlerdik. Greer'in ailesi bir sinema odası ve dışarıda bir projektörü olan bir eve taşındığında, bunu orada yapmaya başladık.

Üniversiteye gittikten sonra bu sıklık teneffüslere indirgendi - gerçi birimizin ihtiyacı olduğunda ara sıra fazladan bir iki gece daha yapardık.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Sen farkına varmadan Şükran Günü için evde olacağım. Tatil sezonunu başlatmak için yıllık *Elf* gösterimimizi yapacağız."

Ağzını açtı ama sonra kapattı. Bunun aynı şey olmadığını belirtmek istediğini biliyordum. Her zaman eve gelemeyeceğimizi.

O yıldan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ama benim gibi annem de son derece neşeliydi. Geceyi gözyaşlarıyla mahvetmezdi.

Bunun için daha sonra yeterince zamanı olacaktı.

Arabadan indiğimde evin ön kapısı açıldı ve en iyi arkadaşım olan tanıçam, açık kahverengi saçları arkasında uçuşarak dışarı fırladı. "Sonunda geldin!"

"Sadece mesajlaşıyorduk. Sana kelimenin tam anlamıyla köşeyi döndüğümüzü söylemiştim." "Biliyorum, biliyorum, ama-"

Annem dışarı çıkıp gözlerini devirince sözleri kesildi. "Üzgünüm, sadece on dakika *erken* geldik. Howie'ye yakalandım."

Masumcaydı ama yine de avuçlarımı kulaklarıma götürerek dramatize etmeye çalıştım. "Eww, anne, TMI."

Annemle babamın fısıldaşmaları emekliliği düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden olsa da, babam antrenmanlarını seviyordu. Rüneyi yaşadığını iddia ediyordu ama evrak işlerinden nefret ediyordu. Son dakikaya kadar birikmesine izin vermektense, annem ona yardım etmek için ofise gitti.

"Çalışıyorduk." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Ara vermemize rağmen..."

"La la la," diye giderek daha yüksek bir sesle bağırdım.

Beni görmezden gelerek Greer'e "Heyecanlı mısınız?" diye sordu.

"Çok." Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı. "Ve sadece sabah için değil."

"Ne için?" "Ne?" diye sordum.

"Göreceksin. Hadi gel." Elimi tutarak beni içeri çekti. Kocaman mutfağına girene kadar durmadan devam etti.

Her zamanki gibi pizza hamurları ve insanoğlunun bildiği tüm malzemeler adayı kaplamıştı. Orada onun zıplayan huzursuzluğunu açıklayacak hiçbir şey yoktu.

"Vay canına, çok heyecan verici," diye kestirip attım. "Pizza için ananas almışsın. Çok sinirli ve tartışmalı."

"Sabır."

"Ben bununla tanırım." Bir diyet kola kaptım ve kalçamı tezgâha dayayarak beklenti dolu bir kaş kaldırdım. Odak noktası babasının ev ofisine açılan kapalı kapılara kilitlenmişti.

"İçeride biri mi var?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı abartılı bir kaş oynatmasıyla. "Ünlü biri mi?"

Babalarımız mükemmel şöhretleriyle Hollywood elitlerinden paylarına düşeni almışlardı. Gözlerden uzak ve sıkı korunan muayenehaneleri, gizliliğin mümkün olduğu Los Angeles'ın yeterince dışında yer alıyordu, ancak her ikisi de zaman zaman başka yerlerde ekstra ünlü ve talepkar bir hasta görüyorlardı. Önemli bir şey değildi.

Çok popüler biri olmadığı sürece kesinlikle heyecanlanmasını gerektirmiyordu.

"Hayır," dedi. "Ve bir hasta da değil."

"O zaman kim?" Tamamen kaybolmuş

bir halde sordum.

En azından kapılar açılıp Doug dışarı çıkana kadar öyleydim. Arkasından başka bir adam salına salına çıktı ve yalan yok, zaman yavaşladı. Bundan emindim. Ünlü ya da manken değildi, ama öyle olabilecek kadar seksiydi. Dünyanın her yerindeki reklam panolarında, internet sitelerinde ve ekranlarda yer alması gerekirdi. Onu daha önce hiç görmemiş olmam güzelliğe karşı işlenmiş bir suç gibi görünüyordu.

Ve bunu yapmadığımı biliyordum. Ben hatırlardım.

Onunla yolu kesişen her kadın, ne kadar kısa olursa olsun, etkileşimin her heyecan verici saniyesini hatırlıyordu.

O çok güzeldi. Bu kadar erkeksi bir adam için garip bir tanımlamaydı ama onun için başka bir kelime yoktu. Ve dürüst olmak gerekirse, o bile eksikti. Açılı, kare çene. Kayıtsız bir çizgiyle belirlenmiş dolgun dudaklar. Neredeyse siyaha çalacak kadar koyu, yoğun kahverengi gözler. Parmaklarını sık sık geçiriyormuş gibi geriye taranmış kestane rengi saçlar.

Her bir ayrıntı bir öncekinden daha iyiydi.

Muhteşem yüzü Tanrı'nın bir armağanıydı. Ama uzun, yapılı vücudu aşağıdan gelmişti.

Pahalı bir takım elbiseye sarılmış günah.

Varsayımımın doğruluğunu kanıtlarcasına, keskin gözleri odayı tararken bir elini saçlarında gezdirdi.

Yarım saniyeliğine, görünüşüme daha fazla özen göstermiş olmayı diledim. Ya da herhangi bir özen. Eşyalarımı toplamakla geçen uzun bir günün ardından hızlıca düş almış, üzerime bol bir eşofman ve kırılmış bir tişört geçirmiştım. Saçlarım dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve kaçan parçaların beni çekici mi yoksa elektrik prizine çatal sokmuş gibi mi gösterdiğinden emin değildim.

Film gecesi için orada olduğumdan ve bekârlar için bir etkinlik olmadığından, aptalca güvensizliğimi çabucak üzerimden attım.

"Sanırım bu yüzden tuz kokusuna ve bayılma koltuğuna ihtiyaç duymana iki saniye kalmış gibi görünüyorsun?" Genelde soğukkanlı olan arkadaşına fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı Greer. "O, daha da büyük adamların önemli bir avukatı."

"Neden burada?"

"Babam onu işe almak istiyor."

Midem bulandı ve bir sorun olup olmadığını sormak için ağzımı açtım.

Benden önce davrandı. "Belirli bir şey için değil. Köpekbalığı avukatı tutmanın akıllıca olduğunu söylüyor."

"Ne fısıldaşıyoruz, boş ver."

İkimiz de Wren'in yanımızda söylediği sözlerle sıçradık. Danışman Yakışıklı'yı dikizlemekle o kadar meşguldüm ki geldiğini bile duymamıştım.

Greer utanç verici sarsıntıyı önemsiz göstermeye çalışarak, "Hiç hoş değil, *İngiliz Anahtarı*," diye mırıldandı.

Wren lakap karşısında ters ters baktı ama adama dönüp baktığında yumuşadı. "Kim bu seksi olan?"

"VIP bir avukat," sanki onun hakkında çok büyük bir bilgiye sahipmişim ve bu gerçeği yeni öğrenmemişim gibi söyledim.

"Evet, çok önemli bir *peni-oof*." Greer'in cümlesi, annelerimiz yaklaşırken ona dirsek attığımda hırıltıyla sona erdi.

"Gördün mü?" Eve, annem ve Dina yanlarından geçerken onlara tısladı. Kiler ve şarap mahzeninin önünde durmuş, birbirlerine fısıldıyorlardı.

Onları birlikte görmek beni genellikle gülümsetirdi. Wren ve Greer ile olan geleceğimi görmek gibi bir şeydi bu. Ama onlar adama göz atmaya devam edince yüzümü buruşturdum.

Sanırım onu da gözetliyorlar. Garip.

Wren adamdan uzaklaşmadan önce, "Kahretsin, bu hayal kırıklığı," dedi. Onu reddetti. "Tüm bu dış çekicilik ruhsuzluğun etrafına sarılmış."

Avukatlar hakkındaki düşünceleri yumuşamamış.

Acaba hâlâ reklamlarına bıyık çiziyor mu?

"Annem Gloria'yı onları ayarlaması için davet etmemiz gerektiğini düşünüyor," diye paylaştı Greer zorlukla bastırdığı kahkahasıyla.

Yapmak üzere olduğum çılgınca suratı görmemesi için sırtımı Avukat Hot Stuff'a vererek yüzümü buruşturdum ve göz kapaklarımdan sadece birinin titremesini sağladım. Parmak uçlarımı şakağıma götürdüm. "Özür dilerim, felç geçirmiş olmalıyım. Neredeyse *onu Gloria'yla* birlikte söylediğini sanacaktım."

"Dedim," diye onayladı Greer ve ben yine o dengesiz ifadeyi takındım.

"Herhalde başka bir Gloria'yı kastediyorsun, değil mi?"

"Josh'ın annesi."

Resmi olarak Josh onun eski erkek arkadaşıydı. İki yıl çıktıktan ve neredeyse bir ömür boyu birbirlerini tanıdıktan sonra Greer rastgele ayrılmıştı.

onunla birkaç hafta önce. Gayri

resmi olarak mı?

Çıkıyorlarmış gibi konuştular. Çıkıyorlarmış gibi takıldılar. Çıkıyorlarmış gibi dokunuyorlardı. Babasının yöneticisi olarak çalışıyordu, aynı sitede yaşıyordu ve kelimenin tam anlamıyla her zaman etrafındaydı. Tek değişiklik, çoktan mezun olduğu için bizimle Coastal'a dönmeyecek olmasıydı.

Her hafta sonu onu ziyaret etmek için kısa bir yolculuğa kolayca çıkabilirdi ama bu Greer için yeterli değildi.

Tüm senaryoları gözden geçirdiğini ve çok fazla şeyle karşı karşıya olduklarını iddia etti. İşi uzatmak ve birbirlerinden nefret ederek bitirmek istemiyordu, bu yüzden bunun yerine acı çekerek bitirdiler.

Bana hiç mantıklı gelmedi ama ben kız kıza bir kızdım. Onun kararını destekledim çünkü bu benim hayatım değildi. Öyle olsaydı, Josh'la en başından çıkmazdım. Pisliğin teki olduğundan değil. Değildi. Sadece tüm erkeklerin olduğu gibi kendini beğenmiş ve bencil biriydi.

"Annen gerçekten iyi bir çift olabileceklerini mi düşünüyor?" Bu düşünce Wren'in burnunu kıristırdı.

Greer'ın ifadesi de aynı şekildeydi. "Hı-hı."

Gloria dört kez boşanmıştı. Bazıları bunun onu aşta şanssız yaptığını söyleyebilirdi, ama sadece onunla hiç tanışmamış olanlar. Tanışmış olsalardı, onun bencil olduğunu bilirlerdi. Mızımız. Servet avcısı. Mezun olacak yaşta bir oğlu olduğu için utanıyordu ama arkadaşlarına asılmakta bir sakınca görmüyordu.

Bir LA stereotipi.

Tüm gözler onun üzerinde değilken nasıl davrandığını bildiğimiz için ondan hoşlanmadık. Ancak OG'ler ona şüpheyle yaklaştı. Onun sadece "O" kişiyi bulması gerektiğini düşünüyorlardı.

Bir şişe suyu kabul ederken adama tekrar baktım. Bunu söylemek beni öldürüyordu ama çekici bir çift olabilirlerdi.

Özel yapım değilse bile, yüksek kaliteli takım elbisesi en azından geniş omuzlarını ve göğsünü vurgulamak ve yerleştirmek için ustalıklarla dikilmişti. Eşleşen siyah gömleğinin yakası açıktı. Zahmetsizce şık görünüyordu, sanki kimsenin parasının yetmeyeceği bir kolonyanın reklamından fırlamış gibiydi.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasındaydı -ki bu da onu Gloria'dan yaklaşık on yaş küçük yapıyordu- ama çoğu kişi aynı yaşta olduklarını tahmin ederdi. Gloria sinir bozucu olabilirdi ama aynı zamanda çok da pahalı görünüyordu.

Wren omuz silkti. "Eh, belki."

Midemde bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim. Hiç kimse Gloria'nın titizlikle bakımlı akrilik pençelerinin kendisine batmasını hak etmiyordu.

Belki de hak ediyordu. Onun "O Kişi "si olabilirdi, cehennemde yaratılmış bir eşleşme.

"Ama onu davet etmediler mi?" Güvenceye ihtiyacım olduğu için sordum. Sadece Gloria'nın kendini adama atmasını izleme fikri midemi bulandırdığı için değil

-Gerçi kesinlikle öyleydi. Yazın son sinema gecemiz onun mızızlanmalarıyla mahvedilemeyecek kadar önemliydi.

"Hayır," dedi.

Tanrıya şükür.

"Josh geliyor mu?" diye sordum.

"Her an gelebilir. Bu yüzden şimdi gözümü dikmiş bakıyorum."

Wren adama karşı başışıklık kazanmış gibi görünüyordu ama arkama baktığında kara gözleri büyüdü. Sözleri çılgınca bir telaşla döküldü. "Sakin ol çünkü yakın bir fırsat yakalamak üzeresin."

Sakin olmanın tam tersine, içgüdüsel olarak omzumun üzerinden Doug'ın adamı bize doğru yönlendirmesini izledim.

Geniş mutfağın karşısından uzun boylu olduğunu fark etmiştim bile. Ama önümüze geldiğinde yanıldığımı anladım.

Uzun boyluydu.

On dört yaşımdaki benliğimin büyüme hayalleri ne yazık ki hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Fazladan on beş santim uzamış olsaydım bile, ona bakmak için yine de boynumu eğmem gerekecekti.

Çenesinde odanın diğer ucundan fark etmediğim hafif bir kirli sakal vardı. Burnu da hafifçe eğriydi, sanki bir noktada kırılmış ama tam olarak oturmamış gibiydi. Her ikisi de çekiciliğine çekicilik katıyordu.

Doug, avukat Bay Stud'a döndü ve bizim toplandığımız yeri işaret etti. "Bu benim kızım Greer ve arkadaşları Madeline ve Wren. Kızlar, bu Easton Wells."

*Kızla
r.*

Ack.

Avukatla sohbet etmeyi planlamamıştım. Onu kontrol etmek başka bir şeydi. Müzedeki güzel sanatlar gibi, bakabilirdim. Bu dokunabileceğim ya da dokunmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ama *kız* olarak anılmak hâlâ utanç vericiydi. Seksi McHot Stuff'ın, Esquire'ın, ben tee-ball'da spin atarken MLB oynadığını vurguluyordu.

Greer ile başlayan Easton, sanki üç *kız* değil de bir iş toplantısı için bir araya gelen güçlü oyuncularmışız gibi el sıkıştı. Bana geldiğinde, büyük eli benimkini içine aldı. Parmakları havalı bir avukata göre şaşırtıcı derecede nasırlıydı ve tutuşu sıcak ve güçlüydü.

Tutuşunu bıraktı ve Greer'e dikkatini verdi. "Baban bana son sınıf için sabah yola çıkacağını söyledi. Heyecanlı mısın?"

Beyni kısa devre yaptı ama hemen toparlandı. "Öyleyim Bay Wells."

"Bana Easton de." Gözleri Wren ve benim aramda gezindi. "Siz de Coastal'a gidiyor musunuz?"

Wren avukatlardan nefret ediyor olabilirdi ama yine de başını sallayarak ona bakarken saçlarını savurmaktan ve ayaklarını tekmelemekten iki saniye uzak görünüyordu.

Verdiği yanıtın ikimiz için de geçerli olduğunu düşündüm ama Wren'in beklenti dolu bakışları bana yöneldi.

Tanrım, çok seksi.

Bekle, ne yapmam gerekiyor? Oh.

Doğru ya. Cevap veriyorsun.

Başımı salladım. "Evet, Bay Wells."

Greer'in aksine, ona ilk ismiyle hitap etmemi söylememişti. Neden herhangi bir isim kullandığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bariz olan dışında. Göz korkutucuydu ve bana odaklanması beni telaşlandırmaya yetmişti. Kafamda kullandığım aptalca unvanlardan birini değil de kibar bir unvanı seçtiğim için rahatlamıştım.

Başını hafifçe salladı. "Güzel."

Nesinin iyi olduğunu bilmiyordum ama önemi yoktu. Beynimi yorma sırası bendeydi.

Greer'in annesi Eve aramıza girerek kocasının yanında durdu ve kusursuz bir şekilde ev sahibesi rolünü üstlendi. Easton'a Los Angeles'a ne zaman taşındığını ve ne kadar süredir avukatlık yaptığını sordu.

Cevapları yanımda fısıldaşan Wren ve Greer'in konuşmalarıyla karıştı ama benim odağım Easton'da sabit kaldı.

Kibarca başını sallaması.

Konuşurken boyun kaslarının hareket edişi.

Takım elbise ceketinin düğmelerini açması ve ellerini ceplerine sokmadan önce ceketinin kumaşını geriye doğru itmesi... Bu hareket *hem* komuta ediciydi hem de düşündüğümde daha fit olduğunu gösteriyordu.

Bakışlarımı başka yöne

çekemedim. Ve gerçekten

yapmalıydım.

BÖLÜM 2

SUÇ HAYATI

MADD EI

WEVE KONUŞURKEN, EASTON'IN KARA gözleri başının üzerinden geçip bana dikildi. Benimkilere kilitlendi. Ağzında bir gülümseme belirmeden önce uzun bir süre bu yoğun teması sürdürdü.

Kahretsin

.

En ufak bir soğukkanlılığım olsaydı, sanki odayı tarıyormuşum gibi gözlerimi yavaşça başka yöne kaydırarak bu oyunu oynayabilirdim. Ya da onu süzerken yakalandığımı umursamıyormuş gibi davranarak kendi sırtışıımı sunabilirdim.

İkisi de geçerli seçeneklerdi ama ben kullanmadım.

Bunun yerine, garip anı ikiye katladım ve Greer'in telefonunu sanki Josh'la olan mesajları evren tarihindeki en ilginç ve acil meseleymiş gibi incelemek için bakışlarımı hızla kaçırdım. Yanaklarım kızardı.

Kızaran, aptal bir kız.

"Pizza ve film gecesi için kalacak mısınız?" Eve, az önce korkunç bir şekilde kaybettiğim tavuk oyunundan habersiz Easton'a sordu.

Lütfen evet de.

Yani, hayır.

Hayır, hayır,

hayır.

Film geceleri genellikle sadece OG'ler ve biz olurdu. Babalardan herhangi birinin kaosumuza katılması nadirdi, özellikle de Doug'ın. O sırada evde olduğu nadir durumlarda, ofisinde kilitli kalırdı.

Kesinlikle tezgâha yaslanıp, sanki orada olmak onun için olağan bir işmiş gibi yerleşmezdi.

Karısına başını salladığında, daha o konuşmadan midemde rahatlama ve hayal kırıklığı birbirine karıştı. "Akşam yemeğine kalması için onu kandırmaya çalıştım ama erken çıkacağını söyledi-"

"Fikrimi değiştirdim."

Easton'ın sözünü kesmesi üzerine Doug, "Ne?" diye kekeleydi.

"Uzun süre kalamam ama bir erkeğin yemek yemesi gerek." Easton önündeki yiyecekleri işaret etti. "Buna kim karşı koyabilir ki?"

Doug'ın kaşları havaya kalktı ve bir an için gergin göründü. Ya da belki sadece şaşırmıştı. Her iki durumda da yüzüne bir gülümseme yayılınca bu ifade göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu; bu gülümseme pırıl pırıl parlayan dişlerini gösteriyordu. "Mükemmel. Hadi şu kötü çocukları çalıştıralım."

Wren ve Greer gecenin göz süzme kısmını unutarak ek konuğu görmezden geldi ve hiçbir şey olmamış gibi konuştular. Sanki yakınlarda bir GQ modeli yokmuş gibi.

Ceketini silkip bar taburesinin üzerine asmasını bile izlemediler. Ya da gömleğinin kollarını sıvamadan önce pırıl pırıl parlayan kol düğmelerini çözüp cebine koymasını.

Bu neden bu kadar seksi?

Ve ben nasıl oldu da dersimi almadım?

Zaten bir kere ona bakarken yakalandım. Gerçekten tekrarını istiyor muyum?

Easton, Doug'ın söylediklerine başıyla onay verirken elini güçlü çenesinde gezdirdi.

Sanırım cevabım evet, tekrarını istiyorum çünkü duramıyorum.

Eve, kişisel boy pizza hamurlarından oluşan yuvarlak tepsileri dağıtırken ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağladı.

Yakışıklı adamı -ve odadaki diğer herkesi- görmezden gelerek tüm dikkatimi dünyanın en kusursuz pizzasını yapmaya verdim. Yanlış bir hareket patlamaya neden olacakmış gibi her bir parçayı titiz bir hassasiyetle ekledim.

Kapının açılıp kapanma sesi sohbeti böldü ve Greer tepsisini bir çınlamayla yere atarken mutlu bir çığlık attı.

"Bu kızımın erkek arkadaşı olmalı," dedi Doug.

Uzun bir dakikadan sonra -ve muhtemelen girişteki birkaç çalıntı öpücükten sonra- Greer elinde dev bir gül demetiyle mutfığa geldi.

"Dairem için," diye boğuk bir sesle konuştu.

Güller evrende en sevmediği çiçekti ama yine de jest yapmıştı. Ve bu konuda gerçekten aşırıya kaçmıştı, bu yüzden onu odaya kadar takip eden erkek arkadaşına gülümsedim.

"Bunlar muhteşem." Josh arkasından ona daha küçük bir paket uzattığında Eve'in cümlesi mutlu bir nefes alışla sona erdi. "Çok tatlısın."

"Ve beni kötü gösteriyorsun," diye kıkırdayarak şaka yaptı Doug, yüksek bir dolaptan karısı için kristal bir vazo almak üzere hareket ederken.

Başka bir felaketten kaçınmak için elimden geleni yaptığımdan, adanın en uzak köşesinde mesafemi korudum ve mükemmel pizzamı yapma zorunlu görevime geri döndüm. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, sıcak bir el açıkta kalan belimin çıplak tenine hafifçe bastırana kadar yakınımnda birinin olduğunu bile fark etmemiştim.

Sertçe nefes aldım. Burun deliklerimi dolduran kolonya, çoğu erkeğin banyo yaparken kullandığı keskin vücut spreyinden ziyade, vanilyanın ince ipuçlarını taşıyan yumuşak ve dumanlıydı. Ya da belki karamel? Bilmiyordum ama öğrenmek için burnumu kokuya gömmek istiyordum.

Dokunuşuyla sarsıldığımı fark etmemesine imkân yoktu. Ya da sert sesi kulağımda gürlediğinde içimden geçen titremeyi hissetmemesine imkân yoktu. "Affedersiniz."

Kolunu bana doğru uzatarak servis tabağındaki sucukları aldı. Avucunun zar zor sıyrılması dışında bana başka bir yerde dokunmadı. Vücudu bana o kadar yakın bile değildi. Ama öyle görünüyordu. Etrafımın sarıldığını hissettiğimde nefesim ciğerlerimde dondu.

Savunmasızdım.

Dokunuşunu da yanına alarak hızla tekrar alanımdan çıktı ama benim tepkim daha yavaş söndü. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Beynim uğuldadı. Tekrar yerime geçmesini talep etmek için mantıksız bir dürtü duydum ama neyse ki o kadar da ileri gitmemiştim.

Başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdığım bir dilim mantarla ayakta dururken, onun zararsız hareketinin uygunsuz sonucundan kurtulmaya çalışıyordum.

"Madeline." Easton'ın sesi sessizdi ama tek kelimede bir ısırık vardı.

Mantarı bıraktım ve ona bakmak için döndüm.

Boş ifadesinde aynı keskinlik yoktu. "Hangi bölümde okuduğunu sordum."

Tanrım, bundan daha kötüsü olabilir mi? Daha önce başka bir insanla hiç etkileşime girmemiş gibi davranıyorum.

"Ah, pardon. Gazetecilik."

Kısık bir ıslık çaldı. "Rekabetçi bir alan."

"Ve onlarca dolar ödeyen bir alan. Tutarsızca. Bir öğütücüde son bulabilecek çalışma saatleri için." Bir omzumu kaldırdım. "Bunu kim istemez ki?"

Ağzı kıvrıldı ve daha önce bana attığı sırtmanın izi dışında ilk kez gülümsediğini fark ettim. Tam bir gülümseme bile değildi ama yine de bakışlarını tanrı katına yükseltmişti. Gerçekten gülümseme nasıl görünürdü merak ettim.

"Arkadaşların da mı?" diye sordu, muhtemelen yüklü bir avans alabilmek için bilgi toplamaya çalışıyordu.

Aceleciliğine saygı duyuyordum ama asgari bilgiden fazlasını kusacak değildim. "Wren erken çocukluk eğitimi alıyor, Greer ise işletme diplomasını tamamlıyor."

Çenesini ailenin hâlâ birlikte konuştuğu yere doğru salladı. "Babasının muayenehanesini devralmayı mı planlıyor?"

Birlikte çalışmaları fikrine gülmemek için kendimi zor tuttum. Birbirlerini delirtirlerdi. Babam tanıdığım en sakin insanlardan biriydi ve o bile ortağına sinirlenirdi. Doug yetenekli bir cerrahtı ve çekici kişiliği pek çok yeni hasta getiriyordu, ama organizasyonu -bu terimi gevşekçe kullanıyorum- arzulanan çok şey bırakıyordu.

Greer ve onun A tipi kişiliği muhtemelen ilk gün babasının kafasına ameliyat tepsisiyle vuracaktı.

Öğle yemeğinden önce.

"Bu kesin bir hayır," dedim.

Doug gururlu bir gülümsemeyle araya girmeden önce daha fazlasını sormaya fırsat bulamadı. "Greer'imın kurumsal dünyada kış tekmelemeye hazırlanmasından mı bahsediyorsun? Onu babasına acıması için ikna etmeye çalıştım ama muayenehanemi şekle sokmakla hiç ilgilenmiyor."

"Çünkü ben mucize yaratan biri değilim," diye alay etti Greer.

"Birkaç yüzyıl önceydi," dedi Easton, "ama benim lisans eğitimim de Coastal'da iş idaresi üzerineydi. Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğini biliyor musun?"

Onu kendimden daha iyi tanıdığım gerçeği, sesindeki diğerlerinin kaçıracağı gerginliği duymamı kolaylaştırdı. "Henüz bir kariyer yolu belirlemedim."

Daha iyisini bilmesem Easton'ın da bunu anladığını düşünürdüm. Yüz ifadesi hâlâ soğukkanlıydı ama ses tonunda bir yumuşaklık vardı. Ya da belki ben bir şeyler duyuyordum. "Zaman var. İstersen bana haber ver."

rehberlik ya da tavsiye. Benim gibi hukuka girerek ruhunu satmak istemesen bile bazı bağlantılarım var."

Doug'ı gerçekten müvekkil olarak kazanmak istiyor olmalıydı.

Greer kibar bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Orasının senin mezun olduğun okul olduğunu bilmiyordum. Seni kesinlikle kabul edecektir." Doug, Greer'in toplayabildiğinden çok daha hevesliydi. Gözleri parladı ve tek çocuğunu başarıya giden bir yola sokabilmek için ikili arasında bir düzine toplantı planlamaktan iki saniye uzakta görünüyordu. "Aslında-

"Baba, bugün sinema gecesi," diye araya girdi Greer, ses tonunda bir uyarı vardı.

"Doğru, doğru." Easton'a omuz silkmeden önce ona yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Yakında seni uygun bir akşam yemeği için ağırlamamız gerekecek. Ya da belki o yerleştikten sonra ikiniz kahve içmek için buluşabilirsiniz. Ya da bir ofis turu."

"Baba." Bu kez hiç ipucu yoktu. Tamamen uyarıydı.

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

Easton ona, "Sana kartımı bırakacağım," dedi.

Herkes yemeklerini hazırlamayı bitirirken onlar da kalan yemekleri hakkında konuştular. İşimiz bittiğinde tepsileri yerleşik pizza fırınına taşıdık. Doug, Easton'a geniş tesisatı gezdirmeden önce ilk ikisini pişirdi. Eve ekranı indirmek ve projektörü çalıştırmak için kumandaları kullanırken, OG'ler içkilerini avlunun karşısındaki verandaya götürerek en iyi koltukları çaldılar.

Biz de her zamanki gibi fırının başına geçtik ve bir sonraki partiye başlamadan önce pizzaları çıkardık. Arada Greer ve Josh birbirlerine takılıyor, Wren ve ben de onları görmezden gelmek için elimizden geleni yapıyorduk.

"Tırnaklarına bir bakayım," dedim, birkaç gün öncesine göre değiştiklerini geç de olsa fark etmişim. Çocukluğumuzdan beri kendi tırnaklarını kendisi yapardı ve karmaşık desenleri benimkileri boyayabildiğimden daha iyi yapardı.

Ellerini uzattı. Birinin uçları farklı renkteydi ve altında boya kalemlerini andıran bir şerit vardı. Diğerinin tırnakları kâğıt gibi sıralanmıştı. "I

Son ilk günümüz için okul temalı figürler. Çok mu fazla?"

Bu düşünce çok mu panik yaptı?

Evet.

Aksi halde çok mu fazla?

"Hiç de değil," dedim.

Turtalardan birini iterek yan tarafının kömürleşmesini önledi. "Toplandın mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi yoksa çoğunlukla mı?"

"Aslında." Her şeyi bilen bakışları karşısında, "Birkaç şey dışında" diye ekledim.

Başını salladı. "Yani yarın gece yarısı boşaltmana yardım etmemiz için bizi çılgınca arayacaksın."

"Ya da bu gece yarısı yüklememe yardım etmek için. Her iki şekilde de." Bu kısmı büyük ölçüde hallettiğim için yalanımı omuz silkerek geçiştirdim. "Ya da her ikisi de. Neden kendimizi sınırlayalım ki?"

Dehşet dolu bir nefes verdi. "Hâlâ dolu değil misin? Her şeyi Canavar'a sıgdırmak *saatlerimi* aldı Mads."

Korkutucu etiketin önerdiğinin aksine, küçük bir RAV4 kullanıyordu. Bu lakabı hak etmişti çünkü çalıştığında çok ses çıkarıyordu.

Ve soğuk olduğunda. Ve

eğer çok hızlı sürerse. Ya

da çok yavaş.

Yıllar önce tahmin ettiğim gibi, Dina John'un ona fahiş bir şey almasına izin vermemiştir. İkinci el araç, güvenlik özellikleri ve pratik gösterişlerle doluydu.

Benim Jeep'im onun SUV'undan çok daha eğlenceliydi ama çok fazla yeri yoktu. Tüm kutularımı içeri sokmak biraz manevra gerektirmişti ama hallolmuştu.

Kalan birkaç şey dışında.

Ona el salladım. "Sabah on dakika falan sürer. En fazla on beş. Daha uzun sürerse de sorun değil. Bu size, eşyalarınızı yerleştirmeme yardım etmeden önce yerlerinize yerleşmeniz için zaman kazandırır."

Özür dileyen zoraki bir gülümseme takındı. "Oof, üzgünüm. Müsait değilim. Balığımı yürüyüşe çıkarmam gerekiyor."

"Balığın benimle yaşıyor."

"Ön bahçemi süpürmek

zorundayım." "Binanın çimi yok."

"Chia evcil hayvanımın havaalanına götürülmesi gerekiyor."

Gözlerimi devirdim çünkü bütün iş onun için yapılsaydı ne o ne de zehirli parmağı bir chia hayvanı yetiştirebilirdi. "Sen ne tür bir arkadaşınsın?"

"Tembel yardım için ağlayarak geldiğinde kapımı kilitleyecek kadar akıllı olan türden."

Hayatımız boyunca yakındık. Ve pek çok arkadaşlığın aksine, aramız hiç bozulmamıştı. İkimizin daha yakın olduğu, üçüncümüzün kendini dışlanmış hissettiği bir dönem olmadı. Ayrılık ya da klişe kıskançlık yoktu. Anlaşamadığımızdan değil. Anlaşamıyorduk. Ama sahip olduklarımıza bunu aşacak kadar değer veriyorduk. Bu tür bir sadık dostluğun nadir olduğunu biliyorduk.

Ve bu derin sevgi ve takdir tam da bu yüzden üçümüz asla birlikte yaşamadık ve yaşamayacaktık. Çünkü bir aydan kısa bir süre içinde birbirimizi delirteceğimizi de biliyorduk.

Bunun yerine, aynı kampüs dışı konut binasında ayrı daireler seçtik. Birbirimize yakın ama kendi alanımız vardı.

Greer konuşmanın sonunu yakalamış olmalıydı çünkü Josh'un kucağında dönüp bana baktı. "Hazırlanmadın mı?"

Ona Wren'e yaptığım gibi işkence etmedim. Greer filmi iptal eder ve gecenin karanlığında evime doğru yola koyulurdu - renk kodlarıyla donanmış bir süper kahraman

Gadget'lar.

"Öyleyim," diye çabucak güvence verdim.

"Çoğunlukla," diye araya girdi Wren, hiç de yardımcı olmayan bir şekilde.

Greer'in öfkeli iç çekişi üzerine kollarımı kavuşturdum. "Hepimizin etiketleme makinemizle bir aşk ilişkisi yok."

"Bir şeyleri bulabilmeyi seviyorum," diye karşılık verdi.

"Onları bulabilirim. Eninde sonunda."

Wren programı ezberlemiş olmalı çünkü beni başka bir otobüsün altına atmak için bu fırsatı değerlendirdi. "Geçen yıl ne kadar süre kutuların dışında yaşadın?"

"İlk sömestr ne kadar sürdü?" Masum bir gülümsemeyle sordum.

Eşyalarımı yerleştirmiş olmama rağmen Greer öfkesini kustu.

Çoğunlukla.

Sonunda.

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Ve eğer kendini daha iyi hissedeceksen eşyalarını toplamayı bitirmek için hemen şimdi gidebilirim."

Bütün bu ileri geri konuşmalar şakacıydı. Eşyalarımı tam olarak toplamamış olmam kimseyi şaşırtmadı. Greer'in kutularını etiketlemiş olması da güvenli bir bahisti çünkü sevmediği bir organizasyon sistemiyle hiç karşılaşmamıştı.

Ama yazın son film gecesinden ayrılmayı şaka yollu teklif ettiğimde, bir an için unutulmuş olan o ağırlık içeri girdi. Ve sadece benim için değil.

Wren alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Josh'un üzüntüsüne rağmen, Greer gözleri yaşlarla dolarken kendini onun dolambaçlı tutuşundan kurtardı.

O anda yüzleşmeye hazır olmadığım bir kasvet vardı.

Boğazımdaki yumruyu temizledim ve arkasını işaret ettim. "Kompost yığınınız yanıyor."

Greer koluma vurmadan önce bunun yalan olduğunu anlamak için döndü. "O kompost yığını değil."

"Hepsi sebze." "Bu sağlıklı."

"Sağlıklı ve pizza aynı cümleye ait *değil*."

Yaklaşan değişimin gölgesi üzerimizde geziniyordu ama biz onu tuttuk. Yuttuk. Ağırlığını görmezden geldik.

Fırından son pizzayı çıkarırken sıradan bir geceymiş gibi davrandık.

"Yemek!" Greer kompost pizzasını ve içinde meyve parçaları yüzen meyve suyu kaptığı gibi seslendi.

Yirmi iki yaşındayken içki içebilecek yaşıydık ama film gecelerinde asla içmezdik. Bunun yerine, her türlü sorumluluğu göz ardı ederken - Greer hariç - yüzlerimizi abur cuburla doldurarak çıldırdık.

Bu o anda daha da önemli hissettiren bir şeydi.

Tek istisna Josh'tı. Bize katıldığı gecelerde genellikle yudumlanması gereken pahalı burbonlardan birini yudumlarken Greer bunu görmezden geliyordu. Doug'ın olaydan sonra hiçbir şey söylememesine şaşırmıştım, ama bardan kaybolan bazı özel şişeler dışında, bunun devam etmesine izin verdi.

"Geliyoruz. Geliyoruz." Doug evin yan tarafına doğru döndü. Son gördüğümde Easton'la birlikte bahçenin arka tarafında, ahşap sauna ve jakuzinin yanındaydılar. Bir ara oradan geçmiş olmalılar ama ben fark etmemiştim.

İşte.

İlerleme var.

Onu görmezden gelmeye devam edebilir ve kendimi aptal durumuna düşürmekten bir süre daha kaçınabilirim.

Çok kolay.

Aslında kolay değildi. Tam tersiydi. Stresli ve depresifti.

Depresif olan kısım, görmezden gelmeye çalıştığımız ve başaramadığımız genel korkuydu. OG'ler bu konuda yardımcı olmuyordu. Her şey onları gözyaşları ve anılardan oluşan zincirleme bir reaksiyona sokuyor gibiydi. Tek iyi tarafı, kimsenin utanç verici çocukluk fotoğraflarımızı ortaya çıkarmamış olmasıydı.

Henüz.

Stresli olmamın sebebi şansımdı. Olabilecek tüm oturma düzenleri içinde, bir şekilde kendimi Easton'ın yanındaki sandalyede bulmuştum. Garip ve yapmacık bir sohbete zorlandığımdan değil. Odak noktası Doug'ın havadan sudan konuşmaları ve film arasındaydı. Bakışlarımı sadece ön tarafa yönelttim çünkü ona *ya da* Greer ve Josh'un diğer tarafımda el ele tutuştukları yere bakmak istemiyordum. Ama yine de yakınımda oturduğunun farkındaydım.

Arada sırada sandalyelerimizin arasına uzanıyordu ve çılgınca bir an için bacağımı sıyırmak üzere olduğunu düşünüyordum. Nefesim kesilir ve vücudum beklentiyle gerilirdi. Ama o sadece suyunu alırdı çünkü her şey kafamın içindeydi.

Kafamda olmayan şey, o alçak, çakıllı sesiyle bir soruya cevap vermesiydi. Sadece çekici değildi, aynı zamanda söylediği her şey ilginçti. Ona daha fazla soru sormak istiyordum ama aynı zamanda kulak misafiri olan ve kendini konuşmanın içine sokan aptal küçük kız olmak istemiyordum.

Aptal olmayı bırakmalıydım.

Kendime gelmem gerekiyordu. Ve

ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Greer aniden ayağa fırladığında son kısım en kolayı oldu. "Durdur lütfen." Babası istenileni yapmak için kumandayı eline bile almamıştı.

beni sandalyemden çekip çıkarmaya gelmeden önce. Kapıya doğru ilerlerken konuşmaya devam etti, Wren arkasından gelirken beni de sürüklemeye devam ediyordu. "Filmin geri kalanını havuzda izleyebilmek için kıyafetlerimizi değiştiriyoruz. İçeceklerinizi tazeleyin. Atıştırmalıklarınızı alın. Garsonlarınıza bahşiş verin."

Kolum hâlâ onun sıkı tutuşunda olduğu için, evin içinde hışımla ilerlerken onun hızına ayak uydurmaya çalıştım. Omzumun üzerinden Wren'e baktım ama o sadece omuz silkti.

Odasına kilitlendiğimizde Greer boğuk bir çığlık attı. "*Her şeyi mahvediyor.*"

Kaşlarımı indirerek bir tahminde bulundum çünkü her zamanki rutinimizin dışında sadece iki kişi vardı. "Baban mı?"

"Hayır, o değil. Aslında bu gece burada olmasından memnunum. Ve sadece eşlik eden göz zevki için değil. Josh'tan bahsediyorum. Her şeyi mahvediyor."

"Neden?" Wren sordu.

Biz aceleyle mayolarımızı giyerken Greer konuştu. "Ona gelmesinde bir sakınca olmadığını söyledim ama özellikle sizinle vakit geçirmek istediğimi belirttim. Bunu tekrarladım. Buraya geldiğinde tekrar söyledim. O da kabul etti. Şimdi de bu konuda... *Josh* gibi davranıyor."

Suçluluk duygusu göğsümde dönüp duruyordu. İkisini de görmezden geldiğimden beri onun tacizine gönüllü bir katılımcı olmadığını fark etmemiştim.

Aynı dehşet ifadesi Wren'in yüzüne de yansımıştı. "Senin... bilirsin işte... hoşlandığını sanıyordum."

"İlgileniyorum. Sayılır. Ya da öyleydim. Ama sonra ikinizi de sürekli göreceğim, bu yüzden ona odaklanmam gerektiği konusunda sızlanmaya başladı. Bir uzlaşma bulmaya çalışıyordum ama ailem burada. Siz de buradasınız. Zaten seksi olmak için uygun bir zaman değil ama özellikle bu gece. Ben duygusalım ve o beni dinlemiyor." Mayosunu düzeltti - her zaman giydiği bikini değil, stratejik olarak seçilmiş tek parça - ve ses tonu daha temkinli hale geldi. "Son zamanlarda çok garip davranıyor."

Yaptığı şey mazur görülebilir bir şey değildi ama "Ondan ayrılmıştın. Bu da işleri garip bir noktaya sürüklüyor."

Wren'e ve bana baktı, sonra hızla gözlerini kaçırdı. "Her şey ondan önce başladı."

"Nasıl?"

Omuz silkti.

Ağzım endişeli bir kaş çatmayla aşağı doğru döndü ve ittim. "Nasıl?"

"Sanırım artık resmi olarak farklı yerlerde olduğumuz için. O mezun oldu. Yeni arkadaşları var. Bense sadece kızlarımla bir film gecesinin tadını çıkarmak istiyorum."

Wren, "Ona regl olduğunu söyle," diye önerdi.

Greer'in bu fikri reddetmesini bekliyordum çünkü Josh öylece geri çekilmeyecekti. Gidecekti.

Ama işler onun söylediğinden daha kötü gitmiş olmalıydı çünkü hemen telefonunu eline aldı, başparmakları ekranda uçuşuyordu. "Tamamdır."

Tereddüt ettim, acaba onu daha fazla sorgulamalı mıydım?

Zaten ayrılmışlardı ve yarın gidiyoruz. Kurtarmak için çok uğraştığı geceyi mahvetmek için bir neden yoktu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama sadece en iyi arkadaşların yapabileceği gibi sessizce iletişim kurmak için Wren'le bir bakış paylaştım. Eğer Josh erken *çıkmasa* -ki bu büyük bir ihtimaldi- araya girecektik.

Merdivenlerden aşağı indik ve ön kapının kapandığını duyduğumuzda koridordaydık.

Bu çok hızlıydı.

Tahminimin aksine, aceleyle çıkan Josh değildi. Mutfakta durmuş Doug'la konuşuyordu. Gergin bir konuşma gibi görünmüyordu ama biz yaklaşınca bakışları bize doğru kaydı.

Greer onlara şüpheyile baktı. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Doug hastalarına karşı kullandığı o büyüleyici gülümsemesini takındı. "Biz kim? Hiçbir şey."

"Pekâlâ," dedi Greer.

"Easton'ın gitmesi gerekiyordu, o yüzden ben de senin yolundan çekileceğim." Farklı vücut geliştirmeci pozları verirken dudaklarını büzdü. "Tüm maçoluğumla son kızlar gecenizi mahvetmek istemem."

Greer'ın yüzünde bir an hayal kırıklığı belirdi ama sonra gözlerini devirerek bunu gizledi. Seksi kızı son bir kez göremediği için mi yoksa babasının kaçmasına mı üzölmüştü, emin değildim.

Ben hangisine üzöldüğümü biliyordum.

"Benim de gitmem gerek." Josh telefonunu salladı. "Dean'in arabasında sorun var ve araç paylaşımı için ek ücret talep ediyor. Üzgünüm bebeğim."

Mazeretinin gerçek mi yoksa Greer'in kesinlikle uydurma olan döneminden kaçmak için uydurma mı olduğı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onun için önemli görünmüyordu. Yüzünde o kısa hayal kırıklığı ifadesi bile yoktu.

En azından ilk başta.

Alt dudağını büken dudak büküşü saçmalıktan başka bir şey değildi - ne Josh ne de Doug bunu biliyordu.

"Bebeğim," diye başladı erkek arkadaşı olmayan kız.

Doug ofisine doğru geri çekilirken kıkırdadı. "Kendi başınasın."

Greer ve Josh, ayrılıklarının gerektirdiğı kalp ağrısından yoksun bir vedalaşma gerçekleştirirken Wren ve ben atıştırmalık bir şeyler almakla meşguldük.

Belki de bunun nedeni Coastal'ın o kadar uzakta olmaması ve birbirlerini her zaman görebileceklerini bilmeleriydi.

Ya da belki ilişkileri gerçekten de göründüğünden daha bitmişti.

Greer onu kapıya kadar geçirirken Wren sessizce düşüncelerimi yineledi. "Daha önce ayrıldıklarına pek inanmıyordum, ama şimdi?"

"Biliyorum," diye fısıldadım. "O sadece... bu konuda her neyse."

"Evet."

Greer döndüğünde bile yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama dağılma tehlikesi yaşamıyordu.

"Tamam, dökül bakalım," diye zorladı Wren.

"Hayır." Titreyerek nefes aldı ama gülümsemesi gerçektir. Huzurluydu. "Film zamanı ve ben daire şeklindeki şamandıraya talibim."

"Ama en iyisi bu," diye bağırdı Wren, ama sızlanmasında hiç ateş yoktu. Haksız da sayılmazdı. Daire şeklindeki şamandıra geniş bir alan ve bir bardak tutucu sunarken, diğerleri ani bir hareketle devrilmeye meyilli uzun şezlonglardı. Greer'ın dikkatini dağıtmak için mücadele ediyordu sadece.

Arkadaşımızın buna ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

O kesinlikle büyük bir donezo.

Atıştırmalıkları toplamamıza yardım etti ve adanın sonunda duraklamadan önce arka kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Ne?" diye sordum. Neye baktığını görmek için aşağı bakmadan önce sordum. Bir kartvizit.

Daha doğrusu birbiriyle eşleşen üç kartvizit.

Hepsi Easton Wells için, yasadışı çekicilik seviyelerinde avukat.

Wren parmağını kabarık yazının üzerinde gezdirdi. "Hakkını vermeliyim, çarpıcı bir tasarım. Ruhunun eksikliğini zevki ve parasıyla telafi ettiğini haykırıyor."

Haksız da sayılmazdı.

Siyah kabartmalı mat gri, en az adamın kendisi kadar seksi ve sofistikeydi.

"Ama neden üç tane bıraktı?" diye sordu.

"Belki de suç işlemeye karar verirsek diye hepimizde birer tane olması gerektiğini düşünmüştür," dedi Greer.

Wren zarif bir osuruk sesiyle dokunmakta olduğu kâğıdı kaptı ve buruşturarak lavaboya, çöp öğütücüsü tarafından yok edileceği yere fırlattı. Greer diğerlerine de bir fiske vurduktan sonra nereye düştüklerini umursamadan arkasını döndü.

Arkadaşlarım kapıya doğru yürümeye devam ederken bir yandan da Easton'ın Doug'ı müşteri olarak kazanmak için ne kadar çaresiz olduğundan bahsediyorlardı.

Ben de sessizce onları takip ettim.

Gizlice bir kart kaptıktan sonra.

Suçlu bir hayat beni çağırırsa diye.

BÖLÜM 3

PUCKER UP, TÜRKİYE

MADD EI

S *VUR, GEÇ KALACAĞIM.*

Bir önceki sınıfım kampüsün diğer ucundaydı ve her bir öğrenci yürüyüş yollarında oyalanmak için mükemmel bir gün olduğuna karar vermiş gibiydi.

Ya da çeşmede.

Sanki zihnimi kullanarak herkesi yolumdan çekmeye zorlayabilirmişim gibi gözlerimi önümdeki sıraya diktim. Suyu her zaman es geçebilirdim ama bu dersi erken öğrenmişim. Üniversite gazetemin tanıtım toplantılarına dolu bir şişe ve bir protein bar ile gelmezsem, acı çekmek zorunda kalırdım.

Bir kez içki almak için ayrıldığımda, hayallerimdeki bir görevi kaçırmıştım. Joel -genel yayın yönetmenim- haberin benim için biçilmiş kaftan olduğunu biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Ben gitmişim, o da başkasına vermişti. Böyle acımasızdı.

Sadakat yoktu. Beklemek yoktu. Sadaka yoktu. Her şey bir kavgaydı.

Üniversite ortamı dışındaki rekabetçi ve acımasız gazetecilik dünyası için iyi bir eğitimdi.

Yine de berbattı.

Su arayışından vazgeçmek ve kaçınılmaz dehidrasyon migrenini kabullenmek üzereydim ki sıra hızlandı. Sıra bana geldiğinde, sanki onu da hızlandırabilirmişim gibi bakışlarımı su akışına çevirdim.

"Madeline."

O çakıllı ses.

Greer'in mutfağında duymayalı üç hafta olmuştu ama hemen tanıdım.

Başımı kaldırdım, hayal gördüğüm den emindim. Susuzluk çoktan etkisini göstermişti ve halüsinasyon görüyordum.

"Sen olduğunu sandım," dedi Easton Wells.

Sanki eski arkadaşmışız gibi.

Sanki bana yaklaşması önemli bir şey değilmiş gibi.

Sanki en başta Coastal'da olmasının bir anlamı varmış gibi.

Onun varlığından tamamen etkilendiğim için bu son kısma odaklandım. "Burada ne arıyorsun?" diye kabaca ağzımdan kaçırdığımda görgü kurallarım pencereden dışarı çıktı.

Hiç şaşırmamıştı. Yakışıklı yüzü tanıştığımız geceki gibi bomboştu - bir gülümseme iması ve beni bakarken yakaladığında attığı o çıldırtıcı sırıtış dışında. Arkasını işaret etmek için başını geriye doğru salladı. "İyileştirilmesi gereken tüm alanları göstermek için bir tura sürükleniyorum."

Kaşlarım düştü. "Neden?"

"Sanırım bu onların beni yemeğe çıkarmadan önce yemeğe götürme versiyonları."

Sorduğum *sebepten* bu değildi. En başta neden orada olduğunu ve tura katıldığını bilmek istiyordum ama aldığım tek cevap bu gibi görünüyordu.

"En azından kafeden bir pekmezli kurabiye almalısın. Onlar en iyileridir." Hangi öğrenci elçisinin liderlik ettiğini görmek için eğildim.

Tur. Ama o bir kişi

değildi. Dean

Anderson'dı.

Tanımadığım bir avuç keskin giyimli insan onun yanında duruyor, sabırsızlıklarını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyorlardı.

Başarılı biri olduğunu anlıyorum ama bu şaşırtıcı.

Easton onların beklediğini umursamadan takım elbisesinin düğmelerini çözdü ve ellerini ceplerine soktu. "Derslerin ilk birkaç haftası nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkür ederim." Beynim bunu yaptığında ne kadar iyi görüldüğüne takılıp kaldığı için otomatik yanıtı vermeyi başardığım için rahatlamıştım. Devasa bardağım taşmadan ve kendimi rezil etmeden önce bakışlarımı ayırabildiğim için de aynı derecede rahatlamıştım. Kapağı tekrar kapattım ve neler olduğunu anlamaya çalışırken görevin gerektirdiğinden daha fazla odaklandım.

"Senin arkadaşların da mı?"

Doug'dan henüz haber almamış olmalıydı.

Parçalar bir araya geldi ve ağ kurduğunu anladım. Ya da yine bilgi arıyordu. Her iki durumda da.

Ona yardımcı olacak hiçbir şey söylemedim, bu yüzden basit bir "Her şey yolunda" ile yetindim.

Ağzı bir miktar yukarı kalktı. Ya da belki bir seğirme oldu. Emin değildim ve ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "I-"

Sözleri yüksek sesle "Her an gelebilir Mads!" diye bağırmasıyla kesildi.

Az önce dikkatimi çekmek için yarattığı sahneye rağmen, koridorda genel yayın yönetmenime baktığımda odağı bende değildi. Kocaman gözlerini yanımdaki adama dikmişti. Uzaktan bile olsa, açık kapıdan eğilen Joel'in yüzünün kızardığını görebiliyordum. Zaten telaşlı olan ifadesi, kümelenmiş gruba bir kez daha baktığında düpedüz paniğe dönüştü. Sanki bir çizgi filmde fırlamış gibiydi.

Koridora fırlayıp onlara doğru koşmaya başladığında warp hızıyla hareket ediyordu. "Dean Anderson."

"İnsanlar sana Mads mi diyor?" Easton sordu.

"Sadece arkadaşlarım," dedim kaşlarımı çatarak ve Joel'in kıcını öpmesini izledim. "Not edildi, *Madeline*."

Ses tonumun ve sözlerimin nasıl anlaşıldığını fark edince bakışlarım yukarı fırladı.

Gerçekten de uzun boyluydu. Benden en az bir karış daha

uzun. Ve iyi görünümlü.

Ve...

Ne diyordum ben?

Alınmış görünmüyordu ama yine de açıklamak için acele ettim. "Arkadaş olmadığımız için Joel'in bana Mads demesinden nefret ediyorum. O bir zorba ve diktatör. Ama sen bana Mads diyebilirsin."

Dudakları eğildi ve bu kesinlikle bir tür, bir çeşit, belki de bir gülümsemeydi. "Benim için çalışan herkes benim bir tiran ve diktatör olduğumu düşünse bile mi?"

Özür dileyen bir gülümseme sunmadan önce düşünüyormuş gibi yaptım. "Belki de Maddie'ye bağlı kalmalıyız o zaman."

"Bu arkadaş olmadığımız anlamına mı geliyor?" İfadesi boştu ama sorusunda şaşırtıcı bir şakacılık vardı.

Joel aniden yaklaşmadan önce cevap verme fırsatı bulamadım - ki bu iyi bir şeydi çünkü ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Easton'ın sıkıca sıkarak kabul ettiği elini uzattı. "Joel McHenry, The Coastal Chronicle'ın genel yayın yönetmeni."

Easton'ı çok az tanıyordum ama nedense kendimi tanıtmak zorunda hissettim. "Bu Easton Wells."

"Biliyorum," dedi Joel. Easton'ı sorguya çekmesini ya da kıcını öpmesini bekledim ama ikisi de olmadı. Dekanla selamlaşmasında olduğu gibi, bunu da kısa tuttu. "Ben bir

büyük hayranınızım." Bana baktı. "Gitmemiz gereken bir toplantı var Mads."

Ona su şişemle vuracağım. Bekle, ne bankı?

Bank reklamı gibi mi?

Nedense Easton'ın böyle bir ilana ihtiyaç duyacak türden bir avukat olduğunu düşünmemiştim.

Ona zorla gülümsedim. "Turunuzun geri kalanında iyi eğlenceler. Kurabiye almayı unutma."

Joel'i takip etmeye başlamıştım ki bir el bileğime dolandı. Nefesim kesilerek arkama baktım.

Easton elini bırakmamıştı. O da konuşmadı.

"Uhh..." Uzun parmakları *hâlâ* bileğime dolanmışken tek yapabildiğim buydu.

İşe yaradı ve başını eğdi. "Moore'larda birkaç kartvizit bırakmıştım."

"Bir tane aldım," diye itiraf ettim usulca.

"Güzel," dedi o da, aynı yumuşaklıkla. Bileğimi bıraktı, ama hassas tenim onun dokunuşuyla ısınmıştı. "Toplantının tadını çıkar, *Maddie*."

Editörüme yetişmek için acele etmeden önce başımı salladım.

"İşin püf noktası," diye söze girdi Joel, sanki ben bilgi istemişim gibi, "işleri kısa tutmaktır. Sizi tanımaları için yüzünüzü önlerine koyarsınız, ancak onları rahatsız edecek kadar uzun süre kalmazsınız."

Benimle birlikte bu düşünce yapısını takip etme şansın var mı?

Bunu yüksek sesle soracak kadar aptal değildim. Kampüs inşaatı ve trafik güzergâhı değişiklikleri dışında hiçbir şeyi haber yapamazdım.

Joel cevap vermediğimi fark etmemiş gibiydi - ya da belki de umursamıyordu. Konuşmaya devam etti. "Eğer kendini onların masasında bir yerin varmış gibi gösterirsen, eninde sonunda senin için de bir yer ayarlayacaklardır. Easton Wells'i nereden tanıyorsun?"

Aptal kızların film gecesine geldi ve o zamandan beri milyonlarca kez ne kadar seksi olduğunu düşündüm.

Sırtımdaki elini de milyonlarca kez düşündüm. Bileğimdeki eli yeni saplantım olacak.

"Bir arkadaşımın babası aracılığıyla," dedim. "Nasıl-"

"Güzel. Bu işe yarayacak."

"Kullanışlı...?" Haber odasına girdiğimizde sorum yarım kaldı ve hemen masasına gitti. Arkasındaki akıllı tahtaya sadece onun anlayabileceği bir planlama çizelgesi yüklenmişti bile.

Bekleyen öğrencilere döndü ve yüzüne bir köpekbalığı gülümsemesi yayıldı. Sesi, "Taze kan" diye selamladığında da aynı neşeli muzipliği taşıyordu.

Tanrıya şükür yanıma iki protein barı almıştım.

Gazeteye kimin makale, fotoğraf ya da hikaye fikriyle katkıda bulunabileceğine dair herhangi bir kural ya da düzenleme yoktu. Birçok okul gazetesinin aksine, Coastal öğrencilere makale başına ödeme yapıyordu. Çok değil ama beni kahvaltılarda tutmaya ve kısa yoldan para kazanmaya çalışan insanların saçma sapan yazılarını çekmeye yetiyordu. Joel bunun rekabetçi ve taze tutmak için olduğunu söylemişti.

Ama hepimiz gerçeği biliyorduk.

Gazeteler üniversitelerde -belki de dünyada- ölmekte olan bir mecraydı ama ben bunu düşünmek istemiyordum.

Çok derindeydim. Bitiş çizgisine bakıyordum ve güvenli bir şekilde inmek için yedek planım yoktu. Seçtiğim kariyerle ilgili varoluşsal krize ayıracak vaktim yoktu.

Tıpkı The Coastal Chronicle'ın yaptığı gibi uyum sağlayacaktım. İki haftada bir yayınlanan gazetenin tüm üretim süreci, orada bulunduğum birkaç yıl içinde bile büyük ölçüde değişmişti.

Hiçbir şey basılmıyordu. Çöp kutularına atılan, avluya saçılan ya da biri acıyıp tüm yükü geri dönüşüme atana kadar istiflendikleri yerde bırakılan kağıt israfıydı. Haber hikayeleri

bir gazete hissi veren benzersiz bir şekilde çevrimiçi olarak bir araya getirildi, ancak okuyucunun ilgisini çeken şeylere tıklama ve yakınlaştırma yeteneği vardı.

On kadarının hepsi.

Etkileşimle mücadele eden sadece bizim ekibimiz değildi. Bizim okuyucu kitlemiz olmadığı gibi, yayın gazeteciliği bölümlerinin de izleyici kitlesi yoktu. Öğrenci topluluğunun her gece haber yayını yapıldığından haberdar olduğundan bile emin değildim. Aynı hikayeleri haberleştirdiğimizde, onların haberlerini bizimkilerle ilişkilendiriyorduk. Bu da sayımızın birkaç düzineye çıkmasına yardımcı oldu.

Aksi takdirde, öğrenciler haberleri, skeçleri ve kimsenin ihtiyaç duymadığı dropshipped şeylerin reklamlarını kaydırırken gösterilen videolardan ısırick büyüklüğünde parçalar halinde almayı tercih ediyorlardı.

Joel, mizanpaj tasarımcılarından biri olan Abby'nin yanındaki ortak masaya yaslanmış olan tanımadığı bir adamı işaret etti. "Gazete için mi buradasın yoksa Abby'nin peşinden mi geldin?"

"İkisi de mi?" dedi adam omuz silkerek ve ona doğru cilveli bir gülümsemeyle. Kadın etkilenmemişti.

"İyi bir hikâye fikri var." Onu dürttü ve sesini alçalttı. "Bu, sunum toplantısının sunum yaptığınız kısmı."

"Ah, doğru." Adam saçını geriye attı. "Sporda yeni trend..."

Sadece bu kelimeyle bile Joel kaşlarını çatı ve daha dik durdu. Spor en az gazetecilik yaratıcılığı sunan ama en çok okuyucu toplayan alandı. Herkes genellikle basit özetlerden oluşan hikâyeleri izler, okur ve takıntı haline getirirdi. Sınırlar nadiren zorlanırdı. Çığır açan soruşturmalar nadiren yapılırdı. Oynayacak ateş yoktu.

En sevmediği bölüm olabilirdi ama Joel analizleri biliyordu. Eğer konu azıcık da olsa ilginç bir şeyse, seçilirdi.

Editörümün o bir saniye içinde gösterdiği isteksiz kabulleniş, adam konuşmaya devam ettiğinde elektrikli bir şeye dönüştü. "Online bahis. Herhangi bir şey üzerine bahis oynayabilirsiniz. Geçen ay Türkiye'deki bir etkinlikte bin dolar kazandım."

"Kuşa mı yoksa yemeğe mi oynadın?" diye sordu tanımadığım bir adam.

Şaka yapmadığı anlaşılınca garip bir kıkırdama kesildi.

Joel burnunun kenarını sıkarken, "Her şeyden önce, lütfen bana hayvanın yiyecek *olduğunu* bildiğini söyle," diye sordu.

"Elbette." Adam elini salladı ve gülmeye zorladı ama artık çok geçti.

Hepimiz gerçek şaşkınlığı görmüştük.

"Gidin." Joel kapıyı işaret etti. "Git bir harita bul ve üzerinde çalış."

"Neden bir harita?"

"Vay anasını. Çık dışarı."

Kaybolmuş ve kafası karışmış olan adam eşyalarını toplayıp gitti.

Joel atışı yapanı işaret etti. "Sen. Adın ne senin?" Adam şişindi ve

Abby'ye baktı. "İnsanlar bana Doktor der."

"Evet, sana öyle demiyorum," dedi Joel. "Spor bahisleri. Kanca ne?"

Abby boş bakışlar karşısında fısıldadı: "Yazının insanların okumak isteyeceği noktası."

"Doğru ya," dedi adam. "Coastal bunu yasaklamaya çalışıyor." Joel'in beklenti dolu bakışlarında fesatlık parıldıyordu. "Gerçekten mi?"

"Henüz bir şey söylemediler ama okulun kablosuz ağında siteler ve uygulamalar hata veriyor. Bir şeyler yüklenmiyor. Bu bir tesadüf olamaz."

"Hayır. Olamaz. Bu iyi bir şey. Hiç yazma deneyimin var mı?" Başını salladı.

"Soruşturma tecrübesi?"

Yine başını salladı. "Ama denemek istiyorum. Uygulamaları ve siteleri kullandığım için nasıl çalıştıklarını anlıyorum. Bu bilgi önemli olacaktır."

"Doğru. Seni deneyimli bir katılımcıyla eşleştireceğim, birlikte çalışabilirsiniz." Joel odayı taradı.

Hikâyeyi istiyordum.

Bunun için ruhumu bile satabilirdim.

Daha da ötesi, bunu hak ediyordum. O odadaki en iyi araştırmacı bendim. Radarın altında süzülüyordum; küçümseniyordum, ama bir o kadar da inatçıydım.

Joel bana kimsenin sahip olduğunu bilmediği en büyük baş belası derdi ve haksız da sayılmazdı.

Bakışları üzerimde duraksadığında, onu yakaladığımı düşündüm. Ama sonra yoluna devam etti ve odanın uzak tarafındaki baş spor yazarımızı işaret etti. "Marc, bu işi adı her neyse onunla hallet."

"Tamamdır."

Kahrolası kadın düşmanlığı.

Beni idare edecek kadar spor bilgim var ama Marc'ın onu bir yere götürecek araştırma deneyimine sahip olmadığı kesin, lanet olsun.

Öfkemi dile getirmemem ya da asılsız bir suçlamada bulunmamam gerektiğini biliyordum. Bunu yaparsam, kendimi Türkiye'deki adamla birlikte koridorda bulacaktım.

Toplantı devam etti, akıllı tahta atanmış hikayelerin veya olası dolgu maddelerinin karalamalarıyla doluydu.

Hiçbirinin yanında benim adım yoktu. Fikirlerimi duymak için beni çağırmadı bile ve toplantının bitmek üzere olduğunu biliyordum.

Joel aniden "Mads" dediğinde tam pes etmek üzereydim.

Tam zamanında.

Takma isim kullanımını bir kenara bırakarak sunumuma başladım.

"Okudum-" "Bir profile ihtiyacımız var."

İyi hissettiren hikayelerin yeri vardı. Kurtarılan yavru köpekler ya da sevimli bir şeyler söyleyen rastgele bir bebekle ilgili kabarık olanları umursamadım. Benim sorunum

uydurma saçmalıklarla. Açıkça görölüyordu ki bu insanlar sadece viral olmak ve nüfuz kazanmak için iyilik yapıyorlardı.

Bu beni bıktırdı.

Ama o hikayeler bile büzüştürme yazılarından daha iyiydi. Ve profiller de tam olarak buydu. Yalakalık yapan parıltılı makaleler.

Önce bahis hikâyesini anlamadım, şimdi de bu berbat hikâyeye mi takıldım?

Bu toplantı kötüden daha kötüye gidiyor.

"Kim?" diye sordum. Aklımda çok daha iyi fikirler olmasına rağmen cansız kaderime boyun eğerek sordum.

"Easton Wells."

Boş ver.

Belki de profil parçaları o kadar da kötü değildir.

BÖLÜM 4

EENY, MEENY, MINY, NEPO

MADD EI

B *E COOL. SAÇMALAMA. KIKIRDAMA.*

Devam edin ve sizi göremediği için onu düşünerek ağzınızın suyunu akıtın, ama en azından daha önce bir insanla etkileşime girmiş gibi konuşun.

Sakin ol.

Numarasını telefonuma girdim ve kartviziti parmaklarımın arasında çevirerek çalmasını dinledim.

Ve çaldı.

Ve çaldı.

Bir gün önceki toplantıdan ayrıldığımda Easton Wells'le iletişime geçmek için çok geç kalmıştım. Bunun yerine, ne söyleyeceğimi saplantılı bir şekilde planlamıştım.

Tüm o birikim ve sadece telesekretere gidecek.

Bir kadın selamlamadan önce bir tık sesi duyuldu, "Wells Law, ben June. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Easton Wells müsait mi?"

"Kendisi şu anda bir toplantıda. Mesajınızı alabilir miyim, yoksa acil bir durum mu var?"

"Bir mesaj yeterli. Ben Madeline Baker..."

Greer'in mutfağından mı? Sırtımdaki ya da bileğime doladığı elinden mi?

"Coastal'dan," diye bitirdim. Numaramı söyledim ve kadın bana ulaşacağını söyledi.

Aramayı sonlandırdım ve iç çekerek yatağı uzandım.

Boş boş oturup gelen telefonlara anında cevap vermesinin pek mümkün olmadığını biliyordum ama yine de bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Umarım birkaç gün içinde haber alırım. Aksi takdirde, Joel beni günde birkaç kez mesajlarla rahatsız ederken ben de ofisini her gün arayarak rahatsız etmek zorunda kalacağım.

Telefonum tanımadığım bir numaradan çalmaya başladığında düşüncelerimi daha yeni bitirmiştım.

Arayanın Easton olduğunu umarak ekrana dokundum ama arabamın uzatılmış garantisi ya da sadece hediye kartıyla ödenebilecek bir vergi faturası hakkında spam bekliyordum. "Alo?"

"Günaydın Maddie."

Çakıllı sesi duyunca tüylerim diken diken oldu. Yüz yüze kulağı ne kadar hoş geliyorsa, kulağımanın dibinde duymanın da o kadar samimi bir yanı vardı.

Selamlamamın neden zayıf çıktığına dair tek mazeretim buydu. "Bay Wells?"

Bana onu ilk adıyla çağırmamı söylemedi. Ancak sesi alçalıp bir şekilde sertleştiğinde beyin hücrelerimin yarısının bozulmasına neden oldu. "Başka birini mi bekliyordun?"

"Hayır, sadece senden hemen haber alacağımı düşünmemiştim. Ofisiniz bir toplantıda olduğunuzu söyledi."

Aramaları cevapsız bırakmak için kullandıkları bahanenin bu olduğunu söyleyeceğini tahmin etmişim. Ya da toplantının yeni bittiğini.

Beklemediğim şey ise, "Öyleyim. Aramanıza cevap vermek için dışarı çıktım." demesiydi. "Ben de sizden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum" diye eklemekten önce bile bu beni şaşırtmaya yetmişti.

Beyin hücrelerimin kalan yarısı bir anda dağıldı. Puf.

Gitti.

"Ne?" Kekeleyerek söyledim.

"Editörün dün bizi konuşurken görünce, kısa çöpü senin çekeceğini ve benimle röportaj yapmak zorunda kalacağını düşündüm."

Oh.

Duh.

Bu daha mantıklı... Evet.

Şehvetimin vardığı sonucu ve karnımda dönüp duran hayal kırıklığını görmezden gelerek yumuşak bir kahkaha attım. "Teknik olarak, eeny, meeny, miny, moe idi."

"O zaman kaçınılmazdı."

Yatakta uzanmış, onun kendini küçümseyen şakalarına kıkırdıyordum. Ben böyle şeyler yapmam.

Oturduğum yerden kalktım, fiziksel pozisyonumdaki değişikliği zihinsel olarak profesyonelliğe geçiş yapmak için kullandım. "Belli ki anladığınız gibi, The Coastal Chronicle Mezunlar Ekimiz için sizinle ilgili bir profil hazırlamak istiyor. Anladığım kadarıyla bu kısa bir süre, bu yüzden telefonda yapılabilir. Ya da soruları size e-posta ile gönderebilirim."

"Bu akşam saat altıda ofisime gel," diye araya

girdi. "Oh. Ben..."

"Planın yoksa tabii."

Benim vardı. Greer, Wren ve ben boş çamaşır odasından yararlanmayı planlıyorduk. Gerçekten ılgın bir Cuma gecesi.

"Hayır, bu gece mkemmek olur," dedim.

"Adresinizi bu numaraya mesaj atın, bir araba göndereyim." "Buna gerek yok."

"Burada trafik tam bir baş belası."

"Trafik her yerde baş belasıdır. Ben buna alışkınım. Ve kendim sürmeyi tercih ederim. Çok fazla tuhaf insan var." "Senin tuhaf biri olduğunu düşündüğümden değil." diye ekledim.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye mırıldandı o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyordum. Bir sonraki sözleri, başka biriyle konuşurken daha da boğuklaştı, sonra tekrar netleşti. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Değiştirmeyeceğim. Altıda görüşürüz." "Dört gözle bekliyorum."

Ben bir şey söyleyemeden telefon kapandı.

Birazdan dersim başlayacaktı ama kalkmadım. Hemen kalkmadım.

"Dört gözle bekliyorum."

Yatağıma geri döndüm.

Ve bunu yüzümde aptalca bir gülümsemeyle yaptım.

GÜN UZADI.

Ve sürüklendi.

Ve sürüklendi.

Derslerden arta kalan zamanımın tamamını -ve hatta bazılarını- yaklaşan mülakatı düşünerek geçirmiştım. Easton Wells delicesine çekici olduğu için değil.

Ve hükmedici.

Saatlerce dinlemek istediğim bir sesi vardı.

Tamam, bu düşünceler bir ya da iki kez aklımdan geçti... yirmi kez.

Çoğunlukla, beynimin araştırmacı kısmını kaşıyan şey onun gizemiydi. Her iyi röportajcı gibi ben de araştırmamı yapmışım ya da yapmaya çalışmışım.

Easton Wells hakkında internette şaşırtıcı derecede az bilgi vardı. Greer onun kodamanların avukatı olduğunu söylemişti ama ben sadece küçük bir avuç müvekkilini keşfedebilmişim. Ve o zaman bile, ona teşekkür ettikleri ya da firmasını bir şekilde takdir ettikleri içindi. Ofisinden ya da şahsen kendisinden müvekkillerini tanıtan hiçbir şey yoktu.

İş dışında onunla ilgili daha da az şey vardı. Onu iyi göstermek için aynı düzine konuşma noktasını tekrarlayan büzüşme parçaları yoktu. Özel hayatı hakkında hiçbir şey yoktu. Kendisi ya da şirketi için sosyal medya yok. Adamın yüksek profilli etkinliklerde çekilmiş bir avuç fotoğrafı olmasaydı, tahmin ettiğimiz gibi parlak bir adam olmadığını düşünebilirdim.

Ama bir ambulans kovalayıcısının belediye başkanıyla birlikte tabağı bin dolar olan bir bağış gecesine katılması ya da bir aktör, ünlü bir müzisyen, bir gece talk show'u sunucusu ve eyalet hazinedarından oluşan rengarenk bir grupta galada fotoğraf çekirtmesi mümkün değildi.

Ona yakın duran uzun bacaklı esmerden bahsetmiyorum bile.

Onun yasal olduğu sonucuna varmamış olsaydım bile, binası bunu açıkça ortaya koyardı.

Kalın harflerle.

İyi bir önlem için birkaç altı çizili.

Los Angeles emlak piyasası da en az şehrin kendisi kadar çılgındı. Navigasyonun yönlendirmelerini takip ederek, tek yönlü caddelerden geçtim ama

milyon dolarlık evlerle çevrelenmeden önce harap binalar. Birkaç dakika sonra aynı manzara tekrarlandı. Milyon dolarlık apartman daireleri, turist tuzaklarının ve yıldızlara bir bakış atmayı vaat eden gezi otobüslerinin bulunduğu caddenin aşağısındaki yüksek binaları dolduruyordu.

Kalabalık şehir merkezinin dışında yer alan Wells Law, gösterişli bölgede sağlam bir konuma sahipti. En yüksek binada değildi. Aslında, bloktaki en kısa binaydı. Ancak tuğla binanın üzerindeki şık tabela, alanı işgal eden birden fazla işletme için değildi. Girişin üzerinde zarif bir yazıyla sadece firmasının adı yazılıydı.

Caddenin aşağısındaki pahalı bir otoparka park etmiştim ve buraya en fazla bu kadar yakın olabileceğimi düşünmüştüm ama yaklaştığımda yanıldığımı gördüm. Onun binası ile yanındaki yüksek binanın arasında bir otopark vardı. Uzun yeşillikler giriş ve çıkış dışında her yeri kapattığı için gözden kaçırmak kolaydı. Bulduğum açıdan, içinde bir görevlinin bulunduğu küçük kulübeyi görebiliyordum.

Daha kullanışlı olabilirdi, ama bahse girerim o otoparkı kullanmak için kredi kontrolü gerekiyordur.

Devam ettim, kapıya varmadan hemen önce bir an durup çantamı, kıyafetlerimi ve nefesimi kontrol ettim.

Malzemelerim yanımdaydı.

Giysilerim -geniş paçalı gri pantolonum ve düz mavi üstüm- düzgündü ve herhangi bir leke, kırıksıklık ya da tüy yoktu.

Nefesim nane gibi tazeydi.

Gitmeye hazırdım.

İçeri girerken içimde bir beklenti vardı.

İki ağır kapının arasındaki giriş yolunda takım elbiseli bir adam tarafından hemen durduruldu. Büyük bir fedai enerjisiyle göz korkutan *dev* bir takım elbiseli adam.

Buna rağmen, iPad'inden başını kaldırdığında gülümsemesi sıcak ve dostçaydı. "İyi akşamlar. Adınız?"

"Madeline Baker."

Ekrana dokundu ve ikinci kapı açılmadan önce yüksek bir klik sesi etrafımızda yankılandı. "Gecenizin tadını çıkarın."

"Sana da teşekkürler," diye mırıldandım, güvenlik seviyesi karşısında şaşırmıştım.

Geniş bekleme alanına doğru yürüdüm, her şeyi kavrarken adımlarım yavaştı. Almam gereken çok şey vardı. İç duvarlar dış tuğlayla aynıydı ama koyu ahşap zeminler ve yüksek tavanlardaki çıplak kirişler de eklenmişti. Soğuk ve mağara gibi gelebilirdi ama gelmedi. Havalı ve modern görünüyordu; muhteşem partiler ya da özel mutfak pop-up'ları düzenleyebilecek dönüştürülmüş bir endüstriyel alan gibi. Wells Law'ın parlayan bir tabelası, sakinleştirici bir beyaz gürültü katan güzel bir su özelliğinin yanındaki tuğla duvarı ısıtıyordu.

"Madeline?"

Yaşlı bir kadın koridordan geçip duvardan çıkıntı yapan gömme ahşap masanın önünde durunca başımı kaldırıp baktım.

"Evet," diye cevap verdim.

Dostça gülümsemesi arttı. "Merhaba, daha önce konuşmuştuk. Ben June. Bay Wells bir telefon görüşmesini tamamlıyor ve birazdan sizinle görüşecek. Oturun."

Gizemli patronu hakkında bilgi almak için onu sorgulamak istiyordum ama bu çok boktan bir hareket olurdu. En iyi ihtimalle durumu garipleştirirdim. En kötüsü de işini tehlikeye atabilirdim.

İyi bir hikâye için dünyayı yakacak kadar acımasız değildim. En azından üniversite gazetem için.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Odanın içinde bir tur attıktan sonra, yerel sanatçılara ait olduğu anlaşılan sanat eserlerinin altındaki etiketleri okumak için durakladım. Aralarına serpiştirilmiş bir avuç parlak ödül duvara asılmış ve bir çıkıntıyı kaplıyordu.

"Bunları ona mutlaka sor," diye ekledi June masasındaki yerinden. "Onları sergilemekte ısrar etmemden nefret ediyor. Kulakları kıpkırmızı oluyor."

"Haber verdiğin için sağ ol," dedim ve zihnimden bu soruyu listeme ekledim.

Şelaleye ulaşana kadar yoluma devam ettim. Kaya havzasına baktım ve sevinçli bir çığlık attım.

Bir avuç dolusu balık suyun etrafında zıplıyordu. Böylesine gösterişli bir düzenekte görmeyi beklediğim koi balıklarına benzemiyorlardı. Küçük ve parlak renkliydi, böylesine geniş bir alanda neredeyse komik görünüyorlardı.

Ben de Huey, Dewey ve Louie'nin iyi olduğunu düşünüyordum.

"Guppy."

Tam arkamdan gelen sert sesle irkildim ve arkamı döndüm. Easton elleri ceplerinde, yakınımında duruyordu. Takım elbise ceketi giymemişti ve koyu yeşil gömleğinin kollarını kıvrarak kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. Bakışlarıyla buluşmak için boynumu büktüm. Kısa bir an için bana bir isim taktığını sandım ama çenesini leğene doğru salladı.

"Onlar lepestes. Resepsiyonistimin fikriydi. Hepsine June Junior adını verdi. Sanırım bakımlarını üstlenmek zorunda kalmadan bir evcil hayvan sahibi olmak istedi, çünkü gelip ilgilenecek bir servisin faturasını ben ödüyorum."

"Yargılamak için yerim yok," diye paylaştım. "Lisedeyken bir karnavalda Japon balığı kazandım ve şimdi annem onları yetiştirmek zorunda kaldı. Balıkların yaşı bir milyon ama hâlâ yüzüyorlar."

Her zamanki boş ifadesi değişmedi ama vücut dilindeki bir şey kesinlikle değişti. Ellerini ceplerinden çıkardı ve sanki soğuk bir cephe aramıza girmiş gibi geri adım attı. Geniş koridoru işaret etti. "Eğer hazırsan."

Easton'la birlikte yürümeden önce lepesteslere ve onların büyüleyici derecede özenle işlenmiş yüzgeçlerine son bir kez baktım.

Önünden geçtiğimiz kapıların çoğu kapalıydı ama arada bir açık olanlarda bir masa başında ya da büyük bir masada çalışan birileri vardı. Koridorun sonuna ulaştığımızda, genişleyen binanın her iki yönde de devam ettiğini görünce şaşırdım. Easton bizi sola çevirdi ve tek kapıya doğru devam ettik. Devasa ofise girdiğimizde neden sadece bir tane olduğu anlaşıldı.

Bekleme alanı gibi burası da tuğla ve ahşapla kaplıydı ama küçük dokunuşlar mekânı davetkâr kılıyordu. Koyu renkli ahşap kitap rafları, hakim masasının yanındaki duvarları kaplıyordu ve yavaşça gezinerek başlıkları okumak ve odanın her tarafına serpiştirilmiş çerçeveli resimlere ve pırıl pırıl ödüllere göz atmak istedim.

Easton cam bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş pelüş kanepeyi ve iki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Hiç düşünmeden emrettiği şeyi yaptım ve sandalyenin yumuşak malzemesine gömüldüm.

Odadaki -hayır, binadaki- her şey pahalı bir zevkin çığlığını atıyordu. Gösterişli ya da sahte değildi. Sadece havalı, sofistike ve etkileyiciydi.

Tıpkı adam gibi.

"Ortaklarınız var mı?" Kaşlarını hafifçe kaldırdığında sorumun nasıl yorumlanabileceğini anladım. Yanaklarım kızarıırken hemen "Şirkette" diye düzelttim.

Önümdeki masada duran not defterinin üzerindeki Wells Law antetli kağıda dikkatle baktı. Üzerinde başka bir soyadı ya da ortak adı yoktu.

"Belki de senin soyadını taşıyan bir aile üyesidir," diye gerekçe sundum ve yüzümü indirerek çantamdan malzemelerimi çıkardım.

Gerçekten güçlü bir başlangıç, Baker.

"Firmamın kazanılmamış bir hakkın yan ürünü olduğunu mu ima ediyorsun?"

Bakışlarım onunkilere yöneldiğinde donakaldım. İstemedim ettiğim hakaret için dilimin ucunda otomatik bir özür kıpırtısı belirdi ama yüz ifadesinde ya da sorusunda hiçbir zehir yoktu. Aksine, koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Ya da ben ifadeleri okumakta gerçekten kötüydüm.

Riske girerek özrümü yuttum ve omuz silktim. "Burası Los Angeles. Herkes nepo bebeği."

Bu doğru bir seçimdi ve dudakları bir yandan yukarı kıvrıldı. "Aileden ya da başka bir ortak yok. Ancak üç avukat, beş avukat yardımcısı, üç katip, IT, İK ve June da yedi yöneticiden oluşan çok değerli ekibimizin başında."

O konuşurken ben de kendi not defterimi çıkardım ve hızlıca onun özetini yazdım. Bitirdiğinde ona göz kırptım. "En önemli bileşeni unutuyorsun."

"Ve kendimi," diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Hayır. June Juniors."

Bu sefer ağzı seğirmedi. Bir milyon şişe kolonya satabilecek ve bir milyar külot düşürebilecek yakışıklı bir sırtışa dönüştü. Ne yazık ki, karşımdaki koltuğa oturduğunda aynı hızla kayboldu. "Ve on June Juniors."

"Bu röportajın sesini kaydetmemin sakıncası var mı?" Çenesini kaldırdığında uygulamayı açtım ve telefonumu aramızdaki masaya koymadan önce düğmeye bastım. "Ortaklarla çalışmak yerine tek başınıza çalışmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

Zaten koyu olan gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse simsiyah görünüyordu. Dilini dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Kontrol sorunlarım var."

Bunu söyleme şekliyle ve yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. Kelimelerim boğazımda düğümlendi ama onları dışarı ittim. "Nasıl yani?"

"Adımın ya da şirketimin, bir ortağın nüfuz, üçüncü bir tatil evi ve kablolu haber programlarına konuk olmak için aldığı davalarla anılmasını istemiyorum."

Greer'in sözlerini kullanarak, "Ama sen büyükler için büyük bir avukatsın," dedim. Etrafımızı işaret ettim. "Ve belli ki bunu karşılıksız yapmıyorsun."

Bu sözlerim üzerine kara gözleri yeniden parladı. "Ama hangi büyükleri kazıklayacağım konusunda hâlâ söz hakkım var."

Müşterilerinden faydalandığını ya da fazla ücret aldığını ima etmiyordum. Tıpkı onun bir akraba bebeği olduğunu ima etmediğim gibi.

Bunu açıklığa kavuşturmalıydım ama ağzımı açtığımda, "Belediye Başkanı Daniels için çalışmak istememek için ne gibi bir kontrol sebebin vardı?" diye sordum.

Easton arkasına yaslandı ve kaşları kalktı.

Hay aksi.

BÖLÜM 5

THOROUGH

MADD EI

I Ona düşmanca bir şekilde yaklaşmak istememiştim. Bu bir tüyo yazısıydı, bir araştırma yazısı değil. Ama Easton Wells'in gizemini araştırmak için can atıyordum ve bu gayretkeşliğim meraklı bakışlarımda ortaya çıktı. Soru.

Eğer geri çekilmezsem, görüşmeyi kesebilirdi ve ben de kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırıp Joel'e dönmek zorunda kalırdım. Bu yapmak istediğim bir şey değildi. -Ama özellikle yumuşak bir ödevle değil.

"Bay Wells," diye başladım ama haddimi aştığım için özür mü dilesem yoksa listemdeki yavan sorulardan biriyle mi devam etsem karar verememiştim.

Ama fark etmedi. Gözleri kısıldı ve çenesindeki bir kas kıpırdadı, herhangi bir kelime oluşturma yeteneğimi elimden aldı.

Ağzım lobideki lepisteslerden biri gibi açılıp kapandı.

June elinde bir kâğıt torbayla odaya girdiğinde bocalamaktan kurtuldum. "Lütfen, benim hatırım için ona Easton deyin."

Yüz ifadesinin yumuşadığını görmek için tam zamanında dikkatimi karşımdaki adama verdim. Çenesini kaldırmadan önce birkaç uzun an boyunca benimle göz teması kurdu. "Easton iyi."

Neden hiç de öyle olmadığı hissine kapılıyorum?

"Kendisi ve şişirilmiş egosu Bay Wells olarak anılmaya alışırsa, bunu zorunlu hale getirebilir. Emekli olmak için çok gencim ama öyle bir şey olursa yaparım."

"Evet. Tanrı maaş çekini imzalayan adama saygı göstermeni yasaklıyor," dedi, gülümsemek istememe neden olan o soğukkanlı haliyle. Gerçekten şaka yapıp yapmadığından emin olmadığım ve işleri garipleştirmek istemediğim için ısırdım.

Bunu zaten yeterince yapmıştım.

June bunun palavra olduğunu anlamış olmalıydı çünkü çantayı masanın üzerine koyup açmaya başlarken ona gözlerini devirdi. "Teknik olarak, doğrudan yatırılan maaş bordrosunu imzaladığım için kendi çekimi imzalıyorum."

"Peki bu para nereden geliyor...?"

"Dünyanın en iyi patronu, Bay Wells," dedi sakarca bir gülümsemeyle.

Adam ona boş bir bakış attı. "Eğer işiniz bittiyse."

"Şimdilik." Dikkatini bana verdi. "Daha fazla krema ya da tatlandırıcıya ihtiyacınız olursa haber verin."

Odadan çıkarken nihayet önüme koyduğu şeye baktım. Üzerinde Coastal's Cafe'nin amblemi olan küçük beyaz poşetten bir pekmezli kurabiye çıktı. Yanındaki plastik bardağın sadece yarısı buzlu içecekti. Diğer yarısı kabarık krem şantiydi.

Ben sadece içeceğe bakınca, "İstihbaratım yanlış mıydı?" diye sordu.

Pipeti ittim ve bir yudum aldım; espresso, tatlı krema ve kızarmış lokumun tanıdık tadı dilimi kapladı. Gergin bir şekilde dönüp duran mideme rağmen gülümsedim. "Mükemmel, teşekkür ederim. Kafenin teslimat yaptığını fark etmemiştim."

Bu bana yorucu ders çalışma seansları sırasında çok değerli zaman kazandırabilirdi.

"Yok," dedi Easton.

"Bunun için birini mi gönderdin?"

Sanki bu çılgınca bir şey değilmiş gibi çenesini kaldırdı.

Tam siparişimi nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Her gün aynı şeyi alırdım ve baristalar genellikle ben binaya girmeden önce yapmaya başlardı.

Şok, düşünceli jestin kendisinden kaynaklanıyordu. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bu düzeyde bir araştırma o önemli müşterileri kazanmanıza yardımcı oluyor mu?" Soruyu görüşmeye geri dönmek için bir geçiş olarak kullanarak sordum.

"Yaptığım her işte titizimdir." Kendi fincanını kaldırdı ama ağzına götürürken durakladı. "Görünüşe göre senin gibi. Belediye Başkanı Daniels'ı nereden biliyorsunuz?"

"Karanlıkta bıçakla," diye dürüstçe cevap verdim. Beklenti dolu bir kaş kaldırdığında, "Bir hayır yemeğinde birlikte fotoğraflanmışsınız. Kısa bir süre sonra da Wesley ve Ellis'ten Charles Wesley ile bir restorandan çıkarken fotoğraflandı."

"Ve bu sonuca bu iki görüntüden mi vardınız?" Şüpheciliği sesinden ve ifadesinden belli oluyordu. "Hatırladığım kadarıyla arkadaşınızın babası da o hayır yemeğindeydi."

Bu bir sürpriz değildi. Doug ve Eve muayenehane için ağ kurma konusunda ustalaşmışlardı ve bu tür bir etkinlik, Exquisite Aesthetics'i olumlu bir ışık altında gösteren değerli bir amaca katkıda bulunurken harcayacak parası olan yeni hastalar bulmak için mükemmel bir yerdi.

"Eğer öyleyse bile hiçbir fikrim yok," dedim.

Easton arkasına yaslandı ve dirseklerini sandalyenin kollarına dayadıktan sonra parmaklarını birleştirdi. Uzun bir süre beni inceledi. "Doğruyu söylüyorsun."

"Genelde öyleyimdir."

"O zaman nasıl bildin?"

"Seninle olan resimde, belediye başkanı konuşurken sana doğru eğiliyordu. Sanki seni bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Bir işi kabul etmek gibi

teklif ettim. Bunu farklı bir avukatla görüşerek takip ettiğine göre, sizin onu geri çevirdiğiniz ve onun da arayışına devam ettiği kesin."

"Etkileyici." Yüzündeki ifadeden bunu kastettiği

anlaşılyordu. "Haklı mıyım?"

"Haklı olduğunu biliyorsun."

Bunu söyleme şekliyle göğsümde bir gurur ve sıcaklık pırıltısı yayıldı. Ama daha bitirmemişti.

Bana bir bakış atarak meydan okudu. "Ama şimdi bonus soru... Wesley'i işe aldı mı?"

Başımı salladım. "Senden farklı olarak, restorandan ayrıldıklarında belediye başkanı mesafesini koruyordu. Sinirlenmiş görünüyordu."

"Çünkü Daniels akıllı biri. Wesley'nin toplantının medyada yer alması için ihbarda bulunduğunu biliyordu."

"Değil mi o mantıksız içinde a meslek
Bu güzel büyük gizlilik konusunda?"

"Potansiyel bir müşteriyi kaybetmek, fotoğrafın sizi artık seçkin ve talep gören biri olarak gören sayısız başka müşteriyi getireceği düşünüldüğünde ödenecek küçük bir bedeldir."

"Bu yüzden mi teklifini geri çevirdiniz?"

Bana June'a attığı boş bakışların aynısını attı. "Hayır. Geri çevirdim çünkü politika hem baş ağrısı hem de çok sıkıcı."

Nedenini bilmiyordum ama Easton'ın "fuck" dediğini duymak -zararsız bir bağlamda bile olsa- doğrudan içime bir şehvet fermuarı gönderdi.

Hızla ısınan bedenimi ve düşüncelerimi serinletme ihtiyacı duyarak bardağı elimde çevirmeden önce bir yudum aldım. Bunun, gazeteci olduğumu geçici olarak unutmaya yetecek kadar sıradan bir sohbetin soğukkanlılığını yansıttığını umuyordum.

Gazetecilik okuyordum ama yine de.

"Belediye Başkanı Daniels'ın yeni bir hukuk ekibinin peşine düşmesinin bir nedeni var mı?" Bana söyleme ihtimalinin çok düşük olduğunu bile bile sordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beklediğim yavaş göz kırpmadan daha fazlasını aldım. Easton sesini alçaltarak "Bir ölüm" dedi.

Hem verdiği cevap hem de bir cevap vermiş olması gözlerimi açtı. Kazara bir ölümden, eski Hollywood skandallarının meşhur oteli Chateau Marmont'ta ölü bir eskorta kadar her türlü olasılık kafamda dönüp duruyordu. Şüpheli bir ölüm duymamıştım ama yeterince nüfuz ve para her şeyi sessiz tutabilirdi.

En azından geçici olarak.

"Gerçekten mi?" Sesimi eşit tutarak sordum.

"Evet. Önceki avukatı öldü." "Doğal nedenlerle" diye açıklık getirdiğinde kendimi aşma şansım olmadı.

Bu çok can sıkıcı.

Üzücü de tabii.

Ama can sıkıcı.

Ortada skandal yaratacak bir hikâye olmadığından, bana verilen hikâyeye geri döndüm. "Sizi hukuk okumaya iten neydi?"

"Bay Teagen, lise müdürüm. Baktan bir mahallede büyüdüm. Ailem elinden geleni yaptı." Hafif çarpık burnunun kenarına vurdu. "Ama ben baş belası biriydim ve hayatımı kavga ederek kazanmaya çalışmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Bay Teagen bu ikna kabiliyetimi daha iyi kullanmamı önerdi ve bir daha asla arkama bakmadım."

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Ben üniversitedeyken ikisi de vefat etti."

Daha önce istemeden de olsa onun bir yeğen bebek olduğunu ima ettiğim gerçeği utanç vericiydi. Utancımı yutkunarak bastırdım. "Özür dilerim."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Annem önce göğüs kanserinden öldü, babam da birkaç ay sonra vefat etti. Babam onu kaybetmenin etkisinden kurtulamadı. Ama ikisi de üniversiteye girebildiğim için şok olmuş olsalar da gurur duyuyorlardı." Çocukluğuyla ilgili daha fazla soru sormak istedim ama ben soramadan o bana döndü. "Seni gazeteciliğe iten neydi?"

Tereddüt ettim.

"Cevap vermek zorunda değilsin. Beşinciye savunabilirsin."

"Sadece röportaj yaptığım kişilerin röportajcı olmasına alışık değilim." "Size söyledim, ben titizim. Muhafızlarımı tanımak isterim."

"Biz rakip miyiz?"

"Sen söyle *Madeline*."

"Hey. Bana Maddie diyebileceğini söylemiştim." Sesimi alçaltarak mırıldandım: "Bir zorba olsan bile."

Gülümsemesiyle içimde bir sıcaklık dalgası daha oluştu.

Ona, insanlar sorduğunda verdiğim her zamanki cevabı vermek istiyordum. Beni zeki, bilgili ve inatçı gösteren bir cevap. Ama bana karşı açık sözlü olduğu için ben de bu iyiliğe karşılık verdim. "Ben meraklı biriyim."

Bu sadece bir gülümseme almadı. Bir kıkırdama aldı. *Gerçekten* çok iyi bir kıkırdama. "Yeterince makul."

"Kaç yaşındasın?" diye ağızından kaçırarak meraklı olduğumu kanıtladığımda espri anında kayboldu.

Boş bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı ama bakışları keskin bir şekilde benimkiyle buluştu. "Otuz yedi."

Bu oldu etrafında nereden Ben olsam başlangıçta yerleştirildi Onu, Yine de başarıları onun gerçekten daha yaşlı olup olmadığını merak etmeme neden olmuştu.

Sözsüz ipuçlarını yakalayıp yoluma devam ettim. "Neden Coastal'ı seçtin?"

"Tam burs teklif ettiler." Durakladı. "Bu cevabı daha kışık öpücü bir şeyle değiştirmekte özgürsün."

Gülme sırası bendeydi. "Tamamdır."

"Neden Coastal'ı seçtin?" diye sordu, yine bana dönerek. "Eyaletteki en iyi gazetecilik bölümüne sahipler."

"Mezun olduktan sonra yapmak istediğin şey bu mu?"

Göğsüme çöken ağırlık beni bir panik ve belirsizlik okyanusunda boğmakla tehdit ederken ciğerlerime galonlarca su doldu.

Onu ittim ve zoraki bir kahkaha attım. "Bütün bunlarla uğraşmaya hazır değilim. Belki de süresiz olarak üniversiteye gitmeye devam ederim. Daha sonra tıp diplomamı alabilirim."

"Ya da hukuk. Çapraz sorguyu öğrenmişsin."

"Tabii herkes tartışırken ağlamaya başlamamı sorun etmezse." "Jüriler biraz şaşırabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsediğimi fark edince, bilinçsiz tepkimi bastırmak ve en azından bir profesyonel gibi davranmak için elimden geleni yaptım. "Anlayamadığım tek şey, hangi hukuk dalında çalıştığınız."

Popüler bir aktörün kendisinden birkaç kez bahsettiğini görünce eğlence hukuku olabileceğini düşünmüştüm ama bu Doug'ın onu neden işe almak istediğini açıklamıyordu.

Tabii Greer'in babası gizlice bir reality şov peşinde koşmuyorsa -ki bu da büyük bir olasılıktı.

Ben izlerdim.

Ama bu, temsil ettiği birkaç işletmeyi açıklamıyordu. "Çünkü yapmıyorum," dedi.

"Avukatlık yapmıyor musun?" Kaşlarımı indirdim ve başımı duvarında asılı olan çerçeveli akreditasyonlara doğru eğdim. "Onları alışveriş merkezindeki o tuhaf büfelerden birinde mi bastırdın? Bence onlar da seni eski zaman dolandırıcılarından biri gibi gösterebilir."

Kıkırdadı ve kulağa ne kadar hoş geldiğini bir kez daha fark ettim. Sesindeki sertlik çakıllı olmasından kaynaklanıyor olabilirdi ama gülüşünün de gülümsemesi kadar nadir olduğu izlenimine kapıldım.

"Tek bir kulvarda kalmıyorum," diye açıkladı. "Bu monotonlaşıyor. Canım hangi davayı isterse onunla ilgilenmeyi seviyorum."

"Yukarıda bahsettiğim kontrol sorunları yüzünden," diye şaka yaptım kendimi durduramadan.

Neyse ki hakaret etmedi ve sert bir şekilde başını salladı. "Aynen

öyle." "Yani eğer daraltmak zorunda olsaydınız..."

"Pislikleri temizlerim."

"Favori bir pisliğiniz var mı?"

"Paylaşma özgürlüğüne sahip
olduğum bir şey değil." Ben de
öyle düşünmüştüm.

Standart mülakat sorularıma devam ettim, hepsi de onun başarısını ve Coastal'ın bu başarıdaki rolünü vurgulamaya yönelikti.

Buradan yola çıkarak June'un önerisini kabul ettim. "Sahip olduğunuz onca ödül arasında en sevdiğiniz ya da en anlamlı olanı hangisi?"

Görünüşte, şaşırmamış görünüyordu. Ta ki bakışlarım hızla kızaran kulaklarına inene kadar. "June'un koca bir ağzı var."

Muhtemelen yalanı fark edeceği için bu fikri onun ortaya attığını inkâr etmedim.

"Çoğunluğu, dünyada iyilik yapmak için yaptığım hayırsever katkılar sayesinde gönderildi, o paranın adımı bir plakete yapıştırarak boşa gitmesi için değil."

"Bank gibi mi?" Joel'in Easton'a koridorda söylediği lafı hatırlayarak sordum.

"Bunun gibi." Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak açıkladı: "Ben bağış yaptıktan sonra onuruma bir bank diktiler. Bildiğim kadarıyla öğrenci kütüphanesinin doğu köşesinde, hukuk süreli yayınlarının yanındaydı."

Oh.

Ohhhhh.

Easton'ın kızarmasının aksine benimki kulaklarımla sınırlı değildi. Göğsüme ve yanaklarıma yayıldı.

Beni incelerken başparmağını kazınmış çene çizgisinde gezdirdi. "Az önce ne düşünüyordun?" diye sessizce dürtüklediğinde sesi kesinlikle biraz daha sertti.

"Hiçbir şey," demeye çalıştım ama havada kaldı.

Beni dikizlerken koyu renk gözleri kısıldı.

Eğer bir savcı olsaydı, rekor düzeyde yüksek bir mahkûmiyet oranı olurdu. O sessiz bakışların yoğunluğu altında herkes itiraf ederdi.

Göz temasını keserek yan tarafa baktım ve alt dudakımı dişlerimin arasına alarak uygun bir yalan düşünmeye çalıştım.

"Madeline."

Adımı söyleyişindeki keskinlikle bakışlarım tekrar ona döndü. Ama onun gözleri benimkilere bakmıyordu. Dudakımı kemirdiğim yere kilitlenmişlerdi. Yavaşça kaldırdı. "Anlat bana."

Emrindeki sertlikten ve içimi kaplayan beklenmedik sıcaklıktan etkilenerек ona dürüstçe cevap verdim.

Sayılır.

Çünkü ne yazık ki sözlerim kekeleyerek, geveleyerek çıkmıştı. Sesim ilk başta tanıştırıldığım aptal küçük kıza benziyordu. "Bank, uhh... Bu bilinen bir şey... Um, öğrenciler onunla takılıyor."

Ağırbaşlı avukatın, kendi adıyla anılan bankın yasadışı amaçlarla kullanıldığı haberini nasıl karşılayacağından emin değildim. Onca parayı sırf kirletilsin diye bağışladığı için aşağılanacak mıydı? Hatta belki de kızacaktı.

Yanılmışım.

Küçük gülümsemesinin altında belirgin bir gurur vardı. "Aferin onlara."

Söndüm. "Gerçekten mi?"

"Parçalanmasından iyidir." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve o da "Oyulmuş. Siklerle mi?"

Onun sik dediğini duymak içime bir şehvet dalgası göndermişti. Ya sik dediğini duymak? Vücudumu sarsan elektriksel bir arzu fırtınasıydı bu.

Başımı sallarken bu uygunsuz tepkiyi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Eğer yardımı olacaksa, iyi yapılmışlar. Çok sanatsal."

"Bu biraz teselli oldu." Ağzını açtı ama bir dizi hızlı bip sesi havayı kesti. "Bunları kontrol etmem gerekiyor. İzninizle."

O telefonuna bakarken ben de sorularımı gözden geçirdim. Hepsini ele almıştım ama beynim daha fazlasını bulmak için yarışıyordu. Bitirmeye hazır olmadığım görüşmeyi uzatmak için devam soruları ya da yenileri.

Ne yazık ki bu seçim benim elimde değildi.

Easton ayağa kalkarken, "Üzgünüm Maddie, bir müşteriyle ilgili bir sorun çıktı," dedi.

Dudaklarımda, onu sahte mesajları acil bir çıkış yolu olarak ayarlamakla suçlamak için bir şaka dolaştı - emin olmadığımız randevularımız olduğunda Wren'le kullandıklarına benzer.

Ama Easton'a bir bakışım gerçek bir aciliyet olduğunu gösteriyordu. Konuşurken masasına doğru ilerledi. "Makale için ihtiyacın olan her şey var mı?"

Hayır.

Bunun için bir ya da on saat daha beklemek istiyordum.

"Evet," dedim çantamı yeniden doldururken - mükemmel bir gece yarısı atıştırmalığı olacak kurabiye de dahil olmak üzere.

"Aklınıza unuttuğunuz bir şey gelirse bize ulaşın. Ya da herhangi bir nedenle."

Sonuna eklenen bu teklif genellikle aşırı aktif hayal gücümün alevlenmesi için yeterli olurdu. Bunun yerine, kendi duygularımla meşguldüm. Bunun muhtemelen birbirimizi son görüşümüz olduğunu öğrenince hayal kırıklığı içime çöktü. Ama merak da içimi kemiriyordu.

Beynimin içgüdüsel kısmı onun neden bu kadar hızlı hareket ettiğini merak ediyordu. İlk kısma odaklandım.

Yollarımızın kesişmesine neden olacak yedi derecelik bir ayrılık olabileceğini umarak, "Bana söylemeye iznin var mı bilmiyorum ama Doug tarafından mı işe alındın?" diye sordum.

Yaptığı işe ara verdi ve bakışlarımı karşılamak için başını kaldırdı. "Hayır" demeden önce yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Yikes.

İşi garipleştirmenin yolu, Mads.

"Oh. Ben, uh, üzgünüm-"

Özrümü yarıda kesti. "Onu reddettim. Birbirimize uygun değildik."

Bu şaşırtıcıydı. Doug herkesle iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Uyuşmasalar bile, Easton'ın onu temsil etmesi için en iyi arkadaş olmaları gerekmiyordu.

Ya da Doug'ın bu hizmet için ona ödeme yapmasını.

Kolay parayı pas geçmesi garip görünüyordu.

Belki de gerçekten kontrol sorunları vardır.

Üzerine gitmek istedim ama beni ilgilendirmeyen soruları yuttum. "İşim bittiğinde size makalenin taslağını göndereceğim. Benimle görüştüğünüz için tekrar teşekkür ederim."

"Maddie" diye seslendiğinde kapıya doğru yönelmiştim. Durdum ve omzumun üzerinden baktım.

"Şu kapıdan çıkabilirsin. Seni doğrudan otoparka götürür." "Sokağın aşağısına park ettim."

Nedense bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "Bir dahaki sefere otoparka park et." Saatine bakarken bir dahaki sefere diye bir şey olmayacağını belirtme zahmetine girmedim. "Seni arabana kadar geçireyim."

"Oh, gerek yok..." Bana attığı sert bakış karşısında reddetme isteğim azaldı. "Teşekkürler."

Takım elbisesinin kollarını açıp kol düğmelerini yerine taktıktan sonra ceketini tekrar giydiğinde başka bir konuşma yapma yeteneğimi kaybettim.

Bir erkeğin daha fazla kıyafet giymesini izlemenin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim, yine de işte buradayız.

Bir evrak çantası aldı ve ben dikkatim dağılmış bir şekilde koridora adım atarken aramızdaki mesafeyi kapattı. Ofis kapısını kapatıp avucunu elektrikli kilidin üzerinde gezdirerek yerine oturana kadar ikimiz de durakladık.

Ofislerin çoğu karanlık ve boştu, yine de birkaç sıkı çalışan kalmıştı. Easton açık kapı aralığına doğru bir adım atmadan önce bir tanesinin önünden geçtik. "Telefonuna göz kulak ol."

"Bakıyorum patron," diye cevap verdi adam meraklı bakışları üzerime çevrilmeden önce. Benim de karşılık verdiğim bir gülümseme sundu.

Easton'ın eli belime dokunacakmış gibi hareket etti. Dokunacağını ummuştum.

Ama sonra elini kaldırıp koridorun aşağısını işaret etti.

Boş lobide sessizce yürüdük ve kapıdan çıkmadan önce lepisteslere son bir kez baktım.

Aynı iri yarı adam girişteki yerinde duruyordu. Bizi görünce kapıyı tutmak için ayağa fırladı ama Easton ona el salladı.

"İşin yakında bitecek mi Benji?"

Adam tablete baktı. "Frank bir saat içinde burada olur."

"Hafta sonu tatilinin tadını çıkar." Easton diğer kapıyı açtı ve ben arabama doğru dönmeden önce kaldırıma doğru **y ü r ü d ü k**.

"Ne kadar güvenliğiniz var?" diye sordum.

"Bina ve otopark için yedi gün yirmi dört saat."

"Bu masrafı haklı çıkarmak için büyük isimli müşterileriniz olmalı. Mesela..."
Sahte bir rahatlıkla söyledim.

Solmakta olan güneş ışığında bile yüzündeki boş ifadeyi kolayca seçebiliyordum. "Çalışanlarım gece geç saatlere kadar çalışıyor ve hassas ve özel bilgileri burada tutuyoruz."

"Şaka yapıyordum. Rakibim hakkında yaptığım araştırma zaten müşterileriniz hakkında ağzınızı sıkı tuttuğunuzu gösterdi." Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçi her zaman aynı şekilde değiller. Tripp Carter ile gerçekten arkadaş mısınız?"

Birlikte fotoğraflanmalarının yanı sıra, aktör birden fazla kez Easton hakkında kamuoyu önünde konuşmuştu.

"Kayıt dışı mı?" diye sorarak beni şaşırttı.

Birdenbire durdum ve başımla onayladım.

Easton yaklaşmadan önce etrafımızı taradı. Ona bakmak için boynumu bük müştüm ama yine de başını eğdi ve kulağıma "Yorum yok" diye fısıldadı.

Bir an için, çoğunlukla şaka yapıyor olsam bile, burnumu sokmaya çalıştığım için sinirlendiğini düşündüm. Ama ayağa kalktığı anda, koyu renk gözlerini yine eğlence aydınlattı.

Neredeyse hiç gülümsemeyen birine göre şaşırtıcı derecede alaycı bir mizah anlayışı vardı.

Gözlerimi devirdim. "Sen gerçekten de zalim bir zorbasın."

Kıkırdadı ve bana *yönelik* olsa bile yine kulağına çok hoş geliyordu. Tekrar hareket etmemi sağlamak için avucunu belime bastırırken darbe yumuşadı.

Telefonu çaldı ve onu çıkardı. Zaten uzun olan adımları, ben ona ayak uydurmak için hızlı yürüyene kadar hızlandı.

"Gitmen gereken bir yer varsa benimle yürümek zorunda değilsin," diye teklif ettim.

Hızla bir şeyler yazarken telefonuna odaklanmadan önce bana sadece bir bakış attı.

Otoparka vardığımızda, "Arabam hemen şurada," dedim.

Ama beni girişte bırakmadı. Belli ki ilgilenmesi gereken önemli bir şey olmasına rağmen benimle cipime kadar yürüdü.

Kapımı açtım ve ona döndüm ama elini kaldırdığında vedam boğazımda düğümlendi. Şehvetim sonuçlara atlarken keskin bir nefesi zorlukla bastırdım. Ama bana dokunmak yerine başparmağını tekrar çenesinde gezdirdi.

Parmaklarım aynı yolu takip etmek ve onu kaplayan kirli sakalı hissetmek için karıncalandı. Dürtüyle savaştım için elimi yumruk yaptım. "Teşekkürler. Röportaj için de tekrar teşekkürler. Bittiğinde seninle temasa geçeceğim."

"Dört gözle bekliyorum Maddie."

Daha önce telefonda da benzer bir şey söylemişti ama bunu yüz yüze duymak çok daha iyiydi.

Bu anı mahvedecek bir şey söylemeden ya da yapmadan önce cipime bindim ve kapıyı kapattım.

En azından bu sıkışık otoparkta seyirciyle birlikte geri geri gitmek zorunda değildim. Şansım olsaydı, ya bir arabaya çarpar ya da on dakika ve yüzlerce tekerlek ayarı yapmam gerekirdi.

İleriye doğru çekerken Easton'ın hâlâ yakınımda durduğunun farkında değilmişim gibi davrandım ve tek yönlü kıvrımlı yolu takip etmek için döndüm. Çıkışa ulaştım ve karşıdan gelen trafiği kontrol edip Easton'ı gördüğümde tam çıkmak üzereydim.

Sadece binasına ve park yerine geri dönmek yerine diğer yöne doğru yürüyordu.

Ne yaptığı beni ilgilendirmez. Ben meraklı biriyim, sapık değilim. Ve her şey potansiyel bir hikaye değildir.

Yüksek bir notla ayrıldık. Yapılacak en akıllıca şey...

Boş ver.

Aynalarımı kontrol ettim, geri geri gittim ve yakındaki bir yere park ettim. Büyük çantamla kendimi hedef haline getirmek istemedim ama arabadan aceleyle çıkmadan önce telefonumu, kimliğimi ve banka kartımı cebime attım.

Kaldırıma çıktığımda Easton'ın neyse ki hâlâ görünür olduğunu gördüm. O heyecan -Kelimenin tam anlamıyla bir hikâyenin peşine düşmek kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oldu. Mesafemi korudum ve gerçekten de onu takip ederken bir sapığa dönüştüm. Birkaç blok sonra, bir binanın içinde kaybolmadan önce yavaşladı.

Kahretsin.

Onu en son gördüğüm yere ulaşana kadar hızımı artırdım.

Hah.

Etrafındaki diğer binaların aksine, ön cephesinde cam pencere yoktu. Karanlık bir lobi yoktu. Beyaz tuğlalı dış cephede hiçbir tabela yoktu. Üç katlı geniş binanın bir kapısı vardı.

Ve hepsi bu kadardı.

Söz konusu kapının kazınmış camından bir adamın çarpıtılmış görüntüsünü seçebiliyordum. Bu düzen bana Wells Hukuk'un güvenlik girişini hatırlattı.

Easton'ın birden fazla ofisi mi var? Bu alışılmadık bir durum değil, ama birbirlerine bu kadar yakın olmaları israf gibi görünüyor.

Birkaç saniye daha pusuya yattım, merakımı gidermenin güvenlik görevlisi tarafından geri çevrilmenin yaratacağı utanca değip değmeyeceğine karar vermeye çalıştım. Ya da Easton tarafından yakalanma riskine değip değmeyeceğine.

Değmezdi.

Topuğumun üzerinde dönerken, arkamdan derin bir ses konuştuğunda henüz tek bir adım atmıştım. "Doğru yerdesiniz."

BÖLÜM 6
ALTIN
MADD EI

I Arkasını döndüğünde kapının kaslı bir adam tarafından açıldığını gördü. Onun için başka bir tanım yoktu. Devasa bir boyu vardı ve kasları siyah tişörtünü zorluyordu. Wells'te Benji'yi Law bir anaokulu öğrencisine benziyordu.

Korkutucu cüssesinin aksine gülümsemesi yumuşak ve dostçaydı. "Barı arıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Dediğim gibi, doğru yerdesiniz. Sadece biraz erken. Birkaç saatten önce hareketlenmez."

"Ben her zaman erkenciyimdir," diye tekrar yalan söyledim. Bir yere zamanında varmak benim için çılgınca bir çabaydı. Ancak bu kadar iyi olabiliyordum.

Adam kenara çekildi, böylece girişte ona katılabildim.

Oh.

*Oh
hayır.*

İşte ben böyle ölürüm.

Merak kediye öldürür diye bir söz vardır ve ben yine de buna kandım.

Bar yoktu. Erken gelen kalabalık yoktu. Küçük altın bir masanın üzerinde eski, siyah bir döner telefon ve ona uygun bir tabureden başka bir şey yoktu.

Akıllı olsaydım hemen kapıdan geri çekilirdim ama yapmadım.

"Burada biriyle mi buluşacaksın?" diye sordu adam, ben düşünmeye çabalamadan bana koruyucu bir bahane sunarak.

Umarım geri tepmezdi. "Evet. Bir grup arkadaşım. Birazdan burada olurlar."

"Kaç kişi?"

"Sekiz kişiyiz," diye yine yalan söyledim.

"İyi ki erken gelmişsin o zaman. KIMLIK?"

Cebimden çıkarıp uzatırken parmaklarım titredi.

Kimliğe üstünkörü bir bakış attı ama bu bakış herhangi bir ayrıntıyı ezberlemesine yetecek kadar uzun değildi. Eidetik bir hafızası yoksa tabii. Bana bakmak için duraklamadan önce telefona uzandı.

Neden benim aptalım kaçmak yerine oynamaya devam ediyor?

"Şifre," diye sordu. Uzun süren sessizliğim üzerine ifadesi yumuşadı ve sessizce "Altın" diye fısıldadı.

"Altın mı?"

"Vay canına, bunu nasıl tahmin ettin?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Partinizin geri kalanının bunu bildiğinden emin olun çünkü bilmeyenleri geri çevirmemiz gerekiyor. Eğer onlar gelene kadar meşgul olursa, beklemek zorunda kalacaklar. Ondan sonra gelirlerse başka bir gece denemeleri daha iyi olur. Anladın mı?"

Benimle dalga mı geçiyor diye merak ettim. Öldürmeye başlamadan önce avıyla oynuyordu.

Bu beni başımı sallamaktan alıkoymadı. "Anladım."

Telefonu kaldırdı ama hiçbir tuşa basmadı. "Şimdilik bir tane."

Kimin daha deli olduğundan emin değildim. Çevirmediği eski telefonda kimseyle konuşmayan adam mı?

Ya da bir korku filmindeki yaşayamayacak kadar aptal bir karakter gibi orada dikilen ben.

Boşlukta yankılanan bir klik sesi beni yerimden sıçrattı.

Adam ahizeyi geri verdi ve başını kapıya doğru eğdi. "Gecenizin tadını çıkarın."

*Kaçı
n.*

Koş.

Dön ve kaç.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve aslında koşmadım.

Ağır kapıyı açtığımda küçük bir sahanlık ve aşağıya inen altın bir sarmal merdiven buldum. Çok tuhaftı. Her şey. Her şey. Sonunda sağduyulu davranmak üzereydim ki kahkaha, müzik ve sohbet sesleri yoluma çıktı.

Bir barda duyulabilecek türden sesler.

Son bir duraksamayla -ve son sağduyulu davranışım- telefonumu çıkardım ve kaybolma ihtimalime karşı Wren ve Greer'a konum bilgisi bıraktım.

Sonra aşağı inmeye başladım.

Aşağıya ulaştığımda, ikinci bir iri yarı adam başka bir kapıyı açıyordu. "Hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedim içeri girerken. Yürüme yolunu kabaca kapatana kadar adımlarım yavaşlayarak durdu ama elimde değildi.

Koyu renkli ahşap ve pelüş deriyle döşenmiş mekân sofistike ve eski moda olsa da son derece havalıydı. Altın detaylar zevkli bir şekilde mekanın her yerine serpiştirilmişti ve mekana bir zarafet katıyordu. Dışarıdan baktığımda düşündüğümünden çok daha genişti, ki bu iyi bir şeydi çünkü zaten kalabalıktı. Yoğun saatlerde ne kadar dolu olacağını hayal bile edemiyordum.

Odanın karşısındaki uzun bara doğru ilerledim. Sıralanan her tabure doluydu ve aralarında daha fazla insan duruyordu. Aynalı zemine monte edilmiş, üzerinde barın adı olduğunu tahmin ettiğim bükülmüş ferforje bir tabela vardı.

Altın.

Bu şifreyi ve dekoru açıklıyor.

Üst kattaki adama yalan söylüyordum ama Greer ve Wren'in benimle burada buluşmasını sağlamalıydım. Böylece Easton gelirse uydurmaya çalıştığım zayıf bahaneye gerek kalmaz.

*Kahrets
in.*

Easton.

Öldürölme ihtimali ve gizli bara olan hayranlığım yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki beni oraya neyin getirdiğini tamamen unutmuştum. Yüksek tavanları, dolu kabinleri ve noktalı koltukları taramak için durakladım.

Baktığım her yerde aynı şeyi gördüm.

Göz alıcı bir atmosferde, göz alıcı kıyafetler giymiş göz alıcı insanlar. Ama hiçbirini beceriksizce takip ettiğim avukat değildi.

Barın daha iyi görebileceğim köşesine doğru ilerlemeye devam ederken gözümü dört açtım. Hâlâ ondan bir iz yoktu, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Orada bir müşteriyle buluşuyor olması pek olası değildi. Araştırmacı yeteneklerimi sergileyecek ve bana hayat boyu iş istikrarı sağlayacak çığır açıcı bir hikayeye yol açacak bir hikaye olmadığı kesindi.

Kişisel bir şey olması çok daha muhtemeldi. Bir randevu gibi.

Tek başına bu bile oradan hızla uzaklaşmamı sağlamalıydı. Uzun bacaklı bir esmerin ona yaklaştığını görmek gibi bir arzum yoktu - bu kez fotoğraftan ziyade şahsen. Ama cezalandırılmak için obur olmalıydım çünkü olduğum yerde kaldım ve onu aradım.

Bir dakika sonra biri "Size ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Yakışıklı bir barmenin önümdeki pırıl pırıl ahşabın üzerine bir kokteyl peçetesi koyduğunu görmek için baktım. Mekânın geri kalanı gibi siyah peçete de altın detaylarla süslenmişti.

Barda gördüğüm duman, baloncuk ya da karmaşık garnitürlerin kullanılmasını gerektiren eğlenceli kokteyllerden birini sipariş etmek istiyordum. İsteksizce buna karşı karar verdim. Eğer kendimi şımartacaksam, bunu Greer ve Wren ile düzgün bir şekilde yapacaktım.

Ve ben hafiyecilik oynarken değil.

"Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler,"

dedim.

Zorlamadı ve bunun yerine peçetenin yanına bir içki menüsü koydu. "Fikrinizi değiştirirseniz bana el sallayın."

Odayı son bir kez daha taradığımda Easton'ın diğer karanlık binalardan birine gitmiş olması gerektiği anlaşıldı çünkü orada değildi. İstemeye istemeye çıkışa doğru yöneldiğimde telefonum titredi ve onu çektim.

Greer: Bu bir imdat mesajı mı yoksa ilişki kontrolü mü?

Wren: Gazete işiniz var sanıyorduk. Yalan mı söylüyordun? En iyi arkadaşının çamaşır gecesini sik için ekiysen... Tamam, seni suçlayamayız.

İkisine de kiminle röportaj yaptığımı söylememiştim. Neden sır olarak sakladığımı bile bilmiyorum, sadece... paylaşmak istememişim. Gecenin gidişatına bakılırsa, şimdi çok daha iyi bir hikâye olacaktı.

Cep telefonumu daha sonra ilgilenmek üzere tekrar cebime koymak üzereydim ki başka bir mesaj belirdi.

Greer: Adresi Google'da arattım ama hiçbir şey çıkmadı. Neler oluyor? Neredesin?

Harika korumacı arkadaşımın süvarileri çağırmasını istemediğim için hızlı bir mesaj attım.

Ben: Yerel bir bara bakıyorum. Sonra açıklarım. Yakında kesinlikle kızlar gecesi yapacağız. Ev işlerini içermeyen bir gece.

Tam zamanında telefonumdan başımı kaldırdım ve gülünç derecede pahalı görünen bir adama çarpmaktan kendimi alıkoydum - gerçi aradığım adam o değildi.

"Merhaba." Önce benim gitmemi işaret etti. "Önden buyur, güzelim."

Onu nereden tanıyorum?

Birkaç adım attım ve sonra odanın uzak köşesine, gölgelerin arasına sıkışmış bir çift kapının olduğu yere kadar devam etmesini izlemek için durakladım. Yüzünün tanıdıklığı aklımın bir köşesini kurcalıyordu ama onu bir türlü çıkaramıyordum.

Banyoya doğru gittiğini varsayarak yönümü değiştirip peşinden gittim. Kısmen onu tekrar görmeyi umduğum için, çünkü bir günde katlanabileceğim çok fazla gizem vardı, ama çoğunlukla eve gitmeden önce gitmem gerektiği için.

Belki de beni gazeteci olmaya iten şey meraklı olmam

değildir. Belki de gerçek mesleğim sapıklıktır.

Bir an durakladı ve ben de arkasına çarpmamak için yavaşladım. Sonunda kapılardan birini açtı ve içeri girdi, ben de sanki bunda şüpheli bir şey yokmuş gibi kendimden emin bir şekilde arkasından yürüdüm.

Ancak ikimiz de koridora çıktığımız anda oyunum bozuldu ve adam dönüp bana tuhaf bir bakış attı.

Gizli saklı işler buraya kadarmış.

Etrafıma baktığımda hiç banyo olmadığını görünce ikilemim daha da kötüleşti. Koridorun sonunda sadece tek bir kapı vardı. Bir mola ya da depo odasına açılan endüstriyel türden bir kapıya benzemiyordu. Mat siyah, karmaşık altın süslemelerle kaplanmıştı.

Ve olay örgüsü kalınlaşıyor.

Burası da neyin nesi ve neden birden kendimi Alice Harikalar Diyarında kaybolmuş gibi hissettim?

Dürüst bir mazeret sunabilirdim -banyoyu arıyordum. Bir cevap borcum olmadığı için tek kelime etmeden arkamı da dönebilirdim. Ama bunların hiçbiri hızla biriken soru dağını yanıtlayamazdı.

Aklıma bir fikir gelmeden önce uzun bir süre beynim duraksadı. Bir erkeğin ben yokmuşum gibi davranmasını sağlamanın kesin bir yolu olduğunu bilecek kadar çok bara ve partiye gitmiştim.

Dramın pençesindeymişim gibi davranmak.

Telefonumu kulağıma götürdüm ve sesimi ağlamaklı ve bulanık bir hale getirerek, "*David*, neredesin? Benimle buluşacağını söylemiştin... Kimdi o?" Adamdan uzaklaştım. "O kaltakla birlikte misin? *Yine* mi? Bunun tek seferlik bir hata olduğuna söz vermiştin. İnanamıyorum..."

Hayali sevgilimin beni aldatmasına duyduğum öfke, omzumun üzerinden bakıp kimliği belirsiz adamın tek çıkıştan kışını kaldırdığını gördüğümde azaldı. Giriş mi? Emin değildim.

Pekala. Buraya kadar geldim.

Bakalım bir numaralı kapının ardında ne varmış.

Kalbim göğsüme çarparak kolu çektim. Başka bir

lobi mi? Neden?

Üst kattakinin aksine, alan oldukça büyüktü. Her tarafa birkaç gösterişli koltuk serpiştirilmişti ve vestiyer gibi görünen açık bir kapı vardı. Mat siyah ve altın rengi kapılardan biri uzak duvara dayanmıştı ve yanında korkutucu bir güvenlik görevlisi vardı.

Önümde, küçük siyah bir elbise giymiş muhteşem sarışın bir kadın, bir başka kazınmış cam kapının yanında duran uzun bir podyumun arkasında duruyordu.

Gizli bir içki mekânı havası vermek istediklerini anlamıştım. Özellikle de güvenliğin önemini anlıyordum - Los Angeles'ta her şey ihtişam ve Hollywood yıldızlarından ibaret değildi. Ama bu kadar gizlilik fazla gibi geldi.

Gece hayatı muhabiri değildim, ama olsaydım, Golden'ın incelemesi, girişlerin, lobilerin ve şamatanın çokluğu sayesinde beş üzerinden üç olurdu.

Belki de burası bir restorandır.

"Ve misafiriniz, Bay Stavros?" diye sordu sarışın, son hedefim kapıyı açarken ses tonu aceleliydi.

Aynı anda üç şey aklıma geldi.

Bir, takip ettiğim adam Niko Stavros'tu, üzerinde kokain çekmek istemediği bir yat görmediği iddia edilen vakıf fonu playboyu.

İkincisi, adam, kadın ve tetikteki güvenlik görevlisi şu anda doğrudan bana bakıyorlardı.

Üçüncüsü -ve muhtemelen en önemlisi- açık kapı bana deri giysili bir kadının bir adamı yürüttüğünü net bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Tam anlamıyla.

Tasması falan da vardı.

"O benimle değil," dedi Niko, benim varlığımı ve açık kapı aralığından neyi ifşa ettiğini umursamadan.

Hay aksi.

Çılgın bakışlarım çoktan telefona sarılmış olan kadınla bana doğru hışımla gelen güvenlik görevlisi arasında gidip geldi. Binadan çıkarılmak üzere olduğumu biliyordum.

Bu yeterince kötüydü. Yeterince utanç

vericiydi. Ama evrenin benimle işi

bitmemişti.

Çünkü tanıdık, hırçın bir ses kaosu böldü. "Maddie?"

Oh, çifte cehennem.

BÖLÜM 7

GILDED

EASTON

"W "Burada ne işin var?" Kendimi durduramadan ı s ı r d ı m .

Maddie geri çekilen bir adım attı, panik içindeki gözleri benimkilerle buluştu.
"Ben... Uhhh... Bu-"

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda sözleri aniden kesildi. İyi de oldu.
Bulmaya çalıştığı bahane ne olursa olsun saçmalıktan ibaret olacaktı.

İnatçı gazeteci beni takip ettiği için oradaydı. Bir hikaye arayışı
içinde...

Yoksa beni mi arıyordu?

Mantıken ilk ihtimal olduğunu biliyordum ama bu, bedenimin ikinci ihtimale
tepki vermesini engellemedi.

"O benimle," dedim, onu götürmesine iki saniye kalmış olan gardiyanı durdurarak.

Maddie dikkatini benden ayırıp ona baktı. Onu
geri istedim.

"Bana bak," diye emrettim.

Tıpkı ona ofisimde oturmasını söylediğimde olduğu gibi, itaati anında oldu.

Bu benim de sikime vurdu.

"Açıklayabilirim," diye atıldı, siyah saçlarını endişeyle bir kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Daha sonra. Emily"-başımı podiyuma doğru eğdim-"imzalaman için sana birkaç şey verecek. Sonra Golden'a geri dönüp beni bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

Neden şaşırmadım ki?

Akılsızca kabul etmesini beklemiyordum ama denemeye değ erdi.

Cevaplayamayacağım soruların saldırısına hazırlandım.

Ama o lanet olası ağ zını aç tığında, "Oraya girmek istiyorum." diye fısıldadı.

Tamam. Bunu yaz.

Çok şaşırdım.

Safça istediğini iddia ettiğı şeyi ona vermemek için vücudumdaki her kas gerildi. Onu içeri çekmek ve Gilded'in sunduğu tüm ahlaksızlığı görene kadar durmamak için.

Etrafıma bakmak için eğildiğinde sıkılmış dişlerimin arasından nefes verdim. Omzumun üzerinden baktığımda, Cohen'in kapıyı ardına kadar açık tuttuğunu gördüm - Maddie'nin içeriyi net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Ben onu orada dikilirken görmeden önce kim bilir neler görmüştü.

Islak bir rüyadaki yasak bir melek gibiydi.

Eğer akıllı bir adam olsaydım -iyi bir adam- onu hemen arabasına geri götürürdüm. Ve bu sefer, onun uzaklaştığını görene kadar oradan ayrılmazdım.

Ama bunlardan biri olsaydım, en başından beri ona karşı sınırdaki bir saplantım olmazdı.

Şansıma, haber odasının dışındaki tesadüfi karşılaşmamızı manipüle etmeden önce üç uzun hafta dayanmıştım.

"Git evrakları imzala, Maddie." Tartışmak için ağzını açtığı anda gözlerimi kısıtım. "Şimdi."

Küstahça bir iç çekişle Emily'ye doğru ilerledi.

Cohen sonunda kapının kapanmasına izin verdi ama girişte bana katılabilmek içindi bu.

Ve Maddie'ye bakarken.

Evrak çantamı tutmayan boşta elimi yumruk yaptım.

Onu kollarımın arasına almaktan kendimi alıkoymak içindi bu, ama Cohen alçak bir ısıklık çaldığında niyetim arkadaşımı -ve müşterimi- yumruklamak istemeye dönüştü. "Atlas'ın araya girdiğini söylediğinizde işten bahsettiğinizi düşündük."

Ona bir bakış attım ama o yılmadı. "Kim bu

kız?"

"Coastal için benimle mülakat yapan bir üniversite öğrencisi."

Bu cümle, onun benim için çok genç olduğunu hatırlattığı için ereksiyonumu büzüştürmek için yeterli olmalıydı.

Ama aletim de yılmamıştı.

Cohen'in o anda gerilmesini bekliyordum. Gilded'de anonimlik hüküm sürüyordu ve Maddie'nin bu kadar ileri gitmesi zaten bir ihlaldti. Bunu bir gazeteci olarak yapmış olması -üniversite yayını olsun ya da olmasın- bir ya da iki uyarı fişeği ateşlemeliydi.

Ama umurunda değil gibiydi. Odağı hâlâ Maddie'nin üzerindeydi. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Yani, ona bir tur attırsam sorun olmaz değil mi?" Beni kışkırtıyordu.

Ben de bir an bile tereddüt etmeden yemi yuttum. "Sakın aklından bile geçirme."

Güldü ve sonunda ben kafasını oymadan önce gözlerini ondan ayırdı. "Evet. Belli ki hepsi bu. Seni sorgulamakla ne kadar aptallık etmişim."

Belki de onu çantamla dövmek daha iyi olurdu.

Burnumun kenarını sıktım. "Ben Atlas'la buluşurken onunla kalacak vaktin var mı?"

Kıvranışımı izlemek için bana bok atmaya devam edeceğini düşünmüştüm ama neden orada olduğumu hatırlatınca ayıldı. "Evet. Onu burada tutmamı ister misin?"

Madeline Baker hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ısrarcı olduğunu biliyordum. Gilded'e girecekti.

Ben olsam da olmasam da.

En azından benimleyken, gördüklerini kontrol edebilirdim.

Amacım bencillik değildi. Misafirim olarak içeri girmesine izin vermek, ilk tepkisini de göreceğim anlamına geliyordu.

Acaba hemen gitmek isteyecek mi?

Bunu düşünürken bile durumun böyle olmayacağını biliyordum. Hiçbir şey olmasa bile, kendi kendine ilan ettiği burnunu sokma merakı onun ilgisini çekmeye devam edecekti.

Başımı salladım. "Yine de onu barda tut."

Maddie dönerken, "Anladım," diye onayladı.

Maddie yaklaştığında sesini alçalttı ve sonunda beklediğim hızlı sorulara başladı. "Burası neresi? O formlar neydi? Neler oluyor?"

Sorularını şimdilik görmezden gelerek tanışma faslına geçtim. "Maddie, bu Cohen."

Diğer adama kibarca dikkati dağılmış bir selam vermeden önce bana ters ters baktı. "Merhaba."

Cohen'in dikkati dağılmamıştı, bana dönmeden önce ona gülümsedi. "Bunu izlemek eğlenceli olacak."

"Ne olacak?" diye sordu.

İkisini de görmezden geldim. "Cohen sana barı gösterecek."

"Sen nerede olacaksın?"

"Bir toplantıda."

Ağzını açtı ve neredeyse tartışmasının tadını alabiliyordum ama Cohen araya girdi. "Gilded'deki bar, Golden *değil*."

"Gilded mi?"

Karşılık veren gülümsemesi yüzeyde şakacı görünüyordu. Yakışıklılığıyla uyumlu bir gülümsemeydi bu. Ama onu gerçekte nasıl olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyordum.

Ve kısa bir süreliğine bile olsa onu onunla bırakma kararımdan aniden şüphe duymaya başladım.

Lanet olası çekici piç.

Maddie'yi girişe doğru yönlendirmek için avucumu sırtının alt kısmına bastırmadan önce ona uyarıcı bir bakış attım. Bunu Doug'ın mutfağında ilk kez yaptığımda dersimi almış ve ellerimi kendime saklamış olmalıydım ama Maddie söz konusu olduğunda bu pek mümkün görünmüyordu.

Kapıya vardığımızda Cohen kolu tuttu ve biraz dramatize etmek için durakladı. Kapıyı yavaşça açtı ve "Gilded'e hoş geldiniz," demeden önce Maddie'nin her şeyi kavraması için birkaç vuruş yaptı.

İlk bakışta ana oda Golden'a benziyordu - geniş oturma alanlarına sahip lüks bir bar ve sıra dışı bir şey yoktu. Ne de olsa açık alanda seks ve tam çıplaklığa izin verilmiyordu.

Ama niyet oradaydı.

Maddie'nin odayı bir gazetecinin kayıtsızlığından daha fazla bir şeyle izlemesini izledim. Kocaman gözlerini. Onları çevreleyen güzel maviyi neredeyse yok eden şişmiş gözbebekleri. Ayrılmış dudakları.

Cehenneme gideceğim.

Barın kenarındaki yüksek bir yere ulaştığımızda -ofislere en yakın ve insan kalabalığından en uzakta- bir tabureyi işaret ettim. "Otur." Oturduğunda çenesinden tutup başını bana bakacak şekilde eğdim. "Kimseyle konuşma. Hiçbir yere gitme. Ben hemen döneceğim. Anlaşıldı mı?"

Düşündüğümden daha fazla etkilenmiş olmalıydı çünkü tartışmadı ya da tek bir soru bile sormadı.

Kahretsin, bu bir hata.

Onu bırakıp uzaklaşmak için kendimi zorladım ve loş koridorun dışında duran nöbetçiye doğru çenemi kaldırdım.

Atlas'ın ofisinin kapısı zaten kırık, bu yüzden itmeden önce kapıyı çaldım.

Korkunç orospu çocuğunun karanlık bakışları karşısındakinin ben olduğumu görünce hafifçe yumuşadı. "Hey, seni uzaklaştırdığım için özür dilerim." Özür dilerken elinde bir silah olmasaydı özrü çok daha ileri giderdi. Kapıyı çarparak kapatmadan önce silahı dikkatlice açık kasaya yerleştirdi.

"İyisin." "Cohen
nerede?"

"Şeytanın oyun alanına gizlice giren baş belası bir meleğe göz kulak oluyor," diye mırıldandım dizüstü bilgisayarımı çıkarıp çalıştırırken.

"Ne?" Kafamı kaldırdığımda donup kaldığını gördüm, tetikteki bakışları kapıya yönelmişti. "Güvenlik neden ilgilenmiyor?"

Ne düşündüğünü tekrar merak ederek ona kısa bir özet geçtim. "İçeri nasıl girdi?"

Atlas sordu.

"Stavros Golden'dan geldi."

Atlas gözlerini kapadı. "Sadece o kapıyı kullanmaması konusunda onu uyardık. Bu bar onun gidip seçebileceği bir büfe değil."

O kendini beğenmiş piçin dikkatsiz olması sürpriz değildi. Pek çok üyenin aksine, anonimliğe ihtiyacı yoktu. Yaptığı her şey bütün dedikodu sitelerinde yer alıyordu. June, yanlış anladıkları tüm ayrıntıları düzeltmek için sık sık sosyal medyada paylaşmasını komik buluyordu.

"Ne istiyorsun?" Hışımıla çıkıp gitmeden ve üyelik için bir servet ödeyen adamı yasaklamadan önce sordum.

"Bir kadın ve erkek bebeği için koruma emri. Sıkı bir tane. Ve hızlı."

"Peşinde olduğunuz kişi bir atlama mı?"

Aslında kardeşi olmayan kardeşiyle birlikte Golden ve Gilded'in sahibi olan Atlas, ödül avcısı olarak çalışıyordu. Cohen'in tam tersi olduğu ve her konuda ağzını sıkı tuttuğu için ayrıntıları bilmiyordum. Ama onu bu işe iten şeyin maddi kazanç olmadığını biliyordum.

"Bunu nasıl yakaladın?" diye sordum.

"Boston'da bir motorcu kulübü var, Kargaşa Mahkemesi. Kurbanların yerlerinin değiştirilmesine yardım ediyorlar. Onlara mahkemeye kadar eşlik ediyorlar. Hepsi bu. San Diego'da yardıma ihtiyacı olan bir kadın onları aramış. Bekleyemeyecek kadar kötü bir durumdu ve benden yardım istediler. Kadını ve küçük oğlunu bir sığınma evine yerleştirdim ama pislik eski kocası onları kolay kolay bırakmayacak."

"Herhangi bir suçlama var mı?"

Bir elini sarı saçlarının arasından geçirerek çenesini sıktı ve başını salladı.

"İletişim bilgilerine ihtiyacım var."

Telefonunu eline aldı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Gönderildi."

E-postayı ofisteki Matt'e ilettim, böylece ben Atlas'tan daha fazla bilgi alırken o da hızlı bir başlangıç yapabilirdi.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Şu anda yok, ama benimle nasıl gittiğini biliyorsun."

Bilirdim.

Atlas bir kadına zarar vermeden önce kendini hadım ederdi ama yine de çoğu insan için korkutucuydu. Zaten istismara uğramış bir kadın için mi? Onunla birlikte cehennemden kaçacak kadar ona güvenmeleri çok çaba gerektiriyordu. Onları konuşturmak genellikle söz konusu bile olmazdı.

"Barınak daha fazla bir şeyle ulaşırsa size haber veririm" dedi.

Bilgisayarımı kapattım ve paketledim. "Bu arada, Matt zaten bunun üzerinde çalışıyor. Pazartesi den önce pek bir şey olacağını garanti edemem ama bazı iyilikler yapmaya çalışacağım."

"Minnettarım." Sandalyesine çöktü ve masasının alt çekmecesinden bir şişe burbon aldı.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum ama şu koridorun sonunda koca bir bar var."

"Ayrıca bir sürü insan var."

İçlerinden biri de büyüleyici mavi gözleri ve bozmak için can attığım masumiyetiyle güzel bir esmer.

"Yeterince makul." Onu içkisiyle baş başa bırakmadan önce söylediğim tek şey buydu.

BÖLÜM 8

VIBES İÇİN

MADD EI

I Neye daha çok şaşırdığımdan emin değildim.

Easton beni onu takip ederken yakaladığında çıldırmamıştı.

Bana defalarca dokunduğunu.

Ya da orada olduğumu. Bir bardan daha fazlası olduğu belli olan bir barda.

Easton karanlık bir koridorda gözden kaybolana kadar uzaklaşmasını izledim. Ancak o gözden kaybolduktan sonra etrafımı taradım.

Golden gibi, renk düzeni ve rafine atmosfer bu alana da yayılmıştı. Ama benzerlikler hemen hemen burada sona eriyordu.

Tabii ön taraftaki dekoratif altın kaplama kırbaçları, zincirleri ve kelepçeleri gözden kaçırmadıysam.

En azından ben bunların sadece süs için olduğunu sanıyordum. Ama kıpırdayan elim masanın alt tarafına dokunduğunda, oldukça işlevsel görünen bir dizi kelepçe vardı.

"Burası neresi?" Lateks giymiş bir çiftin öpüşmesini izlerken fısıldadım. Barın ilerisinde bir adam gözleri bağlı arkadaşına meyve yedirirken bir yandan da başka biriyle sohbet ediyordu. Arkadaşı bunu kendisi yapamıyordu çünkü bileklerine parlak bir kumaş sarılmıştı.

Niko Stavros'tan başka, elinde kırbaç tutan bir kadını tekrar tekrar oynayan bir sitcom'dan ve bardaki yaşlı bir adamı da kablolu haber programlarından tanıdım.

"Bir kulüp," diye cevapladı Cohen beni incelememden çekerek.

Karşımda oturan adama baktım. "Sanırım golf ya da pickleball için bir kulüpten bahsetmiyorsun."

Hınzırca gülümserken ela gözleri parıldadı. "Genellikle buradaki kürekler başka şekillerde kullanılır."

"Burada mı çalışıyorsunuz?"

"Sahibi benim. Ben ve kardeşim."

Görünüş aldatıcı olmalıydı çünkü Cohen de en az benim kadar oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Deri giysiler ya da kostüm giymemişti. Yırtık siyah bir kot pantolon ve uzun kolları kollarını yukarı iten sade bir Henley giymişti. Siyah saçları kısa kesilmişti ve kirli sakalları çenesini kaplıyordu. Otuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum ama gamzeli gülümsemesinde çocuksu bir çekicilik vardı. Güneyli aksanı da buna katkıda bulunuyordu.

"Ama çok sağlıklı görünüyorsun," diye geveledim kendimi durduramadan. Karanlık bir kaşını kaldırdı. "Kim demiş sapkınlık sağlıklı değildir diye?"

Sapkınlıklar hakkında pek bir şey bilmediğim için verecek cevabım yoktu.

"Easton onunla röportaj yapacağından bahsetti." Neyse ki o röportajın nasıl olup da benim oraya gelmeme dönüştüğünü sorgulamadı. "Onun ne kadar sıkıcı olduğu üzerine bir hikâye mi yazıyorsun?"

Güldüm. "Bu bir mezun profili."

"Bu evet demek o zaman. Gazetecilik mi okuyorsun?"

Aklıma bir fikir gelmeden önce başımı salladım. "Açıkçası bunların hiçbirini makaleye dahil etmeyeceğim."

"İstesen bile yapamazsın." Kaşlarımı indirdiğimde girişe doğru işaret etti. "Gizlilik sözleşmesi imzaladın."

Bu benim aptallığımdı.

Güzel sarışın iPad'i bana doğru çevirdiğinde, imzaladığım dijital formların hiçbirisi hakkında bana bir açıklama yapmamıştı ve ben de sormamıştım. Olan biten her şey dikkatimi o kadar dağıtmıştı ve cevaplar için o kadar hevesliydim ki cipimi hiç düşünmeden imzalayabilirdim.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Gizlilik Sözleşmesi olmasaydı bile kulüpten bahsetmezdim. Ama en azından formlara göz atmamakla aptallık etmişim.

"Ve hava geçirmez," diye devam etti, yüzündeki sivri bakış hiç de öyle olmasa bile sesi rahattı. "Avukatım bir köpekbalığı."

"Easton mı?" Tahmin ettim.

Burnuna dokundu. "Bingo."

Kulübe olan ilgimin potansiyel bir hikâyeye hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benimle ilgiliydi. Bana hissettirdikleriyle. Sahip olduğum düşüncelerle.

Kafamın arkasına ittiğim arzularımla. Elbette bunu paylaşmadım.

Özellikle de kink kulübünün ne anlama geldiği konusunda yanlış bir fikre sahip olduğum için. Kürekler hakkında söylediklerine rağmen, etrafımızda açıkça müstehcen bir şey yoktu.

"Burası sadece fetişist bir bar mı?" diye sordum.

"Dışarıda, evet. Burası... tarafsız bir bölge. Herkes olduğu gibi davranmakta özgür, ancak bunu diğer üyelerin tanıklık etmesine izin vermeyeceği bir seviyeye taşımadan. Eğer daha fazlasını araştırmak isterlerse, kullanabilecekleri çeşitli arka odalar var."

Easton'ın toplantısının gerçekte neleri içerdiğini merak ederken bakışlarım tekrar koridora kaydı. Midemde bir ekşime hissettim.

"Hey."

Cohen'in sert uyarısıyla ona odaklandım.

"Kardeşimle birlikte. Resmi avukatlık işi."

Mantıksız kıskançlığım bu kadar kolay fark edildiği için yanaklarım kızardı. Gözlerimi kaçırdım ve masanın üzerindeki katlanmış menülere takıldılar. Biri içki menüsüydü. Daha yakından bakınca diğerinin yaklaşan etkinliklerin takvimi olduğunu gördüm. Dersler. Kink'e özel toplantılar. İçki tadımları.

Başka bir kâğıt görmek için onu kenara ittim. Ağır bir kart stoğuna basılmış, şık bir davetiyeye benziyordu. Ama bir düğün ya da bahçe partisi için değildi.

Bir müzayede içindi.

"Ne..." Sorum kekeleyen bir nefes olarak çıktı ve tekrar denemeden önce boğazımı temizledim. "Nedir bu?"

"Önümüzdeki hafta sonu yıllık müzayedemiz var."

Kullanılmış restoran malzemeleri ya da antikalar için yapılan bir müzayeden bahsetmediğini biliyordum.

"Bir randevu için mi?" Dizi ve filmlerde gördüğüm bekâr müzayedelerini düşünerek ancak bu kadarını söyleyebildim.

Uzayan sessizliği üzerine Cohen'in beni dikkatle izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "Ne isterlerse. Beklentiler herkes için farklıdır ama katılım tamamen gönüllülük esasına dayanır."

"Neden?" Ne sorduğumdan bile emin değildim.

Bir omzunu kaldırdı ama gözlerini benden ayırmadı. "Çünkü bazı insanlar kendilerini bir başkasına ait hissetme fikrinden hoşlanır."

Sözlerini o kadar soğukkanlılıkla söylemişti ki, sanki kafamın içine girip arzularımın en derin köşelerinden koparıp almamıştı.

Bana hayatım hakkında daha fazla soru sorarak ve Altın ve Yıldız hakkındaki sorularımı yanıtlayarak -ve bazen de geçiştirerek- yoluna devam etti. Ama biz konuşurken bakışlarım müzayedenin ilan edildiği gazeteye kaymaya devam etti.

Cohen bir süre sonra, "İşte Easton," dedi.

Nedendir bilinmez, sanki bunu yapmak kafamdan geçen düşünceleri bir şekilde bastıracakmış gibi menüyü ve takvimi kâğıdın üzerine yeniden yerleştirmeye çabaladım.

Sanki Easton bu düşünceleri bir şekilde okuyabilirmiş gibi.

Koyu renk gözlerinin beni sandalyeme mıhlama şekli neredeyse okuyabiliyormuş gibi hissettiriyordu.

Bir an için beni gezdirip gezdirmeyeceğini merak ettim. Kalmak isteyip istemeyeceğini. Beni kendisiyle kalmaya davet edecek miydi?

Cohen istemeden de olsa düşüncelerimi yankıladı. "Bir şeyler içmek için buralarda mısın?"

Easton başını sallarken bakışlarını benden ayırmadı ve hayal kırıklığına uğramış bir reddediş mideme oturdu. "Hazır mısın Maddie?"

Değildim.

Hem de hiç.

Ama Easton belli ki orada olmak istemiyordu. Ya da belki sadece benimle orada olmak istemiyordu. Sebep ne olursa olsun, yeterince haddimi aşmıştım, bu yüzden başımı salladım ve tabureden kaydım.

Cohen de ayağa kalkarken, "Seninle tanışmak bir zevkti Maddie," dedi. "Eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Diğer adam kıkırdarken Easton yakalayamadığım bir şey ısırdı.

Beni çıkışa doğru itmek için elini belime koymadığında hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Tenim zaten çok sıkı hissediyordu.

Çok sıcak.

Aşırı hassas.

Dokunuşu bana aptalca bir şey yaptırmaya yetecekti. Biraz daha

kalmak için yalvarmak gibi.

Serin havaya ve boşluğa ihtiyaç duyarak Easton'ı takip etmeden önce Cohen'e veda ettim. Lobiye girdiğimizde diğer kapıya doğru ilerledi - Golden'a açılan kapıya değil. Bir sarmal merdiven daha çıktık ve ön kaldırıma değil, büyük bir otoparka çıktık.

Arkamıza baktığımda kapının yerinde olmadığını gördüm. Gerçek anlamda değil. Sihirli değildi. Ama kusursuz tasarımı sayesinde binaya uyum sağlamıştı. Bazı çalılar tarafından engellenen şifre paneli olmasa, orada bir giriş olduğunu bilmeden yürüyebilirdim. Kafam tamamen karışmıştı.

Sadece fiziksel olarak da değil.

Neyse ki, benim yapacağım gibi geri dönmeden nereye gideceğini biliyor gibiydi.

Garip sessizlik, bozmaktan kendimi alıkoyamadığım ana kadar uzadı. "Cohen onun avukatı olduğunuzu söyledi."

"Öyleyim."

Zoraki bir kahkaha attım. "Bir an için üye olduğumu sandım."

Uzun adımları yavaşladı ve otoparkın parlak tepe ışıklarında beni dikkatle izlediğini görebiliyordum. Bu bana, ona yaşını söylerken beni nasıl incelediğini hatırlattı. "Öyleyim."

"Oh," diye nefes aldım.

"Evet. Oh." "Genelde iş için buradayım ama" diye eklemekten önce aramızda ağır bir sessizlik (onun da içinde olabileceği tüm sapkınlıkları ve seks partilerini hayal ederdim) oluştu.

"Ya olmadığın zamanlar?" Bunu sormaya hakkım yoktu ve açıkçası ne beklediğimden de emin değildim. Kesinlikle bir cevap değil.

"O zaman barı tercih ederim." Sorgulayan bakışım üzerine, "Kulübün atmosferinden, özelliklerinden daha çok hoşlanıyorum" diye ekledi.

"Seks kulübüne heyecan için mi

gidiyorsun?" "Evet."

Başka biri olsa, bu cevap saçmalık diye bağırırdı. Ama doğruyu söylediğinden oldukça emindim.

Bu beni "Playboy'u da makaleler için mi okuyorsun?" diye sormaktan alıkoymadı.

Şüpheci tonuma kıkırdadı ama herhangi bir yalanın altını çizecek başka bir açıklama ya da gerekçe sunmadı.

Dürtüselliğim ağzımı kontrol altına almadan önce tutabildiğim kadar bekledim. "Benim buraya gelmem hakkında..."

Araya girdi, ki bu iyi oldu çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim. "Bir hikâye olduğunu düşündün. Gizlilik anlaşması imzaladığınızı bildiğinizi varsayıyorum." Başımı sallayınca devam etti. "O zaman ortada bir hikâye olmadığını biliyorsun. Ne gazete *ne* de arkadaşların için."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Onlardan sır saklamak konusunda berbattım ama muhtemelen en iyisi buydu. Gördüklerimi anlatmaya başlayamazdım bile. Hissettiklerimi istemeden de olsa ifşa etmeden olmazdı.

"Anladım," dedim.

Cipime ulaştığımızda kilidi açtım ve kapımı açtım. Ben içeri giremeden Easton aramızdaki mesafeyi kapattı ve üzerime doğru gelirken vücudu benimkine değmeden hemen önce durdu. "Yaptığın şey aptalca ve riskliydi."

"Biliyorum."

Başparmağını çenesinde gezdirmek için elini kaldırırken göz temasını sürdürdü. Bir adım uzaklaştığında ona doğru eğilmemek için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım.

Kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmektense cipime tırmandım ve kemerimi bağladım.

"Bu sefer gerçekten git Madeline."

"Gideceğim," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma."

Cevap vermeme fırsat vermeden kapıyı çarptı ve ben de çıktım. Ancak caddeye çıktığımda dikiz aynasından baktığımda onun Wells Law'a doğru gittiğini gördüm.

Gecenin nasıl geçeceğinden emin değildim.

Ama öyle olmadığını biliyorum.

BÖLÜM 9

ÇAYCI İÇİN SICAK

MADD EI

"T BU NEDENLE Cumartesi günleri çamaşır yıkamıyoruz."

Tıklım tıklım dolu odadan Greer'a baktım. "Bunu yapabileceğini söyledim. Dün gece bensiz."

"Hayır. Kirli çamaşırlarını senin için yıkamam için bana vermeyi teklif ettin."

"Bu da temelde aynı şey." Makineleri taradım ama hepsi doluydu. "Neden bu gece tekrar gelmiyoruz? O zamana kadar ölmüş oluruz."

"Biz zaten buradayız," dedi Wren ayak parmaklarının üzerine kalkarken. "Ah, bir tane var." Sanki engelli bir parkurda yarışıyormuş ve sonunda bir ödül varmış gibi eğilerek ve kaçarak aceleyle ilerledi.

Greer'e sorgulayan bir bakış attım ama o da benim kadar kaybolmuş bir halde omuz silkti.

Başka seçeneğimiz olmadığı için arkadaşımızın peşinden gittik. Ona ulaştığımızda, çamaşırlarını makineye atmak üzereydi ki yakışıklı bir adam öne atladı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi.

"Eğer biri onu saklıyorsa, şansı yok demektir." Güzel yüzünün inatçı duruşuyla adamın bakışlarını karşıladı ve ona meydan okudu.

Tartışmaktan çok daha farklı bir şey yapmak istiyormuş gibi gülümsedi ona. "Hayır, mesele o değil. O makineyi kullanan son iki kişinin kıyafetleri yırtıldı." Sepetinin üstündeki dantele doğru sivri bir bakış attı. "Ve bu kesinlikle utanç verici olurdu."

"Uyarın için teşekkürler."

"Benim yüküm-" Yüzü kızardı. "Çamaşırlarım her an bitebilir. Benim makinemi alabilirsin." Oturduğu sandalyeyi işaret etti. "Ve koltuğumu."

"Ayakta durabilirim." Koyu renk gözleri saatine kayd. "Ama işim bittiğinde makineyi alacağım."

Greer daha yakına eğildi. "Görünüşe göre, ciğerimiz parçalanmış."

Bir erkeğin Wren'le flört etmesi şaşırtıcı değildi. Erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı. Şaşırtıcı olan, Wren'in adamın ilgisinden habersiz görünmesiydi.

Ve dikkati dağılmıştı.

Onlara arkamı döndüm, adamın atışını seyirciler olmadan yapmasına izin verdim çünkü bir hava topu olacakmış gibi görünüyordu. Sesimi fısıltıya kadar alçaltarak Greer'a sordum, "Onun nesi var?"

"Dün gece biraz takıldık ve telefonuyla konuşuyordu. Hem *de çok*. Birkaç tırnağını bile lekeledi çünkü tırnakları kurumadan telefonunu almak için elini ışıktan çekti."

Kaşlarım havaya kalktı. Üçümüz arasında en az çevrimiçi olan Wren'di. Mesajlaşmak için en sevdiği ve biraz da pahalı olan kedi gözü cilasını kesinlikle feda etmezdi. Tabii karşı tarafta önemli biri yoksa.

"Hmm," diye mırıldandım. "Görünüşe göre birileri sır saklıyor."

"Dün gece nerede olduğun konusunda ağzını sıkı tutan kişi söylüyor bunu. O iğne düşmesi ne hakkındaydı? Görüşmende ne oldu? Garip mi gitti? İnsanlarla yalnız buluşmamalısın."

"Ama bu benim kendi *Dateline* özel programımı yapmak için tek şansım. Bir saatin tamamını istiyorum, beş dakikalık bir film şeridi değil." Kızın bıkkın iç çekişi ve

Aslında bir kızın saklayabileceği sırların sayısı çok fazlaydı. Ona, "Röportaj Easton Wells'le ilgili bir mezunlar toplantısı içindi," dedim.

"Babamın avukatı mı?"

"Evet, şu Easton Wells. Ama aynı zamanda hayır çünkü babanı müvekkil olarak kabul etmedi."

Omuz silkti. "Bana hiçbir şey anlatmaz."

Bu beni hep şaşırtmıştır. Babam annemi ve beni yardım etmemiz için kandırmıştı ve ben her şeyden çok bir engel olduğumu biliyordum. Bu arada Greer iş ve düzenle ilgili her şeyi çok severdi ama Doug onun yardım tekliflerini hep geri çevirirdi.

Bunun huzuru korumak için olduğunu varsayıyordum ama yine de boşa harcıyormuşum gibi geliyordu. Kontrol manyağı alışkanlıkları, bu kadar iyi şeyler yapabilecekken ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Bunu tecrübelerimden biliyordum.

Bana hazırladığı A tipi çalışma programı olmasaydı liseden zamanında mezun olamazdım.

"Onunla nasıl birlikte oldun?" diye sordu.

Onunla bir kink kulübünde tanıştım ve ikisini de düşünmeden edemiyorum.

Bu düşünceleri uzaklaştırdım. "Uzun hikâye."

"Uzun hikâye de ne?" Wren adama arkasını döndü ve onun üzgün tepkisini kaçırdı.

Greer, "Mads dün gece seksi avukatla röportaj yaptı," diye devam etti.

Wren'in dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi ve adam yarı aşık durumdan tam aşık duruma geçti. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

"Gazete için. Aynen dediğim gibi."

Beni daha fazla taciz edemedi bir zil sesi duyuldu. Adam Wren'e gülümsemeden önce giysilerini bir sepete yükledi. "Yani-"

"Sizinle tanışmak harikaydı. Eminim seni buralarda göreceğim," dedi.

Yüzündeki kederli ifade geri dönmüştü ama ne saldırdı ne de daha fazla konuşmaya zorladı. "Peki. Görüşürüz."

Reddedilmeyi mızımız, küçük bir orospu çocuğu gibi değil de bir erkek gibi karşılayabilen bir erkeği takdir etmek gerek.

Ve bu üzücü değil mi?

Odanın iki ucundaki iki makine boşaldığında Wren aceleyle kıyafetlerini giymeye başladı.

Tekrar bir araya geldiğimizde, Wren telefonundaki saate baktı. Sonra çamaşır makinesine. Sonra tekrar telefonuna.

Ona bir bakış attım. "Acelen ne, İngiliz Anahtarı? Sıcak bir..."

Oh.

Duh.

"Ateşli bir randevun var," diye tahmin ettim.

"Bir randevum var, evet. Ateşli mi değil mi göreceğiz." Greer'ın gözleri

kısıldı. "Bu gizlilik niye? Tanıdığımız biri mi?" "Hayır."

Verdiği temkinli cevap ikimizi de alarma geçirdi.

Bu işin peşini bırakmayacağımızı biliyor olmalıydı ki bizi daha da yaklaştırmadan önce iç çekti. Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Onunla öğretmenlik yaparken tanıştım."

"Ve tahminimce o başka bir üniversite öğrencisi değil. Veli mi?"

"Öğretmen. Onun sınıfına atandım." Yüz ifadelerimiz üzerine, "Merak etmeyin, benden sadece beş yaş büyük" diye eklemeye çalıştı.

Bu beni ilgilendirmiyordu. Geceyi -ve vibratörümün tam şarjını- benden on beş yaş büyük bir adam hakkında fantezi kurarak geçirdiğim için yargılayacak yerim yoktu.

Benim endişem, bir şeylerin ters gitmesi halinde bunun onun diplomasını mahvedebilecek olmasıydı. Sözlerimi tarttım, bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştım ve sonra vazgeçtim.

Benim ve bir dizi başarısız ilişkimin aksine, Wren aşk konusunda şanslıydı. Sıkılmıyordu. Pislikleri kendine çekmiyordu. Hiçbir şey *doğru* gelmediği için hemen hayatına devam etmedi. Tüm ilişkileri dostça bitti.

Greer ayrıca, hâlâ neredeyse her gün konuştuğu, erkek arkadaşı olmayan biri olduğunu düşünerek bir şey söyleyecek durumda olmadığına karar vermiş olmalıydı. "Seni saat kaçta alacak?"

"Altıda," dedi Wren, hoppa bir gülümsemeyi zar zor

zapt ederek. "Bize her şeyi anlat," diye emrettim.

Greer onu durdurmak için elini kaldırdığında Wren bir ileri bir geri baktı. Önce benim üzerimde durakladı. "Hâlâ mülakat hakkında bir şeyler duymak istiyorum." Wren'e baktı. "Ama bu kulağa daha sulu geliyor, o yüzden dökül."

Ne kadar yanıldığının farkında bile değildi.

Dedikodu tanrıları bize gülümsüyormuş gibi, başka bir küçük grup ayrıldı ve plastik sandalyelerden bazılarını serbest bıraktı. Wren konuşmaya başlamadan önce üç tane kaptık. "Tatlı, komik ve çocuklarla arası harika. Daha az önemli ama aynı zamanda çok seksi. Kolaylıkla bir model ya da aktör olabilir." Bileğini umursamazca salladı. "Biliyorum, biliyorum. Los Angeles'ın çoğu böyle. Ama bunu gerçek anlamda söylüyorum. Babası stüdyonun kodamanlarından biri ama Chris öğretmen olmaktan mutlu."

Ona daha fazla soru yönelttik ve Greer da en iyi arkadaş olmanın gereğini yerine getirerek Chris'i her türlü sosyal medyada araştırdı.

Memnuniyetle -ve şokla- hiç kırmızı bayrak yoktu. Takip ettiği tehlikeli sayfalar ya da porno botları yoktu. Kendilerini yüksek değerli erkekler sanan podcast kankalarının paylaşımları da yoktu. Arkadaşlarıyla fotoğrafları ve etkileşimleri vardı, sarhoş resimleri ve insta-baddy'lerden oluşan bir sayfa değil.

"Gördün mü?" Wren iç çekerek arkasına yaslandı. "O

gerçekten harika biri." "Bu senin ilk randevun mu?"

diye sordum.

"Evet. Mesajlaşıyorduk. Ve flört ediyoruz. İkisini de yapmamaya çalışıyorduk çünkü... bilirsin işte. Ama dün gece dedi ki-" Yanakları kızarıırken sözleri aniden kesildi.

"Ayrıntılara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedi Greer.

"Güzel, çünkü onları almayacaksınız. Önemli olan tek şey *dikkatlice* devam et. Bu yüzden en sevdiğim elbiseye ihtiyacım var."

Wren çamaşırlarını kurutucuya yerleştirmek için kalkmadan önce birkaç dakika daha konuştuk.

Greer telefonunu salladı. "Ayrıldığına sevindim."

"Ve çamaşır yıkamak için acele etmesinin bir randevu yüzünden olmasına sevindim. Siz iki temiz ucubeyle baş başa kalacağımı sanıyordum."

"Haha. Çok komik."

"Ben de öyle

düşünmüştüm."

Wren oturana ve Greer konuşmayı bana çevirene kadar ben de öyle düşünüyordum. "Şimdi bize mülakattan bahset."

"Normal bir mülakattı," diye yalan

söyledim. Sayılır.

Görüşmenin kendisi normaldi. Düşüncelerim ve duygularım normal değildi. Takip iletişimimin takip şeklinde olması da öyle değildi.

"Bu çok sıkıcı," dedi Wren.

"Araştırma amaçlı bir şey değildi. Sadece onu ve Coastal'ı iyi gösterecek kadar bilgi edinmem gerekiyordu. Aldım da. Son."

Gerçekten *öyle olmamasını dilesem bile*.

"Peki ya iğne düşmesi?" Greer zorladı. "Bir bar olduğunu söylemiştin."

Yalan söylemeyi ve berbat olduğunu söylemeyi düşündüm çünkü Gilded'e gizlice girmeye çalışmadan Golden'a gidebileceğimden şüpheliydim. Basit tuttum

onun yerine. "Yakındaki bir bara uğradım. Güzeldi."

İkisi de şüpheyile bakınca onlara paylaşabileceğim tek ilginç bilgiyi verdim. "Kütüphanedeki bank, yaptığı bağışlar için onun onuruna yapıldı."

"Öğrencilerin kendi bağışlarını yaptıkları mı?" Wren kaşlarını oynatarak sordu.

Ben kusma taklidi yaparken Greer, "Iyy," diye bağırdı.

Wren ne kadar tatlı olursa olsun -ve ne kadar melek gibi görünürse görünsün- en kirli mizah anlayışına sahipti.

Melodik bir kıkırdamayla her ikisini de kanıtladı. "Ama, evet," dedim. "O bank."

"Ona orada ne olduğunu anlattın mı?"

"Senin ifade ettiğin kadar güzel değil."

"Biliyorum, kelimelerle aram iyidir."

"Eminim çok sinirlenmiştir," dedi Greer.

O anki halini düşününce gülümsememi engelleyemedim. "Tam tersi. Bence sadece toz topluyor olsaydı daha çok kızardı."

"Bunun yerine, toplanıyor-" diye başladı Wren ama o iğrenç düşüncesini tamamlayamadan kulaklarımı kapatıp ayağa fırladım.

Sözlerim yüksek sesle ve dramatik bir şekilde çıktı. "Yükümü aktarmam gerekiyor."

"Bankta da böyle derler." demek için kulaklarımı açmamı bekledi.

Başımı salladım ve odanın öbür ucuna yürüdüm çünkü bu sadece bir bahane değildi. Giysilerimi kurutucuya aktarmaya başladım ama arka cebimdeki telefonum titreyince duraksadım.

Easton.

Gözlerimi kendime çevirdim ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ondan bir mesaj gelmediğini görmek için telefonu çektim. Ya da herhangi birinden.

Bir e-postaydı.

Gelen kutumdaki on binden fazla okunmamış e-postanın yüzde doksan dokuzu gereksiz olduğu için neredeyse cebe atıyordum. Geriye kalan yüzde bir ise Cumartesi öğleden sonra ilgilenmediğim okul e-postalarıydı. Her ne sebeple olursa olsun, içimden bir ses bakmam gerektiğini söylüyordu.

Gönderen: Cohen Novak

Bu da ne böyle?

Aklımdan milyonlarca olasılık geçti. Gizlice girdiğim için ömür boyu men edileceğimi bildiriyor olabilirdi. Ya da bir fatura çünkü oraya üye olmak için kesinlikle bir ücret vardı. Küçük podyumdaki Emily o form hakkında endişelenmememi söylemişti ama belki de yanlış söylemişti. Her konuğa gönderilen ve bir selamlama içeren otomatik bir e-postadan başka bir şey olmayabilirdi. Ya da bir anket.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Titreyen bir parmakla ekrana dokunurken kalbim göğüs kafesimde davul çalmak için elinden geleni yapıyormuş gibi çarpıyordu.

Maddie,

Dün seninle tanışmak harikaydı. Bu konuyla ilgileniyor gibiydiniz. Orada görüşmek dileğiyle.

-C

Eki açmak için tıkladım ve neredeyse telefonumu makineye düşürüyordum.

Açık artırma için bir formdu. Söz konusu açık artırmaya

katılmak için. Açık artırmaya çıkarılan bir nesne olmak.

Savunmasız, sahiplenilmiş ve başka birinin kaprislerine maruz kalmış.

Anketi taradım, sonra yukarı kaydurdum ve tekrar taradım. Ağzım kurudu.

Daha güneydeki diğ r bölgelerde ise tam tersi bir tepki vardı.

Kafamda -ve bir gece önceki fantezilerimde- Easton vardı. Bana teklif veren Easton. Beni isteyen Easton.

Ama hepsi bu kadardı. Aşırı aktif hayal gücümün bir fantezisiydi. Bir gece önce bana bakmamıştı bile. Aramızdaki çekimin karşılıklı olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Ya da benim yaldızlı tur rehberim olmak istediğine dair. Toplantısı biter bitmez ayrılmıştık ve kalmama izin vermesinin tek nedeninin o saatte gerçekten ayrıldığımdan emin olmak olduğundan oldukça emindim.

       ikimiz de oraya ait olmadığımızı ve boyumu tamamen aştığımızı biliyorduk.

   çekerek e-postanın silme düğmesine tıkladım ve Wren ile Greer'e dönmeden önce kurutma makinesiyle işimi bitirdim.

"Bil bakalım bu gece Wren'i nereye götürüyor?" diyen ikincisiydi.

"B e k l e ," dedim ve aceleyle cep telefonumu çıkardım. E-postamın çöp kutusu klasörüne girdim ve Cohen'den gelen e-postayı geri yüklemek için tıkladım.

Sadece daha sonra okumak

için. Bu benim merakım.

Merakım.

Hepsi bu.

E-postayı gelen kutumda güvenle görünce panik dalgası azaldı ve dikkatimi arkadaşlarıma verdim. "Nerede?"

BÖLÜM 10

İSTİSNALAR

MADD EI

I Anketi SADECE OKUMADIM.

Yani, ben yaptım. Hem de çok. Hatta o kadar çok ki ezberlemiştim.

Ama soruları da yanıtladım. Meraktan. Keşif uğruna.

Bilim adına.

Hiçbir şey yapmaya niyetim yoktu.

Ve bu, yanıtlarımı düşüncesizce göndermeden önce dört saat kadar sürmüştü.

Sonra haftanın geri kalanını diken üstünde

geçirdim. Anksiyete krizinin eşiğinde.

Aşırı dozda adrenalinin.

Dikkat dağınıklığının.

Kendiliğinden yanmanın.

Sadece o saat içinde milyonlarca kez kontrol ettiğim saate göre, eve gitmek, hazırlanmak ve sonra Gilded'e gitmek için üç saatim vardı.

Tabii gideceksem.

Beynimin mantıklı ve şüpheli tarafı olmaz diyordu. Korkup kaçmalı, sipariş vermeli ve evimin konforunda saklanmalıydım.

Ama kafamın arkasında dans eden o karanlık arzular aksini söylüyordu.

Gilded'de olmak onları anlamaya en çok yaklaştığım andı. Keşfetmek istiyordum. Ayak parmaklarımı daldırmak değil. Yüksek bir tepede oturup bir yabancı gibi gözlemlemek değil.

Tamamen içine dalarak her ne ise onu kucaklamak istiyordum. Muhtemelen.

Belki de.

Ama belki de değil.

Bunu düşünerek ne yapıyorum ki?

"Hey, Mads, bekle."

Ve hiç bitmeyen gün daha da güzelleşmeye devam ediyor.

Her ne kadar genel yayın yönetmenimi duymamış gibi yürümeye devam etmek istesem de, daha iyisini biliyordum. O kindar bir pislikti. Bunun ötesinde, benim için yeni bir görevi olma ihtimali vardı. Tüm zamanımı ve dikkatimi alacak, böylece Gilded'e giderek aptalca bir hata yapmamı engelleyecek bir görev.

Ya da belki de sadece gönderdiğim hikâyeyeyle ilgili bazı notları vardı. Durum ne olursa olsun, yavaşlayarak durdum.

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi Joel güvenmediğim bir sırıtışla. "Daha önce aldığım bir e-postada Wells'le ilgili makalene mezunlara gönderilecek e-postada yer vereceklerini ve bir bölümünü de aday öğrencilere gönderilecek postada kullanacaklarını bildirdiler. Spektrumun her iki ucunu da kapsıyor."

Bunun portföyümde nasıl görüneceğini düşündükçe gurur göğsümü ısıttı ve geleceğime dair duyduğum dehşet azaldı - sadece bir milyonda yarım çentik kadar ama yine de -. "Ciddi misin sen?"

"Dean Anderson'ın kendisi sipariş etti. Başarılı avukatın sahip olduğu şöhretin bir nedeni var. Tripp Carter'ın, Wells'in sadece açılış konuşmalarından sonra jüriyi sapığını Alcatraz'a göndermeye hazır hale getirdiğini söylediği bir makale okudum. Cevaplarını mükemmel bir şekilde ifade etmesi şaşırtıcı değil."

Bu dönüşlerin çoğunun Easton'dan değil benden geldiğini paylaşmadım. "Herkesin mutlu olmasına sevindim."

Şimdi bana daha iyi görevler ver.

"Ve sonunda röportaj yapmayı kabul etmesini sağlayabildiğine sevindim," dedi.

Sözleri aklımda yer etmeden önce başımı sallamaya başladım. "Bekle, ne?"

"Mezun profili çıkarmak Dean Anderson'ın fikriydi. Yıllardır Wells'in röportaj yapmayı kabul etmesini sağlamaya çalıştıklarını ama onun her zaman kibarca reddettiğini ve bunun yerine maddi bir katkı gönderdiğini söyledi." Omuz silkti. "Sanırım aile dostu olmak işe yarıyor."

Ama biz aile dostu değildik. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorduk bile. Başlangıçta düşündüğüm gibi Moores'larla olan bağlantımı ağ kurmak için bile kullanmıyordu.

Öyleyse başkalarını geri çevirirken neden benimle röportaj yapmayı kabul etmişti?

Joel birkaç dakika daha konuşmaya devam etti, ancak söylediği tek bir kelimeyi bile özümseyememiş gibiydim. Yollarımız ayrıldığında telefonumu çıkardım ve parmağımı Easton'ın numarasının üzerinde gezdirdim.

Planım tam olarak ne? Bana neden iyilik yaptığını sormak için bir iş günü boyunca onu rahatsız etmek mi? Sonra ne olacak?

Bakışlarım saate kaydı ve telefonumu bir kenara

bıraktım. Gitmem gereken bir yer vardı.

Belki de...

EASTON

Tanrım, bugün sadece Cuma mı?

Uzun, boktan bir hafta olmuştu ve hafta sonu da pek iyi geçmeyecekti. Bilgisayarımdaki takvimi açıp Cumartesi akşamının bir etkinlik için ayrıldığını görmeden önce bile bunu düşünmüştüm.

Kahretsin, bunu unutmuşum. Belki benim yerime June'u gönderebilirim.

Ama bunu kabul etmeyeceğini biliyordum.

Sandalyemi masamdan uzaklaştırdım ve avucumu yüzümde gezdirdim. Atlas'ın kurtarılması için koruma emri çıkartmak daha uzun sürmüştü çünkü ortada küçük bir çocuk vardı, herhangi bir suçlama yoktu ve eski sevgilisi en kötü türden, kaynakları olan biriydi. Çabaya değmişti ama yine de beni geride bırakacaktı.

Bütün bir geceyi kaybetmek yardımcı olmazdı.

Zihinsel olarak akşam yemeği dağıtım seçeneklerini gözden geçirdikten sonra, hala etrafta kimin yemek yediğini görmek için ofiste bir yürüyüşe çıkmak üzereydim ki, cep telefonum masamda iki kez titreşti.

Cohen: Bilmek istersin diye düşündüm.

Cohen: Resim

Dışarı çıkmadan önce fotoğrafı yükledim.

Yıldızlı müzayede, sundukları en popüler etkinliklerden biriydi. Ve kardeşlere göre her yıl daha da büyüyordu.

Cohen bunu her zaman gururla söylerdi.

Atlas'ın sesi ise daha çok teslim olmuş gibiydi.

Açılmış etkinlik kitapçığının resmini neden gönderdiğinden emin değildim. Müzayedeye hiç katılmamıştım. Hayatımda bir itaatkâr için zamanım ve arzum olduğunda, asgari ve çoğunlukla sembolik bir miktar için bile olsa bir tane satın alma fikri bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Özgürce sunulan itaati tercih ederdim.

Bilinçsizce boyun eğen büyük mavi gözlü güzel bir kız gibi.

Arkadaşım-müşterimden gelen mesajı görmezden gelmek aptalca bir şey olacağından, dikkatim dağılmış bir şekilde yanıt verdim.

Ben: Bu gece iyi şanslar.

Yanıtı geldiğinde bir Tayland menüsü yüklüyordum.

Cohen: Göt herif. Bakmadın bile.

Ben: Evet, yaptım. Bu yıl çok ilgi var gibi görünüyor.

Cohen: Seni uyarmaya çalışmadığımı söyleme.

Bu da ne demek oluyor?

Bakmadığım konusunda haklı olduğu için eki tekrar açtım. Sonra gözlüklerimi aldım çünkü küçük puntolardan ve müziğin benim zamanımda daha iyi olmasından şikâyet etmeye başlamış yaşlı bir herifim.

İkisinin de arkasında durdum.

Onlarla bile, listeyi gözden geçirmek için yakınlaştırmak zorunda kaldım. Bazı yüksek profilli isimler vardı ama bu onun çabalarını gerektirmiyordu. Her yer seçkinlere hitap ediyordu. Tam ona sadede gelmesini söylemek için cevap verecektim ki bakışlarım listenin en altına kaydı, isim neredeyse bir kalemin altına gizlenmişti.

İçim sıkıştı.

Kalbim çarptı.

Ve aletim sertleşti. Maddie

B.

Bunun tesadüf olma ihtimali nedir?

Ama biliyordum.

Benimle taşak geçiyorsun.

Cohen: Dediğim gibi, sadece bilmek istersin diye düşündüm. Bilgiyle ne yapacaksan yap.

Ben: Adını çıkar ve onu evine gönder.

Cohen: O seçimini yaptı. O bir yetişkin.

Ben: Zar zor.

Cohen: Ah. Bu senin takıntın mı?

Evet. Acıması bir şekilde yarı yaşındaki kadınların peşinden koşan başka bir Hollywood salağı olmak istemiyordum. Maddie o kadar da genç değildi, ama yakınlaşıyordum.

Bunu ona söylemedim.

Ben: O da üye değil.

Cohen: Bir istisna yaptım.

Ben: Sen asla istisna yapmazsın.

Cohen: Asla istisna yapmamak için bir istisna yaptım. İş için iyi olacak.

Biri ona dokunursa burayı ateşe verirsem olmaz.

Fantezilerime musallat olan ve kendi kendime verdiğim orgazmları körükleyen bu güzel üniversite öğrencisi üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Onu istiyordum. Kahretsin, onu istiyordum. Ama o benim için çok gençti. Çok tatlıydı. Çok iyiydi.

Barda olanlardan dolayı kızarıp bozarmıştı ve ben hasta bir piç olduğum için onu arka odalara sürüklemek istemiştim. Duvarları kaplayan aletleri gördüğünde diri göğüslerine yayılan o kızarıklığı izlemek istemiştim. Odanın içinde yankılanan zevk dolu inlemeleri ve acı dolu çığlıkları duyduğunda sikilebilir dudaklarının ayrılıp ayrılmayacağını bilmek istemiştim. Ona *her şeyi* gösterecek kişi ben olmak istemiştim. Bunun yerine onu binadan çıkarmak için tüm kontrolümü kullanmışım.

Bütün haftayı onu aramak ya da Coastal'a bir kez daha girmesini sağlamak dürtüsüyle savaşıyor ve kendime onun yasak bölge olduğunu söyleyerek geçirdim.

Ve o da haftayı kendini açık artırmaya çıkarmayı planlayarak mı geçirdi?

Bu onun seçimi. İstedğini yapabilir.

Umarım kendini neye bulaştırdığını biliyordur. Telefonumu yere atarak bir sonraki e-postamı açmak için fareye tıkladım. Sonra telefonumu geri aldım.

*Ben neden bahsediyorum? Tabii ki kendini neyin içine soktuğunu bilmiyor.
Sorun da bu zaten!*

Ben: Bir form doldurdu mu?

Cohen: Resim

Formunun resmine göz gezdirdim. Fazla bir şey olmadığı için uzun sürmedi.

Yok artık.

BÖLÜM 11

devam ediyor

MADD EI

T Var olmayan kırıışıklıkları gidermek için elbisemin eteklerini kıvrarak en arkadaki yerimden odayı taradım.

Tıklım tıklımdı.

Mekanda tek bir boş sandalye bile yoktu ve bu bir şey ifade ediyordu çünkü etkili kalabalığı ağırlamak için çok sayıda sandalye eklemişlerdi. Easton'ın muhtemel arkadaşı Tripp Carter da dahil olmak üzere aktörler. Politikacılar. Yönetmenler. Müzisyenler.

Ve ben.

Müzayedeci elinde kırbaç tutan gömleksiz bir adamın satışını bitirdiğinde göğsüm sıkıştı ve nefeslerim sığlaşıp hızlandı. Bir gecelik Dom hizmetleri bin dolardan fazlaya gitmişti - gecenin en yüksek fiyatlarından biri.

Düşük teklif beni endişelendirmemişti. Aslında rahatlamıştım ve muhtemelen binadan o kadar hızlı kaçmamamın tek nedeni de buydu, çünkü arkamda bırakacağım tek şey vücudumun dumanlı bir taslağıydı.

Eğer biri benim için birkaç yüz dolar ödediye ve ben de onların aklındaki her neyse ondan vazgeçtiysem, kendimi kötü hissetmezdim. *O kadar da* kötü değil.

Çünkü mesele para değildi. Gerçekten değildi.

Tabii orada durup cırcır böceklerinin sesini duymazsam. Bu da berbat olurdu. Bunu düşünmek bile koşma isteğiyle bacaklarımın karıncalanmasına neden oldu.

Cohen paniğimi hissetmiş gibi aniden yanımda belirdi ve bir şişe su uzattı.

Başımı salladım. Midem o kadar çok takla atıyordu ki, herhangi bir sıvının eklenmesi içimde bir tsunamiye neden olabilirdi.

"İyi misin?" Ses tonu ve ifadesi yumuşak ve rahattı ama ela gözlerinde bir keskinlik vardı.

Hayır.

Gitmeliyim.

Buraya ait değilim.

Bu son kısım doğru olabilirdi ama gerçeğin tamamı da değildi. Çünkü deneyimli ve kendine güvenen insanlarla dolu bu odaya ait olmasam bile orada olmak istiyordum.

Hayır.

Orada olmaya *ihtiyacım vardı*.

Kaygımın küçük bir kısmı azaldı ve gülümsemem daha az zorlandı. "Ben iyiyim." Dışarıyı işaret ettim. "Burası inanılmaz görünüyor."

Müzayede için bilgi formumu gönderdikten sonra Cohen'den, masanın üzerindeki kâğıt davetiye kadar zarif ve zevkli görünen bir davetiyeyle birlikte bir yanıt almıştım. Ayrıca Coastal'dan arka tarafa yol tarifi ve o girişin şifresi gibi özellikle benim için olan ayrıntıları da eklemişti.

Ve Golden'a gizlice girmemem için özel talimatlar da eklemişti çünkü bazı güvenlik geliştirmeleri yapıldığı için o giriş noktası devre dışı bırakılmıştı.

Hay Allah.

Gilded'in bir önceki hafta olduğu gibi temelde aynı görüneceğini varsaymıştım, ama yanılmışım. Siyah tuğla duvarlardan birinin karşısında bir sahne vardı.

Önünde sıra sıra sandalyeler vardı. Ucuz metal katlanır türden de değillerdi. Zarif ve hoştu, sanki bir düğünde kullanılıyormuş gibiydi.

Cohen'in e-postada sadece eğlence amaçlı olduğunu vurguladığı açık artırmaya meşruiyet duygusu katan mat siyah ve varaklı altın renginde teklif kürekleri bile vardı.

Yaramaz bir eğlence, ama yine de eğlence.

Çenesini barın yanında duran ve bir şeylerle uğraşan muhteşem kokteyl elbiseli bir kadına doğru kaldırdı. "Melissa her büyük ünlü doğum günü partisinin ya da marka lansmanının arkasındaki etkinlik planlayıcısıdır. Açık artırma en sevdiği etkinlik olduğu için hizmetlerini ve bağlantılarını gönüllü olarak sunuyor."

Ona daha yakından baktım. "Domlardan birkaçını satın alan o değil miydi?"

"Dediğim gibi, en sevdiği

etkinlik." "Kiminle konuşuyor?"

Adam o Domlardan biri değildi, ama kendini onlardan biri gibi taşıyordu. Ya da ben öyle sanıyordum. Ondan yayılan doğal bir güç vardı ve bunu düşünmeme izin verseydim bana Easton'ı hatırlatırdı.

Ama seksi avukata kafayı takmamak için elimden geleni yapıyordum, bu yüzden düşünceyi tam olarak oluşmadan bastırdım ve gizemli adamı inceledim.

Tamamen siyah giyinmişti, motosikletten inmiş gibi görünüyordu ve bu durumdan hiç memnun değildi. Bakışları odayı boydan boya kesiyordu.

Bazı güvenlik görevlileri kadar iri yarı değildi ama çok daha korkutucuydu.

"Atlas. Kardeşim." Kocaman açılmış gözlerim Cohen'e kaydı ve o da sırıttı. "Biliyorum. Bütün yakışıklılık bende."

Her iki adam da *çok* farklı şekillerde eşit derecede çekiciydi. Genetiğin vahşi bir şey olduğunu biliyordum ama birbirlerine en ufak bir benzerlikleri yoktu. Tavırları bile tamamen zıt görünüyordu. Cohen'in bir

Hafifliği, ağzını sürekli eğip büken gülümsemesinde kendini gösteriyordu. Atlas'inki ise alaycı bir ifadeye bürünmüştü.

"Kan bağımız yok," diye ekleyerek bu gizemi çözdü. "Ama biz kardeşiz." Ben daha fazlasını soramadan başımın üzerinden baktı ve gülümsemesi büyüdü. "Ben de tam senin sıranın geldiğini haber vermek için geliyordum, ama şimdi sıra sende. Hazır mısın?"

Hayır. Hiç de değil.

Kendini aptal durumuna düşürmeden önce canını kurtar, aptal.

Korkudan titreyerek başımı salladım.

Bu anlaşmanın aksine, öne doğru gitmek için herhangi bir hamle yapmadım. Tek bir adım bile. Küçük bir kıpırdanma bile.

Cohen elini sırtıma koydu, Easton'ın yaptığı gibi aşağıya değil yukarıya ve beni nazıkçe drtt.

Donmuş dehşetimden kurtuldum ve bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Cohen'i seyircilerin çevresi boyunca takip ettim ve sahnenin kenarında durakladım.

"İyi şanslar derdim ama buna ihtiyaçı olacak kişinin sen olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı gürültülü bir kıkırdamayla.

Müzayedeci adımı anons ettiğinde ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı.

İşte bir şey çıkmıyor.

Sahneye çıkarken titreyen dizlerim neredeyse pes edecekti, aniden *her şeyi* yeniden düşündüm.

Katılma kararımı.

Diğerleri seksi kokteyl elbiseleri, daracık gecelikler ya da dantel parçalarından biraz daha fazlası olan ultra seksi i çamaşırları giyerken benim sevimli beyaz güneş elbisemi giyme kararım.

Gerçek ismimi kullanmam.

Formdaki cevaplarım.

Cevaplara ve anlayışa olan ihtiyacım.

Birdenbire hayatım boyunca yaptığım ve beni bu noktaya getiren her bir seçimi sorguladım. Şüphem o kadar yüksekti ki, kulaklarımda akan kanla savaşıırken, başka ne duyduğumu fark etmem uzun zaman aldı.

Ya da daha doğrusu duymadığımı.

Çünkü müzayedeci açık uçlu bir başlangıçla artırmayı başlattığında, hiçbir şey yoktu.

Sessizlik.

Muhtemelen sadece saniyeler olan saatler boyunca uzuyor gibiydi. Hayatım boyunca yaşadığım en uzun, en acı verici saniyelerdi.

"On bin," diye seslendi huysuz bir ses, kendinden emin bir şekilde odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek. Bu sesi tanıyordum. Üzerinde çok fazla saat harcamıştım.

Bir başkası "Yirmi bin" dediğinde nefes alış verişlerin ve fısıltıların sesi daha da yükseldi.

Şu anda neler oluyor böyle?

Hiç tereddüt yoktu. "Elli."

Rakip teklifi veren kişinin cevap verme şansı yoktu.

Easton sahneye fırlayıp beni omzunun üzerinden atmadan ve geri çekilmeden önce değil.

Yanından geçerken biri "Bunu unutma," dedi. Easton bir an için yavaşladı ve yakalayamadığım bir şeyler homurdandı.

Baş aşağı asılı dururken, ellerimden biri beni bırakırsa yere düşmemek için zayıf bir çabayla gömleğini kavradı. Diğer elim ise zaten kısa olan eteğimin yukarı kalkarak külotumu daha fazla ortaya çıkarmasını engellemek için daha da zayıf bir çabayla kıcıma gitti. Neyse ki bu konuda yardımcı oldu.

Ne yazık ki -ya da belki de fazladan neyse ki, tam olarak emin değildim- bunu büyük elini yanaklarımın yuvarlak kıvrımlarını yaymak için kullanarak yaptı.

İnsan beyninin en kısa sürede bile milyonlarca parçalı sonuca varabilmesi ve milyonlarca çelişkili duygu hissedebilmesi bana hep şaşırtıcı gelmiştir.

Şok olmuşum.

Utandım.

Heyecanlı

andım.

Gergindi

m.

Başım

dönüyor

du.

Neden oradaydı? Neden bu kadar çok teklif vermişti?

En önemlisi... Kazandığına göre benden ne istiyordu? Ve beni nereye götürüyordu?

Işık azaldı ve beni arka odaya götürüp götürmediğini merak ettiğimde umut ve endişe arttı.

Ama durup beni ayağa kaldırdığında, önceki ziyaretim sırasında kaybolduğu koridordaydık. Bilinmeyen zevkler sunan görünmeyen odalardan ziyade ofislere giden koridor.

Elleri kalçalarımı kavrayarak ani perspektif değişiminde tökezlememi engelledi. Yönüm sabitlenip dünyam tekrar yerine oturduğunda, elini bıraktı ve yarım adım geri çekildi.

Kıyafeti - koyu renk pantolon ve kolları kıvrılmış, yakası açılmamış mavi bir gömlek - işten geldiğini tahmin etmemi sağladı. Acaba katılmayı planlıyor muydu? Ya da orada olacağımı biliyor muydu? O kadar çok olasılık ve gizem vardı ki, baş aşağı taşınmak kadar kafa karıştırıcıydı.

Ne söyleyeceğime karar veremedim bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve nefesim kesildi. Neredeyse siyah gözlerinde yanan şey şehvet değildi.

Öfkeydi.

Sesi de aynı keskinliği taşıyordu. "Aklından ne geçiyordu Madeline?"

Beynimin atladığı tüm mantıksız varsayımlar etrafımda yıkıldı. Bir an için bile olsa beni istediğini düşündüğüme inanamıyordum.

Ama öfkenin seviyesi beni hâlâ şaşırtıyordu ve nutkum tutulmuştu.

"Burada olman yeterince kötü. Sen buraya ait değilsin." Söylediği sözler sadece canımı yakmadı.

Güvensizliğimin ateşini içimi deşene kadar körükledi.

Daha bitirmemişti. Ellerini başımın iki yanındaki duvara vurdu ve tuttuğu kâğıt bir kulağımda kırıştı. "Ama bu?"

Gözlerimi kırptım, tamamen kaybolmuştum. "*Bu* ne?"

Kâğıdı yüzümün önünde oynatarak kısa bir an için görmemi sağladı. Adım ve cevaplarım yazılıydı, çıktısı alınmış ve bir satın alma sözleşmesi gibi imzalanmıştı.

"Tanrım, Madeline, zor sınırlarını boş bırakmışsın."

Daha iyisini bilmeyen aptal küçük bir kız gibi.

Tam olarak bu kelimeleri söylememiş olabilir ama ima ettiği şey açıktı.

Çenemi kapalı tutmalıydım ama tutmadım. "Güvenli kelimemi kullanacağımı yazmıştım."

"Ben de... *lepistes* gördüm," diye alay etti ve beni forma yazdığım düşüncesizce güvenli kelime seçimine pişman etti. Onunla bağlantılı olan kelime. Umarım bu bağlantıyı kuracak kadar hatırlamıyordur. "Cevapların. Elbiseniz. Yüzün. *Her şeyin*. Kendini kurbanlık küçük bir kuzu olarak da işaretleyebilirdin. Senden faydalananacak bir piçle baş başa kalabilirdin."

Mesele de buydu.

Bunu ben söylemedim. Kelimelere nasıl döküleceğinden emin değildim. Anlamadığım arzuları nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum.

Bilseydim bile, beni tam olarak istediğim şeyden korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle bana teklifte bulunduğu açıkken paylaşarak kendimi savunamazdım.

Sessizliğim karşısında öfkesinin bir kısmı azaldı ve yerini endişe aldı. "Yine de sana ödeme yapacağım."

Çünkü hiçbir şey olmayacak.

Çünkü o iyi bir adam.

Çünkü ben sadece aptal küçük bir kızım.

Hayal kırıklığı ve reddedilmişlik karnımda büyüdü, ta ki içinde kaybolmak istediğim dipsiz kuyu kadar oyuk hissedene kadar.

Başımı salladım. "Bu olanları unutam." "Hayır."

"Paranı almayacağım." "Çok

kötü."

Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. Bu kadar büyük bir hata yapmış olmam yeterince kötüydü. Onun da açıkça belirttiği *gibi her şeyim* aptalca ve safçaydı.

Bunun üzerine bir de onun merhametine ihtiyacım yoktu.

"Paranı hiçbir şey için kabul etmiyorum." Eğilip yana kaçmaya çalıştım ama ellerini omuzlarıma yanına gelecek şekilde indirdi.

Beni içine hapsetti.

Yüzünü benimkine birkaç santim kalana kadar indirdi. "Bir hiç uğruna olacağını kim söyledi?"

Aptalın tekiydim. Kelimenin tam anlamıyla yeryüzünde yürüyen en büyük aptaldım. Çünkü az önce yaşadığım utanca rağmen, o aptalca arzu dalgası bir umut dalgasıyla karıştı. Sesimi dengede tutmaya çalıştım ama sesim havadan ve fısıltının biraz üstünde çıktı. "O zaman ne için?"

"Bir randevu."

BÖLÜM 12

GUPPY

MADD EI

E ASTON DİK DURDU VE bir adım geri çekilerek bana nefes almam için yer açtı. "Teknik olarak birden fazla."

Benimle çıkmak mı istiyor?

Ama tabii ki bu değildi. "Takvimim sosyal etkinliklerle dolu ve bekar bir erkek olarak bunlara katılmak tam bir kabus. Bana eşlik edeceksin."

Bu kulağa felaket gibi geliyordu ve sadece zedelenmiş egom ve beslediğim karşılıksız aşk için değil. Eğer Gilded'e ait değilsem -herkesin kabul edici ya da en azından yargılayıcı olmadığı bir yer- kesinlikle onun davet edildiği üst düzey etkinliklere de ait değildim. Ayrıcalıklı yetiştirilme tarzıma rağmen, belediye başkanıyla yemeğe davet edilecek türden biri değildim.

İnsanlar konuşurdu, o kadarını biliyordum.

Sessizliğimi belirsizlik olarak algılayan Easton, zaten bana fazlasıyla faydası olan bir anlaşmayı daha da tatlandırdı. "İyi bir networking olacak. Bağlantılar kuracaksın."

Kendimi korumamı sağlayarak ilgimi çekmek için söyleyebileceği sadece birkaç şey vardı ve bu da listenin en başında yer alıyordu. "Bu yeterli bir ödeme gibi görünüyor, yani paran sende kalabilir."

"Hayır."

"Öylece hayır diyemezsin. Sen bir avukatsın. Pazarlık yapman gerekir."

"Ben aynı zamanda bir zorbayım, unuttun mu? Ödeme pazarlığa açık değil."

"Tamam, o zaman indirimi konuşalım."

"Hayır."

"Bazı akşam yemekleri sizin-"

"Sen hafife almak nasıl can sıkıcı tek Kadınlar ve dolandırıcı çöçatanlar bu etkinliklerde olabilir."

Ne ö n e r d i ğ i n i düşündüm. Önerdiği iş anlaşmasını.

Sessiz kaldığımda, "Bana en azından yarın geceyi ver," dedi. Daha iyi bilmesem, sözlerinde yalvaran bir ifade olduğunu düşünebilirdim. "Eğer beğenmezsen sözleşme feshedilecek. Eğer işe yararsa, şartları gözden geçiririz."

"Yarın ne var?"

"Bir bağış yemeği." Başparmağını çenesinin bir tarafında gezdirmek için elini kaldırmadan önce ağır bir duraklama oldu. "Tabii meşgul değilsen."

Eğer akıllı olsaydım, bunu çıkarırdım. Meşgul olduğumu söyler, numarasını engeller ve hayatıma devam ederdim.

Ama akıllı olsaydım, oraya hiç gitmezdim de.

"Müsaitim." İşaret parmağımı kaldırdım. "Ama işe yaramazsa, sözleşme feshedilir ve para iade edilir."

Son kısım ne olursa olsun gerçekleşecekti, sadece nasıl olacağını bulmam gerekiyordu.

"Sıkı pazarlık yapıyorsun." Elini uzattı.

Sıkıca sıkarak kabul ettim. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, Tyrant."

Elimi bırakmadan önce birkaç kez tuttu. Duvardan uzaklaştığımda avucunu sırtıma bastırdı ve üzerime bir hayal kırıklığı dalgası daha çöktü.

Tüm o takıntılar. Tüm

o hayaller. Tüm o

beklenti.

Bir hafta boyunca başka hiçbir şey düşünmemiştim ve gece çoktan bitmişti. Ve hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti.

Easton beni tekrar ana odaya yönlendirdiğinde -daha önce baş aşağı olan bakış açımdan fark etmediğim güvenlik görevlisinin yanından geçerken çenesini kaldırdı- çıkışa doğru devam edeceğini düşünmüştüm. Onun yerine bizi barın köşesinde durdurdu. Boş bir tabureyi dışarı çekti. "Otur."

Ben oturur oturmaz, şık giyimli barmenlerden biri gelip önüme bir peçete koydu ama "Size ne getireyim?" diye sorarken dikkati Easton'daydı.

"İki su."

"Ben de bir Cosmo alayım," diye ekledim, kimse bana sorma zahmetine girmemiş olsa da.

Barmen daha da h i d d e t l e n e r e k Easton'a baktı ve içkimi hazırlamadan önce başıyla onaylamasını bekledi.

Yanımdaki zorba burnunun kemerini sıktı. "Bunu sorduğuma inanamıyorum ama içki içecek yaşta mısın?"

"Evet," diye alay ettim. "Yirmi iki yaşındayım."

Başını geriye atarak bıkkın vücut dilini daha da belirginleştirdi. Ve ne yazık ki çenesini ve boynunu gösterdiği için seksiliğini de.

İkisinin de özellikle çekici olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydık. "Harika," diye mırıldandı tavana doğru. "Bu beni çok daha iyi hissettirdi." *Bu da beni Cosmopolitan sipariş ettiğim için mutlu etti.*

İçki benim favorim değildi, ama bir Dirty Shirley istemeyecektim.

-votkalı bir Shirley Temple- aptal küçük bir kız gibi görünmemeye çalıştığımda açıkça öyle olduğumu düşünüyordu. Cosmo muhtemelen sofistike olmaktan çok klişeydi ve votka tonik ya da daha basit bir şey sipariş etmeliydim ama tahammül edebileceğim bir yere kadar.

İçkiler önümüze konduğunda Easton kart uzatma girişimimi elinin tersiyle itti. "Bir, burada içkiler bedava. İki, bedava olmasalar bile para ödemezsiniz. Asla."

Akıl almaz ikinci ifadesini görmezden geldim çünkü bir önemi yoktu. "Bedava içki sürdürülebilir bir iş planı gibi görünmüyor."

"Üyelik ücreti alkol masraflarını fazlasıyla karşılıyor."

Yikes.

Bu ücretsiz denemeyi uzun vadeli bir şeye dönüştürme şansım yok oldu.

Gerçi böyle bir ihtimali hiç düşünmemiştim. Katılmak istediğimden bile emin değildim. Açık artırmanın bana biraz netlik kazandıracağına güveniyordum ama işler öyle gitmiyordu.

İçimi çekerek, boş bardağı yere bırakmadan önce içkimi kardeşlerimi gururlandıracak birkaç yudumda devirmiştim.

Barmen Easton'a baktı, o da sadece başını salladı.

Yüzüm alkol ve öfke yüzünden ısındı. "Pekâlâ, bu da neyin nesi?"

"Sanırım arabayı sen

kullanıyorsun?" "Evet, ama-"

"O zaman tek içeceğin bu. Yoksa seni eve bırakırım."

"Hayır. O değil. Sadece bir tane içmeyi planlamıştım." Elimi barmene doğru uzattım.

"Ama neden ben burada yokmuşum gibi sadece sana hitap ediyor?"

"Seni satın aldım" dediğinde sesi kesildi.

Algılanan şovenizme duyduğum öfke bir anda söndü. Alkol ya da öfkeyle hiçbir ilgisi olmayan bir ateşle yandı.

Seni satın aldım.

Bu üç kelimenin damarlarımda yarattığı lav beni içten dışa ısıttı ve anında sıırsıklam olan cinselliğime yoğun bir şehvet dalgası gönderdi. Beni en başta müzayedeye çeken o karanlık arzularımı besledi.

İfadesinden onun da etkilenip etkilenmediğini görmek için Easton'a bir göz attım ama etkilenmemişti. Bana bakmıyordu bile. Sesindeki tuhaflık dikkatinin dağılmış olmasından kaynaklanıyordu. Odayı tararken boş bakışları başımın üzerindeydi.

Bir an içinde aklımdan bir düzine olasılık geçti. Kimi arıyordu?

Beni korumaya yönelik yanlış yönlendirilmiş girişimi her şeyi altüst etmeden önce başka birini mi arıyordu?

Onlara beni satın almanın bir şey olmadığını açıklamasını dinlemek zorunda kalacaktı mıydım?

Ve eğer bunu denerse, kaçınılmaz olarak onu tekmelediğimde güvenlik beni ne kadar hızlı yakalayacaktı?

Bunu öğrenmek üzereymişim gibi görünüyordu çünkü bakışları birine takıldı ve Easton onları çağırmak için başını salladı.

Hay aksi.

EASTON

ATLAS yaklaşıırken Maddie'nin el değmemiş suyunu yaklaştırdım ve ona "İç şunu," dedim.

"Bir Cosmo daha içmeyi tercih ederim," diye mırıldandı.

"Yüzünü buruşturarak içtiğin mi? Evet, lepistes, görünüşe göre onu sevmişsin."

Bana dik dik bakarken dolgun dudakları aralandı. Bu bende onu öpme isteği uyandırdı. Kafamın içindeki ses -ve aletim- bana yapabileceğimi hatırlatıyor, duruma yardımcı olmuyordu.

Ne istersem yapabileceğimi haykırıyordu. Onu satın aldığımı.

Benim olduğunu.

"Selam," diye selamladı Atlas, meraklı bakışları bana dönmeden önce kısa bir süreliğine Maddie'ye kaydı. Ona kendini tanıtmadı. Tanıtmayacaktı da. Ben onay verene kadar olmazdı.

Denizaltılarla genelde böyle çalışmazdım. Yatak odası dışında hiçbir şey bu kadar ciddi olmazdı. Ama Maddie farklıydı ve Atlas bunu bilecek kadar zekiydi.

Başımı ona doğru eğdim. "Bu Maddie. Bir dakika ona göz kulak ol."

"Buna hiç gerek yok," diye homurdandı.

Yüz ifadesi ve vücut dili yumuşadı ve sonunda küçük bir gülümsemeyle onu onayladı. "Hey, Maddie. Bir içki daha ister misin?"

"Bebek bakıcısından daha çok ihtiyacım

var," dedi. Aynı anda, "Hayır" diye

ısırdım.

Benim cevabımla devam etti. "Su o zaman."

Cohen'i gördüm ve hemen Maddie'nin çenesini kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Hemen döneceğim. Uslu dur."

"Asla," dedi yüzünü öpmek istemediğim bir ifadeyle. Onu sikip

atmak istedim.

Ve bunu neden yapmamam gerektiğini hatırlamak, öfkemin hedefi sayesinde giderek zorlaşacaktı.

Koridordan geçip özel odalara doğru gözden kaybolmak üzereyken barın içinden hışımla ona doğru ilerledim. "Bir kelime."

Bir kapıya bir kod girip benim girmem için kapıyı açarken sırttı. Ofisinin yanına açılana kadar dar koridoru takip ettik.

İçeri girdiğimizde, masa sandalyesine çöktü ve bir tur attı. "Ne var ne yok?"

Arka cebimde sakladığım kâğıdı masasının üzerine fırlattım. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?"

Kağıda bakmadı bile. "Matbaacının harika bir iş çıkardığını düşünmüştüm. Yazı tipi seçimi özellikle hoş bir dokunuştı. Çok şık."

"Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

"Sorunuz kağıt seçimiyle mi ilgili? Daha kalın kağıt için fazladan para ödedik."

"Yemin ederim." Parmağımı kâğıda, Maddie'nin çoğunlukla boş olan sert sınırlarına sapladım. "Bu tür cevaplar vermesine nasıl izin verdin?"

Onları tanıdığım birkaç yıl boyunca Cohen ve Atlas, Gilded'i güvenli keşiflere önem vererek kurmuş ve işletmişlerdi. Maddie gibi sahneye yeni çıkan birine karşı özellikle temkinliydiler.

O da aynı şeyi tekrarladı. "Henüz ne aradığını bilmiyor." "Sınırlar koyması konusunda onunla konuşmayı denedin mi?" "Hayır. Benim fikrimi sormadı."

Kolumu kapıya doğru uzattım. Ya öyle yapacaktım ya da yumruk atacaktım. "Yani kendini bir oda dolusu aç kurda sunmasına izin vermenin haddini aşmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşündün? Ortaya çıkmasaydım neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Birileri onun deneyimsizliğinden faydalanabilirdi."

"Doğru, hepsi bu. Ahlaki öfke. Küçük Maddie'yi yoldan çıkaran tek kişinin sen olmasını istemezsin."

Çenemi sıktım.

Sırtımdan önce tepkime ve sessizliğime baktı. "Anlamamış gibi görüldüğün için mesajımı tekrarlayayım. O bir yetişkin. Kendi seçimlerini yapabilir. Birinin ona öğretmesini istiyorsa, buna engel olmayacağım."

"Neye imza attığını bile bilmiyor," diye homurdandım. "Stavros ya da Tripp gibi biri onu kazansaydı, o daha ne olduğunu anlamadan onu paramparça ederlerdi."

"Onların tipi değil."

Genellikle bu doğrudu. Stavros kadınlarını tecrübeli ve mazoşist severdi. Tripp bir arkadaştı ama aynı zamanda kendisine yaltaklanacak birini isteyen bir narsistti. Hoşa giden biri olarak bunu kolaylaştırıyor, ertesi gece yoluna devam ettiğinde arkasında kırık kalpler bırakıyordu.

Ya da bazen aynı gece.

Maddie onların tipik kriterlerine uymuyor olabilirdi ama gerçek şu ki... "O herkesin tipi."

"Senin bile mi?" diye karşılık verdi. Çenemi tekrar sıktım.

Bu onun için yeterli bir cevaptı.

"Seninle sevişmek normalde ne kadar eğlenceliyse," dedi masadan bir program kitapçığı alırken. "Aptalca davrandığında daha az eğlenceli oluyor." Her katılımcı için bir bilgi sayfası içeren sayfaları çevirdi, bir müzayede evinde antikalar için bulunan türden. Maddie'ninkini bitirdi ve yere koydu.

"Bunu bana sen göndermiştin," dedim, neden tekrar incelediğinden emin olamayarak. "Tekrar bak."

Asgari cevaplara göz gezdirdim ve seçtiği güvenli kelime beni yine göğsümden ve sikimden vurdu.

Guppy.

Cohen'in formu ne zaman gönderdiğine bağılı olarak, ofis balıklarımla yaptığı ziyaret aklında taze olabilirdi. Hatta kendi balıklarından bile bahsetmişti - ki bu da onları lisede kazanmış olması ve hâlâ hayatta olmaları nedeniyle ne kadar genç olduğunun altını çiziyordu. Ama tesadüf ya da değil, o gece kendimi okşadığımda benimle olan bağlantısının hâlâ aklımda olacağını biliyordum.

Kayda değer başka bir şey göremeyince bakışlarım sayfanın en üstündeki ismine döndü.

Ve yanındaki yıldız işaretine.

Kitapçığı kaptığım gibi, bana ilk gönderdiği listeye baktım. Onunki de dahil olmak üzere birkaç ismin yanında yıldız işareti vardı.

"Seni sik kafalı," diye ısırdım.

"Olamaz. Stratejik olarak yerleştirilmiş kalemim *yanlışlıkla* o kısmı mı kapattı? Benim hatam."

Müzayedelere katılmamış olabilirim ama yıldız işaretinin, katılımcının önceden anlaştığı alıcıdan başkası için uygun olmadığı anlamına geldiğini biliyordum.

"Ama başka biri daha teklif verdi," diye belirttim.

"Çünkü aptallık ediyorsun ve bunun acısını çekmen gerekiyor."

Tabii ki Cohen'di.

"Ya karşı koymasaydım?"

"Yapacağını biliyordum. Ama yapmasaydın bile, sana biraz daha eziyet etmek için o yirmi bin doları seve seve öderdim." Omuz silkti. "Beni dava et."

"Cazip geliyor."

"Evet. Kafanı kışından çıkarıp inkâr ettiğin kadının peşine düşmeni sağladım. Sağlam bir davan var." Kitapçığı sakladı ama sözleşmeyi yaklaştırdı. "Planın nedir?"

Kaşlarını çatarak ona bakarken katlanmış kâğıdı cebime attım. "Seni ilgilendirmez."

"Bir oda ayırtmak ister misin?"

Tabii ki.

"Öyle bir şey değil." İyi bir adam olsaydım, hiçbir şey olmazdı. Onu anlaştırmadan çıkmaya zorlardım. Onun yerine, onu hâlâ yakınımda tutacak bir savunma anlaşması önerdim. Para hâlâ onda kalacağı için rahatlamış görünüyordu. "O benim etkinlik randevum olacak."

Yüzü öfkeyle buruştu. "Bir de Niko ya da Tripp'in sadist olmasından endişe ediyordun. Böyle bir zalimliği hak edecek ne yaptı?"

"İşin bittiyse, onu eve götürmem gerek."

"İşim bitti." Ben neredeyse kapıdan çıkana kadar bekledi ve ekledi: "Ama Maddie'nin çıkacağını garanti edemem."

Arkamı döndüm. "Bu da ne demek oluyor?"

"Düşündüğün kadar saf değil demek. Ve eğer bunu öğrenmezsen, istekli birini bulmak için geri dönecektir." Öfkeli bakışlarımla karşılaştı ve karşı karşıya geldiğim her avukatın yaptığı gibi irkilmedi. "Üyelik ücretinden de memnuniyetle feragat edeceğim. İş için iyi olduğunda istisnaları sevdiğimi biliyorsun."

"Dene ve ne olacağını gör," dedim ofisten hışımla çıkarken. Ve benim olana geri döndüm.

Satın alındı ve bedeli ödendi.

BÖLÜM 13

ŞEKER

MADD EI

N BİR TANESİ DOĞRUYDU.
Dolabımdaki ilk askıya geri döndüm.

Easton'la randevum *olmayan* randevumda giyecek bir şey bulmam gerekiyordu. Greer'in yöntemleri ilk kez bana çekici gelmiyordu. Bunu onunla paylaşamazdım. Eğer paylaşırsam, yeni bir sistem kurarken tüm dairemi ve hayatımı altüst ederdi. Düzenli kaosuma sırtımı dönmeyi reddettim.

Sadece dolabımın, askılarda yer bile kaplamaması gereken rastgele şeylerin arasına serpiştirilmiş elbiselerle karışık gömlekler yerine bir kafiye veya nedene sahip olmasını diledim.

Kim yırtık bir pijama gömleği ya da mayo asar ki?

Görünüşe göre ben.

Gerçekçi olmayan dileklerde bulunurken, mükemmel elbisenin sihirli bir şekilde ortaya çıkması için bir tane ekledim.

Bende bir tane olduğunu sanıyordum ama hiçbir yerde bulamadım. Ya biri ödünç almıştı ya da hala evdeki odamdaydı.

Ya da taşınırken, çamaşır yıkarken ya da sarhoşken yaptığım saçmalıklar sırasında kaybetmiştim. Bunlar da ihtimaller arasındaydı.

Nasıl olduğu önemli değildi. Asıl mesele yerine yenisini bulmaktı.

Greer'e buralarda olup olmadığını sormak için telefonumu elime aldım. Her iki durumda da üç kat yukarı çıkıp onun sınıflandırılmış ve kategorize edilmiş dolabından alışveriş yapacaktım.

Gönder tuşuna basamadan bir mesaj geldi.

Easton: Evde misin?

Ben: Duruma göre değişir. Beni erken alabilmek için mi soruyorsun?

Easton: Hayır.

Ben: O zaman evet.

Easton: Eğer evet deseydim?

Ben: O zaman Bermuda'daydım.

Easton: Akşam yemeğimiz için uzun bir yol olurdu.

Easton: Ama beni erken görmekten kurtulmak için yalan söyleyecek kadar heyecanlı olduğunu bilmek gururumu okşadı.

Ben: Yalan olacağını kim söyledi? Tatil için geciktim.

Easton: Dalkavukluk.

Ben: Şaka yapıyorum. Sadece hazır olmaya yakın bile değilim.

Easton: Bu konuda yardımcı olacağım.

Ben: Nasıl yardım edeceksin?

Mesajlarımıza baktım ve libidomun onun duşta bana yardım ettiği görüntülerle cevap vermesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. Bu doğru olmazdı ve kesinlikle geceyi atlatmama yardımcı olmazdı.

Mesajım görülmedi, bu yüzden Greer'e mesaj atmak için dışarı çıkmak zorunda kaldım.

Ben: Hey, evde misin?

Greer:
Kütüphane.

Ben: Cumartesi günü mü?! İnek.

Ben: Bir elbise ödünç almak için dairene gidiyorum. Güzel mi?

Greer: Bana hakaret ettikten sonra mı?

Ben: Sevgi ve kıskançlıkla söylendi. Bunun yardımı oldu mu?

Greer: Olur. Ödünç al. Sıcak bir randevu mu?

Keşke.

Ben: İş meselesi.

Yalan değildi. Aslında, çifte gerçektir. Easton için bir iş olayıydı ve ilişkimiz bir iş anlaşması olduğu için benim için de bir iş olayıydı.

İvir zıvır çekmecemden -ki aslında sınırlı çekmecelerimin hepsiydi- onun yedek anahtarını aldım ve asansörü onun katına çıkardım. Kendimi içeri attığımda, dolabını hızlıca karıştırırken burnumu sokmadım.

Düşündüğümünden de kötüydü.

Kıyafetleri sadece türlerine göre değil, renklerine göre de ayrılmıştı. Bir şeyleri bulmak çok kolaydı.

Eğlence neredeydi? Meydan okuma?

Avın heyecanı?

Pırıltılı siyah bir elbise kaptım ve hazırlanmak için hızlıca aşağı indim. Kapıyı daha yeni kapatmışım ki bir mesaj daha geldi.

Easton: Lobiye git.

Ben:
Neden?

Merakım çok ısrarcıydı ve dediğini yapmadan önce bir cevap beklemedim.

Lobiye ulaştığımda, onu aramak için etrafı taradım. Buna gerek yoktu. Üniversiteli gençlerin olduğu bir odada göze çarpardı.

Bu da neydi böyle?

Tam mesaj atıp bu mesajın başka birine mi gitmesi gerektiğini soracaktım ki - muhtemelen araya birkaç isim ve hakaret de sıkıştırarak- tanıdık bir adam yaklaştı. "Maddie?"

"Evet?"

Kollarıma bir kese kâğıdı ve süslü bir giysi torbası tutuşturduktan sonra bana kampüs kafesinden olmasa da buzlu bir kahve uzattı. "Bay Wells'ten."

Onu nereden tanıdığımı fark ettim. Birkaç kişiyle birlikte Wells Hukuk'un açık ofislerinden birindeydi. Hepsi bilgisayarları ve önlerindeki kâğıtlarla sıkı bir çalışma içinde görünüyordular. Kurye çocuğun iş tanımında olduğundan şüpheliydim.

Ya da belki öyleydi. Belki de Easton'a kahve götürmek... her neyse, sık sık yaptığı bir şeydi.

Adama şöyle bir bakmak bu teoriyi çürütmeye yetti ve içimdeki mantıksız kıskançlığı da yok etti.

Adam benim çantalara verdiğim aynı şaşkın ifadeyle beni izli y o r d u .
Düşüncelerini kendine saklayacak kadar zeki y d i .

Ben değildim.

"Bu işinizin tipik bir parçası mı?"

"Bay Wells beni sorgulamaya çalışacağınızı ve lepiştes kılığına girmiş bir köpekbalığı olduğunuz için masum yüzünüze kanmamam gerektiği konusunda uyardı. Beşinci y i savunuyorum." Gülümsemesine izin verdi. "Ama hayır. Bu bir ilk."

Dramatik kışımı kenardan konuşmuş olabilirdim ama bu güvence y i almak yine de yardımcı oldu. Ve Easton'ın beni çalışanını uyaracak kadar tanıyor olması -kullandığı tanımdan bahsetmiyorum bile- içimi ısıttı ve tüylerimi diken diken etti. Onun gidişini izlerken bu beni yerimde sabit tutmaya yetti.

Ancak o zaman elimde poşetler olduğunu ve muhtemelen onu patronuna geri götürmem gerektiğini hatırladım.

Ne olursa olsun kahveyi saklayacaktım. Ben iyi bir insandım, bir aziz değil.

Çantayı çoktan elimde bırakmış olarak asansöre döndüm. İçeri girdiğimde kahveden bir yudum aldım ve neredeyse bayılacaktım. Her zaman aldığım zaten lezzetli kahveden milyar kat daha iyiydi, çünkü tadı sanki içinde gerçekten kızarmış şekerlemeler varmış gibiydi. Ömür boyu satın alabilmek için nereden geldiğini gösteren bir logo ya da işaret aramak üzere fincanı kaldırdım.

Bu inanılmaz bir şey.

Tadını çıkarmaya çalışmama rağmen, evime vardığımda bardak neredeyse boşalmıştı. Geri kalan eşyaları yerleştirmek için istemeyerek de olsa bardağı yere bıraktım.

Tanımadığım bir mağazadan aldığım parlak kâğıt poşetten bir çift askılı altın topuklu ayakkabı çıkardım. Easton'ın tam bedenimi nasıl doğru bulduğunu bilmek istediğimden emin değildim. Narin kâğıt mendil paketini açtığımda uyumlu altın rengi bir clutch buldum. Onu bir kenara bırakarak, son şeyi almak için küçük kadife bir kutuyu - açıkça mücevher - görmezden geldim.

Küçük bir zarf.

Açtığımda içinden bir not kartı ve siyah bir kart çıktı. Siyah bir not kartı gibi değil. Ama havalı bir kredi kartı. Notu okumadan önce onu çantaya geri koydum.

ÖDEMENİZ. ONU geri VERMEYE ÇALIŞIRSANIZ İKİMİZ DE MUTLU OLMAYIZ.

-TYRANT

Not: BU GECE KOLYEYİ TAKSAN İYİ OLUR.

Bir ödeme borcum olduğunu hatırlattığında kalçalarımın arasında biriken uyarılma olmasaydı, beni zaten bu kadar iyi tanıdığı için korkardım. Notunda ayrıca kabul etmeyi dört gözle beklediğim bir meydan okuma da vardı.

Onu yere bıraktım ve mutlu bir çığlık atmadan önce giysi çantasının fermuarını açtım.

İpeksi bordo elbise bir üniversite lojmanına değil, kırmızı halıya aitti. Eteğin arka kısmı ayak bileğime kadar uzanıyor olsa da, ön kısmı

Bacaklarımdan birini ortaya çıkaracak şekilde sarılmış. Hem *de çoğunu*. Göğsümdeki kumaşın kıvrımlarına kadar uzanan kemerli bir yapısı vardı; her ikisi de kıvrımlarımı vurgulayacaktı. Küçük masamdan kaldırdığımda, arkasının kumaştan çok askılı olduğunu görmek için çevirdim, narin parçalar kışımın üzerinde bağlanmak için aşağı doğru örülüyordu.

Eğer kıyafet yönetmeliği buysa, iyi ki dolabımdan bir şey giymeye çalışmamışım. Greer'dan aşırıldığı bile ne yazık ki yetersizdi.

Dikkatlice çantanın üstüne koydum, telefonumu elime aldım ve yazmaya başladım.

Sonra durdum.

Sonra elimdekileri sildim ve tekrar

başladım. Sonra durdum.

Ona bunun gereksiz olduğunu söylemek istedim. Ne alacağıma dair küçük bir yönlendirme ile kendim için alışverişe gidebileceğimi. Gönderdiği her şeyin maliyetinin, aslında bana borçlu bile olmadığı paradan çıkması gerektiğini.

En başta söz konusu paraya ihtiyacım bile yoktu ve tüm bunlar bununla ilgili değildi.

Seçim benim için yapılmıştı.

Easton: Teşekkür et Madeline.

Ben: Teşekkür ederim.

Easton: Bir şey değil. Yarım saat gecikeceğim.

Ben: Tanrıya şükür.

Easton: Yine iltifat ediyorsun.

Hayır, demek istediğim bu değildi. Ben de biraz geride kalıyorum.

Başka mesaj gelmeyince telefonumu yere attım, kahvemın kalanını içtim ve sonra aceleyle duşa girdim.

"KAHRETSIN. KAHRETSIN. LANET OLSUN. HELL."

Hayal kırıklığına uğramış küfürlerimle nefes nefese, elbisemi yerine sabitlemeye çalışırken dönüp durdum.

Bu tek kişilik bir iş değildi.

Üzerinde çalıştığım nemli parıltı, makyajımı lekeleyecek ve saçlarımı kabartacak bir tere dönüşmeye başladığında, komşumun kapısını çalmak için aceleyle koridora çıktım.

Bir adam kapıyı açtı ve vücudumu taradı. "Sanırım sen benim ramenim değilsin."

"Değilim," diye onayladım. "Cassie burada

mı?" "Hayır, işte."

Cassie'yi severdim. Cassie'ye güvenirdim. Onun evinde yalnız bırakacak kadar rahat hissettiği biri olduğunu varsayarsak, geçişkenlik özelliğine göre, ona da güveniyordum.

En azından koridorun ortasında ondan tuhaf bir iyilik isteyecek kadar.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim.

"Şunu bağlamama yardım eder misin?"

Bakışları daraldı. "Bu bir çeşit test mi?" "Sadece

akıl sağlığını."

"Tamam, olur. Elbette," dedi ama bundan pek emin görünmüyordu.

Döndüm ve saçlarımı bir omzumun üzerinden topladım.

"Ne yapıyorum ben burada?" diye sordu.

"Kayışları bağcık gibi sık ve sonra bağla."

Bir an tereddüt ettim ama ilk çekiş i hissettiğimde sert bir ses duydum: "Eğleniyor musun Madeline?"

Arkamdaki adam kayışlardaki tutuşunu bıraktı ve kumaş düşmeye başladı. Neredeyse ben de bırakıyordum. Gözlerimin yuvalarından fırlamasını ve dilimin çözülmesini engellemeye çalışmakla meşguldüm.

Vay canına.

Easton'ı birkaç kez takım elbiseyle görmüştüm, bu yüzden klasik bir smokinin o kadar da farklı olacağını düşünmemiştim. Çok yanılmışım. Havalı ve zarif görünüyordu.

Zaten uhrevi olan yakışıklılık seviyesinin ötesine geçmişti.

Belli ki yüzlerce balo ve düğün görmüş kiralık bir smokin değildi. Kesimi uzun boyunu, geniş omuzlarını ve fit vücudunu mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Siyah bir papyon yerine, elbisemle mükemmel uyum sağlayan bordo bir papyon takmıştı.

Kaybetmek üzere olduğum bir elbise.

Easton'a bedava bir gösteri yapmadan saniyeler önce kumaşın dökümünü yakaladım. Ya da bizim durumumuzda, bedava olmayan bir gösteri.

"Güzel, buradasın." Omzumun üzerinden adama baktım. "Ramenin tadını çıkar."

"Ben... Teşekkürler?" Son bir şaşkın ifadeyle Cassie'nin dairesine çekildi.

Easton'a doğru ilerlerken göğsümü sıkıca tuttum. "Burada ne işin var?"

"Seni almaya geldim."

"Yani *burada*. Benim katımda. Hangi kadın benim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bunu konuşmuştuk. Ben titizim." Aralık kapımı iterek sonuna kadar açtı ve içeri girdi.

Benim daireme.

Çok şirin ama biraz da dağınık olan dairem, çok şirin ama biraz da dağınık bir üniversite öğrencisi tarafından kullanılıyormuş gibi görünüyordu.

Tam bir maksimalist değildim - Wren öyleydi - ama eşyaları severdim. Renk sıçramalarını. Dekoratif resimler. Eğlenceli dokunuşlar.

Sofistike bir kadının dairesi değildi. "Bir şeyi mi böldüm?"

Easton'ın sorusunun mutfağımdaki dağınıklıktan kaynaklandığını düşünmüştüm ama koyu renk gözleri açık kapı aralığından dışarı bakıyordu.

"Evet." Omuzlarımdaki ince kayışları sallarken ona sırtımı verdim. "Bu işkence aletini bağlamak için çaresizce yardıma ihtiyacım var."

Ellerimi kenara itti ve elbiseyi güvenli ama rahatsız etmeyecek şekilde yerine oturtmak için hızlı bir çalışma yaptı. İşini bitirdiğinde, işaret parmakları yavaşça aşağıya doğru inmeden önce omuzlarımdan çözmek için kayışlara takıldı. "Çok güzel görünüyorsun."

Sesim nefes nefese bir fısıltıya dönüştü. "Bu çok güzel bir işkence aleti."

"Elbise değil." Kayışları ayarlamak için yoluna devam etti. "Bir daha başka bir adamın sana böyle dokunmasına izin verme Madeline."

Omurgamdan aşağı bir titreme geçti ve onun da bunu hissetmiş olması gerektiğini biliyordum. Ama umurumda da değildi. "Sadece yardım istiyordum. Sanırım komşumla çıkıyor."

"Olabilir ama yüzünde benim gördüğüm ifadeyi görmedin. Seni bu elbiseye bağlamayı değil, seni bu elbiseden çıkarmayı tercih ettiğini söylüyordu."

Bana böyle mi bakıyorsun?

Ama ben onun ellerinde iki büklüm olduğumda, ellerini bıraktı ve bana her zamanki boş ifadesinden başka bir şey vermedi. Sıkılmış gözleri boynuma kaydı. "Onu giyiyorsun."

"Elbise aksesuar gerektiriyor ve benim ayakkabılarımla uyumlu bir aksesuarım yoktu. Ben daha çok beyaz altın takan bir kızım."

"Anlaşıldı."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Not edilmedi. Bu mu?" Kendimi işaret ettim. "Bir kerelik bir şey. Kendim için alışveriş yapabilirim."

"Kartım sende olduğuna göre, tabii."

"Kartına ihtiyacım yok."

"Evet, var."

"Neden?"

"Öncelikle, hesabına elli bin dolar yatırırsam, vergi dairesi bayram eder. Bu şekilde başın ağrımadan ödemeni alabilirsin."

Bana böyle bir erişim izni vermesi delilik olsa bile mantıklı geliyordu. Bununla birlikte, harcamayacağım için bana teklif ettiği parayı iade etmeyi kolaylaştırdı.

Kolaydı.

"Bunun ötesinde," diye devam etti, "bu alışverişlerin hiçbirisi senin kişisel parandan çıkmıyor."

"O zaman bana bir daha bir şey gönderme."

Bir göz kırpmışından diğerine vücut dilinde bir şeyler değişti. Zaten uzun olan boyundan daha uzun görünüyordu. Daha heybetli. Daha... tehlikeli.

Dairemde, o kadar da iyi tanımadığım bir adamla yalnız olduğum için paniğe kapılmalıydım. Bu tür bir sınırı yayabilen biriyle.

Bunun yerine, keskinliği hissetmek için daha yakına eğilmemek için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım.

"Aramızdaki işler böyle yürümüyor," dedi. "Eğer bu saçmalıkta bana eşlik edeceksen, masrafları ben karşılayacağım."

Easton Wells söz konusu olduğunda zihinsel bir kırbaçlanma yaşamaya başlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu benim hatamdı. Sözlerine çok fazla anlam yüklemiştim ve sonraki sözleri bana bunun bir iş anlaşması olduğunu hatırlattığında hayal kırıklığına uğradım.

Açıklık getirmek için, bir gece önce anlaşmayı önerdiğinde oluşan soruyu sordum. "Şeker gibi-"

Çenesini isteksizce kaldırmadan önce, "Bana öyle deme," diye araya girdi. "Ama evet."

Gilded'de aradığım şey bu değildi, ama yine de ayak parmaklarımı havuza daldırma şansıydı. Ve bu hiç yoktan iyiydi.

Sadece her şeyin bundan ibaret olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

El çantamı aldıktan sonra döndüm ve bakışlarım kapımın yanındaki duvara dayalı büyük aynaya takılınca neredeyse tökezliyordum.

Elbisemin karmaşıklığı -ve zamanımın olmayışı- nedeniyle koyu renk saçlarımı sade tutmayı tercih etmiştim. Makyajım da aynı şekilde minimaldi. Bu görünüm şıktı ve Easton'ın klasik smokiniyle mükemmel bir uyum sağlamıştı. İkimiz de yansımadayken, çarpıcı bir çift olduğumuzu inkâr edemezdim.

Hayır.

Çarpıcı olmayan bir çift.

Dikkatimi başka yöne çektim ve lobiye indik. Meraklı gözler hareketlerimizi takip ediyordu ama o endişeli görünmüyordu. Yarattığımız vızıltıyı bile fark etmemiş gibiydi.

Greer ve Wren'in kulağına gideceğim.

Dışarı çıktığımızda, yaşlı bir adam parlak bir şehir arabasının yanında bekliyordu. Ona gülümsemeyi teklif ettim ama bize bakmıyordu bile. Kaba bir şekilde değil. Daha çok profesyonel bir tavırla. Kapıyı açtı ve ben yine de içeri girerken teşekkür ettim. Easton diğer tarafa tırmanmak için yuvarladı.

"Etkinlik ne için?" Şoför kaldırıma yanaştığında Easton'a sordum.

"Justice Unrestrained. Toplum savunuculuğuna odaklanan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Yemekler güzel olacak ama geri kalanı bitmeyecekmiş gibi hissettirecek."

"Yani, erken ıkma için sahte bir acil durum planladıysam, yemek yiyene kadar beklemeliyim. Anladım."

Ağız kıvrıldı. "Şimdiden bir çıkış stratejin mi var?"

Çantamdan telefonumu çıkarıp ona bakarken korkmuş gibi yaptım. "Keşke bu soruya cevap verebilseydim ama teyzemin kuzeninin amcasının eski oda arkadaşının hamster'ı öldü."

"Bir trajedi."

"Güzel. Neden erken ayrılmak zorunda olduğumu anlıyorsunuz."

"Günün nasıl geçti?" diye sormadan önce başını salladı.

Nedenini bilmiyordum ama bu nazik soru beni olması gerekenden daha fazla şaşırtmıştı. "Sıkıcı. Ödevler üzerinde çalıştım."

Ona yakın otururken vücudunun nasıl gerildiğini fark etmemek imkânsızdı.

Sessizlik uzayınca kendimi garip hissettim ve debriyajın altın tokasıyla oynadım. "Peki ya sen?"

"Mahkeme hazırlığı."

"Vay canına, yani temelde aynı günü geçirdik,

ha?" Kıkırdarken vücudu gevşedi. "Temelde."

Yolun geri kalanını onun çoğunlukla geçiştirdiğı, benimse muhtemelen onun umursadığından çok daha ayrıntılı yanıtladığım sorularla geçirdim.

"Bana bir ipucu verin," dedim. "Müşteriniz bir iş insanı mı, aktör mü, müzisyen mi, influencer mı-"

"Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyorum."

"Aynen. Bu, cevabın bu olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır, genellikle aptal insanlar için aptalca bir kelime olduğu anlamına geliyor." "Çok popüler sosyal medya varlığımdan bahsetmek için kötü bir zaman mı?"

"Kendini Instagram'da bile paylaşmıyorsun."

O kadar geri çekildim ki, araba bu kadar geniş olmasaydı kafamı cama vurabilirdim.

"Bunu nereden biliyorsun?" Aptalca sordum.

"Kapsamlı."

"Doğru." Kucağıma baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Bekle, Instagram'ın var mı?"

Yavaşça göz kırpması yeterli bir cevaptı.

"Doğru," diye tekrarladım. Beni siber olarak araştırdığı bilgisiyle ne yapacağımı bilemediğimden devam ettim. "Tamam ama müşterinle ilgili soruma hâlâ cevap vermedin."

"Sana bir şey söyleyebilirim."

"Evet?"

Araba yavaşlayıp durduğunda, "Geldik," dedi. "Buna

kanmayı bırakmalıyım."

Benim hoşnutsuz mırıldanmalarım karşısında sessiz kıkırdaması daha da arttı.

BÖLÜM 14

AÇGÖZLÜLÜK

MADD EI

EASTON KENDİNİ DIŞARI BIRAKTI, AMA tutamağıma uzandığımda, kapı çekilip açıldığında kayboldu. Çıkmadığım kişi bana elini uzatmadan önce dışarı çıkma şansım olmadı. Ayağa k a l k t ı ğ ı m d a , kolumu kendi kolunun kıvrımına sokmak için tutuşunu kullandı ve başladı giriş için.

Gri bina çevresindeki gökdelenlerden farklı görünmüyordu. Bununla birlikte, Easton katılıyorsa yoğun bir bağış toplama etkinliği olacağını tahmin ettiğim bir yer için şaşırtıcı derecede çorak görünüyordu.

Cam kapılara yaklaştıkça müzik ve sohbetin kakofonisi daha da arttı. Biri açıldığında dışarı taşı.

Vay canına.

Dışarıdan bakıldığında pek bir şey görünmüyor olabilirdi ama içerisi şimdiye kadar bulunduğum en nefes kesici odaydı. Kavernöz alan yuvarlak masa ve sandalyelerle doluydu ve neredeyse hepsi dolu görünüyordu.

Otuz dakikalık gecikmesi bizi geç bırakmış olmalıydı.

Büyük sütunlar ve kemerler neredeyse dekoratif tavanların tepesine kadar uzanıyor ve katılımcı mı yoksa seyirci mi olduklarından emin olmasam da daha fazla misafirin karıştığı bir asma katı ortaya çıkarıyordu. Tavandan sarkan gösterişli avizeler yumuşak bir ışık ve cazibe katıyordu.

Odanın ön tarafına yerleştirilmiş bir podyumda konuşan bir kadının belli belirsiz farkındaydım, ancak bir alkış patlaması beni şaşkınlığımdan korkutana kadar ne söylediğine dikkat etmiyordum.

"Kahretsin." Easton kollarımızı çözdü. "Hemen döneceğim." "Tamam," diye mırıldandım o uzaklaşırken.

Ve doğruca ön tarafa giderek bir kadının uzattığı ödülü aldı. Kadın mikrofonu ona vermek için kenara çekildi ve adam onu başından savmaya çalıştı ama kadın acımasızdı.

Tam benim gönlüme göre bir kadın.

Başıyla onaylayarak podyuma doğru ilerledi. "Bu çok nazik ama bir o kadar da gereksiz onur için teşekkür ederim. Ben çok daha büyük bir mekanizmanın küçük bir dişlisiyim ve yaptığım işi ancak Vanessa ve ekibi gibi insanlar sayesinde yapabiliyorum. Daha büyük bir iyilik için yorulmadan çalışanlar. Ve bu geceki gibi bağış toplayanlar ve sizin gibi bu değerli çabaları desteklemek için bağışta bulunan insanlar sayesinde. Lütfen sırtınızı sıvazlayın." Mikrofona doğru eğilmeden önce uzaklaşmaya başladı. "Ama bunu Vanessa'ya bir çek yazdıktan sonra yapın."

Kalabalık kahkahalara boğuldu ve adam sırttan kadınla konuşmak için durakladı, ikisi de anı yakalayan kameraların kör edici flaşlarından habersizmiş gibi davrandılar. Uzun bir dakikanın ardından adam ayrıldı ve kadını ilgi odağı haline getirdi.

"Bay Wells'e bir dakikadan fazla zaman ayırmamam gerektiğini bilmeliydim," diyerek mikrofona güldü. "Bu sadece gecenin geri kalanını başlatabileceğimiz anlamına geliyor."

Kalabalığa gülümsüyormuş gibi bile yapmıyordu, ama yapsaydı bile bana doğru yürürken gülümsemesi düşerdi. Kazınmış cam ödülü omzunun üzerinden atmak ister gibi görünüyordu. Zahmetsiz bir hareketle kolunu belime doladı ve bir adım bile atmadan yürümeye devam etti.

Kısa bir an için kapıdan çıkacağımızı sandım ama onun yerine odanın içine doğru yöneldi.

Başımı eğerek ona gülümsedim ve "Yani sadece bir bağış kampanyası değil" diye mırıldandım.

"Pahalı bir kâğıt ağırlığı daha alacağımı söylemeyi unuttum mu?" "Evet."

"Emin misin?"

"Bu detayı hatırlamam gerekirdi diye düşünüyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, gecenin bu kısmını hep birlikte kaçırmak için doğru zamanlamayı yaptığımı umuyordum."

"Otuz saniye konuşmamak için mi beni almayı geciktirdin? Şimdi kimmiş yağcı?"

Eli kalçamda sıkılaştı ve adımlarımı durdurdu. "Lanet olsun Maddie, seni daha erken almayı tercih ederdim-"

Gülümsemem güven verici bir sırıtışa dönüştü ve avucumu otomatik olarak göğsüne koydum. "Şaka yapıyorum."

"Gerçek devam ediyor."

Ona nasıl dokunduğumu geç de olsa fark ederek elimi çekmeye başladım ama o kendi eliyle elimi kapattı.

"Ama Vic'e bizi m a h a l l e n i n etrafında birkaç düzine kez dolaştırmasını söyledim." diye eklerken elini orada tuttu.

Güldüm ama kalçamı bırakıp elimi tutmaya devam edince gülmem kesildi ve odanın ortasına yakın büyük bir masaya doğru ilerledi. İki kadın ve üç erkek zaten orada oturuyordu ve o da çenesini kaldırarak selam verdi. Onun dışında onları görmezden gelerek bir sandalyeyi dışarı çekti ve aynı anda boş olana yaklaştı. Teklif edilen koltuğa oturdum ama o beni takip etmedi.

Odanın içinde koşuşturan garsonlar vardı ama hiçbiri Easton'ın hoşuna gidecek kadar yakın değildi herhalde. "Eğer buna katlanmak zorundaysam, bir içkiye ihtiyacım var. Ne istersiniz?"

"Bir Cosmo."

Bana uzun uzun baktı. "Başka şekilde ifade edeyim. *Aslında* ne istiyorsun? ne istiyorsun?"

"Bir Cosmo," diye tekrarladım.

Bu sefer bana gözdağı verircesine boş boş bakmadı. Bir elini masaya, diğerini de sandalyemin arkasına koyarak yüzünü bana yaklaştıracak şekilde eğildi. "Bir daha sormayacağım Madeline."

"Bir Dirty Shirley." demeden önce zorlukla yutkundum.

"Dirty Shirley de ne demek?"

"Votkalı bir Shirley Temple. Ve bir portakal dilimi."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda benimle dalga geçmedi. Onun yerine, ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Tamamdır."

Aniden durmadan önce bara doğru ilerleyişini izledim. Bana döndü.

Sorgulayan bakışlarım karşısında, "Benimle gel." diye emretti.

Ohhhh tamam.

Uzattığı elini tuttum ve masadaki diğer insanlara garip bir gülümseme sunarak dikkatlice ayağa kalktım. Bizi odanın diğer ucuna götürürken yine beni tutmaya devam etti.

Bomba gibi bir kadın Easton'ın yaklaşmasını izledi ve barda bizim gittiğimiz yere doğru ilerledi. Saçlarını kabarttı, omuzlarını geriye itti ve hem açık hem de rahat bir pozu mükemmelleştirdi.

Çabası boşunaydı çünkü adam ona göz ucuyla bile bakmadı. Sonunda kenetlenmiş ellerimizi gördüğünde yüzünde hayal kırıklığı belirdi.

Gizlice bize doğru bakan tek kişi o değildi. Ya da düpedüz bakan.

Easton fısıltıyla konuşulan bir konu olduğumuzu fark etmemiş **g i b i y d i** ya da belki de umursamıyordu. "İyi misin?"

Hayır. Kendimi akvaryumdaki bir balık gibi hissediyorum.

Bunu paylaşmadım ve sadece başımı salladım.

"Bana bak." Emrettiği şeyi yaptığımda bakışları üzerimde yoğunlaştı. O anın gerektirdiğinden çok daha yoğundu. Nedenini anlamamıştım ve o da bu konuya hiç açıklık getirmedi. "Yakında başka parlak bir şey dikkatlerini dağıtacak."

Yani bakıldığının farkında ama umurunda değil. Hoş bir şey olmalı.

"Neden herkes bu kadar ilgili?" diye sordum.

"Los Angeles büyük ama çevresi küçük. Böyle bir etkinliğe katılan insanların çoğu benzer etkinliklere de davetlidir. Bu da aynı insanları sık sık gördüğüm anlamına geliyor. Ve nadiren biriyle katılırım."

"Bu işe yarar," dedim. Aslında yapmak istediğim şey, onun kolunda bir ya da on kadın olmadan gelmesinin benim için delilik olduğunu haykırmaktı.

Barmen yaklaştı. Gilded'dekinin aksine önce bana baktı ama Easton yine de siparişini verdi, hatta küçük garnitür detayını bile hatırlıyordu. "Burbon ve portakal dilimli bir Dirty Shirley."

"Kiraz da ister misin?" diye sordu diğer adam içkileri hazırlamaya başlarken.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Easton kıvrık parmağını çenemin altına soktu ve başımı yukarı kaldırdı. Sorgulayan bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Kiraz mı?" diye

sordu. Başımı

salladım.

"Evet," diye benim yerime cevap verdi.

Bu da neydi böyle?

Sormak istedim ama ne yeri ne de zamanıydı.

Dürtüselliğim genellikle soruyu ağzımdan kaçırmama neden olsa da, bükülmüş parmak eklemi boynumdaki altına dokunmak için aşağı indiğinde beynimi kısa devre yaptıran ateşli bir patlamada herhangi bir kelime veya düşünce kayboldu. Sanki bu şaşırtıcı derecede şefkatli bir şey değilmiş gibi, barmen içkilerimizle döndüğünde dikkatini ve dokunuşunu geri çekti.

Easton bahşiş için kullanılan büyük boy cam kadehe katlanmış bir hesap bıraktıktan sonra iki içkiyi de aldı. Dirseğini uzatarak durakladı ve kolumu tekrar onunkine dolamamı istediğini anlamam bir saniye sürdü. Yaptım ve masaya dönmeye başladık.

Kimse benim bilgisiz sorumun bir iki kelimesinden fazlasını duyacak kadar yakınımda durmadığından, "Neden onurlandırıldınız?" diye sordum.

"Onlar için karşılıksız iş yapıyorum," dedi bakışlarımla buluşmak için aşağı bakmadan önce. "Bu, dolandırıcılığı dengeliyor."

Bu imayı asla unutamayacağım.

Dilimin ucunda kibarca bir özür dilemek vardı ama gereksizdi. "Yani ruhun tamamen lanetlenmiş değil."

Koyu renk gözlerinde midemi hiç de hoş olmayan bir şekilde titreten bir parıltı vardı. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

Neyse ki zayıf dizlerim için masaya geri dönmüştük. Benim koltuğum hâlâ onunkine yakındı ama bu yeterli değildi. İkimiz de oturduktan sonra, yan tarafım ve kalçam neredeyse onunkine degecek şekilde daha da yaklaştırdı.

Sonra kolunu sandalyenin arkasına doğru uzattı.

Biri heyecanla "İşte buradasın" diye bağırana kadar bu sahiplenici pozisyon beni şaşırtmıştı.

Oh.

Duh.

Burada olmamın tek sebebi.

Eli refleks olarak çıplak omzumu sıktı ve dokunuşuyla keskin bir nefes aldım.

"Siktir," dedi sessizce.

Başımı çevirdiğimde bakışlarının yaklaşan kişiye değil bana çevrili olduğunu gördüm. Eğer endişeliyse, endişelenmesine gerek yoktu. Görevi anladım ve ona güven verici bir gülümseme sundum.

Gösteri zamanı.

Kadın adamın dikkatini çekemediğini fark etmedi çünkü adam kadınınkini çekememişti. Pek sayılmaz. Konuşurken odayı tarıyordu. "Easton Wells, ana onur konuğuyken modaya uygun bir şekilde geç giriş yapmayı sana bırakıyorum. Gelmeyeceğini sanıyordum. Vanessa sinir krizi geçirirdi. Ama önemli olan tek şey burada olman. Tanışmanı istediğim biri var."

Easton, "Ben de," dedi.

Kadın sonunda bakışlarını indirip ona baktı. İlk başta onun yanında oturduğumu fark etmemiş gibi görünüyordu, ta ki onun yanına ne kadar sıkıca bastırıldığını fark edene kadar. Geniş gözleri adamın beni saran koluna kaydı ve iki kez baktı.

"Bu Maddie," diye tanıttı, hiçbir şey olmamış gibi davranarak. "Bebeğim, bu Violet Augustian."

Bu takma adın sadece birlikte olduğumuzu anlatmak için kullanıldığını biliyordum; anlaşmamızın tek amacı buydu. Yine de kulağa çok hoş geliyordu.

Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi takındı - ki bu da Los Angeles için bir şey ifade ediyordu. "Çok tatlısın, değil mi?" Adamın koluna şakacı bir şekilde vurdu ama ses tonunda bir şüphe vardı. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

Elimi kalçasına koyduğumda, dokunuşumun altında seğiren kalın kasları hissettiğimde neredeyse ne yaptığımı unutuyordum. Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim ve ona güldüm. "Sana eninde sonunda beni kendine saklamayı bırakman gerektiğini söylemiştim."

Kolunu omuzlarımdan kaldırıp başımın arkasını avuçladığında yüzünde hiç de eğlenmiş bir ifade yoktu. "Ama ben paylaşmayı sevmem."

*Rol yapsın ya da yapmasın, bu adam beynimi
eritecek. Ve külotumu.*

Masamızdaki diğer kadınlardan biri baygınlık olarak tanımlanabilecek bir iç geçirdi -ben bunu anlayabiliyordum- ama Violet o kadar etkilenmemişti.

Hoş sözlerine rağmen sesi hoşnutsuz geliyordu. "Umarım bu, bu kadar açgözlü olmamayı öğrendiğin anlamına gelir ve onu daha çok görürüz. Mesela önümüzdeki hafta sonu Davey'imın doğum gününde."

Easton ona sadece bir gece vermemi istemişti ama kadına başını sallamaktan çekinmedi. "Her zaman açgözlü olacağım ama bunu kaçırmayız."

"Harika." Kadın daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama panik içindeki bakışları odanın diğer ucuna kaydı. "Gecenizin tadını çıkarın."

Yaklaşan bir kadını uzaklaştırmak için acele etmeden önce bir yanıt beklemedi. Violet, ikisi de göz göze gelmeden önce hararetli bir şekilde konuştu.

Olayların bu şekilde gelişmesinden memnun görünmüyorlardı.

Eyvah.

Easton'a doğru eğildim ve başımı arkaya attım, aslında kimsenin duymamasını sağlamaya çalışırken sevecen davranıyormuşum gibi bir görüntü veriyordum. "Çöpçatanlık her zaman bu kadar kötü müdür?"

"Hayır." "Genellikle daha kötüdür" diye eklemekten önce dramatik bir duraklama yaptı.

Şimdi bu anlaşmanın onun için neden değerli olduğunu anlıyorum.

"Davey kim?" diye sordum.

"Bölge Savcı Yardımcısı Dave Augustian."

"Yani biraz büyük bir olay," diye tahmin ettim.

"Birazcık."

"Peki doğum gününü kaçırmayacak mıyız?"

"Bu geceden bir hafta sonra. Programınızı buna göre ayarlayın."

Soru yok. Kesin bir talep bile yok. Anında verdiği yanıt kararlıydı.

Benim için sorun yoktu. Birincisi, bir geceyi Easton'la geçirmekten daha kötü yollar da vardı. İkincisi, savcılık ofisinde bir bağlantımın olması avantaj sağlayacaktı.

Hafif düşmanca davranan çöpçatanlara katlanmak anlamına gelse

bile. "Doğru," dedim.

Diğerk tarafındaki adam dikkatini çekmeden önce omzumu onaylayıcı bir şekilde sıktı.

Yeterince uzun süre oynadığımızı düşünerek elimi kalçasından çekmeye başladım. Fazla uzağa gitmedim. Konuşmasına ara vermeden elini benimkinin üzerine kapattı ve tekrar yerine bastırdı. Bu onun için yeterli değildi. Hâlâ sandalyemin arkasına sarılı olan kolunu kaydırđı, böylece sezon öncesi NHL hakkında harareтли bir sohbede devam ederken dalgınca saçımın bir tutamıyla oynayabildi.

"Ohhh, o günleri hatırlıyorum," dedi benden birkaç sandalye ötedeki bir kadın. İçimden bir ses onun da iç geçirdiğini söylüyordu.

Yanımdaki adam alay etti. "Kiminle?"

Kadın gözlerini devirdi ama benimle konuşmak için onu görmezden geldi. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Yaygın soruyu tahmin etmiştim ve takipçileri davet etmeyecek kadar sıkıcı ve aynı zamanda düpedüz yalan olmayan basit bir cevap verdim. "Bir aile dostumuz. Peki ya siz ikiniz?"

Eğer çevre gerçekten Easton'ın söylediği kadar küçükse, bir saat içinde herkes bizi öğrenmiş olacaktı.

Gecenin geri kalanı yemekle -tam da bana söz verildiği gibi lezzetli yemeklerle- kısa sohbetlerle ve muhtemelen gereğinden fazla kokteyllle geçti.

Ve işini yapan o sık dokunuşlar. Kimse onunla flört etmedi. Kimse ona teyzesinin amcasının kuzeninin eski oda arkadaşını ayarlamaya çalışmadı.

Sahte flört ya da gayri resmi şeker bebek olma konusunda uzman değildim ama işler oldukça yolunda gitmiş gibi görünüyordu.

Öyle ki, Easton eğilip "Hoşça kal Maddie," diye fısıldadığında içimde bir hayal kırıklığı girdabı oluştu.

Yanımdaki adama kibarca veda ettim. Karısı bana ilişkilerinin geçmişini anlatırken dikkatini vermemiş olabilirdi ama takip ettiği bahis uygulamasına ilgi gösterdiğimde gözleri parlamıştı. O anki bahisleri hakkında çok ayrıntılı, hiç bitmeyen detaylara girmişti. Marc'la tartışmak için bilgiyi dosyalamıştım.

Spor bahisleri hikâyesini alamadığım için hâlâ üzgün olmam yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Ya da belki de önemsiz biri gibi davranacak, elimdeki bilgiyi saklayacak ve onun yazısına milyon kat daha iyi olacak bir devam yazısı yazacaktım.

Henüz karar vermemiştim.

Vanessa'ya veda etmek için kısa bir mola verdikten sonra Easton ve ben çıkışa doğru yöneldik. Bizi kapının hemen önünde durdurdu ve paltosunu çıkarmadan önce silkeleyerek giymeme yardım etti.

Aramızdaki beden farkı hiç bu kadar belirgin olmamıştı ve elbise olarak giymek için kemerle bağlayabileceğim ceketin içinde yüzerken komik görünüyor olmalıydım.

Üstelik mini bile değildi.

Ama Easton eğlenmiş görünmüyordu. Beni bir aşağı bir yukarı tararken yüzünde tuhaf, okunamayan bir ifade vardı. Cebinden telefonunu çıkardığında bu ifade oluştuğu kadar çabuk kayboldu. "Vic dışarıda."

İstesem de bunu daha iyi planlayamazdım.

Arabaya bindiğimde, Easton'ın siyah kredi kartını aceleyle elimden alıp göğüs cebine sokmak için bir anlık pencereyi kullandım. O yanıma kaydığında tokayı daha yeni kapatmıştım.

"Kararından pişmanlık duyuyor musun?" Sorusu hafifti ama beni izleyişi hiç de öyle değildi.

Başımı salladığımda ona dürüst bir cevap verdim. "Sen mi?" "Asla."

BÖLÜM 15

SIDEBAR

EASTON

F ÇOK YAKLAŞMIŞTIM.

Derin nefes alarak hareketlerimi yavaşlatmaya çalıştım. Hızlanmaya çalıştım. Beyzbol istatistiklerini, acıyı ve diğer tüm klişe hileleri düşünmeye çalıştım, hazır olmadan önce dar amında patlamamı engellemek için.

Ama Maddie'nin içinde değildim.

Sikimi sıkan onun amı değildi. Ben içine girdikçe mükemmel göğüsleri zıplarken bana binmiyordu. Her isteğimi anında doğal bir itaatkârlıkla yerine getirmiyordu, bu da beni zorlamak, zorlamak ve zorlamak istememe neden oluyordu. Etrafımda parçalanırken beni tatlı uyarılmışlığıyla kaplamıyordu.

Hiç kimse yapmıyordu.

Kıçım kanepeye çarptığı anda kendi ellerimle çalışmaya başlamıştım. Önce kıyafetlerimi bile çıkarmamıştım. Eve gelene kadar zar zor beklemiştim. Gerçekten hasta bir piçtim çünkü eğer şehir arabasındaki bölme camı çalışır durumda olsaydı, orada yalnız kaldığım anda kendimi serbest bırakırdım.

Maddie'yi gördükten sonra arabanın içinde kendimi ilk kez okşamıyor olacaktım.

Onunla geçirdiği bir gece işkence gibiydi. Tatlı bir işkence, ama yine de lanet bir işkence. Bir randevu olarak tüm beklentileri aşmıştı. Zeki, keyifli ve komikti. Tanrım, en son ne zaman birinin beni tutarlı bir şekilde güldürdüğünü hatırlayamıyordum.

Bu tür etkinlikler genellikle kaldığım minimum süre için cehennem gibiydi ama Maddie bunu eğlenceli hale getirmişti -her ne kadar onu o lanet elbisenin içinde görmek bütün gece beni acı verici bir şekilde sertleştirmeye yetse de.

Özellikle de kumaş bronzlaşmış kalçasını gösterecek şekilde ayrıldığında.

Üzerimdeki etkisini hissedebilmek için elini bacağıma kapatıp yukarı çekmek çok kolay olurdu. Onu kendime bastırmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekti - her türlü temas için minnettarlık duyuyordum. Yine de fantezimde istediğimi yaptım. O masum, kocaman gözleriyle bana bakarken bana dokunmasını sağladım.

Onun nelerden hoşlandığını öğrenmek için zaman ayırmadan önce ona nelerden hoşlandığımı öğrettim. Nasıl hissettiğini. Tadının nasıl olduğunu.

Elimi elbisesinin yırtmacı boyunca kaydırđım, benim için nefesini tuttuğunu duydum. Kaydığını hissediyordum, muhtaç ve huzursuz.

Kafamda, bana fısıldamak için yaklaştığında, bu insanların birlikte olduğumuzu düşünmelerini sağlamak için komplocu bir hareket değildi. Ona dokunmam için bana yalvarıyordu. Onu boşaltmam için.

Parmaklarımı masanın altından onun içine kaydırđıđımı hayal ederken, yumruğumu aletimin etrafında acıdan bir adım aşağıda olana kadar sıktım. Onu daha hızlı alıştırmayı. Ona istediğim gibi hareket etmesini emrediyordum. İstedeiğimi yapmasını.

Onu kontrol etmek.

Bana güvenini teslim ederken kravatımın kumaşını narin bileklerini zapt etmek için kullandığımı hayal ettim. Teslimiyetini. Onu. Adımı haykırış şekli kafamın içinde yankılanıyordu, sanki oradaydı. Sanki oluyordu.

Serbest bırakılmam aniden gerçekleşti ve karnıma ve göğsüme inmek üzere fırlayan yükü yakalamak için bir şey tutma şansım olmadı.

Hay sikeyim.

Tünel gibi olan görüşüm normale döndüğünde başımı arkaya yasladım ve nefes nefese kaldım.

Madeline Baker söz konusu olduğunda hissettiğim kontrol eksikliği anlaşılmamızı iptal etmem için yeterli olmalıydı. İşkence kesinlikle bunu yapmalıydı.

Ama gizli bir mazoşist damarım olmalı çünkü bunu hiç düşünmedim. Bir saniye bile.

Vicdanım ona istediğim gibi sahip olmamı engelleyebilirdi ama alabildiğimi *seve seve* alacaktım.

Zihnimde o haftaki programımı gözden geçirdim ama Dave'in bir sonraki hafta sonu doğum günü dışında Maddie'ye eşlik etmemi gerektirecek başka bir durum yoktu. Birkaç hafta boyunca bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

İlk kez hayal kırıklığına uğramıştım.

Belki de şeker baba olayında bir şeyler yakalamıştı. Eğer bunu etkinliklerin ötesine taşırsak, ona istediğim zaman ulaşabilirdim.

Bunu düşündükçe, fikir daha da mantıklı gelmeye başladı.

Bunun için hiç para ödemek zorunda kalmamıştım. Meslektaşlarımın büyük bir kısmının aksine, benimle ilgileniyormuş gibi davranan bir yabancıya soyunması için para ödeyerek bir zaferi kutlamadım. Kumar, sakso ve genelevde bir oda ile geçen uzun bir hafta sonu için Vegas'a gitmediğimden de emindim.

Ama Maddie'nin durumu bundan farklıydı. Cohen onun Gilded'de daha fazlasını aradığı konusunda haklıysa, bu onun deneyimsizliğinden yararlanacak bir pislikle olmamalıydı. Ona biraz fikir verebilirdim. Ona öğretebilirim. Bir çeşit giriş dersi. Ayrıca onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlardı.

Ve onun üzerinde daha fazla kontrol.

Fikrimi ona da söylemek için mesaj atmayı düşündüm ama saat geç olmuştu ve muhtemelen uyuyordu.

Eğer kabul ederse, saatin kaç olduğunun bir önemi kalmayacaktı.

Bu düşünce bile sikimin kalkmasına yetmişti.

Yaptığım pisliği temizlemek için duş almaya gitmeden önce onu bir kenara koydum. Yolda atılmış ceketimi aldım, Maddie'nin parfümünün kokusu hâlâ üzerindeydi. Bana hindistan cevizli kurabiyeyi hatırlatıyordu, onu yemeyi ne kadar çok istediğimi düşünürsek bu çok uygundu.

Yiyemesem bile.

Kumaşı tutuşumu sıkılaştırdım ve avucuma bir şey battı.

Ne oluyor lan?

Merdivenlerin dibinde durup göğüs cebimi karıştırdım. Ve kredi

kartımı çıkardım.

Maddie'ye verdiğim kartı.

Anlaşmamızdaki değişiklikler hakkında onunla konuşmayı dört gözle bekliyordum. Ama onun bariz itaatsizliği karşısında.

Sabırsızlanıyordum.

MADDIE

"UYAN."

"Meehhhh..." Yuvarlanmaya çalışırken inledim. Yolum başka bir beden tarafından kesildi.

Yatağa yalnız gittiğimi net bir şekilde hatırladığım için -ne yazık ki- bu kafa karıştırıcı bir olaydı. Daha sonra çözeceğim bir gizem.

Güneş doğduğunda mesela.

"Yanlış yataktasın, Goldilocks."

"Yanlış arkadaş, benim saçım kahverengi." Kulağıma fiske vurdu. "Kalk."

Ona vurmak için uzandım ama sadece yüzünü avuçladım. "Uyu."

Battaniye bedenimden söküldü. Daha da kötüsü, ağır perdeler doğal ışığı içeri almak için hareket ettirildi. Hem de çok fazla.

"Çıplak uyumadığımı nereden biliyorsun?" Top gibi kıvrılırken öfkeyle mırıldandım.

"Çünkü bilmiyorsun. Asıl mesele yalnız uyuyup uyumadığındı, çünkü gecenin geri kalanını tek başına geçirmediğin söyleniyor."

Ah, kendi eylemlerimin sonuçları değil mi bunlar?

En iyi arkadaşımın onaylamayan kaşlarını kaldırarak göz kırptım. Diğer en iyi arkadaşım, güzel yüzünü gölgeleyen bir çatık kaşla, açık pencerenin yanındaki pozisyonundan bana bakıyordu.

Kızgınlığın değil, hayal kırıklığının timsaliydi.

"Açıklayabilirim," dedim.

"Açıklama istemiyoruz," dedi Wren kollarını kavuştururken. Uh oh.

Ama sonra yüzündeki ifade kayboldu ve yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Ayrıntıları istiyoruz. Avukat Hot Stuff mıydı? Öyle olmalı, değil mi?"

"Öyleydi."

Greer kafama yastıklardan biriyle vurmadan önce, "O görüşme saçmalığında daha fazlası olduğunu biliyordum," diye homurdandı. "Seni yalancı."

"Değilim. Görüşme normaldi."

Ardından gelen açık artırma ise değildi.

Onlara karşı hâlâ o tarafıma yaklaşmıyordum, bu yüzden ayrıntıları geçiştirdim. "Ama ondan sonra, onunla birlikte bazı etkinliklere katılmamı istedi. Bu iyi bir networking."

"Ve tekrar soruyorum," diye başladı Wren kaşlarını sallayarak, "bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Gözlerimi ovuşturmadan önce yuvarladım çünkü şımarıklık için çok erkendi.

"Neden sabahın köründe buradasın?"

"Saat on bir," diye araya girdi Greer.

"Dediğim gibi."

"Wren'i sıcak yoga sonrasına kadar beklettiğim için şanslısın. Sır sakladığın için seni cezalandırmak için ondan önce buraya gelmek istedi."

Hem erken kalkma tehdidinden hem de sabah egzersizlerinden ürperdim.

Wren ihanetimi karşısında incinmiş gibi davrandı. "Dün gece neler yaşadığımızı biliyor musun? Tüm bu insanlar bize seni kaçıran smokinli yaşlı seksi kız hakkında sorular sordu. Cevaplarımız var mıydı? Hayır. Seni gözetlemek için lobide kamp kurabileceğimiz bir haberimiz var mıydı? Hayır. "Bok gibi seksi" olarak tanımlanan elbisene bir an bile bakabildik mi?" Gözlerini kapatırken avucunu göğsüne bastırdı. "Hayır. Hayır, görmedik. Sen o hoppayla şehrin her yerinde gezinirken, biz de etrafta bekleyip habersiz aptallar gibi görünmek zorunda kaldık."

"Fahişe mi?" diye sordum.

Bana bakmak için bir göz kapağını kırdı. "Çok mu fazla?" "Birazcık."

Omuz silkti. "Her neyse, keyfim yerindeydi."

"Bu haksızlığı telafi etmek için," dedi Greer dolabıma doğru yürürken, "brunch'a gidiyoruz ve sen bize olan biten her şeyi anlatana kadar sana mimozalar ısmarlayacağız. Her bir detayı."

"Anlatacak pek bir şey yok. Ben sadece akbabaları uzak tutmak için ara sıra buluştuğu biriyim. Gece yarısı at arabası balkabağına dönüşmeden önce evdeydim."

"Yani o kol şekeri alıyor, sen bağlantılar kuruyorsun ve hepsi bu mu?" Wren'in gerçek hayal kırıklığında abartılacak bir şey yoktu.

"Aynen öyle."

"Sana baro sınavını göstermeye çalıştı mı?"

Güldüm. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hayır."

"Hey, kes şunu." Greer dolabımın durumu karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi ama iyi bir arkadaş gibi fikrini kendine sakladı. Dolabıma göz gezdirdi.

dikkatlice. "Bunu brunch'ta konuşuyor olmamız gerekiyordu."

"Neden bunun benimle ilgili olmaktan çok yemek istemekle ilgili olduğunu hissediyorum?"

"Muhtemelen. Yogadan sonra açlıktan öldüğümü biliyorsun." Elindeki kıyafetleri kafama fırlattı. "Giyin de gidelim."

Greer onu odadan çıkarırken Wren omzunun üzerinden, "Acıkmadan önce dinlesen iyi olur," diye seslendi.

Kapı kapandıktan sonra kendimi rahat yatağımdan çıkarmak gibi zorlu bir göreve başladım. Bu başarıyı motive edebilecek çok az şey vardı ama Fransız tostı bu listede oldukça üst sıralardaydı. Neredeyse hazırdım ve bir önceki geceki göz kamaştırıcı halimin tam tersi bir görünümdeydim ki telefonum komodinin üzerinde takırdayarak titredi.

Easton: Günaydın, Madeline.

Uh oh. Madeline, Maddie değil.

Ben: Günaydın, Tyrant.

Easton: İyi içgüdüler.

Easton: Dün gece komik bir şey oldu. Sana verdiğim kartı cebimde buldum. Bunu açıklamak ister misin?

Ben: Açıklamam.

Easton: Madeline.

Mesajlaşırken bile, ilk adımı söyleme şeklindeki sertliği bir şekilde duyabiliyordum. İçimde kabaran coşkulu baş dönmesine karışmak için bir elektrik fermuarı gönderdi.

Ben: Üzerinde senin adın yazıyordu, ben de gerçek sahibine iade ettim. Bir şey değil.

Easton: Bana geri vermeye çalışmanla ilgili ne dedim ben?

Ben: Hiçbir şey.

Easton: Bu şekilde oynamak istediğine emin misin?

Ben: Gerçek bu.

Yatak odamın kapısı vuruldu ve yerimden sıçradım. Bir an için, hoşnutsuzluğunu belli etmek için geldiğini düşündüm.

Bunun doğru olmasını umdum.

Ama bağırın Greer'dı, "Uykuya dalmasan iyi edersin." Kapıyı açtım ve arkadaşımı ürküttüm. "Uyumadım."

Gerçi bu kötü bir fikir değil.

Mutfığa doğru ilerlerken Wren'i aradığım çantaya bakarken buldum.

"Bu mağaza çok lüks. John yıldönümleri için anneme oradan bir çift topuklu ayakkabı aldı ama henüz giymedi bile. Annemin ayakkabılara düşkünlüğünü bilirsin. Kirlenmesinler diye onları vitrine koyar."

Buna inandım. Narin kayışlarına ve ince topuklarına rağmen bu muhteşem ayakkabılar yine de destekleyici ve rahat olmayı başarmıştı.

Ya da topuklu ayakkabılar ne kadar rahat olabilirse o kadar rahattı.

"O zaman onları banyoda bırakmamalıydım, ha?" İtiraf ettim.

Panikle bir gıcırtı çıkardı ve ayakkabıları kurtarmaya gitti. Greer da peşinden gitti - muhtemelen sadece bakmak için.

Çantanın ağzını açıp not kartını aldım ve hemen fotoğrafını çektim. Easton'a gönderdim.

Kanıt A. Sana geri vermemi söylemiştin. Ki bunu yapmadım.
Tekrar söylüyorum, rica ederim.

Telefonumu çantama attım - ucuz bir tane, altın rengi bir clutch değil - tam onlar yeniden ortaya çıkarken.

Greer mimoza planları konusunda şaka yapmıyordu, bu yüzden yürüme mesafesinde bir yer seçtik. Yolculuğu gecemi tartışmak için kullandık ve en iyi arkadaşlarımdan ikisi de hikayede gerçekten daha fazlası olmadığı için çok etkilendiler.

Wren suratını asarak, "Sindirella'yı kepçe ve kaynak hikâyesine çevirmek sana mı kaldı?" dedi. "Bütün geceyi seni bir peri masalı balosuna götürdüğünü hayal ederek geçirdim."

Ben de öyle yaptım.

Ama benim gece yarısı fantezimde beni Gilded'e götürmüştü.

Romantik arkadaşımızın aksine Greer, Easton'la yaptığım anlaşmanın faydalarını anlamıştı. "Sıkıcı ya da değil, bu bir nimetti. On yıldır bu işi yapan insanlardan daha fazla bağlantıya sahip olarak gazetecilik iş gücüne katılabileceksin."

Derslerin ilk ayında diplomasıyla tam olarak ne yapmak istediğine dair bir açıklama yapmadığı için sesindeki kıskançlığı duyabiliyordum.

"Yine de buna değer mi?" Restorana yaklaştığımızda Wren sordu. "Ya içinizden biri duygularına kapılır ve incinirse?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedim hiç tereddüt etmeden.

Easton ne olduğumuzu açıkça ortaya koymuştu. Bir gece önce beni evimin kapısına bıraktığında sınırları hiç test etmemişti bile.

Benim durumumda, beynim çoktan dış sahadaki dramatik beyzbol oyunlarından birini oynamıştı; oyuncu son saniyede topu yakalamak için duvara çarpmıştı.

Duygular sağlam bir şekilde yakalanmıştı.

Ama küçük bir ezilme beni durdurmuyacaktı. Kendimi daha fazla kırbaçtan kurtarmak için bunun bir rol olduğunu hatırlamakta zaten daha iyi bir iş çıkarmıştım.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "En azından bu elbiseyi görebilecek miyiz?" "Hiç fotoğraf çekmedim ama bir dahaki sefere hatırlarım."

Sorusu bana etkinlikteki fotoğrafçıları hatırlattı. Yanıp sönen kameraların hiçbiri bize doğrultulmuş gibi görünmüyordu ama yine de içimi bir panik dalgası kapladı. Çantamdan telefonumu çıkardım ve aceleyle Google'da etkinliği arattım.

Gazetenin web sitesindeki makale uzun değildi, ancak sayfanın üst kısmında yer alan büyük resim Vanessa'ya aitti. İncelemek için kaydardım

görüntülerin slayt gösterisi. Görünüşe göre biz gelmeden önce sadece törenden görüntüler vardı. Son iki fotoğraf Easton'a aitti; biri ödülü kabul ederken, diğeri de Vanessa ile konuşurken.

Benden iz yoktu.

Tanrıya şükür.

Benim açımdan aptalcaydı ama birlikte fotoğrafımızın çekilme ihtimalini düşünmemiştim. Easton'ın medyada yer alacağı etkinliklerde ona eşlik etmeye devam edeceksem, aileme haber vermeliydim ki başka birinin fotoğrafının arka planında gülümseyen yüzümle karşılaşp şaşırmasınlar.

Bu, yapmak istediğim bir konuşma değildi.

Ailemin üzüleceğini düşündüğümünden değil -muhtemelen. Belki de. En azından üzüleceklerinden şüpheliydim.

Birincisi, ben bir yetişkindim.

Bir diğetine göre, kendi aralarındaki yaş farkı onları yargılamak için çok az alan bırakıyordu. Bir başka açıdan, Easton ve ben yetişkin değildik.

Yaklaşmakta olan bu fiyaskoyu daha sonra düşünmek üzere kafamın arkasına iterek telefonumu Wren'e uzattım. "Eğer teselli olacaksa, sana randevusuzluğumun ne kadar iyi görüldüğünü gösterebilirim."

"Vay canına," dedi. "Şeytan boynuzlarını törpülediği yeri bile göremiyorsun."

"Avukatlara olan kinini eninde sonunda bırakman gerekecek."

"Asla." Telefonu Greer'a uzattı.

Ela gözleri genişledi. "Bir iş avantajı ve göz kamaştırıcı. İyi iş çıkardın."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca -ve ağzımdan laf alacak ilginç ayrıntılar da olmayınca- Wren'in öğretmen için ne kadar ateşli olduğunu konuşmaya devam ettik. Telefonuma gizlice bir kez daha bakmadan önce bir mimoza içene kadar dayandım.

Ve gönderdiğim okunmamış mesajlara.

İçime şüphe düşmeye başladı. Sadece gönderdiğim mesajdan değil, aynı zamanda en başta kartı iade ettiğimden de. Onu kolayca saklayabilirdim ama kullanmayabilirdim.

Belki de bu şekilde oynamamalıyım.

Mesajdaki tonu anlamak zordu ve aptal ya da nankör biri gibi görünebilirdim.

Kahretsin.

Durumu gariplikten daha da kötüye götürecek bir şeyle tekrar cevap verme dürtüsüne karşı koydum. Ağzımdan çıkan kelimeleri gerçekten düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Parmaklarımdan.

Yemek boyunca soğukkanlı davranarak iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum ama telefonumun titrediğini hissettiğimde o kadar hızlı kaptım ki neredeyse çantamın içindekileri dökecektim.

Easton: Bence şartları ve kuralları tartışmak için bir kenar çubuğuna ihtiyacımız var, böylece ikimiz de aynı sayfada oluruz. Çarşamba 7'de.

Ben: Kurallarımız mı var?

Easton: Hayır. Sizin kurallarınız var.

Nasıl yanıt vereceğime karar vermek için mesajını milyonlarca kez tekrar okudum.

Aklıma bir şey gelmedi, ki iyi de oldu. O sormamıştı.

Easton: Seni alırım o zaman.

Telefonumu bir kenara koydum ve kalan mimozalarımın tadını çıkarmaya çalıştım ama düşüncelerim Easton ve mesajlarında takılı kaldı.

Kurallar ne olabilirdi?

Ve bunu öğrenmek için neden bu kadar heyecanlıyım?

BÖLÜM 16

KONTROL

EASTON

MADDIE ENDİŞELENMEYE BAŞLAMIŞTI.

Bu beni sertleştirebilirdi ama o gemi çoktan kalkmıştı. Kapıyı açtığından beri sertleşmişim. Ondan önce de, açıkçası, ama müzayedede giydiği aynı beyaz elbiseyi giydiğini gördüğümde ona verdiğim fiziksel tepki acı verici seviyelere ulaşmıştı.

Onu satın aldığımda.

Yaklaşan konuşmaya dalmamı istediğini biliyordum ama yapmadım. Restorana giderken onun haftasının başlangıcını, benim mahkeme hazırlıklarımı ve hava durumunu konuşmuştuk.

Onun işkencesini uzatmak için her şeyi yapardım çünkü onu izlemekten zevk alırdım. Turnabout adil bir oyundu.

Elindeki içki menüsünü taradı ama bana tek bir madde bile söyleyebileceğinden şüpheliydim. Bakışları sürekli bana kayıyor, ben her yer değiştirdiğimde kaçamak bir bakıştan tetikte bir bakışa dönüşüyordu.

Bu da yapmaya devam ettiğim anlamına geliyordu. "Madeline."

Geniş gözleri benimkilere dikildi.

"Her zamanki içkinden ister misin?"

Saçma olduğu kadar tatlı, sevimli ve genç olduğu için de uygun...

Başını iki yana salladı. "Yarın sekizde dersim var."

"Bunu bana neden söylemedin? Yeniden planlayabilirdik. Ya da işten daha erken çıkabilirdim." Onun yerine hızlıca bir hamburger yemeye gitmeyi önerecektim ama endişemi elinin tersiyle itti.

"Saat 1'den önce yatacak değilim ya. Sadece alkolün beni daha da yavaşlatmasını istemiyorum."

"Daha erken yatmaya başlamalısın." "Neden?"

Ben iyiyim."

"Çünkü ben öyle dedim." Daha iyi bir açılış yapamayacağım için içki menüsünü yere bıraktım.

Genelde, birlikte geçirdiğimiz zaman dışında yanımda çalışanların ne yaptığı umurumda olmazdı. Beni ilgilendirmezdi. Ama Maddie benim astım değildi. O, daha iyi bir ifade bulamazsam, benim şeker bebeğimdi. Bu bana daha fazla erişim sağladı. Daha fazla seçenek.

Daha fazla kontrol.

Tabii değişiklikleri önerdiğim için masadaki yanan mumu kasıklarına fırlatmazsa.

Mumu onun u l a ş a m a y a c a ğ ı bir yere ittim. "Birkaç sözleşme değişikliği için pazarlık yapmak istiyorum."

Yavaşça bırakmadan önce alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Cumartesi günü yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Tam tersi oldu. O yemeklerden biri ilk kez dünyada cehennem gibi hissettirmedi. Bu yüzden daha fazlasını istiyorum." Tanrım, gergindim. En son ne zaman büyük bir dava dışında böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum. "Benim şeker bebeğim olmanı istiyorum. Resmi olarak."

Arkasına yaslandı ve şaşkınlığıyla karışık bir şey parladı. Hayal görüyor olabilirdim, çünkü yüzünde hiçbir iz yoktu.

Sesinde şaşkın bir eğlenceden başka bir şey yoktu. "Bu ifadeden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmıyorum. Ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez." "Ben zaten öyle değil miyim?"

"Bir bakıma öyleyim, ama daha fazlasını istiyorum." "Nasıl yani?"

"Stresli bir işte çok fazla saat çalışıyorum. Bu gece olduğu gibi, uzun bir günün ardından bana eşlik etmeni istediğim zamanlar oluyor. Buna açık mısın?"

"Yani... anlaşmamızı iş ilişkilerinin ötesine mi taşıyoruz?" Çenemi kaldırdığımda başını salladı. "Bu hoşuma gider."

İçimdeki gerginliğin bir kısmı azaldı ama cevabını hemen kabul etmedim. Neyi kabul ettiğini bilmesi gerekiyordu. "Bazı şartlar var. Uymanız beklenen kurallar ve yönergeler."

Sözcükleri havalı bir nefesten biraz daha fazlası olarak çıktı ve bu doğrudan sikime vurdu. "Ne gibi?"

"Sana yedi gün yirmi dört saat ulaşabilmem gibi." İtirazlarını kesmek için bir elimi kaldırdım. "Okul olmadığı sürece. Bana programını göndereceksin ve ben de o saatlerde sana karışmayacağım."

Genellikle.

"Ya başka planlarım varsa?" diye sordu.

"Ne olduklarına bağlı ama benimle olan planlarının diğer her şeyin önüne geçeceğini varsay."

Buna yüzüme gülmedi ama biraz öncesine göre daha tereddütlü görünüyordu. Bu da hemen kabul etmeden önce daha fazla sorgulamasına neden oldu. "Başka ne var?"

Akıllı kız.

"Benim kartımı alacak ve *kullanacaksın*. Başka bir şey olursa olsun o para senin. Eğer bunu kabul edersen, zamanının karşılığını alacaksın."

Bunun ötesinde, sana ne verirsem tartışmaya girmeden kabul edeceksin. Beğenmediysen, o ayrı. Bunu bilmek isterim. Ama sırf kavga etmek için benimle kavga etme. Anladın mı?"

"Bunu kabul ettiğimi söylemiyorum, ama bu müzakereleri ilerletmek amacıyla, anladığımı söyleyelim. Başka bir şey var mı?"

Cumartesi günü denememizden bu yana geçen zamanı teklifimi formüle etmekle geçirmiştım. Birine -genellikle de Tripp'e- bir sözleşme görüşmesinde yardım etmek zorunda kaldığım son derece nadir durumlarda, bir ihtiyaçlar listesi ve birkaç eklentiyle giderdik. Almayı beklemediği ama yine de denemeye değer şeyler.

Maddie için talep listemi bu şekilde görmüyordum. Söz konusu o olduğunda, her şeyi istiyordum.

Ya da sahip olmak için kendime izin verdiğim her şeyi.

Boktan bir zamanlamayla garson yaklaştı ve konuşmamızı kesti. Konuşmasını yaptı ama ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymadım. Odak noktam Maddie'nin göğsünün hızla inip kalkmasıydı.

Ve ince elbisesine bastırıldığı meme uçlarının sertliğine. Restoranda esen soğuk klima mı yoksa bizim konuşmamız mı?

Emin değildim.

Onları kumaşın üzerinden ağzıma çekersem, transparan olur mu, böylece güzel pembe meme uçlarının ne kadar mükemmel olduğunu görebilir miyim?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi önce göz temasını kesti ve yanaklarına bir allık yayıldı. Garsona yumuşak bir gülümseme verdi ve ben de yumruğumu çenesine indirmek istedim, çünkü bana değil ona yönelikti. "Su alacağım, teşekkürler."

"Ben de," dedim, ama her şeyi berbat etmeden önce daha güçlü bir şey kullanabileceğimi biliyordum.

Elbisesinin şeffaflığını test etmek için onu banyoya sürüklemek gibi. Ya da bana zamanından ve arkadaşlığından daha fazlasını vermesini talep ederek.

Bana kendini vermesini. Her şeyini.

Bu düşünceleri bastırdım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Onun iyiliği için arzularımı göz ardı ederek özverili davrandığımdan değil. Kararım tamamen kendimi korumak içindi. Zorba ihtiyaçlarımın onun tepelere kaçmasına neden olma ihtimali yüksekti. Bu sonuca hazır değildim. Ağırdan almak kaçınılmaz olanı uzatacak, ben de onun üzerinde uygulayabildiğim kontrolün tadını çıkaracaktım. Bedeni üzerinde gücüm olmayabilirdi ama zamanı, mali durumu ve hayatı üzerinde gücüm olması hiç de küçük bir teselli değildi.

Ve acınası bir şekilde, bunu hiçbir şeye tercih etmezdim.

Servis görevlisi uzaklaştı ve ben öne doğru eğildim. "Bu da başka bir şey. Sizin için sipariş vereceğim. Eğer özel bir şey istiyorsanız bana söyleyebilirsiniz ama onun dışında seçim bana ait."

Kaşlarını indirdi. "Neden?"

Çünkü seni satın aldım.

"Çünkü" dedim sadece.

Konuşmamız boyunca ilk kez masadan kalkmak ister gibi görünüyordu - hem pazarlık hem de gerçek anlamda. Ama onu duraklatan benim ağır başlılığım değildi. "Bana salatadan başka bir şey sipariş etmeyecek misin?"

"Salatadan başka bir şey istemiyor

musun?" Dehşet içinde geri çekildi.

"Hayır."

"O zaman hayır. Programınızla birlikte diyet kısıtlamaları, sevmedikleriniz ve tercihlerinizin bir listesini de gönderin."

"Bu yapılabilir. Bir sonraki talebiniz nedir?"

Arkama yaslandım ve bakışlarımın altında huzursuzca kaymasını izledim. Başparmağımı çenemde gezdirerek her şeyi **s ı r a l a d ı m**. "Listem sürekli olarak

ve her yeni madde için her zaman pazarlık yapmayacağız. Ben ne zaman ne dersem onu yapacaksın."

Ağzını açtı ve işlemi tekrarlamadan önce kapattı.

Servis görevlisi geri döndü ve ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağladı, ama bu benim hoşuma gitmedi. Anlık düşüncelerini duymak istiyordum, formüle etmek için zamanı olanları değil.

Hayal kırıklıklarımı yuttum ve çeşitli suşi ve dim sum sipariş ettim. Seçtiğim şey onun için iyi olmalıydı çünkü araya girmede.

O gittikten sonra bile sessizliği devam edince ensemden bir huzursuzluk hissettim. "Bana şu anda aklından neler geçtiğini anlat, lepestes."

Dudaklarını ince bir çizgi haline getirdikten sonra ayırarak kekeleydi: "Bana ne tür şeyler yapmamı söyleyeceksin?"

"Ben neye karar verirsem. Ne yersen, ne içersen, ne yaparsan." Ona bir bakış attım. "Uyurken bile. Seni belli bir elbise içinde görmek istediğimi söylersem, onu giyeceksin. Benimle bir yemeğe katılacağını söylersem, katılacaksın. Beni işte görmeni istersem, gelirsin."

Ama benim istediğim şekilde değil.

Kaşlarını indirdi. "Tüm bunlar üzerinde kontrol mü istiyorsun?"

Bir sonraki nefesimi ya da sol taşığımı istediğimden daha fazla.

"Evet," dedim

basitçe. "Ama

neden?"

"Kontrol sorunları, hatırladın mı?"

Durmadan önce daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu. Uzun bir aradan sonra, "Bir şey yapmazsam ne olur?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Eğer kabul edersen, bu kadar. Her şeyi kabul

ediyorsun." "Yani ceza yok mu?"

Gözlerimi kısarak herhangi bir ipucu ya da işaret aradım. "Ceza olmasını mı istiyorsun?"

Ceza benim sapkınlığım değildi. İtaatti. Ama Maddie'nin hoşlandığı bir şeyse, çizgiyi aşmadan bunu karşılamamanın bir yolunu bulabilirdim.

"Hayır, hayır, öyle değil..." Başını salladı, inkâr edercesine değil, temizlemeye çalışır gibi. "Sadece beklentilerini anladığımdan emin olmaya çalışıyorum."

Kahretsin, çok tatlı ve henüz anlamıyor bile.

"Ceza yok," dedim. "Sana yapmanı söylediğim şeylerden zevk almıyorsan ya da en azından tahammül edemiyorsan, o zaman anlaşma yürümüyor demektir. Ya eskiye döneriz ya da yollarımızı ayırırız."

Alt dudağını tekrar çiğnerken kaşlarını indirdi. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye talep ettim.

"Her şeyi gözden geçiriyorum. Sindirmem gereken çok şey var." Verdiği cevap doğru olabilirdi ama tamamı değildi. Tek düşündüğü bu değildi.

"Madeline."

Tek bir kelime yeterliydi ve küçük bir iç geçirdi. Kucağındaki peçeteyle oynayarak, "Bundan ne çıkar sağladığını anlamıyorum," diye itiraf etti.

Sen.

Bunu söylemenin diplomatik bir yolunu bulamadan -onu kapıdan kaçtırmayacak bir yol- devam etti. "Bu tür durumdaki erkeklerin çoğunun yaşlı olduğunu ve başka türlü randevu bulamayacaklarını düşündüm. Ama sen öyle değilsin."

"Fark ettiğin için teşekkürler," diye kestirip attım.

"Demek istediğim, herhangi bir düzenleme içermeyen bir randevu rotasyonunu kolayca elde edebileceğin. Bunun senin için neden değerli olduğunu anlamıyorum."

"Elde ettiğim kontrol hoşuma gidiyor. Cumartesi günü kolumda olmandan hoşlandığımı da inkâr edemem."

Dudakları aralandı. "Violet Augustian'ı uzak tutmakta etkili olmuşa benziyor."

"Violet kötü ama erkekler daha da kötü. Çoğu evliliğinde mutsuz ve her erkeğin de mutsuz olmak için yuva kurması gerektiğini düşünüyor. Ya da beceremedikleri kadınları bekar erkeklerin üzerine atıp onlar üzerinden yaşamaya çalışıyorlar. Her iki durumda da, bu tam bir baş belası. Sen yanımda olduğun için bununla uğraşmak zorunda kalmadım." Öne doğru eğildim. "Bundan da öte, Maddie, senin arkadaşılığından hoşlandığım basit bir gerçek."

Bunun bana bir gülümseme kazandıracağını düşünmüştüm. En azından mutlu görüldüğünde takındığı o yumuşak ifadeyi.

Onun yerine, peçetesini masaya bırakıp ayağa kalkarken paniklemiş görünüyordu. "Affedersiniz."

Hissettiği panik içime işledi ve o daha fazla uzaklaşmadan bileğini kavramak için uzandım.

O benden uzaklaşmadan önce.

"Bekle." Ayağa kalktım ve bana bakmak için boynunu eğmek zorunda kalana kadar onu kendime doğru çektim. "Hemen şimdi karar vermek zorunda değilsin. Birkaç gün düşün. Hatta bir hafta. Tamam mı?"

Yüzünü indirdi ve aşağıda tuttu. "Sadece tuvalete gidiyorum."

Ona daha sıkı sarılmaktan kendimi alıkoyamadım. Gilded'de olsaydık, kalmasını sağlamak için bazı masa ve sandalyelere takılı kelepçeleri kullanırdım. Ama orada değildik.

Ve eğer doğruyu söylüyorsa, tuvaleti kullanması gerektiğinde ona işkence etmek davama yardımcı olmazdı.

İstemeye istemeye, yavaşça tutuşumu bıraktım. Döndü ama onu tekrar durdurmak için kalçasından tuttum. Ama bu sefer, elinde yemek dolu tehlikeli bir tepsi taşıyan ve yaklaşmakta olan servise çarpmaması içindi.

Onu kendime doğru çektim, vücuduma yapışmadan hemen önce durdum ve üzerimdeki belirgin etkisini hissettim. "Acele et."

Elimden kurtulurken bana bakmadan başını salladı. Hızla uzaklaşmasını izledim.

Gitmeye çalışsa da fark etmez. Onu

bulup geri getireceğim.

BÖLÜM 17

ZORUNLULUKLAR

MADD EI

H *BURADA HIÇBİR ŞEY YOK.*
Ya da her şeyi.

Her iki şekilde de.

Kapım çalındığında, aceleyle daireye girdim.

Çarşamba günkü akşam yemeğimizden beri Easton'ı görmemiştim. Dave Augustian'ın doğum gününe onunla birlikte katılmaya hâlâ açık olup olmadığımı öğrenmek için o sabah erkenden mesaj atana kadar onunla konuşmamıştım bile. Aksi takdirde -sözüne sadık kalarak -Teklifini düşünmem için bana zaman vermişti ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Düşündüm.

Ve
düşündüm.

Ve biraz daha düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, zorlandığım şey onun kuralları ve ilkeleri değildi. Çarpık bir şekilde, onları seviyordum. Finansal yönü de değildi.

Daha da çarpık bir şekilde, bu gerçekten hoşuma gitti.

Ve sorun da tam olarak *bu* tepkiydi.

Elektriği açık tutmak, masaya ramen koymak ya da başka bir şey için paraya muhtaç değildim. Okul masraflarım anneannem ve dedem tarafından karşılandığı için son derece şanslıydım. The Coastal Chronicle'dan elde ettiğim gelir, yazları ve tatillerde babamla çalışarak biriktirdiğim paralar ve annemin gönderdiği bakım paketleri sayesinde ek masraflarım kolayca karşılanabiliyordu.

Easton'ın parasına *ihtiyacım* yoktu.

Hatta hiçbirini harcamak niyetinde bile değildim.

Yine de bu parçayı kaldırmak için şartlarımızı değiştirmesi konusunda ona mesaj atmaya başladığım her seferinde gönder tuşuna basamadım.

Çünkü o paranın imasını istiyordum. Beni satın almış olması hoşuma gitmişti. Ona ait olduğumu. Güçsüz olduğumu.

Bir satın alma.

Beni duraklatan da buydu. Easton'ın versiyonunda, ben sadece onun randevusuydum. Daha fazlasını ima bile etmedi, gerçi muhtemelen kabul ederdim.

Tamam, muhtemelen diye bir şey yoktu. Kesinlikle kabul ederdim.

Ama aramızdaki şey bu değildi ve bunun sadece bir iş olduğunu hatırlayabilmek için zaman ayırmıştım. Duygularımı birbirinden ayırabilecek kapasitedeydim.

Onun tadını

çıkarabilirdim. Birlikte

geçirdiğimiz zamanın

tadını çıkarabilirdim.

Havuzu keşfederken biraz daha derine inmenin tadını

çıkarabilirdim. Başımı suyun üstünde tuttuğum sürece iyi

olacaktım.

Öyle umuyordum.

Sabırsızca çalan ikinci kapıda, "Bir saniye." diye seslendim.

Büyük aynanın önünde durup yansımama son bir kez baktım; makyajım lekeli mi, saçım dağınık mı, elbisem külotumun içine mi kaçmış diye kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi, bu yüzden kapıyı açtım ve çantamı almak için dönerken konuştum. "Merhaba. Üzgünüm, seni on beş dakika daha beklemiyordum."

Gerilen sessizlikte arkamı döndüğümde Easton'ın vücudumu taradığını gördüm. İlk defa yüz ifadesinin her zaman bu kadar boş olmamasını diledim. Ne düşündüğüne dair bir işaret almak için adam öldürürdüm.

Sonunda gözlerimle buluştuğunda basitçe, "Tekrar yardıma ihtiyacın olup olmadığından emin değildim," dedi.

Gönderdiği elbise -o zaman beyaz altın kolye ve bileklik setiyle birlikte- kendimi boğacak kadar karmaşık askıları olmayan siyah bir kokteyl elbisesiydi. Yine de sade ya da sıkıcı değildi. Satenin üzerinde siyah kadife bir gül deseni vardı, vücuduma göre dikilmiş hissi veren yapılı bir korsajı ve bacaklarımı gösterecek kadar kısa ama kış yanaklarımı gösterecek kadar kısa olmayan bir eteği vardı.

"Bu sefer değil," dedim gülerek. "Bir dahaki sefere June'u daha iyi seçeceğim."

Dondum kaldım, dehşete düşmüş bakışlarım ona yöneldi. "Benim için yöneticine alışveriş mi yaptırıyorsun?"

"Seni içine sokacağım şeyi beğeneceğini sanmıyorum," dedi.

Alay ettim. "Tabii ki alışverişi kendin yaptığını düşünmedim. Sadece başkasına yaptırdığını düşünmüştüm."

"Yapıyorum."

"Hayır, mağazadaki kişisel alışverişçilerden biri gibi. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. June zamanını böyle harcamamalı. İlgilenmesi gereken balıkları var."

"Kendini kötü hissetme. İnan bana, seni bir daha gördüğünde muhtemelen sana sarılacaktır. Ofisten bir gün izin alıyor ve benim paramla kendine üç üst ve iki çift ayakkabı aldığını biliyorum. Eğer bunu ondan alırsan, *o zaman* üzülür."

Bu beni daha iyi hissettirdi, her ne kadar her şey hala cehennem gibi garip olsa da. Eşyaları alması için gönderilmesi hakkında ne düşündüğünü sormak istedim. Benim için olduklarını bilip bilmediğini.

Şu anda iki teslimatla uğraşan asistan gibi, bu onun iş tanımının yeni bir parçası mıydı, yoksa bu senaryoyu daha önce defalarca yaşamış mıydı?

Bilmemeyi tercih edeceğime karar vererek, içimden gelen milyonlarca soru sorma içgüdüsünü bastırdım. En azından bu konuda. İş hakkında onu rahatsız edemeyeceğime dair bir kural koymamıştı, bu yüzden müdahaleciliğimi buna yönelttim.

"Bugün daha çok mahkeme hazırlığı mı var?" Koridorda yürürken sordum, kapıyı arkamızdan kilitleyebilmek için durakladım.

"Seçenekleri gözden geçirmek için bir müvekkille görüştüm." "Hangi müvekkil ve hangi seçenekler?"

Bana gözlerini kırıştırarak ondan başka bir şey anlamadığımı açıkça belli etti. Elbette konuşmayı bana çevirdi. "Daha fazla okul ödevi mi?"

Hayır.

Sen, ben ve bu konu hakkında daha fazla takıntı.

"Hayır. Ödevler Pazar günü benim için bir sorun."

Easton bileğimi görmezden gelinmesi zor bir şekilde tuttu. Yine de elimden geleni yaptım.

Uyarılma hâlâ merkezimde toplanıyordu ama en azından titremiyordum. Küçük zaferler.

"Bir daha erteleme Madeline. Cumartesi gecesini seninle geçireceksem, aklının bir köşesinde yaklaşan okul ödevleri olmadan tüm dikkatini vermeni istiyorum."

"Olmayacak." Bu dürüst bir gerçektir ve Greer gibi daimi bir Dekan Listesi sakini değil de C+ öğrencisi olmamın nedenlerinden biriydi.

"Doğru. Bu olmaz olmak Çünkü sonraki zaman
senin atamalar olacak tamamlanmalıdır."

"Bu da başka bir kural mı?"

Asansör açıldı, ama o görmezden geldi ve sonunda kapandı. "Bu bir karara
vardığınız anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Senden bir not alıyorum ve titiz davranıyorum demek.
İnce yazıları okuyorum."

"O zaman evet, bu bir kural olur."

"Adil bir uyarı, bu mümkün olmayabilir. Ödevlere başlayabilirim ama çoğu
kapsamlı."

Kara bir kaşını kaldırdı. "O zaman neden onları yarına bıraktın?" Yanaklarım
kızdı. "Çok iyi bir öğrenci olmayabilirim."

Sadece çaba düzeyimden bahsetmediğimi anlamış gibiydi ve ifadesi
yumuşadı. "Şu andan itibaren, eğer zamanında bitiremezsen, planlarımızı
yeniden planlayacağız. Okul önce gelir."

Beni tembellik alışkanlıklarımdan vazgeçirecek bir şey varsa, o da onu
görememenin sonucu olurdu.

Asansörü tekrar çağırmak için düğmeye bastım ve kapılar hemen açıldı. İçeri
girdiğimizde, "Gözden geçirmek istediğin başka kapsamlı soruların var mı?"
diye sordu.

"Evet, ama herkesin içinde değil." Kapı kalabalık lobiye doğru kayarak
açıldığında kelimeler ağızımdan henüz çıkmıştı.

Easton beni asansöre geri sürüklemek ve aksaklıkları önlemek için acil
durdurma düğmesine basmak ister gibi görünüyordu. Bunun yerine çıkışa
doğru hızlı adımlarla ilerlemeyi tercih etti. Bileğim hâlâ sıkıca kavradığı için,
ona ayak uydurmak için çok daha kısa olan bacaklarımı acele ettirmekten
başka çarem yoktu.

El ele tutuşmuyorduk ama beni kavrayışı bir şekilde daha samimi
hissettiriyordu.

Dışarı çıkana kadar bu hızda devam etti. Çarşamba günü akşam yemeği için beni aldığı anda olduğu gibi, kaldırımda bekleyen kendi cıpiydi. Benim için kapıyı açarken bileğindeki tutuşu yavaşça bıraktı. Arabaya tırmandım ve koltuğa adeta gömüldüm. Jeep'im kadar eğlenceli değildi ama bazı avantajları vardı.

Tamam, bir sürü avantajı vardı.

Şimdiye kadar bindiğim en lüks araçtı ve bu da bir şey ifade ediyordu. Panoramik dokunmatik ekranda düğmelere dokunarak ve çeşitli menülerde gezinerek bir saat geçirebilirdim ama muhtemelen tüm ayarlarını bozardım.

Kazara tabii ki.

Radyo ayarları hariç. Bu kasıtlı olabilir. Tüm ön ayarları haber ve spor kanalları içindi. Haberdar olmayı anlıyordum. Gelecekteki kariyerimin büyük bir parçasıydı. Ama kayıtlı tek bir müzik istasyonu yoktu ve bu temelde yanlış görünüyordu.

Bu işkenceye maruz kaldığımdan değil. Arabayı çalıştırdığında, sesi kapatmak için direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı ve hisse senedi fiyat değişikliklerini okuyan komik sesi kesti. Ona eşyalarını açık bırakabileceğini söylemek istedim ama bu, partiye varmadan önce uyumuş olacağım anlamına gelirdi.

Çok fazla haber tüketmiş olabilirdim ama finans piyasası hakkında haber yapmak asla benim tercih ettiğim bir alan olmayacaktı.

Yine de bunu söyleme şansım olmadı. Arabayı sürmeye başladığımız anda, "Kapsamlı sorularınız" diye sordu.

"Ah. Doğru. Buzlu kahveyi nereden alıyorsun?"

Yola odaklanmadan önce bana doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Sorunuz *bu* muydu?"

Başımı salladım.

Ağır iç çekişi göstermelikti. "Ciddi bir şeymiş gibi davrandın."

"Bunu seni izleyerek öğrendim, Tyrant."

Easton bu konuda hoşnutsuz görünmüyordu. "Yeterince adil." "Ve bu soru ciddi."

"Sen Biliyorum ne I Yani. I oldu bekliyor
a soru hakkında anlaşmamız."

Elimi salladım ve sesimi de aynı şekilde umursamaz olmaya zorladım. "Hayır, ben çoktan buna evet demeye karar verdim."

"Öyle mi?" Arabayı sürmeye devam etti ama bir yığılmaya neden olmasaydı kenara çekeceği izlenimine kapıldım.

"Evet."

"Yeni şartlarla mı?" "Evet,"

diye tekrarladım.

Eğer son kararım konusunda kararsız olsaydım, Easton'ın gülümsemesi beni kararsızlıktan kurtaramazdı. Beni fırlatırdı. Her zamanki sırtışından ya da gülümseme olarak kategorize edilebilecek bir şeyden daha fazlasıydı. Bu tam anlamıyla, delicesine ateşli bir sırtıtmaydı.

"Sevindim. Keşke katılmamayı tercih ettiğim sıkıcı bir partiye değil de akşam yemeğine giderken söyleseydin ama yine de sevindim." Başını çevirdi ve benim gülümsememe odaklandığına yemin edebilirdim ama titreyen sokak lambalarında bunu anlamak imkânsızdı. "Aklına sorular gelirse -kahve hakkında değil de bizim hakkımızda- mutlaka sor."

"Anladım," dedim. "Ama hâlâ soruma cevap vermedin. Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve."

"Söylemiyorum. Kahveyi istiyorsan beni yanında tutmak zorundasın."

"Manipülatif," diye mırıldandım, kafamın içindeki sesi görmezden gelerek. Onun sözlerini sürekli tekrarlayan sesi.

Bizim hakkımızda.

Beni yanında tut.

Hay aksi.

EASTON yanılmamıştı.

Parti sıkıcıydı. Yani, dayanılmaz, korkunç, komaya girmenin eşiğinde *sıkıcı*.

Etrafımda bu kadar çok üst düzey politikacı, şehir yetkilisi ve önde gelen şahsiyet varken kendimi şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi hissedeceğimi sanmıştım. Skandalları ya da karanlık iş anlaşmalarını açıkça tartışacaklarını düşündüğümünden değil, ama en azından biraz övünçlü hikaye anlatımı olabileceğini düşünmüştüm. Çılgın bir davayı anımsamak ya da nankör işle ilgili şikâyetleri dile getirmek, bir TV dizisinden fırlamış bir sahne gibi.

Ama hayat televizyon değildi.

Heyecan verici konuşmalar yapıldıysa da bunları duymak zordu çünkü partinin kendisi bir kimlik krizi yaşıyor gibiydi. Daha çok tek tek masalardan oluşan lüks bir akşam yemeği servisi gibiydi ve uyumlu bir kutlama değildi. Çok az kaynaşma vardı ve iş hakkında daha da az konuşuluyordu. Olduğunda da skandal ya da eğlenceli bir şey değildi. Kulak misafiri olduğum her şey kibar sohbetler, aile tartışmaları ya da golf planlarıydı.

Golf, sporların en sıkıcısı.

Bu hayal kırıklığının ötesinde daha da kötüsü yemeklerin berbat olmasıydı. Bu, Justice Unrestrained yemeğinin yüksek bir çıta koymuş olmasından kaynaklanmıyordu. Tamam, bu da doğrudu ve benzer bir yemek beklentisiyle öğle yemeğini bilerek atlamıştım. Ama sade ve basit bir şekilde berbattı. Her yemek, garip bir kaplamayla sunulan bir yemeğin küçük bir porsiyonuydu. Lezzetin ötesinde, partinin büyüklüğü böyle bir akşam yemeğinin kapasitesini çok aşıyordu. Sıcak yemekler servis edildiklerinde soğuktu. Soğuk yemekler ılıktı. Köpüklü yemekler küçük tabaklarda su birikintileri halindeydi ve her şey vıcık vıcıktı.

Belli ki böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Yemekler ya kibarca mideye indiriliyor ya da tabağın içinde karıştırılarak didiklenmiş gibi görünüyordu. Garsonlar yıpranmış görünüyordu. Şefin arkadan birden fazla kez bağırıldığı duyuldu. Saatin adamı bile yakındaki bir masada mutsuz bir şekilde istifa etmiş görünürken, karısı bir lamba deposunda serbest bırakılmış bir güve gibi telaşlandı.

Tüm parti hakkında söylenebilecek tek övgü parti alanının çok güzel göründüğüydü. Melissa'yı perde arkasında çalışırken gördüğümünden beri bu hiç de şaşırtıcı değildi; genellikle Violet'i ya da şefi ikna etmeye çalışıyordu.

Gilded'in etkinlik planlayıcısı beni açık arttırmadan tanıdıysa da Easton'la beni kibarca selamlarken bunu belli etmedi.

Diğer olumlu şey ise randevumdu. Sık sık yaptığı yorumlar ve hoşnutsuz eleştiriler kahkahalarımı bastırmamı zorlaştırıyordu. Bunları kulağıma fısıldamak için her zaman daha yakına eğilmesi, benim de bastırdığım çok farklı bir tepkiye neden oldu.

Bir tabak dana carpaccio salatası -sebzeler yerine yanlışıklıkla bahçeden toprak toplamışlar gibi görünen ve kokan bir şey- önümüze konduğunda tekrar eğildi. "Dave akşam yemeği için biftek istediğini söylediğinde aklımdan geçenin bu olduğundan şüpheliyim."

"Biftek kelimesini duyan *herkesin aklından* geçenin bu olduğundan şüpheliyim."

Kulağımın dibindeki yumuşak kıkırdaması dayanabileceğimden fazlaydı ve aramıza biraz mesafe koymak için yer değiştirmeye çalıştım.

Mesafe koymama izin vermedi.

Yüzümü kavradı ve yanaklarımı sıkarak yüzümü yukarı kaldırdı, beni ona bakmaya zorladı. Uzaklaşmaya çalıştığım için beni azarlayacağını düşündüm. Ama başımın arkasını avuçlamak için elini hareket ettirmeden önce gergin bir an boyunca göz temasını sürdürdü. Boşta kalan eliyle yiyecek bir şeyler hazırlarken sıkı kavrayışını orada da sürdürdü.

Bir şey yemeye zahmet etmedim. Kokusunu ve tadını daha önce sindirebilseydim bile -ki bu büyük bir *ihtimaldi*- midemde uçuşan kelebekler bir lokma bile yutmamı engelledi.

Çatalı bir takırtıyla yere düşürmeden önce tek ısırığı alabildi. Başımı ağzına doğru eğdi. "Eve dönerken fast food hamburger mi?"

"Lütfen."

"Tanrım, bu çok boktan. İnsanlar işi bırakmaya başladı. Birazdan gideceğiz."

Başımı salladım ve çoğunlukla boş olan midem ihanetim karşısında fırlayıp bana saldırmakla tehdit etti. "İlk cesur ruh ayrılıp sel kapısını açtığı anda, çok fazla kişi onu takip etti. Violet üzülüyor ve bu Dave için üzücü görünüyor. Bir süre daha kalırsak daha iyi görünecek."

"Bu umurumda bile değil. Sana yenilebilir bir yemek borçluyum."

"Ve bu yükümlülüğünü yerine getireceksin. Hatta sana hayvan stili ve milkshake ısmarlamayı bile planlıyorum. Ama bekleyebilirim."

"En azından birimiz bekleyebilir..."

Masa arkadaşlarımızdan biri aniden ayağa kalkıp elinde doldurulmuş peçeteye benzeyen bir şeyle banyoya doğru yöneldiğinde kahkahalarım kesildi. Belli belirsiz tanıdık gelen bir adam onun yerini aldı. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında idi ama güneşten korunmadığı için aşırı bronzlaşmış ve yaşlanmış bir cildi vardı. Gülümseme çizgileri değil.

Kaş çatma çizgileri.

Ya da belki bakış çizgileri. Bunun bir şey olup olmadığından emin değildim ama rahat yüz hatlarıyla bile sinirli görünüyordu.

Masaya bir tokat atıp beni sarsması da işe yaramadı. "Easton Wells, nasılsın?"

Easton olmalı sadece fark ettim onun varışÇünkü onun el refleksi olarak başımı sıktı. "Jerry."

"Uzun zaman oldu. Seni gördüğüme sevindim ama güzel sevgilini görmek kadar değil." Bana gülümsedi. "Adın ne hayatım?"

"Bu Maddie," diye tanıştırdı Easton, ama sesinde tuhaf bir tını vardı. "Maddie, bu Jerry."

"Memnun oldum," dedim, uzattığı elini tutarak.

Adam benimkini tutmaya devam etti ve neredeyse umurumda bile değildi. Onu tanımaya çalışırken dikkatim çok dağılmıştı.

Niko Stavros yine karşımdaydı.

"Bu şanslı piçle nasıl tanıştın? Ofisinden nadiren çıkar, sen de mi avukatsın?" Vurgulamak için gözlerini kıstı. "Hayır, ruhsuz olamayacak kadar güzelsin. Ne iş yapıyorsun güzel Maddie?"

Easton yine benim yerime cevap verdi ve kısık bir kıkırdama ekledi. "Hiçbir şey. Onu çok meşgul ediyorum." Elimi diğer adamdan ayırarak yan tarafımı onunkine yapıştırmak için beni çekiştirdi. "Öyle değil mi, lepestes?"

Bu lakabı içten içe seviyordum -tuhaf kökeni bir yana- ama küçümseyerek söylemesi bunu bir anda değiştirmeye yetti. Karnımı ısıtmak yerine, gülümsemeye zorlarken dişlerimi sıkmana neden oldu.

Diğer adam bana daha fazla soru sormaya çalıştı ama Easton her seferinde kaçamak ve tepeden bakan cevaplarla araya girerek gerçek hayatımdan bahsetmekten kaçındı. Niyetinin gergin ve şüpheli olduğunu belli etmeden bu işi ustalıkla halletmesi, onu başarılı bir avukat yapan şeyin ne olduğuna dair bana bir fikir verdi. Açıkça ortaya koyduğu bir gerçek olmasaydı, bu etkileyici olabilirdi.

Utaniyor.

İnsanların benim üniversite öğrencisi olduğumu bilmesini istemiyordu.

Aramızdaki yaş farkı bir sır değildi. Bir bakışımız bunu açıkça ortaya koyuyordu. Ama onun kafasında, benim ondan daha genç olmamla benim hâlâ üniversitede olmam arasında bir fark olmalıydı.

Ve Tanrım, bu canımı yaktı. Çünkü çığlık atmak isteyene kadar göğsümü sıkın öfkenin arkasında, saptırmalarının dokunduğu tüm güvensizlikler vardı.

Onunla çıkmak için bile yeterince iyi değildim.

Bunu o da biliyordu ve bu yüzden benim hakkımda bir şey paylaşmamak için elinden geleni yapıyordu.

Aptal, küçük bir kız olduğumu.

Kolunda güzeldim ama bundan fazlası değildim.

Şok edici derecede küçümseyici cevapları karşısında, her zamanki tavrını düşündüm. Sınırsız Adalet yemeğinde beni kendisiyle bara götürmek için nasıl geri adım attığını. Acaba masada yalnız olduğuma güvenmedi mi diye düşündüm.

Şey...

Bu berbat bir şey.

Bir parçam -büyük bir parçam- onu düzeltmek istedi. Tam olarak ne olduğumu ve ne yaptığımı söylemek için. Ama bu anlaşmamızın bir parçası değildi. Ben onun hayatını kolaylaştırmak için oradaydım. Amacıma hizmet etmek ve dediğini yapmak için.

Benden utanıyor olsa bile.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce ayağa

kalktım. Ya da kalkmaya çalıştım.

Eli başımın arkasındayken sandalyemden zar zor kalktım. Sinirlendiğimi anlamış olmalıydı çünkü aniden kolunu kucağıma attı ve elini karşı uyluğuma doladı. Koşullar böyle olmasaydı, bu samimi kucaklaşma beni bambaşka bir şekilde ateşleyebilirdi. Hal böyle olunca, öfkem daha da alevlendi.

Olay çıkarmak istemedim. Dramatik biriydim ama bu şekilde değil. En azından genelde. O anda içkimi kucağına düşürmek istedim.

Kazara.

Yanımdaki çıldırtıcı adam da bunu biliyordu. Masayı düzeltme bahanesiyle bardağımlı kaldırdı ve ulaşamayacağım bir yere koydu. O bunu yaparken, kalçamdaki el sıkılaştı.

Sessiz bir uyarı.

Dikkate almadığım bir uyarı.

Birkaç uzun dakika bekledim, gizemli Jerry ile yaptığı küçük konuşmalara dikkat etmedim. Bu durumu hoşgörüyü karşılamamın Easton'ın ağır kolunu çekmesi ya da en azından gevşetmesi için yeterli olacağını umuyordum ama öyle olmadı. Tam tersi oldu. Bir şekilde niyetimi okuyarak kucağıma daha fazla baskı yaptı.

Bunun beni durdurmasına izin vermedim ve yine de ayağa kalkmaya çalıştım, umutsuzca kafamı toplamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Tek başarabildiğim, istemeden de olsa elini kalçamdan daha da yukarı kaydırmak oldu.

Jerry'nin bakışları bağlantıya kaydı ve tüm bu kıpırdanmalarım Easton'ın bana daha fazla dokunmasını sağlamaya çalışıyormuşum gibi görünmesine neden oldu. Adam bana öyle bir gülümsedi ki tüylerim diken diken oldu. Sahip olduğum tüm kadınsı içgüdülerim canlandı. Beni karanlık sokaklardan, tehlikeli içkilerden ve gerçek olamayacak kadar iyi görünen çevrimiçi pazar yeri bulgularından uzak durmam konusunda uyaranlar.

Sadece ben değildim.

Hoşbeş etmekle uğraşmayan Easton, etrafta takılma planımızdan vazgeçti. Ayağa kalkarken beni neredeyse koltuğumdan kaldırdı. "Gitme zamanı, bebeğim."

Mucizeviydi -ve iyi anlamda değil- ama Jerry'nin gülümsemesi daha şehvet dolu bir hal aldı. Vücudumu yavaşça tarayarak ürkütücülüğünü ikiye katladı.

Easton'ın bu açık bakışları görmezden geleceğini düşünmüştüm -benim yaptığım da buydu- onun tipik sakın ve soğukkanlı doğasını tercih ederdi.

Yanılmışım.

Bir kolunu belime dolayarak göğsümün hemen altında gezdirdiği iri eli yakıcı ve sahipleniciydi. Alçak, çakıllı sesi "Kendine dikkat et, Jerry" diye ısırdığında sesindeki sertlik de öyleydi.

Diğer adam yatıştırıcı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı ama yüz ifadesinde eğlence ve nefretin garip bir karışımı vardı. Jerry'nin ne dediğini anlamamıştı.

Easton ev sahiplerimize bir bakış bile atmadan beni bedensel olarak çıkışa doğru ittiğinde daha fazlasını söyleme şansım oldu.

Giriş yoluna çıktığımızda kendimi onun elinden kurtardım. Ya da çıkarmaya çalıştım. Arkamı işaret ederken gözleriyle karşılaşmaktan kaçındım. "Eğer vedalaşmak istersen tuvalete gitmem gerekiyor."

Yalan değildi. Eve dönüş yolumuz, Cumartesi gecesi trafiği de eklenince uzun olacaktı. Artık bir hamburger için durma ya da Easton'la gecemi herhangi bir şekilde uzatma havasında olmadığım için, yola çıkmadan önce gitmem gerekecekti.

Ve muhtemelen onun küçük kirli sırrı gibi sıvışmak için bir pencere arayacaktım.

Çenemi yakalamaya çalıştı ama ondan kaçtım. Sesi de yüz ifadesiyle aynı şaşkınlığı taşıyordu. "Ne oluyor lan?"

Geriye doğru bir adım attım.

O da daha büyük bir adım atarak ilerledi. "Neler oluyor?" "Dediğim gibi, banyo. Git vedalaş."

"Ben burada beklerim." Ama orada beklemiyordu. Geriye doğru bir adım daha attığımda beni takip etti. Bana banyoya kadar eşlik etmeye çalışsa hiç şaşırmazdım.

Pislik.

Aceleyle kaçmaya çalışan başka bir çifte o gergin, garip gülümsemelerden birini sunarak, sesimi alçak tuttum ve iç düşüncelerimi benim yerime yayınlamadan önce ifademi kilitledim. "Kimseyle konuşmayacağım. Utanç verici bir şey söylemeyeceğim. Gözlerini iki saniyeliğine benden ayırabilirsin."

Olay çıkarmamaya çalışıyor olabilirdim ama Easton'ın umurunda olmadığı açıktı. Sesinde en ufak bir sağduyu belirtisi yoktu. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Şşşt," diye tısladım, gürültülü ağzına bastırmak için parmaklarımı kaldırdım.

Girişimimden kaçma sırası ondaydı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Biz böyle çalışmıyoruz Madeline."

Yanaklarım cehennemin alevleri etrafımı sarmış gibi kıpkırmızı kesildi. Sessiz kalmayacağı için, beni takip etmeyi bırakması yönündeki daha önceki isteğimle çeliştim ve bunun yerine onu tuvaletlere ve acil çıkışa giden dar koridorda sürükledim. Hâlâ ona ne olduğunu söylemeye niyetim yoktu. "Peki. Her neyse. İstedğin buysa burada bekle."

Şaşırtıcı bir şekilde beni odaya kadar takip etmedi. Kötü yemekler, sıkıcı sohbetler ve sert hatırlatmalarla dolu bu geceyi bitirmeye hazır bir şekilde aceleyle ihtiyacım olanı yaptım ve çıkmadan önce ellerimi yıkadım.

"İster misin-" Kibarlık edip veda etmek isteyip istemediğine dair sorum, üst kollarımı kavrayıp beni döndürdüğünde kesildi. Gilded'in koridorunda olduğu gibi avuç içlerini duvara dayayarak beni hapsetti.

Gilded'dekinin aksine, bu pozisyon göze çarpıyordu ve uygunsuzluğun sınırındaydı.

Bir elini boğazıma doladı ve yüzünü yaklaştırırken başparmağıyla çenemi yukarı doğru eğdi. "Bu yorumlar da nereden çıktı?"

"Hiçbir yerden. Hiçbir yerden. Gitmeye hazır mısın?"

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum ve bunu tekrar yapmayacağım Madeline. O pisliğe kızdığını sanıyordum ama belli ki seni kızdırmışım."

"Hayır, kızdırmadın."

"Seni savunmamışım gibi mi hissediyorsun?"

"Ne? Hayır."

"Çünkü onu **h e r** halükarda yere sermeye hazırım, ama özellikle de sana baktığı için."

"Hayır, bu umurumda değil."

"Sonra ne olacak?"

"Değil-"

Easton'ın sesi sertti, "Bana ne yaptığımı söyle," diye emretti. "Benden utanıyorsun."

Onu itmişim gibi sendeleyerek geri çekildi. Yakışıklı yüzünde beliren kuşkulu ifadeye bakınca, ben de itmek istedim. Yaşadığım onca şeyden sonra bu çok aşağılayıcıydı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bu zaten söylemeye niyetlendiğimden daha fazlaydı, bu yüzden geri kalanını bağlantısız ve kısa tuttum. En azından yapmak istediğim buydu. Bunun yerine, nefes nefese bir gevezelik oldu. "Benim için etrafta dolanıp cevap veriyorsun ve bara gitmek için beni yalnız bırakmıyorsun ve sonra ne yaptığım hakkında yalan söyledin çünkü kimsenin benim sadece bir üniversite öğrencisi olduğumu bilmesini istemiyorsun."

Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, zamanı geri sarmak ve onları tekrar yutmak istedim. Mahcubiyet, yıkımla iç içe geçmişti çünkü az önce muazzam bir hata yaptığımı biliyordum. Easton'ın şeker bebeği olmanın tadını birkaç saatten fazla çıkaramadan sonun başlangıcına işaret eden bir hata.

Geriye dönüp talihsiz duygularım için bir savunma oluşturmaya çalıştım. "Ki bu iyi bir şey. Mesele bu değil."

"Lanet olsun ki değil."

Onun üzerinden konuşmaya devam ettim. "Ama kendimi senin kirli sırrınmış gibi hissettirilmesinden hoşlanmıyorum. Benimle ya da anlaşmamızla ilgili ayrıntılar bizi ilgilendirir ve yaşımı ya da hayatımı yayınlamak zorunda değiliz. Sadece bu detayları saklamak istediğine dair bir uyarıyı takdir ederdim-"

"Hey!" diye koridorda bağırdı ve lobideki herkesin meraklı bakışlarını üzerinde topladı. Hatta biri gürültünün ne olduğunu görmek için diğer odadan kafasını uzattı. "Bu Maddie. Kendisi ophh callllempege scmuuufffeeent."

Onu susturmaya çalışırken sözleri avucumun altında boğuklaştı. "Ne yapıyorsun sen?" Tısladım.

Beni başından savmak için başını salladı, ben de kollarımı boynuna doladım ve onu aşağı çektim.

Harika, onun bağırmasıyla olay çıkarmaktan, kavga etmek üzereymişiz gibi görüldüğümüz için olay çıkarmaya başladık.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

"Herkes üniversite öğrencisi olduğunu söylüyorsun. Utanmadığımdan emin olduğum bir şey. Ve bu çığır açacak bir şey de değil. Oradaki hiç kimse yaşlarımızın yakın olduğu yanlışlığına kapılmıyor. Kıskanç bakışlarına bakılırsa, benim gibi yaşlı bir herifin senin gibi birini nasıl elde ettiğini merak ediyorlar."

"Sen yaşlı bir piç değilsin," diye fısıldadım.

"Öyleyim. Tıpkı benim senin için çok yaşlı olduğum gibi. Ama sen benim için çok genç değilsin." "Bu aynı şey değil mi?"

"Hayır." Devam etmeden önce açıklama yapmadı. "Seninle ilgili bu ayrıntıları bilmesini istemediğim tek kişi Jerry."

"Evet, bunu anladım."

Bakışlarında ve sessizliğinde anlamadığım bir sivrilik vardı. Ta ki "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sorana kadar.

Ses tonuna sinirlendim. "Hayır ve benim kadar bilgili olmadığım için küçümseyici bir pislik gibi davranmana gerek yok-"

"Hey, hey. Öyle bir şey değil. Sizin iyi bilgilendirilmediğinizi düşünen biri sizinle hiç konuşmamış ya da makalelerinizden birini okumamıştır. Jerry ortaya çıktığında gösterdiğiniz soğuk tavrın onu tanıdığınız için olduğunu düşündüm."

"Beni ürküttüğü içindi." "İyi içgüdüler."

Söylediği daha önemli şeye odaklandım. Tamam, aslında daha önemli değildi ama benim için kesinlikle öyleydi. "Makalelerimden bazılarını okudun mu?"

"Hayır," dedi ve ben rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin olamadım.

İkisinin garip ve tedirgin edici bir karışımında karar

kıldım. Ta ki "Hepsini okudum" diyene kadar. "Oh."

"Evet. Oh." Ağzında küçük ama gerçek bir gülümseme belirdi. "Çok iyiler, lepistes. Bir yeteneğin var, ama bundan daha fazlası, belli ki bunun için çok çalışıyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, farklı bir şekilde kızararak. Kafamı toparlamak için kendi kendime içsel bir sarsıntı ve birkaç zihinsel yüz tokadı attım. "Pekâlâ, Jerry kim?"

Bana zamanının gelmediğini söyleyen bir bakış fırlattı ve ilk kez beklemeye razıydım, çünkü gitmeye fazlasıyla hazırdım.

Ama daha bitirmemişti.

"Diğer noktalara gelince," diye başladı, sonra tekrar kişisel alanıma girdi.

Hem de *çok* kişisel alanıma.

O kadar yakın olmasına rağmen sesini alçak tuttu. "Geçen hafta seni masada yalnız bırakmak istemedim çünkü senin yalnız olmanı, benim şanslı olduğum yere sinsice girmeye çalışmak için bir fırsat olarak değerlendirecek adamlar olduğunu biliyordum. Dahası, daha önce de belirttiğim gibi, arkadaşlığınızdı hoşlanıyorum. Sana bu konuda açgözlü olacağımı söylemişim ve öyleyim." Başparmağını çenemde gezdirdi. "Tıpkı sana neden cevap verdiğimi söylediğim gibi."

Kontrol sorunlarından mı bahsediyordu yoksa Gilded'de beni satın aldığını hatırlattığında mı emin değildim. Her iki durumda da etkisi aynıydı.

Kendimi telaşlanmış, bunalmış ve oyunumdan atılmış hissediyordum - artık oynamam gerektiğinden ya da oynayacağımdan emin değildim - önceki saati geri alabilmeyi diledim. Aslında bütün gece bir kenara atılabilirdi ve benim için sorun olmazdı. Duvardan uzaklaştım ama Easton hemen geri çekilmedi.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana baktı. Belki de okuyabiliyordu çünkü beni okuma şekli kafa karıştırıcıydı.

Her ihtimale karşı gülümsemeye zorladım ve başımı öne eğdim. "Gitmeden önce vedalaşalım mı?"

"Hayır."

Elimi tuttu ve çıkışa doğru hızla ilerlerken konuşmadı. Cipinin mahremiyetine girdiğimizde tekrar denedim. "Jerry kim?"

"Jerry King eskiden bir emlak geliştiricisiydi. Yaklaşık beş yıl önce, ihtiyacı olan bazı bölgeleri yeniden canlandırmak amacıyla hükümetten hibe ve fon sağlamak için şehirdeki bağlantılarını kullandı. Ancak hiçbir şey yapılmadı. En azından parlak bir ciladan başka bir şey yapılmadı. Meğer şehirden ve yatırım yapacak kadar aptal olan diğer enayilerden aldığı parayı cebe indiriyormuş."

O ve Wren'in boktan biyolojik babası arasında, belki de kinini avukatlardan emlakçılara kaydırması gerekiyordur.

Ses tonundaki küçümsemeden "Sen de bağışçıydın," diye tahmin ettim.

"Doğru. Sonra da beni dolandırıp paramı aldıktan sonra onu temsil etmediğim için bana kin besledi çünkü satın alamayacağı bir sonuçla hiç karşılaşmamıştı." Dikkatini ön camdan bana çevirdi ve elini tekrar çekmeden önce bacağımı güven verici bir şekilde sıkmak için uzandı. "Üniversite öğrencisi olduğunu söyleseydin umurumda olmazdı. Ama gazetecilik okuduğunu söyleseydin, saçmalıklarını kismaya başladırı. Düşüşü için medyayı suçluyor, kamuoyu mahkemesinde yargıldığını ve adil bir şans elde edemediğini iddia ediyor. Bu Dave'in gecesini mahvederdi."

Hikâyeyi hayal meyal hatırlıyordum ama ayrıntıların çoğunu değil. Bir dolandırıcının partiye katılmış olması şaşırtıcıydı. "Bölge Savcı Yardımcısının böyle biriyle ilişki kurması *uygunsuz* görünmüyor mu?"

Çenesini kaldırdı. "Jerry'nin bu gece davetli olduğundan şüpheliyim ama Violet'in kardeşi olduğu için kimse onu kovarak Violet'i üzmemek istemez."

"Bu da tatilleri ilginç kılıyor olmalı."

"Dave herhangi bir uygunsuzluğu önlemek için King ailesinin toplantılarına katılmamak için elinden geleni yapıyor."

"Ve yemekler."

"Ve o. Hazır bahsetmişken, sanırım sana bir hamburger borçluyum."

Nerede olduğumuz konusunda kendimi daha iyi hissediyordum ama yorucu bir gece olmuştu. Patlamamdan dolayı utanç içindeydim. Ve Easton'ın içime sızmasına izin verdiğim gerçek duyguları düşündüğünde, benim şeker bebek malzemesi olmadığını hemen anlayacağını hissediyordum.

İşleri daha fazla uzatmamak en iyisiydi.

Bunu ona söyleyerek daha büyük bir insan olduğumdan değil. En azından o anda değil. Bu Pazar günü için de bir sorun olurdu.

Tabii önce o ayrılmadıysa.

Her iki durumda da ona başımı salladım. "Raincheck mi? Çok yorgunum ve yarın tam gün ödevlerim var."

Bana o ağır bakışını attı. "Bu yüzden bir dahaki sefere önce kendi işini yapacaksın. Doğru mu?"

Eğer bir dahaki sefere varsa...

"Doğru," dedim onun yerine.

BÖLÜM 18

ASLA OLAYLARI ARKADA BIRAKMAYIN

MADD EI

A Meğer bir sonraki sefer varmış. Ve bir dahaki sefere.

Ve bir dahaki, bir dahaki, bir *dahaki* sefere.

Easton hemen ilişkiyi bitirmediğinde şok olmuştum. Ya da beni terk etmediğinde. İkisi için de onu suçlayamazdım. Ama bu şekilde ayrılmamızdan memnun olmuş olmalıydı çünkü kolayca yoluna devam etmişti.

Meşhur doğum günü yemeğinden bu yana geçen bir buçuk hafta içinde katılmamı gerektiren hiçbir resmi etkinlik olmamıştı. Yine de birden fazla akşam yemeği olmuştu. Birkaç kez, bekleyemeyecek bir yığın ödevim vardı ve Easton bana ofisinde paket servis yaptırdı. Hatta ileri düzey raporlama bitirme dersim için planımı konuşmama bile yardım etmişti. Bir konu seçmiş değildim ama listeden bir sürü olasılığı silmiştik.

Küçük zaferler.

Ayrıca bana şaşırtıcı derecede sık mesaj atıyordu. Meşgul olduğu günlerde bile sabah bir mesajla uyanacağımı ve akşam bir mesaj alacağımı biliyordum. Bu mesajlar genellikle geç saatlere kadar uyanık kaldığım için beni azarlamak içindi - ki bunu gerektiği kadar umursamıyordum.

Genelde.

Ancak az önce gönderdiği mesaj beni gülümsetmedi, güldürmedi ya da eritmedi. Beni gergin, endişeli ve ıslak yaptı.

Garip bir kombinasyondur ama biz de öyleydik.

Easton: Ofisime. Bir. Geç kalma yoksa gelip seni alırım.

Ben: Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?

Easton: Soramazsın.

Alt dudakımı dişlerimin arasına aldım ve ne yapacağımı düşünürken telefonumu elimde evirdim çevirdim. Beni *neden* çağırdığının gizemi beni çıldırtabilirdi. Ancak mesajla iletmeyi başardığı kırılmış ton, endişenin içimde bükülmesine neden oldu.

Denenmiş ve doğru yöntemime geri döndüm... Erteleme.

Ben: Geç saate kadar gelemem. Sınıf.

Cevabı hemen geldi.

Easton: Programını biliyorum. Çarşamba senin kısa günün. Saat 1'de burada ol.

Easton: Yoksa şimdi gelip seni alayım mı?

Ben: Hayır. Hayır. Bir tane iyi. Görüşürüz o zaman.

Hay aksi.

EASTON

Açık ofisimin kapısının hafifçe vurulması gereksizdi.

Maddie'nin orada olduğunu biliyordum.

Tüm vücudum farkındaydı.

Sırtımı ona dönerek omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım ve etrafta başka kimsenin olmadığını teyit ettim. June'un, Maddie ne zaman ofisime gelse ortaya çıkma eğilimi vardı.

ve ikisinin de aşırı derecede bağlı görüldüğü balıkları ziyaret etmek için onu lobiye çekti.

Önemsediğim sadece bir lepistes vardı. Ve onu paylaşmak istemiyordum.

Yalnız olduğu için hoşnutsuzluğumun sesime yansımaya izin verdim. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

Emrettiğim gibi yaptı.

Teknik olarak.

Kapıyı kısmen kapatmadan önce zar zor iki adım attı. "Madeline."

Aceleyle kapıyı çarparken ağır ahşap takırdadı ama yine de daha fazla içeri girmedi.

Akıllıca.

Ona o mesafeyi verdim.

O zaman için.

Masamın arkasından yürüyerek masanın yanında durdum. Elimdeki ağır not defterini klavyemin üzerine şangırdarak atarken gözlerimi ondan ayırmadım. Sesle irkildi ama iri gözleri bana kilitlenmişti.

Yine...

Zekice.

Ona acımadan önce bakışlarım altında kıpırdanmaya başlamasını bekledim. "Bugün ilginç bir keşif yaptım."

"Öyle mi?" diye sordu ben devam etmeyince.

Bu tür bir açılış ve ağır sessizlik genellikle suçlunun bahaneler, itiraflar ya da karşı saldırılar kusması için yeterliydi.

Maddie hiçbir şey söylemedi.

Ne yazık ki yaptığı yanlışların kanıtı zaten masamdaydı.

Suçlu nesneyi aldım ve işaret parmağımla orta parmağımın arasında tuttum. "Bunu neden sürekli benden çaldığın favori kalemle birlikte masamda bulduğumu açıklamak ister misin?"

Umursadığımdan değil. Zaten daha fazlasını sipariş etmiştim.

İkimiz de onun hiç de öyle olmadığını bildiğimiz halde bana boş bir göz kırptı. Bilgisiz tavrını bir adım daha ileri götürdü. "Oh, oraya mı gitti? Yanlış yere koymuş olmalıyım."

"Yapışkan notlarının altında bırakmamış olsaydın bu savunma daha inandırıcı olabilirdi."

Bu kez şaşkınlığı gerçektir ve kâğıtları bırakmanın bir kaza olduğuna dair güvenli bir bahisti. Toparlandı. "Belki onlar senindir."

"Karalamalarla kaplı sıcak pembe olanlar mı?"

Yüzünü buruşturdu ve kelimesi soru olarak çıktı. "Evet mi?"

Kahretsin, çok tatlı.

Her zaman, ama özellikle şu anda. Koyu renk saçları kafasına dökülmüştü ve küçük parçalar kaçıp yüzüne geliyordu. Bol kotu kalçalarına kadar iniyordu ve stratejik delikler bronzlaşmış kalçalarını gösteriyordu. Kırpılmış tişörtü onu ilk gördüğümde giydiğinin aynısıydı. Ve tıpkı o geceki gibi, tenine dokunmak için can atıyordum.

Her haliyle güzel bir üniversite öğrencisine benziyordu ve ben onu bu kadar çok istediğim için hasta bir piçtim.

"Buraya gel."

Yeterince ileri gittiğinin farkında olmalıydı çünkü hemen aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Bunu ne zaman sakladın?"

"Geçen hafta," diye itiraf

etti.

Siyah kartı uzatırken ona baktım. "Sana bir daha söylemeyeceğim Madeline. Bu senin. Kullan. Kullan."

Kartı aldı ve daha iyi günler görmüş soluk çantasına yerleştirdi.

June'u başka bir alışveriş gezisine göndermek için aklıma bir not aldım, bu gezide şüphesiz onun için daha fazla eşya olacaktı ama bu bekleyebilirdi.

Maddie bekleyemezdi.

Sessizce itaat etmesine rağmen bakışlarını kaçırıyordu. Bu hoşuma gitmemişti.

Çenesini tutarak geriye yatırdım, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Kafanı saçmalıklarla dolduran ses her neyse, onu görmezden gel. Onu kullanmanı istiyorum ve önemli olan tek şey bu."

"Anladım," diye fısıldadı.

"Okul ödevin var mı?" Başımı sallayınca gözlerimi kısıtım. "Aslında hayır mı yoksa son saniyeye kadar hayır anlamına gelen senin hayır versiyonun mu?"

Bu sonunda gülümsemesini sağladı. "Aslında hayır."

"Yine de günün geri kalanını burada geçireceksin."

"Tahmin etmiştim," dedi. En sevdiği sandalyeye doğru ilerlemeye başladı ve bileğini tutmadan önce birkaç adım uzaklaşmasına izin verdim. Bunu her yaptığımda olduğu gibi, kocaman gözleri bana dikildi.

Ve her seferinde yaptığım gibi, tepkisi sikime doğru oldu.

"Bugün çalışırken yanımda olmanı istiyorum."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve kaşları düştü. Yine de kafasının karıştığını belli etmedi. Masamın karşısındaki sandalyeye uzandı, tıpkı o kocaman gözlerini kullanarak sistemimi göstermemi sağladığında yaptığı gibi sandalyeyi yanıma çekmek niyetindeydi.

"Sandalye hakkında bir şey söylemedim," dedim, onu geri çekmek için tutuşumu kullandım.

Onu bırakarak odanın diğer ucuna geçtim ve kanepedeki dekoratif yastıklardan birini aldım. Gilded'deki yastıklar kadar büyük değildi ama işe yarayabilirdi. Sandalyemin yanındaki yere bırakırken bakışlarını üzerimde tuttum.

Bu aptalca bir talepti -özellikle de bu kadar meşgulken. Yüzüme gülüp giderse hiçbir şey yapamazdım. Ama ya oturursa? Bütün günü acı içinde geçirirdim.

Ve yine de hiçbir şey yapamazdım.

Eğer akıllı olsaydım, ona şaka yaptığımı söylemeden önce hissetmediğime emin olduğum bir kahkaha atardım.

Ama yapmadım.

İtaat edeceği kesinmiş gibi oturdum, oysa nadiren öyle olurdu. En azından önce binlerce soru sormadan olmazdı. Sorularına başlamasını bekledim.

Ya da kahkaha atmasını.

Ya da belki de bunu önerdiğim için keskin mektup açacağımı kullanıp beni aletimden bıçaklamasını.

Bunun yerine arka cebinden telefonunu çıkardı ve zarifçe dizlerinin üzerine çöktü.

Ben bir şey söylemedim. Ancak ofisimdeki dekoratif saçmalıklardan birinin arkasına uzanarak gözden uzakta sakladığım buzlu kahveyi çıkardım.

Mutlu bir nefes verdi. "Teşekkürler."

Sonunda kendime ona bakma izni

verdim. Dizlerinin üzerindeydi.

Bana gülümsüyordu.

Lanet olsun.

Belki ben de Gilded gibi bir kelepçe takımı takabilirim.

BÖLÜM 19

EN GÜZEL AZİZ

MADD EI

S Yatağımın kenarına uzanarak her gün yaptığım şeyi yaptım. Easton'dan gelen sabah mesajımı okudum.

Ya da bu durumda, tekrar okudum. İlk seferinde tam olarak anlayamamıştım. Cumartesi günü sabahın yedisi gibi korkunç bir saatte geldiğinde sadece yarım beyin hücresiyle çalışıyordum. Sonra alarmımı birçok kez erteledim ve brunch hazırlığı için acele etmek zorunda kaldım.

Duş almak ve Wren ve Greer ile sıcak yogaya *katılmadığım* halde katılmışım gibi görünmemi sağlayan spor kıyafetlerimi giymek zor *olmadı*.

Easton: Günaydın, lepestes. Gerçekten uyandığında bana mesaj at, sana kahve göndereyim. Bu gece benimle bir nişan partisine katılacaksın. Geç haber verdiğim için özür dilerim. Unutmuşum ve atlanamayacak kadar önemli bir müşteri. Seni 8'de alırım. Beyaz elbiseni giy ve o zamana kadar ödevlerini bitirdiğinden emin ol.

Sonunda müşterilerinden biriyle tanışabilecek miyim?
Kimmiş o?

Birkaç toplantısı ve yeni bir avukat yardımcısı için mülakatı olduğunu zaten paylaştığı için hızlı bir yanıt alacağımı düşünmüyordum ama biri anında geldi.

Easton: Öğrenmek için katılmanız gerekecek.

Anlaştık. Ama beyaz elbiseyi giymeyeceğim. Yedek seçim mi?

Easton: Ne dedim ben, Madeline?

Easton'ı ara sıra sorgulama eğilimim vardı. Ve bu hemen hemen her gün oluyordu.

Yine de karşı çıkmadığım tek şey, bana ne giyeceğimi söylemesiydi. Buna bayılırdım. Sadece üzerimden bir yükü almakla kalmıyor, aynı zamanda sık görünmeye çalışmakla ilgili tahminleri de ortadan kaldırıyordu.

Peki, tamam. *Güzeldi*. Onun için iyi görünmek istiyordum ve seçtiği şeyi giydiğimde bunu başardığımı biliyordum.

Sadece beyaz elbise olmuyordu.

Ona nedenini söyleyemedim, başka bir mesaj gönderdi. Belki de aramızdaki ilişkinin doğası gereği oyun oynamıyordu. Buna gerek yoktu. Beni gördükten sonra hiçbir zaman saçma bir süre beklemedi. Ve ikili ya da bazen üçlü mesajlarını aralara sıkıştırmaya çalışmadı.

Easton: Eğer kirliyse, birisine çamaşırhaneye götürüp acele bir iş çıkarmasını söylerim, böylece sen de okul ödevlerine odaklanabilirsin.

Ben: Nişan partisinde beyaz giymem. Bu zevksizlik ve birinin "yanlışlıkla" üzerine kırmızı şarap dökmesini garanti eder. O elbiseyi seviyorum. Mahvolmasını istemiyorum.

Easton: Ben de çok beğendim, o yüzden katılıyorum. Başka bir şey göndereceğim.

Ben: Seçeneklerim var.

Easton: Başka bir şey göndereceğim.

Tartışarak bir kuralı çiğnediğim için, dikkat dağıtıcı bir mesaj attım.

Ben: İyi haber, ödevlerim dün gece tamamlandı. Bu bir mucize olmalı.

Easton: Vatikan'a haber vereceğim.

Ben: Lütfen yap. Belki bu bana azizlik kazandırır. Bir mumun üzerinde iyi görünürüm.

Easton: Evet, yakıştırdın. Özgür gününüzü kutlamak için bir masaj daha ister misiniz?

Hafta başındaki akşam yemeklerimizden birinde gayri ihtiyari olarak sırtımın ve kaslarımın çok sert olduğundan, adeta çelik ve betondan yapıldıklarından bahsetmişim. Beni ofisinde yere oturttuğunda bir şey söylemediğim için beni azarladıktan sonra -ki bunu bana ilk yaptırdığından bu yana geçen bir buçuk hafta içinde hızla takıntı haline getirmiştım- bana o güne kadar adım attığım en güzel spa'da uzun bir masaj ve yüz bakımı ayarlamıştı.

İyi bir şeker bebek olduğum için bu konuda tartışmamıştım bile.

Teklifi kabul etmek istiyordum ama Wren bir gece önce mesaj atarak özel bir Cumartesi brunch'ı talep etmişti. Bu konuda bir zaman sınırı koymak istemedim, çünkü o... kapalı görünüyordu.

Ben: Hayır, teşekkür ederim. Ayrıca bugün kahveye ihtiyacım yok

Easton: Bu Vatikan'ı uyarmam gereken başka bir mucize mi, yoksa kaçırıldığını anlamam için bir şifre cümlesi miydi bilmiyorum.

O baş döndürücü adrenalın vızıltısı içime işledi ve kamerayı açtım. Komodinimin üzerindeki bardak koleksiyonunu ya da daha sonra uğraşmak üzere yatağın üzerine yığdığım atılmış kıyafet seçeneklerini görmemesi için bir düzine deneme ve birkaç pozisyon ayarlaması gerekti. Ama sonunda yeterince sevimli bir fotoğraf çektim ve ona gönderdim.

Ben: Hayatın kanıtı.

Gönder tuşuna basar basmaz, kanka atışmaları dairemi doldurdu. Koridorda duraklamadan önce yaklaştıkça sesleri daha da yükseldi.

"Cidden hâlâ uyuyor musun Mads?" Greer aradı.

Kapı itilerek açılırken Wren, "Utancınızı ve çıplaklığınızı saklayın," diye ekledi.

Aslında ikisi de içeri girmedi.

Telefonumu çantama attım - Easton'dan yeni bir tane - ve ayağa kalktım. "İçeri girmek güvenli."

Her iki kadın da nihayet odaya girdiler ve abartılı şok s u r a t l a r ı takındılar. Konuşan Greer oldu. "Gerçekten uyanıksın."

Avucumu göğsüme koydum, sanki onların -inanılmaz derecede doğru-
-imalar. "Dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri brunch isterse, elbette onlar
için uykumu feda ederim."

"Ve Fransız tostı için," diye araya girdi

Wren. "Ve bu, evet."

Restorana oturduğumuzda, Wren'in tırnaklarını kullandığını gördüm - o zamanlar
sonbahar için küçük jack-o'-lantern'lar gibi tasarlanmıştı, mevsimsiz sıcak
havaya rağmen peçetesini gergin bir şekilde bıçaklamak için.

Cevap almak için zorlamama gerek yoktu. Kendisi gönüllü oldu. "Chris'le
tanışmanızı istiyorum."

Bu bir sürpriz değildi. Aksine, bunun gerçekleşmesinin bu kadar uzun sürmesi
daha şaşırtıcıydı.

Ve bu konuda gergin olması.

Greer bana kısa bir bakış attı ve ben de onun aynı derecede şaşkın olduğunu
anladıktan sonra, "Zamanı gelmişti. Ne zaman?"

"Bu gece mi? Son dakika olduğunu biliyorum ama gerçekten çok heyecanlıyım."

Easton.

Sonunda bir müşteriyle tanışacaktım, kahretsin.

Planları bozmama izin vermezse yine de yapabilirim.

Bu düşünce kırmızı bayrak olmalıydı. Aslında, bir konfeti topu olmalıydı.

Ama olmadı.

Zamanım konusunda bu kadar açgözlü

olması hoşuma gidiyordu. Genellikle.

Ama bu kadar önemliyken Wren'i yüzüstü bırakmak istemedim. Onun yerine benim onu ekmemi sorun etmemesini ummak zorundaydım.

Ya öyle yapacaktım ya da kendimi aynı anda iki yerde birden olacak şekilde klonlayacaktım. Ve dünyanın iki Maddie Baker'ı kaldırabileceğini sanmıyordum.

"Bu bana uyar," dedim.

Umarım.

Şaşırtıcı derecede endişeli arkadaşşıma gülümsedim. Bu onda pek sık gördüğüm bir duygu değildi ve bu -mesajlaşırkenki ürkekliğiyle birlikte-kafamdaki alarmı çaldırdı. "Ama sen iyi misin?"

İç çekti. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ve sizin de ondan hoşlanmanızı istiyorum."

Greer, "Biz senin çıktığın erkeklerden hep hoşlanıyoruz," dedi. Ki bu doğrudu. Biz saçma sapan konuşan ve her türlü mutluluğu sabote etmeye çalışan şirret kankalar değildik. Biz kız kızydık ve Wren bunu kolaylaştırıyordu. Greer'ın eklediği bir nokta da buydu. "İyi bir zevkin var."

"Rocco hariç," diye araya girdim, birinci sınıftayken çıktığı son sınıf öğrencisini hatırlatarak.

"Oof, onun hakkında konuşmuyoruz," dedi Wren. "Ayrıca, biz çıkmıyorduk. Birbirimizi üç kısa ama yalaka hafta boyunca görüyorduk. Bu farklı. Chris benden kız arkadaşşı olmamı istedi."

"Ve?"

"Ben de tabii ki evet dedim. Şimdi sizlerin de onunla tanışmanızı ve ona benim gibi tapmanızı istiyorum çünkü ondan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyorum."

"Öyle demiştiniz."

"Tamam, ondan gerçekten, *gerçekten*, gerçekten hoşlanıyorum."

"Eminim biz de seveceğiz." Greer eğildi. "Planın nedir?"

"Bir bar düşündüm. Bu bize yüksek baskı olmadan takılma ve sohbet etme fırsatı verir. Ama iyi gitmezse akşam yemeği resmi olmayan bir zaman dilimi belirler."

"İyi gidecek. Bir bar kulağa mükemmel geliyor." Bir an tereddüt etti. "Üzerimdeki baskıyı biraz azaltmak için Josh'u davet etsem yardımı olur mu?"

Keşke Easton'ı da davet edebilseydim.

Arkadaşımı pataklamaya odaklanmak için bu pervasız düşünceyi görmezden geldim. Ama sadece koluna, yüzüne değil.

"Hey, ouch."

"Bir dahaki sefere onunla görüşmekten bahsettiğinde sana vurmamı söylemiştin. Teknik olarak, seni tokatlamamı söyledin, eğer istersen bunu yapabilirim."

"Öyle dedin," diye beni destekledi Wren. "Gerçekten hayatına devam etmek istediğini söyledin."

"O daha önceydi. Son zamanlarda farklı biri oldu. Sanırım bir şeyleri gerçekten bitirdiğimi fark etti ve bu onu korkuttu."

"Güzel. Olması gerektiği gibi." Wren çılgınca başını salladı. "Ama aynı zamanda, evet, lütfen onu davet et."

Onlar konuşmaya devam ederken ben de telefonumu çıkardım. Easton'a yazdığım son mesaj hâlâ görünmüyordu. Bir mesaj daha eklerken çift mesaj atma sırası bendeydi.

Ben: Biliyorum, seninle vakit geçirmek her şeyden önce gelir ve bu akşam için planlarımız var. Ama onları kaçırsam sorun olur mu? Wren bana oldukça önemli bir şey söyledi.

Bunu telafi edeceğimi söylemeye başladım ama çaresiz görünmek istemedim.

Öyle olsam bile.

Easton

Daha iyi bir iş-yaşam dengesine

ihtiyacım var. Ya da herhangi bir

iş-yaşam dengesine.

Ortak olan ya da Wells Law büyüklüğünde kendi firmasını yöneten pek çok avukatın aksine, ben normal iş saatlerimi korurken çalışanlarımı çılgınca saatlerde çalıştırmadım. Herkesin günleri uzundu - bu işin doğasıydı - ama ben de onlarla birlikte oradaydım. Ayrıca tükenmişliği önlemek için gerektiğinde ekstra izinler, uzun hafta sonları ve esneklikle bunu dengelediğimden emin oldum. Sadece aynı özeni kendime göstermedim.

Genellikle bunu istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordum. Ama haftalardır Maddie'yi dışarı çıkarmak için günümü normalden çok daha erken bitiriyordum. Kaçamadığım zamanlarda, onu yanıma çağırıyordum.

O bir dikkat
dağıtıcıydı. Hoşuma
giden bir şey.

Toplantılar arasında beş dakikalık bir ara varken e-postalarımı kontrol ediyor ya da bir sonraki toplantıya hazırlanıyor olmalıydım. Bunun yerine cep telefonumu aldım ve mesajlarımı açtım.

Gülümseyen yüzü sikime ve karnıma çarptı ve bir sapık gibi kaydetmek için görüntüyü basılı tuttum.

Tanrım, kız çok güzel.

Mesajlarını okumak için fotoğrafı kaydırmadan önce ona çok uzun süre baktım.

Olamaz.

İlk içgüdüm iptal etmeye hayır demekti çünkü bencil bir piçtim. Ama yapmadım. Onu Greer ve Wren'le görmek zaten yakın olduklarını göstermiyorsa, Maddie'nin onlar hakkında konuştuğunu duymak bunu açıkça ortaya koyacaktı. Eğer planlarından vazgeçiyorsa bunun bir nedeni vardı ve ben onu stresli bir duruma sokmak istemiyordum.

Bunu kendi avantajıma kullanmak istedim.

Bana o güzel resmi gönderdiğin için Madeline. Bunu başka bir zaman telafi edebilirsin.

Düşüncelerim bunu yapmasını istediğim yollara kayd1. Hiçbiri bir seçenek değildi, ama sertleşmiş aletim bu mesajı almadı.

Ayağa kalktım, karnıma doğru uzanacak ve bel kemerimle yerine sabitlenecek şekilde ayarladım. Cehennem gibi rahatsız ediciydi ama ya öyle olacaktı ya da bir sonraki toplantıyı benim için yönetmesine izin verecektim. Konferans odasına dönmek üzereydim ki telefonum titredi.

Guppy: Elbette, sadece nasıl olduğunu söyle.

Guppy: Anlayışınız için teşekkür ederim.

Mesajları ne sertleşmeme ne de dikkatimin dağılmasına yardımcı oldu.

Fikrimi değiştirmek için ne kadar büyük bir hıyar olmalıyım?

BÖLÜM 20
ÜÇLÜ DS
MADD EI

I SARHOŞTU.

Bu konuda mutluydum. Barda olmanın amacı sarhoş olmaktı. Sorun şu ki, alkol tüketimim arttıkça yalnızlığım da artıyordu.

Alışık olmadığım bir duyguydu. Daha önce hiç yalnız kaldığımdan emin değildim. Her zaman birileriyle çıkmak zorunda olan biri değildim. Arkadaşlarım ve ailem vardı. Partilere ya da buluşmalara tek başıma gitmek için gözümü kırpmazdım çünkü gittiğim her yerde yeni arkadaşlar edinirdim. Ama o anda, yeni arkadaşlar edinmek istemiyordum.

Easton'ı istiyordum.

Onu özlemek kendim için koyduğum kurallara aykırıydı ama votka bu duvarları yıkmıştı. Onu iptal ettikten sonra bütün gün göğsümde hissettiğim küçük sızı bir uçuruma dönüşmüştü.

Sevdiğim arkadaşlarım beni üçüncü teker gibi hissettirmiyordu. Ya da bizim durumumuzda beşinci tekerlek.

Çok eğleniyorduk. Sadece Easton'la onu arkadaşlarımla takılmaya davet edebileceğim türden bir ilişkimiz olmasını diliyordum. Ama biz öyle değildik.

Öyle olsaydık bile, havalı avukat en sevdiğimiz barda bir grup üniversite öğrencisiyle takılmak istemezdi. Chris bile biraz sinirli görünüyordu ve bizden sadece beş yaş büyüktü, on beş değil. Wren'in hatırı için bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu, bu da ona biraz daha puan kazandırdı.

Onlara ihtiyacı olduğundan değil. Wren kendi kararlarını verebilecek bir yetişkindi ve yine iyi seçimler yapmıştı. Ama yine de oradaydılar.

Easton'ın
aksine.

Lanet olsun.

Greer tekila ve sodasını bıraktı ve daha yakına eğildi. "İyi misin?"

İçimdeki aptalca özlemi bastırdım ve yüzde elli zorlama, yüzde yüz sarhoş bir gülümseme takındım. "Evet." Gülümsememi Wren'le paylaşmak için ona baktım ama ortadan kaybolmuştu.

Puf.

Yok
olmuştu.

"Nereye gitti?"

Greer ve Josh güldüler. Bunu yapmasına bir şey demedim ama yan gözle baktım. Kin tutabilen tek kişi Wren değildi.

Dürüst olmak gerekirse Greer haklıydı. Josh değişmiş bir adam gibi görünüyordu. Daha dikkatli ve hazırды.

Ama yine de biraz gösteriş budalasıydı, gerçi Greer buna aldırıyor gibiydi.

Barı işaret etti. "Bir içki daha almaya gittiler." Gülümsedi. Onunki zorlama değildi. Her şeyi biliyordu ve aynı zamanda sarhoştı. "Telefonuna baktığın için kaçırmış olmalısın."

"Bakmıyordum," diye yalan söyledim çünkü kesinlikle bakıyordum. Votkayla ıslanmış beynimi Easton'a mesaj atmanın kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Bir yandan da ondan gelecek bir mesajla titreşmesini istiyordum. Bunların hiçbirini kabul etmek üzere olmadığım için, çekingenliğim bana bunu yaptırmadan önce konuyu değiştirdim. "Chris çok hoş biri."

"Evet," diye kısık bir fısıltıyla konuştu. "Onun için deli oluyor gibi de görünüyor."

"Kesinlikle. Bu beklenen bir şey elbette. O Wren. Ama sonsuz bağlılığını ilan etmek için bir gök yazarı tutmaya hazır görünüyor."

"Bunu sevdim." Josh'a yan gözle baktı ama Josh dikkat etmediği için bunu fark etmedi. "Duygularını göstermekten korkmuyor."

Uh oh.

Belki de Josh düşündüğümüz kadar değişmemiştir...

Sanki ilişki tanrıları zamanlama yapmış gibi, Josh taburesini geri itmek için o anı seçti. "Üzgünüm bebeğim, iş çağırıyor."

Greer bir neden ya da mazeret sormadı. Hayal kırıklığına uğramış gibi bile davranmadı. "Tamam."

"Umarım bu iş çabuk biter ve geri dönebilirim."

"Evet. Umarım." Kadının ses tonundaki alaycı ton ağırdı ama adam bunu anlayacak kadar dinlemiyordu.

Onu çabucak öptü ve kapıdan çıkarken bana yarım yamalak bir el salladı ama ne yazık ki ona isabet etmedi.

"Eğer onunla tekrar görüşmekten bahsedersem, lütfen beni tokatla," dedi.

"Psişik bir imgelem mi gördüm, yoksa tam olarak bu konuşmayı zaten yapmadık mı?"

"Yaptık. Ve gerçekten değiştiğini düşünmüştüm. Ama sonra öğleden sonrayı onunla geçirdim ve yine telefonuna yapışıp kalmıştı. Bunu çoktan aşmıştım ama burada olmasının Wren'e yardımcı olacağını biliyordum," diye devam etti, kendi cep telefonu meşguliyetim sayesinde tavan yapan vicdan azabımdan habersiz. "Görünüşe göre onun ve Profesör Dreamboat'un yardıma ihtiyacı yokmuş."

"Ah, evet, şu meşhur birinci sınıf profesörü." "Profesör

kulağa *Bay Hayalperest*'ten daha hoş geliyor."

"Doğru." Mazeretindeki boşluğa işaret etmeden önce bir an tereddüt ettim. "Babam Exquisite Aesthetic'in artık Cumartesi geceleri de açık olduğunu söylemeyi unuttu mu?"

Neyse ki hile yapmasını ve benim de paslı bir greyfurt kaşığıyla onun aletini kesmemi gerektirmeyen geçerli bir neden vardı. "Hâlâ babam için çalışıyor ama aynı zamanda yarı zamanlı olarak bir ünlünün kişisel asistanlığını yapıyor. Gizlilik anlaşması nedeniyle bana kim olduğunu söyleyemiyor ama çok talepkar olduklarını söyledi. Bazı oyunculuk işlerinin açılmasını umuyor."

Gizlilik anlaşması imzalayan tek kişi ben değilim.

Filtrelerim bunu kendime saklayacak kadar çalışıyordu. "Aktör olmak istediğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Gloria konuyu açana kadar o da bilmiyordu. Tahminimce artık yetişkin bir oğlu olduğu gerçeğini görmezden gelemeyeceğini anladı, bu yüzden onun üzerinden kazanç sağlamaya çalışıyor."

Puslu beynim bana Wren'in Chris'in babasının stüdyo gibi bir şey olduğuna dair anlattıklarını hatırlattı. "Ve anladığım kadarıyla ona Chris'in aile bağlantısından bahsetmedin?"

"Ben istemedim. Eğer benim için burada olmak istemeseydi..." Omuz silkti ama acısını gizleyemedi. "Neyse, ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bu elbisenin üzerinde harika durduğunu söylemiş miydim? Bronz tenine yakışan beyaz, şefin öpücüğü gibi. Bayıldım."

Sen ve Easton ikiniz de.

Bunu giydiğimi ona

söylemeliyim. Hayır. Ona

göstermeliyim.

Ona göstermeliyim.

Artık nişan partisine katılmadığım için, büyük bir sosyal gaf riskine girmeden istenen elbiseyi giyme özgürlüğüne sahiptim. Neden giydiğimden bile emin değildim. Onunla olan bağlantım ya da her neyse.

Ona bir resim gönderme fikri tam da aradığım dahiyane açılımdı. Gecesini bölüyormuşum gibi hissetmeden mesaj atabilirdim.

Wren ve Chris daha fazla içkiyle döndüklerinde taburemden fırladım.

"Kokuyor muyuz?" diye sordu önce beni sonra da terk edilmiş diğer tabureyi süzerken.

"Banyo," dedim.

"Ve bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı Greer.

Chris elinde tuttuğu ve Josh'a gitmesi gereken boktan biraya baktı.

Greer özür dileyen bir gülümseme sundu. "Bunu ben ödeyeceğim."

Titreyen bacaklarımın üzerinde yalpalayarak kalabalığın arasından geçerken onun cevabını yakalayamadım. Tuvalet kuyruğu benim sabırsızlığım için çok uzundu, bu yüzden kullanılmayan yan çıkışa yakın boş bir yeri tercih etmek için onu atladım. Aynanın olmaması iyi bir fotoğraf çekmemi zorlaştırdı -kötü ışıklandırma da öyle- ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Bir düzine pozisyon deneyecek vaktim yoktu, bu yüzden gözlerimin bana yalan söylemek için votkayla işbirliği yapmadığını ve gerçekten iyi göründüğümü umdum.

Gönderdim ve başka bir mesaj yazdım.

Ben: Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim. Dediğiniz gibi beyaz elbiseyi giydim. Umarım partide iyi vakit geçiriyorsundur.

Ben: Ve açıkçası cevap vermek için acelem yok. Sadece seni düşünüyordum.

Muhtemelen son kısmı silmem gerekirdi ama silmedim. Gönderdim.

İşte. Bu iyiydi.

Carolina Reaper biberi kadar soğukkanlı davrandım.

Ben daha masaya dönmeden cevabı geldi.

Easton: Hep seni düşünüyorum.

Yürümeye başlamamış olmam iyi bir şeydi çünkü o sırada kesinlikle kıcımlı kırdım.

Easton: Görünüşe göre benden daha iyi bir gece geçiriyorsun, lepestes. Neredesin?

Bir barda, Wren'in erkek arkadaşıyla ilk kez buluşuyorum. Harika biri. Tiran seviyesinde değil ama Greer'in şu an eski sevgilisi olan dangalak eski sevgilisinden kesinlikle daha iyi.

Bu muhtemelen saçmaydı ve kesinlikle umurunda değildi ama öyleymiş gibi davranacak kadar iyiydi.

Easton: Çok yazık.

Ben: Neyse, rahatsız ettiğim için özür dilerim

Easton: Sen asla rahatsız etmezsin, Madeline.

Bu güvenceyi ciddiye almak ve beni mutlu ettiği için kafamdaki her küçük anlamsız düşüncüyü ona mesaj atmaya devam etmek istiyordum. Ama sarhoş ben bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Önemli bir müşteriyle meşgul olduğunu.

Ama kendime son bir aptalca mesaj gönderme izni verdim.

Muhtemelen pişman olacağım ama içimde tutamayacağım bir mesaj.

Ben: Sadece merhaba demek istedim ve seni özledim. Gecene geri dönmene izin vereceğim.

Dürüstlüğümün geri dönüp beni kıcımdan ısırması umurumda bile değildi. En azından o anda.

Masaya döndüğümde Wren'in neredeyse Chris'in kucağında, Chris'in de kolunu ona dolamış olduğunu gördüm. Okul hakkında sorular sorarken dikkati Greer'deydi. Ben yaklaşınca beni de konuya dahil etti. "En sevdiğin ders hangisi Maddie?"

"Bana Mads diyebilirsin," dedim onu en büyük onura layık görerek.

"Bu büyük bir olay," diye paylaştı Wren, onun yanında sıkıca bastırıldığı yerinden genişçe sırıtarak.

Vay canına, gerçekten de muhteşem bir çift olmuşlar.

Chris çok iyi değildi ve çok seksi de değildi. Ama yine de Kaliforniyalı sörfçü tarzında çekiciydi.

Aşırı uzamış küllü kahverengi saçları vardı. Bir öğretmene göre şaşırtıcı derecede kaslıydı ama Wren yürüyüşe çıkmayı ve koşmayı sevdiğinden, zindeliğe olan düşkünlüğü de bir başka ortak noktalarıydı.

Sırtışı onunkiyle eşleşti. "Tamam, Mads. En sevdiğin ders?" Yüzümü buruşturdum. "Hiç diyebilir miyim?"

"Bir öğretmene söyleyemezsin."

"Peki, o zaman okul gazetesi toplantıları diyebilir miyim?" "Sen onlardan nefret edersin," diye karşı çıktı Greer.

"Onlardan nefret etmeyi seviyorum. Sinir bozucu ve rekabetçidirler ama ödülü kesinlikle buna değer."

Wren ve Greer'in gözleri kocaman olmadan önce biraz daha konuştuk. Tam önüme bir içki konduğunda omurgamda bir farkındalık ürpertisi oluştu.

İçki -bütün gece boyunca bana ikram edilen kirazlı ve portakal dilimli ilk içki- arkamda kimin olduğunu anlamam için yeterli oldu.

Tanıdık odunsu parfüm bu sonucu doğruladı. Sadece onun uyandırdığı uyanıklık da bu sonucun altını çiziyordu.

Ama yine de gözlerime ya da diğer duyularıma inanmadım. Taburemde döndüm ve neredeyse devriliyordum. Güçlü eller beni dik tutmak için kalçalarımı kavradığında daha fazla topraklanmış hissetmedim.

"Ne yapıyorsun burada?" Kollarımı boynuna atarken bile sordum.

Ne yapıyorum ben?

Easton'a sarılmıyorum.

Temas olmadığından değil. Elimi tuttu. Ya da kolumu onunkine doladı. Ya da elini belime koyarak beni eritirdi.

Ama ona hiç doğrudan sarılmadım.

Beceriksizce kendimi geri çekmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Kalçalarındaki elleri sıkılaştı.

Tek istediğim bencilce onu orada tutmakken dizlerimi kilitledim ve odaklandım. "Parti."

"Önemli değil."

"Ama-"

Uyarı dolu bir kaşını kaldırdı. Omuzlarını geriye doğru iterek onu daha heybetli bir hale getirdi.

Ve anlamadığım ama yine de çok hoşuma giden bir şekilde kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu.

Yüz ifadesi yumuşadı ve sesini alçalttı. "Ben de seni özledim."

Hay aksi.

Bu sözler beni bu kadar hızlı katlarken bir iskambil masası da olabilirdim.

İyi de oldu. Gitmesini istesem bile -ki hiç istemedim- aramızdaki işler böyle yürümüyordu.

"Nerede olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Gönderdiğin fotoğrafın arka planındaki tabela buranın sağlık denetim notunun D olduğunu gösteriyor."

"Bekle, öyle mi?" Chris'in dudağı kıvrıldı ve içkisini masanın ortasına doğru itti.

"Merak etmeyin," dedim. "D, ucuz *içki* anlamına geliyor ama yemek sipariş etme."

"Anlaşıldı." Easton, Chris kadar dehşete düşmüş görünmüyordu. İlk varsayımlarımın aksine, batakhane de hiç de rahatsız görünmüyordu. Üniversite çağındaki müşterilerin arasında yersizdi ama bunun bir nedeni giydiği pantolon ve ona uygun siyah elbise gömleği idi. Daha büyük bir kısmı ise kendini zahmetsiz bir soğukkanlılıkla taşımasıydı.

Ve en büyük kısmı da oradaki herkesten bir milyar kat daha seksi olmasıydı.

Beni tabureye oturmam için indirdi ve Greer'ın mutlulukla ona ittiği tabureyi aldı. "Teşekkürler."

"İyi bir işe yarayacağına sevindim. Kesinlikle ihtiyacım yok," dedi Easton'dan çok bana.

Yine de cevap verdi. "Biraz kilo verdiğini duydum. Tebrikler. Kutlama için içkileriniz benden."

"Buna pişman olabilirsin," dedi bardağından sağlıklı bir yudum almadan önce.

Easton getirdiği bardağı bana doğru yaklaştırdı.

"Yine de sonra suya geçmemi sağla." Zaten sarhoştum ama dürtüselliğimi bir şekilde kazanıma dönüştürmeyi başarmıştım.

Bu iyi şansı zorlayacak değildim.

"Tamamdır." Bir kolunu bana sararken diğerini Chris'e uzattı. "Easton."

"Chris. Wren'in erkek arkadaşı."

Küçük, mutlu bir iç çekti ve Easton'ın yanaklarını kızartan bir şey fısıldamasıyla daha mutlu bir iç çekişe dönüştü.

Hiç düşünmeden elimi Easton'ın dizine koydum ve "Onlar yeni." diye açıklamak için yaklaştım.

"Anladım." Elimi çektiğimde, aramızdaki minimum mesafeyi kapatma sırası ondaydı. "Elini tekrar üzerime koy Madeline" dediğinde dudakları neredeyse kulağıma değecekti.

Hemen itaat ettim ve bir sıkmayla ödüllendirildim.

Bu gece daha iyi olabilir miydi?

Easton elini bacağıma koymak için kolunu üzerimden çekti. Benimkinden farklı olarak, elini kalçamın yukarisına yerleştirdi. Dalgın dalgın

Elbisemin eteğiyle oynadı ve parmak uçları tenimi sıyırdı.

Evet. Evet, olabilir.

Evet, olabilir.

BÖLÜM 21

FUcK IT

EASTON

LHANK WILKIN'İN NİŞAN PARTİSİNİ ilk kurstan sonra terk etmek çok aptalca bir iş kararıydı. Eski kaleciyken spor yayıncılığına geçen bu adamın eli çok farklı ateşler içindeydi.

İkimiz için de kârlı. Ani çıkışımı küçümseme olarak algıladıysa, bu değişebilirdi. Bunun ötesinde, mekân geceyi sosyalleşerek geçirmem gereken potansiyel VIP müşterilerle doluydu.

Bunun yerine, bir dergide özel olarak yayınlanacak bir partiyi bırakıp hayatımda adım attığım en boktan bara gitmiştim.

Hiçbir şeyden pişman değildim.

Birincisi, kendi yerimde bağlantılar kurmak için randevumu geride bırakmışım.

Yaptığım işte iyiydim. Tutamayacağım sözler vermedim. Kendimi, arkasında durabileceğimi bildiğim bir özgüvenle sundum ve insanlar da buna iyi karşılık verdi.

Ama June daha iyiydi. Samimiyetsiz görünmeden insanları etkileyebilen ve ağ kurabilen biriydi.

Yine de çoğunlukla pişman değildim çünkü geceyi sarhoş bir Maddie ile geçirdim. Arkadaşlarıyla gülüşünü izledim. Onun sık dokunuşlarını hissettim.

Kaldırımında durup arkadaşlarını beklerken, önünü yanıma yaslamıştı. Bana bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde yanağı göğsüme sürtünüyordu. "Ben de onlarla birlikte eve gideceğim."

"Hayır," dedim.

Bu yeterli bir cevap olmalıydı ama ses tonumu yakalayamayacak ya da kuralları hatırlayamayacak kadar sarhoştu. Kaşlarını indirdi. "Ama aynı binada yaşıyoruz. Senin de onca yolu arabayla gelmen saçma olur-"

"Ne dedim ben Madeline?"

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Akıllı kız."

Greer ve Wren bize katılmak için o anı seçtiler. Bekleyen arabaya baktılar ama kaşlarını çatan Greer oldu. "Bunun sorun olmayacağından emin misin?" Vic'in beklediği yeri işaret etti. "Bu saatte dışarı çıkarıldığı için sinirli görünüyor."

"Bu sadece onun yüzü," diye açıkladı Maddie ve haksız da sayılmazdı.

"Sorun değil," dedim, onları sipariş etmeyi planladıkları araçla eve göndermektense gece ücretini ödediğim için mutluydum. Özellikle de sadece ikisi olacağı için. Wren'in erkek arkadaşı masada neredeyse uyuyakaldıktan sonra sızıp kalmıştı.

Benim de Maddie için planlarım vardı.

"Ayrıca ikinizi de istediğiniz arabalı restorana götürmesi için kesin emir aldı," diye ekledim. "Ya da drive-thrus'a. Çıldırın."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Son bir kez daha vedalaşıp ayrıldılar. Arabama doğru giderken aniden sessizleşen Maddie'ye sıkı sıkı sarıldım.

İçeri girdiğimizde merakını yine serbest bıraktı. "Neden onlarla eve gitmemi istemiyorsun?"

"Çünkü dairene gitmiyorsun. Benimle eve geliyorsun."

Yanıtı fısıltının ötesinde değildi. "Neden?"

Bu iyi bir soruydu. Onu kişisel alanıma sokmak, sahip olamadığım şeylerle kendime işkence ettiğim uzun listedeki yollardan bir diğeri idi.

Yine de yapıyordum.

Ona yarı doğru söyledim. "Çünkü her saat başı tuvalete giderken sarhoş olup bacağına kırmayacağından emin olmak istiyorum."

"Ben sarhoş değilim."

Gözlerimi yoldan ayırıp kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Tamam, hâlâ çakırkeyifim ama sarhoş değilim. Bir süre önce suya geçtim."

Bu da doğrudu. Muhtemelen evinde güvende olurdu. Yine de fikrimi değiştirmiyordum.

Biraz daha tartışmaya hazır görünüyordu ama bana kısa bir bakış atması bunu kesmeye yetti. "Tamam, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yaparım."

"Teşekkür ederim," dedim kuru bir sesle.

"Ama bir şartım var," diye araya girdi. "Evet?"

"Yarın *iki* kahve alacağım." "Anlaştık."

"Evet," diye fısıldadı küçük bir yumruk darbesiyle.

Kahretsin, çok tatlı.

"Kahve dükkânının adını sormamana şaşırdım," dedim.

O kadar keskin nefes aldı ki boğulacak sandım. Nefesini çabucak bastırdı parmaklarıyla davul çalarken . Birkaç vuruştan sonra gerildi

gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Dikkatlice düşündükten sonra, şartlarımı gözden geçirmek istiyorum."

"Çok geç."

"Lanet

olsun."

Yolun geri kalanını bana Wren'in yeni erkek arkadaşını ve Greer'ın eski sevgilisini anlatarak geçirdi. Maddie için önemli olması dışında ikisi de umurunda değildi. Bu da benim için önemli olduğu anlamına geliyordu.

Josh için bulduğu yaratıcı -ve biraz da endişe verici- intikam fikirleri, mahallemin ana girişine yaklaştığımızda azaldı. Kapı önünden çekilirken güvenlik görevlisine bir el salladım ve evime doğru ilerlemeye devam ettim.

Maddie cipimden indiğinde "Vay canına," dedi. Girişe adım attığımızda şaşkınlığı azalmış gibiydi ve etrafımızı taradı.

"Ne düşünüyorsun, lepistes?" Cevabı başka biri olsaydı vereceğimden daha fazla önemseyerek zorladım.

"Renklere alerjin olduğunu fark etmediğim için üzgün olduğumu." Yüzünü buruşturdu. "Oof, kabalığım için özür dilerim. Beni görmezden gel."

Hakaret etmemiştim çünkü haksız değildi. Mekândaki her duvar beyaz ya da bejdi. Dolgu dekoru -resimler, dekoratif saksılar ve çeşitli diğer saçmalıklar- biraz daha siyahla aynı renk düzenini taşıyordu.

Çok sıkıcıydı.

Ayrıca bunu ben yapmamıştım.

"Sana dekoratörün bilgilerini iletebilirim." Kalçalarını kavradım ve yüzünü bana çevirdim. "Yine de uyarayım, bir sürü çirkin şey için bir servet isteyecektir."

"Bu çok cazip." Başını eğerek bana abartılı bir kibirle baktı. "Ama sanırım bu benim zevkim için biraz fazla olabilir. Burası teknik renklerle dolu bir sirk gibi. Yani, yumurta kabuğu ile kirli beyaz mı? Ne kadar hoşgörülü."

"Ondan biraz yumuşatmasını istemeliydim."

"Bir dahaki sefere." Elini orada bırakmadan önce göğsümü okşadı. "Cidden, eğer beğenmediysen neden değiştirmiyorsun?"

"Ben sadece burada uyuyorum." Bakışlarım onun arkasına gitti.

Ve ben seni düşünürken o koltukta otuz bir çek.

Kontrolüm zaten yıpranmış bir ipliğe bağlı olduğu için bu düşüncüyü bastırdım. "Hadi seni yatağa götürelim."

Onu üst kata ve köşeyi dönüp yatak odama götürürken ilk kez itiraz etmedi. Evde hayat belirtisi gösteren tek odanın çevresinde dolaştı. Komodinimden bir gözlük aldı, dikkatlice bir kitabın yanına koymadan önce gözlüğü elinde çevirdi. "Gözlük taktığını bilmiyordum. Seni hiç gözlükle görmemiştim."

Çünkü beni yaşlı bir piç gibi hissettiriyorlar.

"Onlara her zaman ihtiyacım yok," dedim onun yerine.

İnce keşiflerine devam ederken kaçırdığım bir şeyler mırıldandı. O bunu yaparken ben de tişörtlerimden birini kaptım ve yedek bir diş fırçası bulmak için en-suite banyoya gitmeden önce onun için yatağa attım. Fırçayı tezgâhın üzerine bıraktım ve dışarı çıktığımda onu kapının yanında dururken buldum.

Kahretsin, çok güzeldi.

Düşüncelerimi duymuş gibi bana gülümsedi. Param ya da gücüm tarafından yönlendirilmeyen ya da anlaşılmamız için sahte olmayan gerçek bir gülümseme. Sıkime, karnıma ve göğsüme vuran.

Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı. "Burada bekle."

Evin içinden mutfığa doğru geri döndüm. Bir su ve ağrı kesici ilaç alıp döndüğümde beni dinlediğini ve bir adım bile atmadığını gördüm.

Kendime güvenemediğim için koridorda kalıp ikisini de ona uzattım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Hapları içtikten sonra koridorun sonunu işaret ettim. "Bana ihtiyacın olursa o odada olacağım. Kapı aralık olacak."

"Seni kendi odandan kovmak istemiyorum." "Sorun değil."

"Ama-"

"Madeline."

"Ama sorun değil," diye atıldı ama sorun varmış gibi görünmüyordu. Sevimli bir şekilde hoşnutsuz görünüyordu.

Ve benim de buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"İyi geceler," dedim koridorda ilerlemeye başlamadan önce.

"Bekle."

Sesindeki aciliyeti fark edince geri döndüm.

Gözden kayboldu ve elinde bardak olmadan geri döndü. O zaman bile, hareket etmeden önce kapı aralığında bir süre tereddüt etti. Adımları yavaştı. Temkinliydi. Vahşi bir hayvana yaklaşan biriyle aynı endişeyle yaklaştı.

Her zamanki gibi iyi içgüdüler, güzel küçük lepistes.

Önümde durdu. "Arkadaşlarımla boktan bir barda takılmaktan daha önemli milyarlarca işin olduğunu biliyorum. Ve umarım partiyi ektiğin için kışına tekme yemezsin."

"Madeline-"

Güvenim parmaklarının dudaklarıma bastırmasıyla kesildi. Tatlı kirazlar, portakallar ve daha da tatlı bir Maddie gibi tadı olan parmaklar. "Ama kendimi kötü hissetmiyorum ya da hiçbir şeyden pişman değilim çünkü bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceydi. Muhtemelen hiç. Ve sen yanımda olduğun içindi. O yüzden teşekkür ederim."

Sikeyim.

Lanet olsun.

Ama Maddie'nin işi bitmemişti.

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak elini ağzımdan çekip boynuma doladı. Dudaklarını yanağıma bastırabilmek için bu tutuşu beni aşağı çekmek için kullandı.

Son anda başımı çevirdim ve ağzını benimkine değdirmek için sürükledim.

Yanmış gibi dokunuşumu geri çekti ve mavi gözleri büyüdü. Göz temasını uzun, gergin bir an boyunca sürdürdüm.

"Siktir et."

BÖLÜM 22

YILDIZLAŞMA

MADD EI

O GÖZ AÇIP KAPAYINCA, EASTON KARŞIMDA DURUYORDU.
Bir sonraki adımda, eli başımı kavrıyordu ve ağzı Benimkini.

Hafif bir öpücük değildi. Dudaklarının bir fırçası değildi.

Ağzımı yalayıp yutuyordu. Sahipleniyordu. Ruhuma kadar hissettiğim aynı bastırılmış çaresizlikle alıyordu.

Ben de her şeyimi verdim. Dudaklarımı ayırdım ve ne isterse almasına izin verdim.

Saçlarımı yumruklayarak, sırtım duvara çarpana kadar bizi hareket ettirirken dilini daha derine daldırdı. Boştaki eliyle kıçımı kavrayıp beni kaldırdı ve bacaklarım otomatik olarak gövdesine dolandı.

Ama bu yeterli değildi.

İlk kez aramızdaki boyut farkının dezavantajını gördüm. Onu göbeğimde hissetmek için ağzını kaybetmem gerekiyordu.

Bu bir seçenek değildi.

İkimiz için de değil.

"Kahretsin," diye ısırđı öpücüklerin arasında bizi kaydırırken. Uzun adımlarıyla odasına kadar olan mesafeyi kat etti ve beni yatağı indirdi.

Beni takip etmekten başka çaresi yoktu çünkü tutuşumu gevşetmedim. Bana emretse bile yapabileceğimden emin değildim.

Ve o da tam olarak bunu yaptı.

Ağızını boynuma götürürken, "Bana gitmemi söyle," dedi. Oradaki hassas deriyi ısırıp yalarken, iri eli kalçamda gezindi ve yavaşça yukarı çıktı. Başparmağı göğsümün hemen altına uzanırken durakladı. Dokunmasını istediğim yerin hemen altında. "Bana durmamı söyle."

"Hayır."

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" Eli nihayet göğsümü kavradığında ağızımı almak için tekrar yukarı kalktı. Önce elbisemin üstünden, sonra da kumaşı aşağı iterek serbest bıraktı. Dikişlerin yırtılma sesiyle geri çekilmeye başladı ama umurumda bile değildi.

Tek umursadığım elbisemi narin parçalara ayırabilirdi.

Dokunuşuna doğru eğildim ve öpücüğüne doğru inledim. Duyulabilir yırtılmayı görmezden gelerek, başarısına bakmak için ayağı kalkmadan önce işlemi diğer göğsümle tekrarladı.

Elinin çıplak tenimi okşamasını dikkatle izlerken koyu renk gözlerindeki arzudan eser yoktu. Kaba başparmağı sertleşmiş meme ucumu çevrelemek için yukarı uzanırken tüylerim diken diken oldu.

Daldırdığı alaycı dili, başparmağıyla aynı yolu izledi.

Elbisem göğüslerimin üzerinde yeniden ayarlanırken ağır göz kapaklarım açıldı. -Sütyenim müstehcen bir raf gibi katlanmış halde duruyordu. Ellerim otomatik olarak onu kavradı ve çılgınca bir yakarış havada asılı kaldı, ama durmaya çalışmıyordu.

Onun yerine, kumaşın üzerinden meme ucumu ağızına aldı. Isırdı ve uzaklaşmadan önce hassas çıkıntıyı fiskeledi. "Güzelliğini görebiliyorum

pembe meme uçları." Kapüşonlu gözlerle bana baktı. "Haftalardır bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Saplantı haline getirdim."

"Lütfen," diye fısıldayarak yalvardım.

"Ne istediğini bilmiyorsun."

Ama yanılıyordu. *Tam olarak* ne istediğimi biliyordum.

Onun iğrenç sözlerinden daha fazlasını. Bana dokunmasını. Tadıma bakmasını. İçimi doldurmasını. Beni becermesini.

Takıntı haline *getirdiğim* her şeyi bana vermesi için. "Lütfen," diye tekrar yalvardım, bu sefer sesim daha sertti.

"Seni becermeyeceğim, Madeline." Reddetmesi, devam etmeden önce batmaya ve acıtmaya zaman bulamadı. "Bu gece olmaz. Sen içerken olmaz. Konuşmadan ve bunun ne anlama geldiğini anlamadan olmaz."

"Anlıyorum," diye söze girdim. Ben anlamadım. Pek sayılmaz. Ama eğitimli bir şekilde

-Ve son derece umutlu bir tahmin. "Anlaşmamız yeniden uzuyor ama yine de dediklerinizi yapmam gerekiyor. Evet. Kabul ediyorum."

Vücudundaki gerginlik ve gerilen sessizlik karşısında beynimi kaplayan şehvet bulutunun içine şüphe sızdı. Olimpik bir uzun atlamacının becerisiyle vardığım sonuçta çok yanılmış olabilirdim. Tek bildiğim, bunun bir kerelik bir olay olduğunu açıkça belirtmek istediği. Ya da sıradan. Ya da tahmin bile edemeyeceğim bazı şartlar ve koşullar içereceğini.

Her şeyi mahvetmeden önce geri adım atmaya çalıştım. "Bunları söylediğimi unut." "Söyleme."

"Easton-"

"Artık çok

geç."

Ezici bir hayal kırıklığı karnıma çöktü.

Gizlice istediğim her şeyi elde etmek üzereydim ve her şeyi mahvetmiştim.

Ama yakışıklı yüzündeki öfke ya da tiksinti değildi. Zar zor dizginlenen bir karanlıktı. Yorganı sanki kendi kontrolündeymiş gibi kavradı ve kamburlaşmış omuzları çabayla yükselip alçaldı. "Bunu geri almak için artık çok geç. Ve bunu unutmayacağımdan da eminim. Hiç kuşkun olmasın, seni hayalini kurduğum her şekilde becermeyi planlıyorum ama dediğim gibi, bu gece değil." Tartışmamı beklerken bakışlarında bir meydan okuma vardı.

Tahrik olmanın da ötesinde huzursuz bir acı çekiyordum. Ama işleri daha da kötüleştirmek istemediğim için dudaklarımı bastırdım.

"İyi kız," diye mırıldandı ve bu duruma yardımcı olmadı. Yatağın aşağısına doğru hareket edip eteğimi yukarı kaldırmadan önce çoktan yanma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "Bu ikimiz için de bir ödülü hak ediyor. Sen boşalacaksın ve ben de sonunda amının düşündüğüm kadar tatlı olup olmadığını tadacağım."

Bunların ikisi de benim için ödül gibi geliyordu ama tartışmıyordum.

İstesem bile, parmaklarını külotumun yan tarafına geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırduğında konuşma yeteneğimi kaybettim. "Açıl bebeğim. Bana ait olanı göster. Neyi kontrol ettiğimi."

Bacaklarımı ayırırken kalçalarım titredi ve nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

Easton'ın çakıllı sesi huşu doluydu. "Her parçan, Maddie. Her bir parçan mükemmel. O kadar güzelsin ki acıtıyor."

Garip bir şekilde şefkatli ama delicesine ateşli bu sözlerle başını eğerek beni içine aldı. Bunun başka bir tarifi yoktu. Dili tatmak ve almak için içeri girdi ve kendisine daha fazla erişim sağlamak için pelvisimi yukarı eğmek için elini kıkımın altına soktu. Alçak ve derin bir sesle inledi, sanki beni okşarken zevk alıyormuş gibiydi.

Onu ilk gördüğümünden beri büyüyen arzu, klitorisime bir başparmak eklediğinde yükseklere çıktı. Kalçalarım sallanıyordu ve bu ezici duygudan kaçmaya mı yoksa daha fazlasını elde etmeye mi çalıştığımdan emin değildim. Ama bu karar bana ait değildi. Kontrol bende değildi.

Leğen kemiğimin üzerindeki elini beni yatağa sabitlemek için kullandı. Verdiği şeyi almam için beni zorluyordu. Ben ona sahip olmak için ruhumu satana kadar gevşemeden önce beni tam sınıra getiriyordu.

Ya da kendimi ona tekrar satana kadar.

Akılsızca ve çaresizce, sonuçlarını düşünmeden ya da dikkate almadan ağzımdan kelimeler döküldü. "Lütfen, Easton. Lütfen, çok yaklaştım."

İşkencesi sona erdi ve kontrolü kırıldı. Amımı tek bir kararlılıkla ve görüşümü tünel haline getiren yetenekli bir dille yedi. Nefesim ciğerlerimde dondu ve bir daha nefes alamayacağımdan emin oldum. Kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyabiliyordum ama ağzı bana karşı titreşirken ve parmak uçları etime batarken çıkardığı sert iniltinin sesini yakaladım.

O... O...

Lanet olsun, sanırım beni yiyerek boşaldı.

Bu dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Paramparça oldum. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde. Dilinin üzerinde parçalara ayrılırken kör edici mutluluğun hiç kaybolup kaybolmayacağından emin değildim.

Easton, sanki zevk vermek için yaratılmış bir adam gibi, tüm zaman boyunca beni ustalıkla çalıştırdı ve bir sonrakini inşa etmeden önce orgazmımı uzattı. Aynı zamanda bana eziyet etmek için yaratıldığı da açıktı çünkü amıma ve klitorisime birkaç özlem dolu öpücük kondurduktan sonra, ben tekrar uçurumdan düşmeden önce kalkıp gitti.

Beni sıırılsıklam, muhtaç bir yapışkan yığını olarak bıraktı.

O nefesi baskın bir öpücükle çalmadan önce ancak nefes alma şansım oldu. Tadımı paylaşmak için dilini içeri sokarken eli boğazıma dolandı. Görüşüm tekrar tünelleşmeye başladığında -bu sefer oksijensizlikten- kendini çekti.

Alnını benimkine dayadı, konuşurken boğazımı nazikçe tutmaya devam etti. "Yemin ederim Maddie, bu benim başıma hiç gelmedi. *Asla*. Ama sonunda sana sahip olmak. Senin tadın. Adımı inleyişin. Benim olduğunu. Kahretsin, kontrolümü kaybettim."

Bunu görebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Easton'a bakabilmek için eğildiğimde, yanaklarında

Yüzündeki şok.

Lezzetli baskıyı daha fazla hissetmek için elini ittim ve ona gerçeği söyledim. "Bu şimdiye kadar başıma gelen en ateşli şeydi. Sadece benim için değil. Tüm evrenin tarihindeki en ateşli şeydi."

Bir an için beni inceledi. "Sen ciddisin." "Yalan söyleyecek beyin hücrelerim kalmadı."

Yüzünü boynuma gömmeden önce gülümsemesini bir anlığına görebildim.

Birkaç huzurlu dakikadan sonra inledi ama iyi anlamda değil. "Duş almam lazım." Oturdu ve diğer yanımdan fark etmediğim bir tişört alıp bana uzattı. "Bununla uyuyacaksın."

Ağzımı açtım ama sonra kapattım.

Adam az önce bağımlılık yaratan bir coşkuyla en mahrem yerimi tüketmişti.

Sanırım basit bir soru sormak için güvendeyim.

"Burada benimle uyuyacak mısın?" Yataktan kalkarken sordum.

Yüzünü bana döndü ve orgazmının kanıtlarını göremedim. Ancak pantolonunun içinde yaşam savaşı veren, korkutucu *derecede büyük* ereksiyonunu görebiliyordum.

Vay anasını.

Eğer bu çoktan orgazm

olduktan sonraysa... Lanet

olsun.

Yumruklarını yanlarımdaki şilteye dayadı ve eğildi. Ağzını kıvrarak sırıtması bana ilk tanıştığımızda beni onu süzerken yakaladıktan sonra yaptığı sırıtmayı hatırlattı. "Artık beni uzak tutamazsın."

Sanki bu beni çıldırtmamış gibi banyoya doğru yürüdü. Ben de arkama yaslanmadan önce aceleyle onun tişörtünü giydim.

Beyaz ve bej rengi umursamamasına şaşmamalı.

Kırmızı bayraklardan yeterince renk alıyor.

BÖLÜM 23

İKİ

MADD Eİ

COMFY YATAK, TAMAM.
Karanlık oda, tamam.

Dumanlı kolonya kokusu, ch-

Bekle.

Olmadı.

Bu yeni bir şey.

Göz kapaklarım hızla açıldı ve uykulu bilinçaltımın zaten bildiği şeyi doğruladım.

Evimde değildim. Easton'ın evindeydim.

Onunla yatmıştım. Onun yatağında. Son derece gösterişli ama tarif edilemeyecek kadar sıkıcı evinde - gerçi bu son kısmı yüzüne karşı söylediğime dair belli belirsiz bir anım vardı.

Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu besin maddesiymişim gibi beni yemeden önce beni öptüğü yerde.

Battaniyeleri daha yukarı çekmek istedim ama içimden bir ses çoktan utanç verici bir şekilde geç olduğunu söylüyordu. Ve daha da belirgin bir hatırlatma

Bir gece önce dişlerimi fırçalamadan uyuyakalmışım.

Neyse ki Easton sabah nefesimden korkup kaçmak için yatakta benimle birlikte değildi ve ben de yatakta oyalanıp bu gerçeğin değişme riskini göze almadım. İşemek, ellerimi ve yüzüme bulaşan makyajı yıkamak ve öpülmeyi uman birinin dikkatiyle dişlerimi fırçalamak için aceleyle banyoya girdim.

Tercihen birden fazla kez.

Hazır olmak için cesurca bir çaba sarf ederken, zihnim geceyi bir spor yayınının en önemli anlarını anlatması gibi tekrar tekrar oynattı. Midemdeki gergin enerjiye rağmen gülümsememi engelleyemiyordum.

Banyodan çıktım, Easton'ı aramadan önce kayıp külotumu aramaya hazırdım.

Uzağa gitmeme gerek yoktu.

Külotu hiçbir yerde bulamadım.

Ama geniş odanın diğer tarafında, Easton kapının girişinde sert bir şekilde duruyordu. Onu takım elbise dışında bir şeyle hiç görmemiştim. Onu en rahat gördüğüm an ceketini çıkarıp kollarını sıvadığı andı.

O özel dikim takımlar içinde delicesine iyi görünüyordu.

Bol, yıpranmış bir basketbol şortunun içinde daha da iyi görünüyordu. Üzerindeki tişört benim giydiğimin aynısıydı ama beyaz yerine koyu griydi. Ve bana mini bir elbise gibi oturmasının aksine, tereyağlı pamuk, geniş omuzlarına ve etkileyici pazularına uyum sağlamak için zorlanıyor gibiydi.

Sıcaklığı neredeyse dikkatimi dağıtmaya yetiyordu ama daha "Bir şey beni rahatsız ediyor Madeline" demeden bir şeyler olduğunu anlamıştım.

Bakışlarının yoğunluğu karşısında çoktan dağılmaya başlamış olan baş dönmesi, ses tonuyla açılmış bir diyet koladan daha düz bir hal aldı.

"Tamam," dedim o rahatsız edici şekilde beni incelemeye devam ettiğinde. Her utanç verici itirafların serbest kalmak için acele ettiği.

"Bankamı kontrol ettim."

Şimdi gerçekten kayboldum.

"Oookay?" diye tekrarlarlarken kaşlarım düştü.

"Kartı kullanmamışsın. Bir kere bile. Bir fincan kahve için bile." "Bana her gün bir tane gönderiyorsun. Kafenin tadı nispeten bok gibi."

"Madeline." Bu tek kelimeyle konunun içki olmadığı anlaşıldı. Bir omzumu kaldırdım ve gerçeği söyledim. "Fazla bir şey almıyorum."

"Saçmalık. Sadece geçen hafta Greer'la birlikte o meyve suyu barına üç kez gittin."

Geriye çekildim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Beni rahatsız ettiğinden değil. Genelde hayatımın her anlamsız ayrıntısını ona anlatırdım çünkü gevezelik etmek için doğmuştum. Takip edilme ihtimalim bile beni endişelendirmiyordu çünkü ben de kafadan çatlak doğmuştum.

Bundan habersiz olduğum gerçeği beni daha çok dehşete düşürmüştü.

"Greer seni Instagram'da etiketliyor," diye paylaştı, bu onun beni bir şekilde takip etmesinden çok daha mantıklı bir şeydi. "Haftalık Fransız tostı ve mimoza buluşmalarında da aynı şekilde."

Yani fiziksel takip yok.

Sadece siber türden.

Greer'in öngörülebilirliğini belgelemeyi gerçekten

bırakması gerekiyor. "Sosyal medyanın olmadığını

sanıyordum," diye belirttim. "Yok. Profilini hâlâ görebiliyorum."

Hesabı bile olmayan bir uygulamaya neden baktığını sormama gerek kalmadı.

Çok titizdi.

"Açık artırmaya para için katıldığını sanıyordum." Bir adım daha yaklaştı. "O zaman suçlu hissettiğin için harcamadığını düşünmüştüm. Ama

ihtiyacın yok. İhtiyacın var mı?"

Kahretsin, kızdı. Bana Coastal'a gittiğini çünkü en iyi bursu onların verdiğini söyledi. Berbat bir mahallede büyüdüğümü. Katılımımın maddi çaresizlikle ilgili olduğunu ve çok farklı bir şey olmadığını varsaydı.

Şimdi kendini kandırılmış hissediyor ve çok kızgın.

"Sana yapmadığımı söyledim," diye hatırlattım ona. "Kartını geri vermeye çalıştım. Bana bir şey almak zorunda olmadığını söyledim. Ve eğer alırsan sana geri ödeyeceğim-"

"Ne bok yersen ye." Bir adım daha attı. "Mesele asla para olmadığı halde neden kendini açık artırmaya çıkardığını bilmek istiyorum."

Oh hayır.

Neredeyse kızgın olmasını tercih ederdim.

Yarım yamalak bir omuz silkme ve daha da yarım yamalak bir cevap verdim. "İlginç görünüyordu."

Bir adım daha. "Neden?"

"Öyle işte."

Ve bir başkası. "Anlat bana."

Genelde itaat etmemi sağlayan sert tonuna rağmen dudaklarımı birbirine bastırmaya devam ettim.

Aramızdaki son mesafeyi de kapattı ama bu yeterli değildi. Eli yan tarafıma uzandı ve beni duvara yasladı. "Teorimi duymak ister misin?"

Duymadım.

Ama sadece doğru olduğundan hiç şüphem olmadığı için.

"Gördün mü Madeline, ofisimde oturmuş, kendimi merdivenlerden yukarı fırlayıp seni uyandırmaktan alıkoymak için dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum." Ağzını eğip bükten zalim sırıtiş, beni ne kadar iyi okuduğunu bir kez daha kanıtladı. "O sırada, sana nasıl ihtiyacım olduğunu düşünüyordum."

Sana zaman tanımak için. İşleri ağırdan al. Seni korkutmamam ne kadar önemliydi. Ama korkmuyorsun." Elini belimden kaldırıp boğazıma doladı ve başparmağıyla yüzümü yukarı kaldırmaya zorladı. "Sen korkuyor musun?"

Konuşmadım. Cevap vermekten korktuğum için değil, ağzımı çalıştıramadığım için.

Bunun bir önemi yoktu. Easton teorisini kendi kendine doğrulamayı tercih etmiş olmalıydı.

Boynumu bıraktı, diğer elini aşağıya uzatırken kendini desteklemek için avucunu başımın üstündeki duvara dayadı. Parmak uçları bacağımanın üzerinde gezindi. Uyluk içlerimi kaplayan ve bana aptal külotumun yerini bulamadığımı hatırlatan uyarılmayla karşılaşmak için göbeğime dokunmasına bile gerek yoktu. Duraklamadan önce zar zor bir basınçla yarık boyunca sıyrıldı. "Benim için bacaklarını aç."

Tereddüt etmeden bunu yaptığımda, daha fazlasıyla ödüllendirileceğimi düşünmüştüm. Tam tersi oldu.

"Elimi çek," diye emretti.

Göğsüm sıkıştı ve itaatsizlik etmek istedim. Kendimi ona bastırmak istedim. Onu kendime çekmek için.

Ama karanlık gözlerinde karşı koyamadığım bir meydan okuma vardı, bu yüzden kendimi bileğini kavramaya ve elini vücudumdan itmeye zorladım.

İsteksizce.

"Aradığın şey bu muydu?" Yüzünü, görebildiğim tek şey o olana kadar indirdi. "Birinin sana ne yapacağını söylemesi için mi?"

Oh lanet olsun.

Sonunda seksimi avuçladı. "Onlara bu kadar güzel boyun eğmek için mi?"

Oh lanet olsun.

Kalın parmağını içime soktu ve sert laneti benim boğuk iniltime karıştı. Avucunu klitorisime bastırırken parmaklarıyla beni becerdi, ta ki kaygan uyarılmamın müstehcen sesi ağır pantolonuma karışana kadar.

Sınıra son hızla yaklaşırken kalçalarım titriyordu. Ciğerlerimi zorlukla doldurabiliyordum.

Almayı başardığım azıcık nefes, dokunuşunu duygusuzca benden kaçırdığında sıkıntılı bir çığlıkla dışarı fırladı.

Yalvarmak mı yoksa sabırla beklemek mi gerektiğine karar verme şansım olmadı. Eli hemen geri döndü ve becerikli parmakları beni hızla tekrar uçu rum un kenarına getirdi.

Ve tam düşmek üzereyken, durduğunda uçu rum dan şiddetle çekildim.

Tekrar.

İşkenceye yeniden başlarken sesi sert bir gümbürtüye dönüştü. "Haklı mıyım, Madeline?"

"Hayır. Evet."

"Hangisi?"

"İkisi de." Parmağını kıvırdığında iniltili bir yalvarış onu izledi. "*Lütfen.*"

"Nasıl ikisi birden olabilir?" İçimden kayarak çıkmaya başladı ve çaresizlik egomun önüne geçti.

Gerçeği ilk kez yüksek sesle söylediğimde kelimeler aceleyle ağzımdan döküldü. "Birine boyun eğmek istediğim konusunda haklısın ama bunun parayla ilgili olmadığı konusunda da yanılıyorsun. Parayla ilgiliydi. Ya da daha doğrusu neyi temsil ettiği. Satın alınmak istiyordum. Arzulanmak, kullanılmak ve birinin merhametine kalmak."

Kendimi açmanın ve muhtemelen pişman olacağım acımasız bir dürüstlikle paylaşmanın, ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu orgazmı kazanmak için yeterli olacağını ummuştum.

Ama yanılmıştım.

Yıkıcı bir şekilde

yanılmışım.

Bana arzuladığım dokunuşu daha fazla vermek yerine, onu benden aldı. Dik dururken parmağı beni acı verici bir şekilde boş bıraktı. Bana bakarken bakışları keskindi ve reddedilmek için hazırlandım.

Küçümse
me.

Alay
edilmeye
.

Beni anlayabileceğini düşündüğüm tek adamın kafamda bildiklerimi doğrulamasını bekledim.

Yanıldığımı.

Yıkıcı bir şekilde.

Kahretsin.

Yanlış.

"Sana teklif ettiğim şey bu değildi Madeline."

Hiçbir zihinsel hazırlık, şartlarımızı tekrarlayarak beni geri çevirmesinin utancını azaltamazdı. Sözleri içimi deşen keskin bıçaklar gibi kafamın içinde yankılandı.

Çiğ tepkimi gizlemek için sahip olduğum tüm gururu bir araya getirdim. Ne kadar başarılı olduğumdan emin değildim, bu yüzden görmeyen gözlerimi göğsüne diktim ve sesim düzgün çıktığında rahatladım. "Biliyorum."

"Yine de aradığın şeyi bulmak için ana odaya geri dönmedin. Ve onu bulabilirdin. Hem de çok kolay."

Sözlerindeki anlaşılmaz kenarı görünce, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için geçici olarak kaldırdım.

"Onun yerine benim teklifimi kabul ettin." Vücudunun her santimi mermerden kazanmış gibi kaskatı kesilmişti. Yumrukları iki yanında kenetlenmişti. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye mırıldandım, yanaklarım alev alev yanıyor ve kızarıyordu.

Asıl soru, neden benim aptal kıcımın anlayışlı ve sinir bozucu derecede iyi bir avukattan etkilenmek zorunda olduğuydu?

"Bunu duymam gerek. Neden yeniden müzayedeye çıkmayı istemedin? Ya da ondan sonra Gilded'e geri dönmeyi? İstedığın bu olmadığı halde neden teklifimi kabul ettin?"

Cevap vermeden durmayacağını bildiğim amansız sorgulama karşısında, "Çünkü o sendin!" diye ağzımdan kaçırdım.

Daha fazla nedenim yoktu ve Easton'ın da bir nedene ihtiyacı yoktu.

Aniden hareket ederek beni zahmetsizce kaldırırken ağzı ağzıma çarptı. Yatak gıcırdamadan ve yatak başlığı duvara çarpmadan önce birkaç adım attı ve beni aceleyle yatağa indirdi. Saçlarımı sıkarken, beni yerken kullandığı aynı vahşilikle öperken tutuşunu sıkılaştırdı.

Tanrıya şükür dişlerimi fırçalamıştım.

Sırtını dikleştirip sertliğini sıırıslıklaı olmuş göbeğime bastırđında beynimdeki son hücre de yok olmadan önce aklımdan geçen tek şey bu kısacık düşünceydi.

Easton tişörtü başımın üzerinden çekecek kadar uzun bir süre ağzını açmadı. Ben onun altında çıplak olduğum sürece giyinik kalmaktan memnun görünüyordu ama bu benim için işe yaramadı. Tişörtü tutup yukarı doğru çektim ve tekrar ayrıldık, böylece onu çekip çıkarabildi.

Vay canına.

Kesik kaslarına kısa bir bakışım, dizlerinin üzerine kalktığında çok çok daha iyi bir bakışa dönüştü. Elleri şortuna gitti ve bakışlarım onun belirgin karın kaslarından, ağız sulandıran saçlarının izinden ve kendini serbest bırakmaya hazırlanırken pelvisindeki kesik V kaslarından uzaklaştı.

Ama yapmadı.

Onun yerine elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Ekranı kaydırarak bana bakacak şekilde çevirdi.

Önce şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, acaba bana hiç kullanmadığım kartın hesap özetini mi gösteriyordu? Karmakarışık beynimin, bunun net sağlık sonuçlarını gösteren çevrimiçi bir portal olduğunu anlaması çok uzun sürdü.

"Doğum kontrolü mü?" diye sordu.

"RİA. Sana sonuçlarımı da gösterebilirim." Doğrulmaya başladım ama başını sertçe salladı.

"Gilded için doldurduğun formlarda yazıyor olmalı ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadın."

Bu bir soru değildi ama yine de onayladım, "Doğru."

Telefonu dikkatsizce yere düştü, ardından şortu ve boxer'ı da ona katılmak üzere itildi. Serbest kalan devasa ereksiyonuna ürkütücü bir bakış attım ve bu, endişenin karnımda mini bir kasırga gibi dönmesine yetti.

Çok daha büyük ve çok daha güçlü bir şehvet kasırgası tarafından kuşatılmış bir kasırga.

Özellikle de vücudu benimkini kapladığında ağzımı morartıcı bir öpücükle alabildi. Eli aramızda çalıştı, sikinin kalın başını girişime yerleştirmeden önce ıslaklığımın içinden geçti.

İçime dalmasını bekledim. Beni doldurmasını, almasını ve onu ilk gördüğüm andan beri hayal ettiğim şekilde kullanmasını.

Ama yapmadı.

Vücudunu benimkine yaklaştırmak için duraklamadan önce zar zor içime girdi. Bir eliyle kalçamı sabitleyip istemsiz dalgalanmalarımı keserken, diğeri eliyle omzuma sarıldı ve parmakları titremeye başladı.

Ağzını benimkinden ayıran Easton'ın sesi sert ve talepkârды. "Bana durmamı söyle, Madeline. Guppy de. Çünkü bunu bir kez yaparsak, geri dönüşü olmaz."

Teklifini kabul etmedim. Bunu düşünmek zorunda değildim.

Hayatımda ilk kez aklımda milyonlarca soru bile yoktu.

Kalçalarımı kaldırırken dudaklarımı dikkatlice bastırdım. Ya da en azından denedim.

Sıkı tutuşuyla fazla uzağa gidemedim ve bu da içime bir başka uyarılma dalgası gönderdi.

Bana santim santim girerken parmak uçları içeri girdi. Beni mümkün olan en iyi şekilde yakana kadar gerdi.

Bakire değildim ama vibratörüm dışında biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. O zaman bile, hiç bu kadar büyük biriyle -insan ya da pille çalışan- birlikte olmamıştım.

Onunla dolduğumda, göz kapakları kapalı bir şekilde dondu ve keskin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında karanlık gözleri bana dikilmişti. "Mükemmellik. Her bir santimin. Ve ne istersem yapmak için hepsi benim."

Hareket etmeye başlamadan önce beynimin onun sahiplenici sözlerini tam olarak işleme şansı yoktu.

Hayır.

Beni becermeye başladığında.

Vahşice.

Çaresizce.

Beni hezeyan noktasına getirmemiş olsa bile, güçlü itiş gücü beni hızla kırılma noktasına getirecekti.

Ama o bunu yaptı.

Bu da saf, kör edici zevk tüm varlığımdaki her sinir ucunu aydınlattığında uçuruma fırlatıldığım anlamına geliyordu. Haykırdığımda saçlarım bile coşkulu görünüyordu. Sesi boğmak için elimden geleni yaptım. Boğmak ya da yüzümü göğsüne bastırmak için.

Easton buna izin vermedi. "Hayır bebeğim, seni duymak istiyorum. Çok iyisin. Beni mükemmel bir şekilde alıyorsun. Hepsini bana ver."

Eğer siki zaten başka bir orgazm oluşturmuyor olsaydı, benimle konuşma şekli bunu yapardı.

Dizini kaldıraç olarak şiltenin daha yukarısına kaydırđı, bacağıımı onunkine uyacak şekilde genişletmeye zorladı.

Ona uyum sağlamam için beni geriordu.

Zaten çılgınca olan hamleleri vahşileşti. Çözüldü. O zaman paramparça oldum, beni doldururken homurtuları kaba övgülerle karıştı.

Dalışları yavaşladı, yavaşça ama gözlerimin odaklanmamasına neden olacak kadar derin. Sıcak dölleri damlarken bile içimden çıkmaya dayanamıyormuş gibiydi. Şiddetli bir küfürle serbest kaldığında bunu daha fazlası izledi.

Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmadığım için yeni bir duyguydu.

Aynı zamanda yeni bir histi çünkü daha önce yaşadığım iyi seks bile az önce yaptığımızın yanına bile yaklaşamamıştı. Az önce yaptığımıza hâlâ inanamıyordum.

Easton Wells'in dölüyle doluyum.

Az önce onun sikiyle doluydum.

Ve sabahı beni istemeyi düşünerek geçirdi.

Beynim sonunda o anı yakaladı ve Easton'ın konuşmadığını fark ettim. Bana dokunmuyordu. Göz kapaklarım açıldığında bana baktığını gördüm. Yüz ifadesindeki alev alev yanan sıcaklık olmasa kendimi savunmasız hissedecektim -ve istediğim şekilde değil-.

Nereye odaklanmak istediğine karar verememiş gibi gözleri göğüslerimden aşağıya, yumuşak ve kullanılmış olduğum yere, yüzüme ve sonra tekrar geri döndü.

"Her santimi. Mükemmellik." Vücudunu benimkini örtmek için geri indirdi, ona sarılmam için yuvarlanırken beni öptü. Nefes almak için uzaklaştığımızda bile beni kendine yakın tuttu, yanağım göğsüne yaslanırken ve kalp atışları kulağında gümbürderken başımı avuçladı.

"Bugün ne yapmak istediğine karar ver" diyene kadar neredeyse beni uyutuyordu.

Yaptık işte.

"Yakında gideceğimi düşünmüştüm-"

Sözlerimin geri kalanı, bana ters ters bakabilmek için omuzlarımı kaldırdığında kesildi. "Ödevlerini yaptığın konusunda yalan mı söyledin?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır."

"O zaman neden gittin?"

İlk kez yatıya kaldıktan *sonra* seks yapmanın nasıl bir şey olduğundan emin değildim. Bunun ötesinde, Easton'ın Pazar günleri ofise gittiğini zaten biliyordum. Bu pek bir şey ifade etmiyordu çünkü bunu her gün yapıyordu ama o günü büro işlerini halletmek ve gelecek haftanın hazırlıklarını yapmak için kullandığını söylemişti.

Ayrılmak mantıklı görünüyordu.

"İşin var," dedim.

"Bugün olmaz."

"Sorun değil," demeye çalıştım.

"Kesinlikle değil. Şöyle yapacağız," diye söze başladı ve tekrar dönerek üzerimde bir kez daha belirdi. "Buzdolabımda bekleyen kahveni almak için aşağıya ineceğim. Geri döndüğümde, bugün benimle ne yapmak istediğine karar vereceksin. Yine de uyarayım, günü sen bana yalvarana kadar seni mümkün olduğunca sık boşalmaya yaklaştırarak *sonunda* sana dokunabileceğim gerçeğinin tadını çıkararak geçireceğim. Sonra geceyi sen benim yatağında ben de senin içinde olarak bitireceğim. O yüzden akıllıca plan yap."

Bana cevap verme şansı vermedi - gerçi buna ne diyebilirdim ki? Ayağa kalkmadan önce ağzıma sert ama çok hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi.

O ayağa kalkıp şortunu çekince, ben de külotumu ve elbisemi bulmak için odayı gözden geçirdim. Hasarın ne kadar kötü olduğundan emin değildim ama en az düzeyde olmasını umuyordum.

Ama kontrol edemedim çünkü gitmişti.

"Kıyafetlerimi gördün mü?" diye sordum.

Durakladı ve sırtarak omzunun üzerinden baktı. "Kahveni bıraktığında elbiseyi Owen'la birlikte gönderdim. Terzimde."

"Yani... Hiç kıyafetim yok mu?"

Bakışları yerdeki atılmış tişörtlere kaydı.

"Gerçek giysilerim yok," diye düzelttim.

"Sanırım yakın zamanda gitmeyeceksin." Koridora doğru yürüdü, ancak sesi ve içindeki mizah, "Dediğim gibi, akıllıca plan yapın" diye eklediğinde de devam etti.

Cehennem.

BÖLÜM 24

TARAFINDAN, İLE, İÇİNDE

EASTON

H EAVEN.
Her tadı.

Her his.

Her ses

Madeline Baker'la ilgili her şey cennetti. Ve hepsi benimdi - ona istediğini vermeyeceğimi düşündüğü zamanlarda bile.

Bir gün önce dramatik bir iç çekişle, kıyafet eksikliğinin evde kalmamız gerektiği anlamına geldiğini iddia etmişti. İkimiz de bir saat içinde bir şeyler getirebileceğimi biliyorduk. İkimiz de bundan bahsetmedik. Bunun yerine, günü ayaklarımın dibinde bir yastığın üzerinde oturarak ve bana en sevdiği filmleri izleterek geçirdi. Arada, onu sızlanan, yalvaran bir karmaşa haline getirene kadar kenetleme planımı uyguladım.

İkimiz de dayanamadığımızda, onu yatağa getirip, sanki onun hislerini kemiklerime kazır gibi siktikten sonra, derinlere inerek onu hemen arkamda bıraktım.

Daha önce kimseyi çiğ olarak sikmemiştim. Bir kere bile. Sadece ucunu bile. Ama Maddie farklıydı.

Ve ben doyamıyordum.

Dilimin her açgözlü turunda daha fazla baskı uygulayarak, uyandığı anı biliyordum. Kasları gerildi ve sonra hareket etti.

İtmek için değil.

Ama bana daha sıkı sarılmak için. Parmakları saçlarıma saplandı ve kendini yüzüme doğru sallarken kısa tutamları kavradı. "Easton" diye fısıldadığında güzel sesi uykudan pürüzlüydü.

Geri çekildim ama "Gitme zamanı bebeğim" dediğimde dudaklarım hâlâ onun küçük tatlı amcığına değiyordu.

Bir süredir onu dikkatle çalıştırdığım için tek yapabildiği panikle inlemek oldu.

Bu kadarı yeterliydi.

Acınası bir bağımlılıkla, başka bir tat için içeri girdim. Dilimi sokarak onu sikimin acıttığı şekilde becerdim. Precum damladı, boksörlerime yapıştı, ama en azından kendimi aptal durumuna düşürmek üzere değildim.

Henüz.

Birkaç saattir ayaktaydım ve Maddie'yle oynamadan önce duş alıp giyinmişim bile. Onu bütün gün uyutmamayı planlamıştım -zamanını benim onu takıntı haline getirdiğim gibi onun da beni düşünerek geçirmesini sağlamayı- ama böyle bir kontrolüm yoktu. Konu o olduğunda değil.

"Sana ihtiyacım var" diye yalvardığında da yoktu.

Elinde ne kadar güç olduğunu fark eder ve bu sözleri silah olarak kullanırsa, boku yerim.

Garip bir şekilde, umurumda bile değildi.

Dizlerimin üzerine çöküp gömleğimi çıkarmadım. Kravatımı da çözmedim - gerçi bileklerine dolama düşüncesi cazip gelmişti. Kendimi kurtarmak için pantolonumu indirdim ve bu bile istediğimden uzun sürdü. Onu dizlerinin üzerine yuvarlamadan önce geniş gözlerine kısa bir bakış attım ve

Avucumu kürek kemiklerinin arasına bastırdım. Kolayca gitti, gövdesini yatağa yasladı ve yuvarlak kışını havaya kaldırdı.

Benim olana erişmeme izin veriyordu.

Aletimin uzunluğu sırlıslıkla olmuş am dudaklarının arasına yerleşti ve vücudumu onunkinin üzerinde kıvrırken karnına doğru uzandı. Önce omzunu sonra da boynunu ısırđım. "Hızlı olmamız gerekecek bebeğim, bu yüzden kıpırdama ve sana verdiğim şeyi al."

Tüm vücudunun titrediğini hissettim ve bu son kontrol ipucunu da ortadan kaldırdı.

Her ne kadar derinlere gömülmek ve bana bu kadar mükemmel uymasının tadını çıkarmak istesem de, kendimi yavaşlatamadım. Arkasında yeniden ayarlandım ve aramızdaki boyut farkına uyum sağlamak için açılmış bacaklarımı onunkilerin dışına koymak zorunda kaldım. Yeterince alçaldıktan sonra, sikimi konumlandırmak için yumrukladım ve içine daldım. Onu sınırsız bir hamleyle doldurdum.

Sikeyim.

Lanet olsun.

Arkadan iyi hissedeceğini biliyordum. Ne şekilde olursa olsun cennet gibi hissedecekti.

Ama beni içine alışını görmeye hazır değildim.

Etrafımda ne kadar güzel gerildiğini, kendini hareket ettirirken beni tatlılığıyla kapladığını.

Bunun hızlı olacağı konusunda onu uyardığımı biliyorum, ama lanet olsun.

Kışının yanaklarını kavrayarak hareketlerini kestim ve kontrolü ele aldım. Onu geri çarpmadan önce sadece ucu içeride kalana kadar ileri doğru salladım. Haykırdı ve amı sıkıştı. Onu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirirken vuruşları yumuşatmadan önce bir kez daha yaptım.

Benimle kendini becermesini sağladım.

Boynunu kavislendirirken sikimi boğmaya başlaması uzun sürmedi. Ayrılmış dudaklarından keskin bir çığlık düştü, sanki kelimenin tam anlamıyla sesi dışarı itiyormuşum gibi

onu. Vücudundaki gerilim çözüldü ve öne doğru düştü. Esnek ve merhametimde.

Tıpkı istediği gibi.

Kalçalarının kontrolünü elimde tutarak onu ileri geri hareket ettirdim. Ama her seferinde ileri atıldım, güçlü itişine kabaca karşılık verdim.

"Klitorisine oyna Madeline," diye emrettim, bir kez daha boşalana kadar omurgamdaki karıncalanmayı görmezden geldim.

Dediğimi yaptı, ama zevk dolu nefesi sıkıntılı bir tıslamayla karıştı.

Onu uyandırmadan önce yaptığım tüm oyunlarla ve o açıyla ne kadar derine vurduğumla, ek simülasyon olmadan bile bunalmış olmalıydı. Muhtemelen acı vericiydi.

Neredeyse kötü

hissediyordum.

Neredeyse.

"Sakın durma." Ben onu becerirken parmaklarının klitorisine temasını kaybetmemesi için kalçalarını yerinde tuttum. "Dayanabilirsin bebeğim. Kaldırabileceğini biliyorum. Tıpkı senin beni çok güzel aldığın gibi. Keşke görebilseydin."

Yavaş hareketleri, sözlerim üzerine yenilenmiş bir çaresizlikle hızlandı. Bunu hem vücudunun sıkışmasından hem de parmak uçlarının beni sıyrmasından anladım. O da bu hissi en az benim kadar sevmiş olmalı ki bana ve kendine daha çok dokundu. Sonra tekrar boşaldı, boşalırken de benim adımları haykırdı.

Etrafımızda dünya sona erebilirdi ve yine de kendi orgazmımın beni parçalamasını durdurmaya yetmezdi. Gözlerim bağlantımıza yapışmışken, döllerim onu doldurmak için dışarı fırladı. Onu içeriden işaretliyordu.

*Beni
mkini*

.

*Beni
m.*

Hepsi benim.

Etrafımda sıkılaşıırken son damlasına kadar içtiğinden emin olmak için birkaç kez daha kayarak ittim. İstemeyerek de olsa boşaldım ve nefes almak için geri çekildim.

Maddie de bacakları altından çıkarken aynı şekilde bitkin düşmüştü. Sözleri yatağa karşı boğuk bir şekilde çıktı. "Bunun hızlı olacağını söylediğini sanıyordum!"

En azından onu ilk kez yediğimde olanlardan sonra itibarımı kurtardım.

Çok yakın olsa bile.

Güne Maddie'nin amı dilimde ve sikimde başlamakla ilgili sorun, geç kalmaktan başka bir şey değildi, ki bu da şaşırtıcı bir şekilde umurumda değildi

-O andan itibaren hiçbir gelişme olmadı. Yediden önce zirveye ulaşmıştım. Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti.

Ve ben içeri girdikten bir saat sonra ofisimin kapısı tereddütle çalınmadan önce bile böyle düşünüyordum.

Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda June'un kapıda durduğunu gördüm. "Evet?" diye sordum. Sessiz kaldığında sordum.

Aşırı neşeli gülümsemesi dişlerimi kenetledi. "Nasıl gidiyor patron?"

"İstediğin her neyse, peşinden git."

Onun gözler genişletilmiş önce o okullu onu özellikleri. "Hatta Başka bir akvaryumu masama yaklaştırabilir miyim?"

"Evet." "Bir tane de burada var." diye eklemekten önce düşünmeme bile gerek kalmadı.

"Ne? Gerçekten mi?" Ellerini salladı. "Bir dakika. Hayır. Bu yüzden burada değilim."

"Ne o zaman?"

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Boş konuşmalardan nefret ettiğim için kaşlarımı kaldırdım. "İyiymiş."

Neden sordun?" "Wilkins'in nişan partisinden aceleyle çıktın."

"Bir sorun mu vardı?"

"Hayır. Hank anladı. Ve yeni yıldan sonra takviminize üç danışmanlık ekledim. Bir şey değil."

"Gördüm. Benim yerime işleri her zamanki gibi ustalıkla halletmişsin." "Vay canına. Böyle bir takdirle egom *çok* büyüyebilir."

Ona göz kırptım.

"Yani her şey yolunda mı?"

"Tekrar ediyorum, her şey yolunda. Bana neden sorup durduğunu söyleyecek misin, yoksa öğrenmek için Yirmi Soru'yu mu oynamam gerekiyor?"

"Çünkü Cumartesi günü erken çıkmanın yanı sıra dün öğleden sonra Adriana Davies ile olan toplantını da kaçırdın."

İstesem bile, bunun karşısında yaşadığım şoku saklayamazdım. En son ne zaman bir randevuyu unuttuğumu hatırlamıyordum. Hatta bunu hiç yaptığımdan bile emin değildim. Ama önceki sabah evdeki ofisimde geçirdiğim zamana rağmen aklım işimde değildi. Takvimimi bile açmamıştım. Acil olarak işaretlenmediğinden emin olmak için e-posta konularına göz atmak dışında, telefonuma neredeyse hiç bakmamıştım.

Maddie yüzünden dikkatim çok

dağılmıştı. Maddie ile.

Maddie'nin içinde.

Telefonuma uzandım ama beni engelledi. "Matt buradaydı. Davanın özel dedektifliğini üstlenmişti, bu yüzden bulguların ve ileriye dönük seçeneklerin üzerinden geçebildi. Notları sistemde olmalı."

Çatlaktan geçip gitmesine izin verebileceğim tüm müşteriler arasında, arabasıyla birine çarptıktan sonra dava edilen stüdyo varisi listemin başında yer almazdı. Özellikle de onun çok düşkün babası da bir müşterim olduğu ve eksantrik iş ve özel hayatı sayesinde ev satın almamı tek başına finanse ettiği için.

Bu tür bir dava benim uzmanlık alanımın dışında olduğundan, sadece en uygun temsili tavsiye etmek için incelemeyi kabul etmiştim. Ancak özel dedektifimiz kurbanın kendini arabasının önüne attığını gösteren görüntüleri bulduğunda ve yaralarının abartılı olduğunu belgelediğinde, açık ve kapalı dava kolay paraya dönüştü.

Tabii lanet olası bir toplantıyı kaçırıp iki Davies'i de müvekkil olarak kaybetmezsem. "Biri sorarsa," diye devam etti June, "büyükannen öldü."

"Öldü. Kırk beş yıl önce."

Yüzü, ona ön büroda imrenilen bir yer kazandıran türden samimi -ama inanılmaz derecede sahte- bir sempatiyle yumuşadı. "Kedere gerçekten bir zaman çizelgesi koyabilir miyiz?"

June gider gitmez Matt ve Adriana'yla görüşmek için aklıma bir not almıştım ama anlaşılan her şey bundan ibaret değildi.

Çünkü günüm yediden önce zirveye ulaşmıştı, lanet olsun.

"Ortadan kaybolma olayının Tripp Carter meselesiyle bir ilgisi var mı?"

Gözlerim kapandı ve içimdeki korku çukurundan sertçe nefes verdim. Ayaklarımın dibine düşmek üzere olan baş ağrısıyla uğraşmaktansa kendimi bir arabanın önüne atma dürtüsüyle savaştım. "Tripp Carter'ın durumu nedir?"

Onu Yıldızlı Müzayede'de gördüğümünden beri - merhaba diyemeyecek kadar meşguldüm - arkadaşımı neredeyse hiç görmemiştim. O da bir o kadar meşguldü, yaklaşan bir film için medya turuna çıkmıştı. Bana cehennem gibi gelmişti ama bu onun mutlu olduğu yerdı. Ve romantik gerilim filmi her zamanki aksiyon ya da komedi rollerinin dışında büyük bir adım olduğu için, şüphesiz bu ek ilgiden hoşlanacaktı.

Paramı yanlış muhabirle yattığına yatırıyorum.

*Kamera önünde olduğuna dair bir yan bahisle
birlikte.*

Bunu yüksek sesle söylemediğim iyi oldu çünkü bahsi kaybederdim ve June bana ödetirdi.

"Tipik Tripp tarzında," dedi, "çok sert partiler yaptı. Kadınlarla ve beyaz pudrayla çekilmiş fotoğrafları şu anda trend listesinin başında."

Siktiğimin Tripp'i.

Gözlüklerimi masanın üzerine fırlattım ve burnumun kenarını sıktım. "Ve sanırım söz konusu resimler bir mutfakta çekilmiyor."

Gözlerim kapalı olduğu için June'un yüzünü göremiyordum ama şaşkınlığını duyabiliyordum. "Mutfakta mı?"

"Böylece sözcüsü çırttığı yumurta akları için tartar kreması olduğunu söyleyebilirdi."

"Makul şüphe konusundaki becerinle savunma avukatı olma fırsatını kaçırdın. Ama hayır. Gece kulübünde beze savunması yok. En kötüsü de bu değil."

Göz kapaklarım açıldı. "Başka ne var?"

"Tripp o sık kafalının fotoğraf çektiğini görünce arkadaşlarından biriyle aynı anda ayağa kalktı. Kadın topuklarının üzerine devrildi. Adam ona doğru uzandı ve ıskaladı. Bulanık ve zamanlaması kötü bir fotoğraftan sonra, onu itmiş gibi görünüyor. Ve o şerefsiz böyle sattı."

Lanet olsun.

"Kadının hakkını yemeyelim, iki dakikalık şöhretini Tripp'i savunmak için kullanıyor."

"Sadece iki dakika mı? On beş dakikaya ne oldu?"

June eliyle etrafı işaret etti. "Bu çağda mı? Her neyse, bazı paylaşımlar yaptı ve dün gece canlı yayına çıktı."

"Şimdiden bir programa mı çıktı?" Son dakika haberini hangi canlı haber programının aldığını merak ederek sordum, çünkü bu bana olayı nasıl yansıttıkları konusunda bir fikir verebilirdi.

"Sosyal medyada canlı yayına çıktı," dedi June, bana yaşlı, dünyadan bihaber bir herif olduğumu söyleyen bir bakış atarak ve haksız da sayılmazdı. On yıldan daha yaşlı olmasına rağmen, güncel trendleri bana açıklayan genellikle June olurdu. "Tripp'in sadece takıldığı konusunda ısrar ediyor. Kokain onların değilmiş. O çok iyi biri. Fotoğrafçı azmettiriciydi. Vesaire, vesaire, vesaire. Tripp'in o günkü kadını söz konusu olduğunda tipik şeyler."

Tripp bir baş belası olabilirdi ama bir pislik değildi. Eski Hollywood playboyları gibi, maskaralıkları çekici ve sevimli gelirdi.

Genelde.

"Cumartesi günü ayrılıp dün de gelmeyince seni çoktan aradığımı düşündüm," dedi June.

Aramadığına şaşırmıştım. Menajeri ya da halkla ilişkiler temsilcisi olmayabilirdim ama yine de Tripp için pek çok yangını söndürmüştüm. Daha da ötesi, biz arkadaştık.

June'a "Menajerine ulaş, bakalım ne biliyorlar," dedim.

"Tamamdır." Geriye doğru yürümeye başlamadan önce koridora çıktı. Kapı aralığına doğru eğilerek, "Şu akvaryum meselesi..." dedi.

"Evet."

Şansını zorladı. "Farklı bir hayvana ne dersiniz? Pek çok işletmenin balıkları var. Biz de maskotu hamster olanlardan olabiliriz."

"Firmamın kemirgenlerle anılmasını istemiyorum." "Peki ya-"

"Şansınızı zorlamayın. Savunma anlaşması masadan kalkmadan önce kazan."

"Doğru."

O giderken Tripp'i aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Bu bir sürpriz değildi. Öğleden önce hiç uyanmazdı. Ona bir mesaj bıraktım ama dinleyip dinlemeyeceği belli değildi.

Matt'in notlarını açmadan önce başka acil bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için lanet olası e-posta dağını taradım. June döndüğünde yarısına gelmişim.

"Tavşan da yok," dedim gözümü monitörden ayırmadan. "Tabii ki yok, onlar şeytan. Az önce Hullywod'la telefonda konuştum." June'un ses tonunu duyunca tüm dikkatimi ona verdim.

Hullywod -Hollywood tabelasının 70'lerdeki harap haline bir gönderme-teknik olarak butik bir yetenek ajansı sayılırdı ama küçük olmaktan çok uzaktı. Ekipleri bazı önemli isimleri temsil ediyordu. Onu bırakırlarsa, yeni bir ajansla kolayca geri dönebilirdi.

Ama egosu bu durumdan hoşlanmayacaktı.

"Onlar iyi," diye atıldı June. "Bu onlar için önemsiz bir şey. Yolda bir tümsek bile değil - kelime oyunu yapmak istemişim. Ama Intrepid Stüdyosu başka bir mesele. *Eski Alev*'in galasına katılmamasını istiyorlar, böylece dikkatler filmiden uzaklaşmayacak."

Hay sikeyim.

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Bu Cuma yapılacak galaya mı? Ve bu saçmalığın en sevdiği kısmı mı? Filme ruhunu kattığı için özellikle beklediği gala mı?"

"Evet, o."

Telefonumu elime aldım. "Ben hallederim." "İyi şanslar," diye mırıldandı giderken.

Hullywod'u aradım, sonra Tripp'i tekrar denedim. Eğer ajansı yardımcı olamazsa, Intrepid'i kendim arayacaktım. Kontratı henüz müzakere etmemiştim ama onları geri adım attıracak kadar hukuki laflar edebileceğime emindim.

Bu arada Cohen ve Atlas'a da ulaşp Tripp'in ruh halinde olabileceğini ve Gilded'e gelirse tetikte olmalarını söylemem gerekiyordu.

Adriana Davies'le davası ve çoktan ölmüş büyükannem hakkında konuşacaktım.

Ve Maddie'ye olan takıntımın uğruna çok çalıştığım işimi mahvetmesine izin vermemeye çalışacaktım.

En zor olanın sonuncusu olduğunu zaten biliyordum.

BÖLÜM 25

TESLİM EDİLDİ, MÜHÜRLENDİ, TESLİM EDİLDİ

MADD EI

"M ADDIE, SEN MISIN?" WREN kafedeki rahat kanepede yanıma uzandı. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

Pazartesi günü daha öğlen bile olmamıştı, biraz abartıyordu. Ve bu benim için bir şey ifade ediyordu.

Easton'ın yavaş göz kırpmalarından birini denedim. "İki günden az oldu."

"Çok uzun. Uzun olan şeylerden bahsetmişken..." Kaşlarını salladı, ama istediği pis soruyu sormadan barista adımı söyledi.

Poşet kurabiyemi ve tadı gerçek kızarmış hatmi değil de yapay şurup gibi olan kahvemi aldım.

Önce Easton beni diğer kahvelerden mahrum bıraktı, yatağında geçirdiğim iki geceden sonra da diğer penislerden mahrum bıraktı.

Yine de bir yudum aldım çünkü Easton hâlâ kafein kaynağını paylaşmıyordu ve benim de desteğe ihtiyacım vardı.

Erken sabahlar kuşlar ve seri katiller içindi.

Wren düşüncesini bitirmeden önce kırım yastığına zar zor çarptı. "Peki avukat seni odasından ne zaman çıkardı?"

"Sanırım bu yargıçlar," diye belirttim.

"Her neyse. Ne demek istediğimi

biliyorsun." "Bu sabah."

"Ya Easton seni eve bırakırken *çok* kayboldu ya da eve dönüş yolculuğu bir şekilde utanç yürüyüşüne dönüştü."

"Bunda utanılacak bir şey yoktu." Göğsümü şişirdim ve sııttım. "Bu bir gurur yolculuğuydu, bebeğim."

Kahverengi gözleri neşeyle parladı ve bir ciyaklamayı bastırırken beni sarsmaya hazır görünüyordu. "Bunun uzun süre bir iş anlaşması olarak kalmayacağını biliyordum. Sen çok karşı konulmazsın ve o da şeytani bir yakışıklılığa sahip. Ve Cumartesi günü ortaya çıktığında." Kendini yelpazeledi. "Greer ve ben eve dönerken yol boyunca bunu konuştuk. Taco yedikten sonra."

Vic'in onların sarhoş konuşmalarına kulak misafiri olduğunu düşündüm. Bu benim umurunda değildi ama Easton onu bir dahaki görüşünde işleri garipleştirebilirdi.

Yüzümü buruşturmamı doğru okuyan Wren, "Merak etme, bölmeyi kaldırdık. Az önce tamir ettiğine dair bir şeyler söyledi ve bu durumdan çok mutlu görünüyordu."

"Eminim Vic ve Easton bunu takdir ediyorlardır." Easton hakkında ne hissettiğimi biliyordum ama bu güvenilir arkadaşlarımdan da fikirlerini almak istemediğim anlamına gelmiyordu. "Ne diyordunuz?"

"*Platonik randevularından* birini atladığını sanıyorduk," diye tırnak işareti yaparak alay etti, "ve bu yüzden oradaydı. Ama şoförü gibi, o sinirli ifade yüzünde yaşıyor gibi görünüyor."

"Ben boş olduğunu düşünüyorum."

"Size şu kadarını söyleyebilirim... Sizi izlerken boş görünmüyor. Ve neredeyse her zaman seni izliyordu. Ve sana dokunuyordu. Temas etmeden iki dakika duramıyormuş gibi. Bu da bize onun

Onunla çoktan yatmış mıydınız yoksa yakında yatacak mıydınız? Peki hangisi? Çünkü bunlar tek olasılıklar."

"Biz yatmıyorduk."

"Bu çok güzel bir geçmiş zaman. A artı." Daha yakına eğildi. "Tabii yanlışlıkla bir zaman kayması olmadıysa, bu durumda kırmızı kalemimi çıkartıyorum ve puanları kırıyorum."

"ok fazla düzenlenmiş anaokulu çalışma kâğıdı mı bekliyorsun?" Hayalindeki sınıf bu olduğu için sordum.

"Tabii ki. Bu anaokulu saçmalığı bana skmez. Şimdi söyle bakalım."

Vasat bir içki ama yine de lezzetli bir pekmezli kurabiye eşliğinde -aston beni daha iyi bir şeyle tanıştıtararak onları henüz mahvetmemişti- sessizce biraz paylaştım. Wren'i üzecek kadar kirli detayları değil. Ama platonik etkinlik arkadaşlarından daha fazlası olduğumuzu.

"Bu beni çok mutlu ediyor," dedi sırtıtarak. Yüzümdeki sırtıtıyla eşleşmiş olmalıydı çünkü ellerini göğsünde kavuşturmuştu. "Keşke şu anda gülümsemenin ne kadar büyük olduğunu grebilseydin. Avukatlara karşı açtığım savaştta ateşkes ilan etmek zorunda kalacağım, değil mi?"

"En azından geçici olarak. Ama eğer bir alternatif arıyorsan, geçenlerde iğrenç bir emlakıyla tanıştım."

Başını ne eğdi. "Robert'ın nefretimde ayrı bir yere sahip olmayı hak ettiğini düşünüyorum, ama tüm mesleğinde bir döngü olduğunu da göz ardı etmeyeceğim."

Yıllardır babasından tek bir kelime bile duymadığına göre, bu kini hak etmişti.

"Peki. Anlaştık. Artık kısa bedenimdeki tüm kini emlakçılara yönelteceğim. O pilere." İkam ettiğim son kurabiye parçasını aldı. "Ohh. Bekâretin artık geri gelmediğine göre sen de bu konuya katılabilirsin."

Koluna vurdum -her ne kadar vücudum Easton'ın bedenine alışmaya çalışırken ben de benzer bir düşünceye kapılmış olsam da. "O kadar uzun zaman olmadı."

"Öyle. Ama her neyse, sana oral seks yaptığında, bu bir zorunluluk gibi mi görünüyordu?"

Bu düşünce beni kahkahalara boğdu. Easton'ın ne kadar istekli olduğunu ona söyleyecek değildim. Yargılayacağından değil. Olsa olsa onun tepkisinin de benim kadar ateşli olduğunu düşünürdü. Ama bu mahrem ayrıntı sadece Easton, ben ve beynimin bu anıyı ölüm döşeğime kadar taşıyacağını umduğum kısmı içindi.

Başımı salladım. "Çok ama *çok* ilgiliydi."

Onaylarcasına başını salladı. "Yemek yiyen ve ziyafeti seven bir adam için buradayız, ama onlar ölmekte olan bir tür."

"Chris Y'de yemek yemiyor mu?"

Kadın dudaklarını büktü. "Yiyor. Sayılır. Ama daha çok hafif bir atıştırılacak gibi. Gördüğüm son iki adam bunu bile zar zor yaptı. Ve Greer, Josh'un ona *hiç asılmadığını* söyledi."

"Oof. Onun sinsice geri dönmesine izin vermeyi bırakmalı."

"Sanırım bu sefer işe yarayacak. Cumartesi günü ondan gerçekten utandı," diye paylaştı.

"Zavallı Greer. Yarın onu smoothie içmeye davet edeceğim."

Ve anevrizma geçirmeden önce Easton'ın kartını kullan.

Yakında kaynağın kendisinden bir haber alacağımı bildiğimden, Wren'den bir haber almak için durumu tersine çevirdim. "Seni bir tanrıça gibi yememesi dışında Chris'le aranız nasıl?"

"Mükemmel. Cumartesi günü erken ayrıldığı için kendini kötü hissediyor ama o erken okul günlerine alışkın, çılgın gece hayatına *değil*."

Açıklamayı el sallayarak geçiştirdim. "Her gün o kadar erken kalkmak zorunda olsaydım ben de öyle olurdum."

"Ama ondan hoşlandın, değil mi?" Ses tonundaki ciddiyet şaşırtıcıydı. Benim gibi o da benim ve Greer'in fikirlerine her zaman değer vermişti, ama onun için yaşamıyordu.

onay ya da onun gibi bir şey. Özellikle de kendi ilişki kararlarını verebilecek durumdayken.

"Tabii ki. Bana Mads diyebileceğini söyledim. Bu teklifi ister istemez yapmıyorum. Easton'a bile bana böyle hitap edebileceğini söylemedim çünkü o bir zorba."

Hem de çok iyi bir şekilde.

"Evet, ama o sana *lepistes* diyor ve bu daha iyi," diye belirtti küçük bir iç çekişle. "Ve sen Chris'e bu onuru bahsettiğinde sarhoştun."

"Hâlâ arkasındayım. Sana karşı gerçekten çok tatlıydı."

"Değil mi? Daha önce bu kadar açık bir şekilde sevecen ve düşünceli olan bir erkekle çıktığımı sanmıyorum. Belki de Easton da aynı şekilde olduğu için yaşlı erkeklere özgü bir şeydir."

"Bu gerçek bir olasılık."

Kulakları yanıyormuş gibi, ondan bir mesaj vızıldadı.

Easton: Konuşmamız lazım. Saat 6'da ofisimde misin?

Üzerinde süzüldüğüm baş döndürücü dokuzuncu bulut bir anda dağıldı ve hem ben hem de midem düştü.

Onu görelili sadece birkaç saat oldu. Hiçbir şey bu kadar çabuk değişemez.

Değil mi?

KÜÇÜK BİR PANİK PATLAMASINDAN SONRA, kendimle konuşmayı başarmıştım.

Çoğunlukla.

Konuşmak istediği her neyse, beynimin atladığı en kötü sonuç olmadığından emindim.

Yine de beynimin formüle edebileceği sınırsız olasılık vardı ve bu da zaten uzun olan Pazartesi günümü sonsuza kadar uzatmıştı.

Wells Hukuk'un otoparkına park ettiğimde, sanki altı saat değil de bir hafta geçmiş gibi hissediyordum. Aceleyle cipimden inip yan girişe yöneldim ve her zaman durup içeri girebildiğimden emin olmak isteyen yakındaki güvenlik görevlilerinden birine el salladım.

Bazen June ve June Juniors'a selam vermek için yoldan saptığım oluyordu ama bunu yapmadım. Doğruca Easton'ın ofisine gittim.

Vücudum merakımdan daha fazla kenara çekilebilirdi.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan masasının arkasından başını kaldırdı.

Gözlüklerin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Easton'ı ilk kez siyah çerçeveler içinde görüyordum ve gözlükleri çıkarmasın diye yüzüne süper yapıştırmak istiyordum.

Asla.

Ne yazık ki o da öyle yaptı ve çerçeveleri kenara fırlattı. Yakışıklı yüzünü bir anda gülümseme kaplayınca bu yıkıcı darbe hafifledi ve hem çok ateşli olduğu için hem de rahatladığım için neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim.

Bu tepkiyi kaçırmadı ve kaşları çatıldı. "Buraya gel, bebeğim."

Sert ses tonu tartışmaya davet etmiyordu, zaten tartışmaya da hiç niyetim yoktu. Aceleyle yanına gittim ve açık kapıya rağmen beni kucağına çektiğinde şaşırdım. Yalnız olmadığımızı geç de olsa fark ettiğimde bu şaşkınlığım şoka dönüştü.

"Neden ben de senden aynı selamlamayı almadım, Easton?" Tripp Carter kanepede uzandığı yerden sordu.

Tripp Carter.

Çoğu Los Angeles yerlisi gibi, ünlüler bende çok az heyecan uyandırırđı. Babamın muayenehanesine her an girip en az bir tanınmış isim görebileceğim için muhtemelen onlar hakkında biraz daha bıkkındım.

Bu aynı zamanda etrafta kameralar yokken nasıl davrandıklarını bildiğim anlamına geliyordu.

Nadiren hoş bir durumdu.

Easton, "Çünkü o benim ve sen sadece başımın belasısın," dedi.

Çünkü o benim.

Evet, panik sadece benim dramatikliğimdi.

Şok edici.

"Yeterince makul," dedi Tripp ayağa kalkarken. Masaya yaklaştığında Easton'ın kalçamdaki tutuşu parmak uçları batana kadar sıkılaştı, ama aktör elini uzatıp gerekmeyen bir giriş yaptığında konuşmadı. "Tripp Carter."

"Maddie Baker." Easton'inkini örtmek için bırakmadan önce hızlıca salladım. Tripp'in beni Gilded'dan tanıyıp tanımadığını merak ettiğimde midem bulandı. Hiçbir işaret vermedi, ben de devam ettim. "Birkaç gün önce yavru köpeklerle yaptığınız röportajı izledim. Gerçekten çok iyiydi."

Sırıttı ve ben de keşke her şeyi olurluna bırakan biri olsaydım dedim.

Ama değildim.

"Röportajı yapan kişi seni kızdıran bir şey mi sordu?" Ağzımdan kaçırıldım.

Gri gözleri büyüdü ve internetin çoğu gibi ben de renkli lens olup olmadıklarını merak ettim. "Hiperaktif tüy yumaklarından biri tarafından *kızdırılmadığımı* nereden biliyorsun?"

"Öyle miydin?"

"Hayır. Ama sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü sanırım bu seni güldürürdü." Aceleyle ekledim: "Bana *ne* sorduklarını söylemek zorunda değilsin. Sadece haklı olup olmadığımı bilmek istiyorum."

Uzun bir süre göz temasımı sürdürdü. "Senden hoşlanıyorum." Bakışlarını Easton'a doğru kaldırdı. "Onun seninle ne işi var?"

"Hiçbir fikrim yok," diye gürledi Easton, tutuşu tekrar sıkılaştığında bile.

Tripp odağını tekrar bana çevirdi ve -görüşmenin sonundan farklı olarak-bulaşıcı gülümsemesinde sahte bir şey yoktu. "Tamamen haklısın. Bunu çok komik bulurdum." Bir elini fazla uzamış siyah saçlarının arasında gezdirdi ve zahmetsizce soğukkanlı görünmesine rağmen, oyalandığı hissine kapıldım. Eğer öyleyse, benimle ilgili kararını vermiş olmalıydı. "Ayrıca görüşmecinin beni kızdırdığı konusunda da haklısın. Özel hayatım hakkında konuşmam. Denedi ve ona bu bilinen gerçeği hatırlattığımda, magazinел bir saçmalıkla devam etti."

Easton, "Ve dünya sizi magazin basınına düşürecek davranışlardan kaçındığınızı biliyor," diye kestirip attı.

Tripp bu iğnelemeye alınmadı. O anda viral olan kulüp fotoğraflarıyla bir ilgisi olduğundan emindim.

Easton'dan bir not aldım ve neden bahsettiklerine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi ifademi boş tuttum.

Girişimim başarısız oldu ama yine de Tripp tarafından takdir edildi. "Evet, iki kere haklıydım. Senden hoşlanıyorum ve sen onun liginin dışındasın."

"Ah." Easton'ın elini okşadım. "O kadar da kötü değil."

Easton, "Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" dediğinde Tripp'in kahkahası kesildi.

"Kahretsin. Evet. Yardımın için teşekkürler." Bana sıırıttı. "Cuma günü görüşürüz, Maddie B."

Bu özel isim kullanımının Yıldızlı Müzayede'ye katılmama bir gönderme olmamasına imkân yoktu. Ayrıca bunun arkasında kötü bir niyet olmadığı izlenimine kapıldım. Bu, bana karşı kirli çamaşırları olduğuna dair tehditkâr bir hatırlatma değildi. Rahat gülümsemesi ve yumuşak ifadesiyle, bu daha çok herhangi bir yargılama olmadığına dair ince bir güvence gibi geldi.

Beni tanıdı.

Beynim sözlerinin geri kalanını işlediğinde çoktan kapıdan çıkmıştı - arkasından sıkıca kapatmadan önce bize bir göz kırptı-.

Easton'a bakabilmek için başımı çevirdim. "Onu neden Cuma günü göreceğim?"

"Filminin galasına gidiyoruz." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi bilgisayarının faresine tıkladı. "İtalyan mı Meksika mı?"

Wren'in sarhoşken yaptıkları tacolardan bahsettiği an aklımdan geçti. "Meksika. Her zaman. Ama bunu geri almak ister misin?"

"İtalyan-"

"Film galası."

"Bir dakika içinde açıklayacağım." Beni ayağa kaldırdı ama sadece yüzümü ona döndürebilmek için, beni ona yaslanacak şekilde yeniden konumlandırmadan önce. "Ama ilk olarak, beni öpmedin. İkincisi, beni bir daha öpmedin çünkü bütün gün bunu düşündüm ve bir tanesi yetmeyecek. Üçüncüsü, senin amına ve yemeğine açlıktan ölüyorum çünkü sabahtan beri ikisini de yemedim ama ne yazık ki ikincisiyle sınırlı kaldım."

"Neden?" diye sordum. diye sordum ve hayal kırıklığının her zerresi bu tek kelimeye gün gibi açıktı.

Karanlık bakışları ısınırken bana ukala bir sırıtış atmasına neden olmasaydı bundan utanırdım. "Çünkü bu gece geç saate kadar buradayım."

Lanet olsun.

İki kolunu da bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Vücudunun gevşediğini hissedebiliyordum. Yani çoğunun. Seksime inanılmaz derecede sert bir şey bastırılmıştı ve bu hayal kırıklığıma yardımcı olmuyordu. Özellikle de dik oturup iri elini boğazıma dolayarak yukarı kaldırdığında. "Hâlâ şu ilk iki noktayı halletmemiz gerekiyor Madeline."

"Sen nasıl istersen, Tyrant." Ağzımı almasını beklerken damarlarımda bir beklenti dolaşıyordu ama almadı.

Beklenti dolu bir kaş kaldırdı.

Ne istediğini bir araya getirerek, bizi devirmemek için dikkatlice dizlerimin üzerine kalktım - gerçi bu bizi daha iyi bir konuma ve odaya girebilecek herhangi birinin görüş alanının dışına çıkarırdı. Söz konusu misafiri aklımda tutarak öpücüğü kısa ve iffetli tuttum.

Ya da öyle yapmaya çalıştım.

Çünkü dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda öpücüğün kontrolünü ele geçirdi. Başımın. Beni.

Ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kalçalarını bana doğru bastırmak için kaldırdığında ağır nefeslerim iniltiye dö n ü ş t ü . Başparmağını uzatıp çenesinde gezdirmeden önce kapüşonlu gözlerle bana baktı.

*Tanrım, çok
ateşli.*

*Ve ben de
onunum.*

Bu nasıl benim hayatım olabilir ki?

"Tamam, peki ne-" Başladım ama sözlerim kesildi. "O sadece bir taneydi," diye hırladı.

Bu kez dudakları dudaklarıma yapıştığında, hiçbir kısıtlama yoktu. Kimin görebileceğini düşünmedi. İkimizden başka hiçbir şey yoktu.

Ama binada sadece ikimiz değildik ve ben beynimi ve bedenimi bunu hatırlamaya zorladım.

Sahip olduğum tüm iradeyi kullanarak kendimi ittim. Easton bunu beklemiyor olmalıydı çünkü gerçekten ayakta durmayı başarmıştım.

Yani, yalpalayarak.

Kendimi sabitlemek için bir elimi masaya koydum ve çılgınca bir şey yapmadan önce aramıza bir bariyer koymak için yuvarladım.

Kalabalık bir ofis binasında yüksek sesle sevişmek gibi.

Gerçi beni sahiplenici bir şekilde izlediği için bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

"Cuma mı?" Dikkatimi dağıtmak için sordum.

Easton'da da işe yaradı. Hâlâ beni masasına yatırmak istiyormuş gibi görünüyordu ama bunu yapmaktan iki saniye uzaktaymış gibi değil. "Evet. Onunla birlikte *Old Flame*'in galasına katılacağız."

Elimin hâlâ masanın üzerinde olması iyi bir şeydi, yoksa bir komedi filminden fırlamış gibi sandalyeye düşmeden önce sendeleyip geri çekilebilirdim. "Ne? Neden? *Ne?*"

Easton avucunu yüzünde gezdirdikten sonra film stüdyosuyla yaşanan dramı özetledi. "Onu hizada tutmak için orada olursam katılmasına izin vermeyi kabul ettiler. Bu da benim aklımı kaçırmamam için senin orada olmanı istediğim anlamına geliyor. Girişle ya da diğer şeylerle uğraşmak zorunda değilsin, ama katılması gereken bir parti olacak."

Hollywood hakkında kararsız olsam bile, bir film galasına katılmak hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı.

Tam evet demek üzereydim ki, zaten etkileyici olan anlaşmayı biraz daha tatlandırırdı. "Ayrıca önemli bir demografik gruba ulaşacağı için deneyiminizi bir makale olarak yayınlamanıza da izin verdiler."

Beni orada istemesi çok önemliydi. Ve bunu benim adıma istemeyi düşünmesi? Ne diyeceğimi bile bilemedim.

Kendimi tekrar kollarına bırakırken aramıza koymayı başardığım nominal mesafeyi geri aldım. "Evet, gideceğim."

Easton'ın ifadesi sertti ve sesi sert çıkıyordu. "Biliyorum... çünkü ben sormuyordum."

Sormak.

Daha önce hissettiklerimin parçaları bir araya geldi ve fısıldadım, "Beni rahatsız eden de buydu."

Gözleri parladı ve elleri beni ayağa kaldırmak için kalçalarımın altına gitti.

Üzerimde yükseliyor ve omurgamda heyecanlı bir zıplama yaratıyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun Madeline," diye ısırdı.

"I-" Bir şeyleri açıklığa kavuşturma çabam, beni aniden döndürüp yüzümü ona dönmemi sağladığında kesildi. Beni vücuduyla sabitlerken masanın kenarı bacaklarıma battı.

Sahiplenici bir kolla etrafımı sarmış, elini karnımın üzerine koymuştu ve sesi kulağımda sert bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Sana sormuyorum. Hayatını ben kontrol ediyorum. Seni ben kontrol ediyorum. Yoksa hatırlatmaya mı ihtiyacın var?"

Evet.

"Hayır, ama-" Bunun yerine acele ettim çünkü anlatmaya çalıştığım şey bu değildi.

Yine de eli pantolonumun önünü ittiğinde ve parmağı klitorisime odaklandığında bu noktanın ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

"*Aması* yok." Hareket etti ve yanımda bir şey şangırdadı. Bir kâğıt parçası masaya çarpmadan hemen önce açılan bir çekmece olduğunu fark ettim. Bir eli hâlâ üzerimdeyken diğer eliyle yanaklarımı kavradı ve başımı eğerek kâğıda bakmamı sağladı.

Müzayededeki satın alma sözleşmesi.

Sakladığı.

Masasında.

"İstedğin şey buydu." Dokunuşunu seksimden uzaklaştırdı, ama sadece pantolonumu ve külotumu aşağı itebilmek için. Eli aramıza girdi ve kendi pantolonunu çıkarırken kemeri şangırdadı. "Bana her şeyini vermeden önce bile siyah ve beyaz olarak ifade ettiğin şey."

"Easton-" Tekrar denedim ama açıklamamı yapmama izin vermedi.

Yüzümü serbest bırakarak elini omuzlarımin arasından geçirdi ve beni masasının üzerine eğmek için itti. Kâğıtlar, klavyesi ve kim bilir daha neler altımda sıkışıp kalmıştı ama umurunda değil gibiydi. Avuçlarını iki yanımdaki masaya dayayıp gövdesini aşağı indirmeden önce sikin ucu girişime sürtündü. "Sessiz olur musun?"

Başka biri olsaydı cevabım kolaylıkla evet olurdu. Ama o başka biri değildi, bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Hayır."

"Denesen iyi olur." Karnıma girdiğine yemin edebileceğim kadar derine dalmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Keskin çığlığım, elinin ağzımın üzerine kıvrılmasıyla kesildi. Beni acımasızca sikerken parmakları ağzıma girdi.

Aceleciydi.

Acımasızdı.

İnanılmaz derecede ateşliydi.

Amım hala onun etrafında sıkışmışken ve patlayıcı bir orgazmın artçı şokları uzuvlarımda zonklarken, itişlerindeki güç acımasız kalsa bile hızı yavaşladı. "Sana ne istersem yapabilirim çünkü sen benimsin Madeline. Hepsi benim. Lanet olsun. Benimsin."

Boşalırken son kelimesi bir iniltiyle sona erdi, her bir hamle yapışkan sıcaklığın kalçalarımın aşağı damlamasına neden olurken bile beni dolduruyordu.

Elinden kurtulduğumda bacaklarım tutmaz ve yere yığılırdım. Neyse ki sıkı tutuşunu beni kaldırıp masasına oturtmak için kullandı.

Açılmış kalçalarımın arasına girdi ve üzerimde yükseldi. "Düzen değişti diye kurallar da değişmiş sayılmaz."

"Şimdi bitirmeme izin verecek misin?"

"Yanılıyorsam beni düzelt, ama mükemmel amcığının sikimi boğma şekli çoktan bitirdiğini gösteriyor."

Evet ve masanın üzerine damlıyor.

Ona lezzetli bir hırıltı kazandıran bir göz devirme hareketi yaptım. "Cuma günü için üzgün değildim. Ama mesajında saatin bu gece için uygun olup olmadığını sormuşsun. Her zaman bana söylersin. Bana ters gelen buydu."

"Sormam hoşuna gitmedi mi?"

Bir omzumu kaldırdım çünkü bu hoşlanmadığım bir şey değildi. Sadece onun genellikle yaptığı yolu tercih ediyordum.

"Anlaşıldı." Yanaklarımı kavrayarak beni uzun uzun öptü ve tatmin ettiği ihtiyaç yeniden büyüyene kadar iyice öptü. Koyu renk gözlerindeki sıcaklığı görebileceğim kadar yukarı kalktığında bu his tavan yaptı. "Ve bu yüzden beni benim için yaptı."

BÖLÜM 26

KORKUNÇ BİR DURUM

MADD EI

"HUEY. DEWEY. LOUIE." Her bir ismi sessizce söylerken, parmak ucumu sanki yüzgeçlerini sallıyormuşum gibi tankın camına koydum. "Yeni bir ev mi? Bu ekonomide mi? Etkileyici."

Yeni eklenen tek şey parlak renkli akvaryum kalesi değildi.

Daha önce hiç görmediğim ışıltılı bir balık yüzerek üçüzlerden birine çarptı ve bir korkak gibi hızla kalenin içine çekildi.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı ve çocukluk evimden mutfağa doğru yürüdüm.

Old Flame'in galasına davet edildikten sonra -ki bu aslında isteğe bağlı değildi- ailemle konuşmayı ertelemeye devam edemezdim. Tiyatroda ya da gala sonrası partide ne kadar yer alacağından emin değildim ama katıldığımız diğer etkinliklerden çok daha fazla olacağına bahse girmiştım.

İlk defa fotoğrafımızın çekilmesini umuyordum. June ve benim bir gün önce seçtiğimiz elbise gelecek nesiller için anılmayı hak ediyordu.

Teknik olarak, elbiseyi seçen ve kusursuz zevk çizgisini devam ettiren oydu. Ancak diğerlerinden farklı olarak, tozlu mavi tül elbisenin mükemmel bir şekilde oturması için aceleyle değiştirilmesi gerekiyordu. Aplikeli korsajın

ortasından geçen file şerit, orada hiçbir şey olmadığı yanılsamasını veriyordu. Ama birazcık bile boşluk bıraksa, o panel bir dikizleme şovu da olabilirdi.

Aynı şey, kırımın hemen üzerinde müstehcen bir noktaya kadar inen sırtı açık kısım için de geçerliydi. Eğer kısalttırmamış olsaydım, çatalım bir tesisatçı klişesi gibi ortaya çıkacaktı.

Her ne kadar resmi fotoğrafların arka planında yer alma ihtimalimiz düşük olsa da, bu deneyimi hatırlamak ve makalemde kullanmak için bulutun saklayabildiği kadar çok fotoğraf çekmeyi planlıyordum. Bu da aileme orada kiminle olacağımı söylemem gerektiği anlamına geliyordu.

Kötü balığın kim olduğunu öğrendikten *sonra*.

"Neden bir işgalci var..." Annemle babamı sessiz bir sohbetin içinde gördüğümde sözlerim yarım kaldı.

Kollarını kavuşturmuş olan babamın omuzları, dünyanın yükü tamamen omuzlarına binmiş gibi çökmüştü. Genelde düzgün duruşun kemik yaşlanması için ne kadar hayati olduğu konusunda titiz olduğu için bu durum sarsıcıydı. Kravatı boynundan gevşekçe sarkıyordu ve bitkin kelimesinin fiziksel tezahürü gibi görünüyordu.

Annem de pek iyi görünmüyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da hoşnutsuzluğunu bana gülümseyerek maskeleydi. "Eğer akşam yemeğini soruyorsan, yarım saat içinde bitmiş olacak, bu yüzden nasıl tükendiğinle ilgili dramatik şeyler duymak istemiyorum."

"Benden mi? Asla."

Ama sadece zaten endişeli olan midem şimdi o kadar kötü çalkalandığı için, bir lokma yutabileceğimden şüpheliyim.

Aileme her zaman yakın olmuşumdur. Şımartıcı ve katı olmanın doğru karışımıydılar, beni korurken kendi hatalarımı yapmama da izin veriyorlardı.

Bu yüzden "Her şey yolunda mı?" diye sorduğumda pek bir cevap almayı beklemiyordum.

Çok daha az sinirli bir bakış paylaştılar. Bunun yerine, onlardan görerek büyüdüğüm olağan bağ ve sevgiyle doluydu. Birbirlerinin dayanağı olduklarını açıkça ortaya koyan türden.

"Sadece çalış Rad Mad," dedi babam. "Çok yaşılanıyorum. Sanırım eski implantları asıp emekli olmanın zamanı geldi."

Kendimi bildim bileli aynı şeyi söylüyordu. Ama sesinde aynı espri anlayışı yoktu. Ve kesinlikle emekliliğin söz konusu olmadığı bir yaş aralığındaydı.

Gözlerinin altındaki yeni torbalar da cabasıydı.

Belki de sürpriz bir keşif riskini almak, stresini arttırmaktan daha iyidir.

Ben korkak değilim.

Düşünceliyim.

Düşünceli bir korkak.

Ne yazık ki kaçma kararım, babamın beni bir bakışla çarpmasıyla benim yerime verilmiş oldu. "Bu sürpriz ziyareti neye borçluyuz?"

"Bir kız seni görmek için eve gelemez mi?"

"Hafta ortasında mı?"

"Biliyorsun çarşambaları benim kısa günüm."

Omuzları hafifçe gevşedi. "Yani hâlâ okulda mısın?" "Evet!"

Neden olmayayım ki?"

"Bilemiyorum. Belki de Avrupa'yı sırtlamak ya da sirke katılmak için okulu bıraktığını söylemek için buradasın."

"Balondan hayvanlar yapacak kadar el becerim yok," dedim. "Hâlâ gazeteciliğe bağlıyım ve iyi bir yıl geçiriyorum. Sanırım en düşük notum seksen yedi."

Annemle babamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ama babam, "Sen de bu yılın zor geçeceğini sanıyordun," dedi.

Bu, ödevlerimi erken bitirmek için biraz daha hırslanacağımı bilmeden önceydi...

"Kâğıt nasıl?" diye sordu ve bana reddedilemeyecek kadar mükemmel bir hediye paketi sundu.

İşte her şey...

"Güzel. Birkaç gün içinde bir film galasına katılacağım ve The Chronicle için haber yapacağım."

Gözleri büyüdü ama annem sadece neşeli görünüyordu. Fazla neşeli.

Babam alçak sesle ıslık çaldığında şüpheli bakışlarım ondan çekildi. "Vay canına. Ne görev ama. Editörün işine bayılıyor olmalı."

"Öyle. Ama aslında haberi benim için ayarlayan görüştüğüm adamdı. Haberi ona sunduğumda Joel mutlulukla kabul etti."

Mutluluk hafif bir ifadeydi. Başlangıçta kendisi için de bir davetiye koparmaya çalışmış olsa da, gurur ve mutluluk kaynağı olan gazetesinin ondan fazla görüntülenmeyi garantileyecek bir haber yapacak olması onu heyecanlandırmıştı.

Babamın neşesi biraz azalmıştı. Belki de bu mutluluk anneme geçmişti çünkü onun mutluluğu da Joel'in hiperaktif enerjisine benzemeye başlamıştı.

"Biriyle görüştüğünü bilmiyordum," dedi babam. "O da mı gazetecilik okuyor?"

"Hayır. O bir avukat."

Annem ciyakladı ama babamın neşesinin geri kalanı gitmişti. "Gerçekten avukat mı yoksa hukuk fakültesinde mi?"

Hay aksi.

"Aslında bir avukat. Kendi firması var. Wells Hukuk."

"Kendi hukuk bürosu olacak kadar yaşlı bir adamla mı çıkıyorsun?"

"Howard-" Annem yatıştırılmaya çalıştı ama o vazgeçmedi.

"Onun nesi var ki kendi yaşında bir kadın bulamıyor?"

Sakinleştirici tonunu bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Senin derdin neydi de benim peşime düştüğünde kendi yaşında bir kadın bulamadın?"

"O farklıydı Kerri," diye kabalaştı.

"Haklısın. Birlikte olduğumuzda Maddie'nin şu an olduğundan daha gençtim."

Onu orada yakalamıştı. Daha da şaşırtıcı olanı, beklemediğim bir şekilde arkamı kollamasıydı. En azından birkaç düzine soru için onların bana karşı olacağını düşünmüştüm.

Şüpheli bir şeyler var ve ben pullu izinsiz girenden bahsetmiyorum.

"Ben... Bu... Bu..." Babam hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ve dizüstü bilgisayarını kaptı. "Ben ofisimde olacağım."

Onun hışımla gidişini izlerken dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

Korkunç derecede destansı bir felaket değildi. Easton'ın peşinden pompalı tüfekte gitmekle tehdit etmemişti - gerçi bunun tek nedeni muhtemelen pompalı tüfeğinin olmamasıydı.

Babamdan da bunu beklerdim. Ancak annem

farklı bir konuydu.

Buzdolabından sebzeler çıkarmaya başladı, bir yandan da güven veriyordu:

"Baban için endişelenme. Bunu atlatacaktır. Bu sadece bir şok."

Ona baktım. "Yine de şok olmuş gibi görünmüyordun. Kaşlarını bile kaldırmadın."

"Güzel. Botoksum hâlâ işe yarıyor."

"Bundan daha fazlası var." Ona yardım etmek için adanın etrafında döndüm.

"Neden üzülmedin, şaşırmadın ya da başka bir şey yapmadın?"

"Çünkü ben havalı bir anneyim. Yaşlı bir adam evresinden geçen ilk kadın sen değilsin. Ben de benimkiyle evlendim. Ve ayrıca, biliyordum. Salataya turuncu mu yoksa sarı biber mi istersin?"

Elimdeki yapraklı yeşillikleri neredeyse düşürüyordum ve lahana olduğu için keşke düşürseydim dedim. "*Biliyor* muydun? Nasıl bilebilirsin ki?"

"Tekrar söylüyorum, ben havalı bir anneyim. Böyle şeyleri anlarım. Ne zaman konuşsak daha mutlu görünüyorsun. Daha hafif. Ayrıca Greer ikinizi Instagram'da paylaştı. Ama çoğunlukla, bir anne tek kızını tanır."

"Ne? Greer hiçbir şey paylaşmadı."

"Cumartesi gecesi geç saatlerde. Pazar sabahı sildi ama ben çoktan görmüştüm." Sırıtırken mavi gözleri parlıyordu. "Ve bir ekran görüntüsü aldım." Tezgâhtan telefonunu aldı ve bana uzatmadan önce ekranı birkaç kez kaydırdı.

Easton'a güldüğüm bulanık bir fotoğraftı.

Kahretsin, Greer.

"Çok sarhoş ama çok mutlu görünüyorsun," dedi annem.

"Öyleydim ve öyleyim." Sonunda aklıma bir şey gelmeden önce resme çok uzun süre baktım. "Bekle. Senin ve diğer OG'lerin hesaplarımızı görmeniz engellendi."

Dudaklarını benim yaptığım gibi içeri kıvırdı, gözleri büyüdü. Uzun bir saniyenin ardından pişmanlık duymadan omuz silkti. "Gerçek hesaplarımız engellendi, finstalarımız değil."

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildim.

Annemin finsta-fake Instagram terimini biliyor olması

mı? Ya da bir tane olması.

Soğukkanlılığının bir kısmı kayboldu ve bana kasvetli bir bakış attı. "Üniversite çağındaki kızımın yaşlı bir adama sokulmasına şaşırmadım diyemem. Çoğunlukla senin tipin gibi görünmediği için. Ama seni akıllı ve dikkatli olman için yetiştirdim. Ne yaptığını bildiğine inanıyorum."

"Biliyorum."

"Güzel... Yine de bu, sana zarar verirse ona arabamla vurmayacağım anlamına gelmiyor."

"İşte bu yüzden iyi bir annesin."

"Biliyorum. İşte bu yüzden baban buraya gelmeden önce bunu soruyorum..." Annem elinde bir kesme tahtasıyla durakladı. "Easton takım elbisenin içinde olduğu kadar dışında da iyi görünüyor mu?"

"Iyy, anne, sana bunu söylemeyeceğim."

Ama hayır.

Daha da iyi görünüyor.

"İyi." Bu konuda beni rahat bırakabilirdi ama daha meraklı soruları vardı. "Doug'ı müşteri olarak almamasının sebebi sen misin?"

Başımı salladım.

En azından benim bildiğim kadarıyla değil.

"O geceden sonra onunla konuşmadım, ta ki bir mezun profili için onunla röportaj yapana kadar," dedim. "Yakın zamanda görüşmeye başladık."

Gerçi şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre, onunla kampüste karşılaşmamızın zamanlaması biraz şüpheli görünüyor.

"Bana ondan bahset. Ve Wren'in yeni erkek arkadaşından. Greer'ın Josh'la işi tamamen bitti mi? Babam hâlâ Doug için çalıştığını söyledi, bu garip bir durum olmalı."

"Bizi ne kadar takip ediyordun?" Toparlayabildiğim tüm dramatik endişeyle ağladım.

"Sanırım avukatınız bana beşinci savunmayı yapmamı söylerdi. Ama sen aynısını yapamazsın. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Diğer OG'lere söyleyecek misin?"

"Derhal," dedi, yine bu konuda hiç özür dilemeden.

"Sana yine de söyleyeceğim, ama sadece benim için bir soruya cevap verdiğinde."

Gözleri doğramakta olduğu sebzelerden babamın çantasına, oradan da az önce kaybolduğu koridora kaydı. Babam hakkında soru sorma ihtimalime karşı takındığı ketum tavır, bende tam da bunu yapma isteği uyandırdı. Merak duygum bunu gerektiriyordu.

Ama bir yığın soruyu yuttum. Onlara cevap vermeyecekti ve bu sadece daha fazla stres yaratacaktı.

Bunu yeterince

yapmıştım. En azından bu

gece için.

Daha sonraki bir tarihte onu yüzde yüz rahatsız edecektim.

Başparmağımı oturma odasına doğru uzattım. "Akvaryumdaki kabadayı da kim?"

Uzun bir nefes verirken adeta söndü. "O Scrooge. Donald olması gerekiyordu ama diğerlerinin yeni kaleye yaklaşmasına izin vermiyor."

"Uygun bir isim o zaman." Bir salatalık kaptım ve ağzıma attım. "Ve ben gittiğimde sıkıcı olacağını düşünmüştün."

BÖLÜM 27

RİVETİNG

MADD EI

I HOLLYWOOD'DA BİR ETKİNLİKTEYDİ.
Ve garip bir şekilde ezici ve zavallıydı.

Bunlar muhtemelen yanlış kelimelerdi, ama hisler kesinlikle kapalıydı. Ya da belki de sadece gidişat böyleydi. Karşılaştırabileceğim bir şey yoktu. Ama bütün günü göz alıcı, büyülü bir gece hayal ederek geçirmiştim ve ön parti beklentilerimi karşılamıyordu.

Easton beni o günkü derslerime girmemeye ikna etmişti -daha doğrusu bunu bana emretmişti. Notlarım şaşırtıcı derecede iyi olduğundan ve ödevlerim tamamlandığından, bunu hiçbir endişe duymadan yapabiliştim. Uyuduktan sonra beni bir masaj için daha spaya göndermiş, ardından da saç ve makyaj yaptırmıştı.

Bir kızın yaşı ne olursa olsun, prenses gibi giyinip kuşanmak asla eskimezdi.

Ben de öyle hissediyordum. Bir peri prensesi gibi.

Saçlarımın ön kısmı yüzümden uzakta bükülmüşü, ancak geri kalanı ne kadar alet ve ürün alırsam alayım asla yeniden yaratamayacağım hacimli bir şekilde bırakılmıştı. Kusursuz makyajımın her bir darbesi, hiç makyaj yapmamışım gibi görünmek için mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

Gözlerim hariç.

Sanatçı -kelimenin tam anlamıyla söylüyorum- mavi gözlerimi kocaman ve çarpıcı göstermek için maskarayı ve takma kirpikleri fazla kaçırmıştı.

Easton bütün gün Tripp'in görevinde olduğu için Vic beni alıp tiyatroya götürmüştü. Muhtemelen iyi de olmuştu.

Easton olsaydı, dairemten dışarı çıkamayacağımızı hissediyordum.

Gösterişli tiyatro lobisinde ayakta durarak, sevgilimi bulmak için kalabalığı taradım. Orada olduğumu ona bildirmiştim ama telefonunu kontrol ettiğinden şüpheliydim. Birazdan orada olacağını biliyordum çünkü oyuncular kırmızı halıdan içeri girmeye başlamıştı.

Onların gelişinin odanın havasını değiştireceğini düşünmüştüm.

Değiştirmemişti.

En azından, daha iyisi için değil.

Odanın çevresine yerleştirilen asistanlar ve destek elemanları üç kategoriden birine giriyordu.

Dikkatli bir şekilde küçümseyici yorumlar yaparken acı bir şekilde kızgın.

Rulo haline getirilmiş bir gazeteyle tokatlanmayı bekleyen bir chihuahua gibi aynı beklentiyle kişilerini izlerken nevrotik bir şekilde endişeli.

Ya da dalkavukluk ve egoistliğin garip bir karışımı, sanki yıldızlara dahil edilmişler de ayrı tutulmamışlar gibi.

Ünlülerin kendileri de pek iyi değildi. Bir kamera onları hedef almadıkça, gülümsemiyorlardı. Orada oldukları için heyecanlı değillerdi. Uzun süre yayında kalmanın yorucu olduğundan emindim ama yüz ifadeleri, bundan kurtulabildikleri anda dizginlenemez bir mutsuzluğa dönüşüyordu.

Tripp hariç.

Sürekli patlayan kamera flaşlarından uzaklaştığında bile gülümsemesi yerinde kaldı. Aksine, büyüdü. Odayı benimle aynı merakla inceledi.

Onu takip eden insanlarla konuşmak için geri geri yürümeye başlamadan önce hissetti.

Bunlardan biri de benim inanılmaz çekici randevumdu.

Vay canına.

Easton personel için ayrılmış alandan geçmiş olabilirdi ama kırmızı halıda rahatlıkla yürüyebilirdi ve kimse onu yersiz bulmazdı. Siyah takım elbise ve gömlek kombinasyonu klasik ama havalıydı ve bazı oyuncuların çok çalıştığı zahmetsiz bir şekilde güç ve nüfuz haykırıyordu.

Ve bunu başaramıyordu.

Dünyanın en güzel insanlarından bazılarıyla dolu odanın eşiğinden geçer geçmez gözleri etrafı taradı. Bana gelene kadar durmadılar. Gözleri yavaşça beni taramak için düşmeden önce bir gülümseme oluşmaya başladı.

Uzaktan bile onların yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bana doğru yaklaşırken uzun adımları mesafeyi tüketti, ancak onu tüm yolu gitmeye zorlamadım. Ben de ona ulaşmak için aynı derecede hevesliydim. Ona ulaşır ulaşmaz kollarına atıldım ve ağzı ağızımdaydı.

Kısa tuttu, ancak mırıldandığı sinirli küfür, bunun böyle gitmesini istemediğini açıkça ortaya koydu. "Tanrım, çok güzel görünüyorsun... *Vay canına.*"

"Ben de tam senin için aynı şeyi düşünüyordum." Ona sııttım ve gözleri ağızıma odaklandı.

"Tamam, gitme zamanı."

Güldüm ama ikimiz de şaka yapmadığını biliyorduk. Gerçekten yapmıyordu.

Neyse ki -ya da değil- Tripp bize katılmak için o anı seçti. Yanağımdan öptü ve olabildiğince sarılmaya çalıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Easton kolunu belime dolamış ve elini karnıma koymuş bir şekilde beni sahiplenici tutuşuyla kilitli tuttuğu için bu pek de fazla bir şey değildi.

Aleti de sırtıma bastırmıştı.

Tripp, Easton'ın açgözlülüğünü en yüksek eğlence olarak görüyor gibiydi ve beni işaret ederken kıkırdadı. "Maddie, tam bir vizyon."

"Teşekkür ederim."

Smokinli bir garson gümüş bir tepsiyle geldiğinde kolunu zorlukla kaldırdı. Bir flüt şampanya çıkardı.

"Tripp," diye başladı Easton ama buna gerek yoktu.

Aktör kendisi için su şişelerinden birini kapmadan önce şampanya bana uzatıldı.

Eklenen baloncukların gergin mideme nasıl oturacağından emin değildim, bu yüzden bardağı tuttum ve kendimi yerinde hissetmiyormuş gibi davrandım.

Ve bazı asistanların bana nasıl sert sert baktığını görmemiş gibi davrandım.

Tamam o zaman.

Tripp elindeki su şişesini bardağıma dokundururken, "Dışarıdaki mülakatçılardan biri sen olmalıydın," dedi. "Eminim soruların en iyi tavlama cümlemden ve en berbat ilk randevumdan daha iyi olurdu."

"Ama bunlar dünyanın bilmesi gereken hayati sorular," dedim. "En azından tıklanacak olanlar." Dramatik bir duraklama yaptım. "Peki senin en iyi tavlama cümle *nedir*?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hey, ben Tripp Carter."

Bu işe yarardı.

Benim için değil ama çoğu kadın için.

Birkaç dakika sonra Tripp'in ekibinden genç bir adam odanın bir tarafından koşarak yanımıza geldi. "Yerlerinize oturmanızı istiyorlar."

"Adamı duyduunuz," dedi Tripp, elindeki su şişesiyle tiyatroya açılan bir dizi kapıyı işaret ederek.

Filmi balkon katından izlememiz gerektiği için hareketsiz kaldığımda Easton başını kulağıma yaklaştırdı. "Planlar değişti."

Tripp onunla oturmamızı

istiyor." "Ne? *Neden?*"

Diğer adam kendi kendine cevap verdi. "Tepkinizi görmek istiyorum. İşin içindeki pisliklerin bundan hoşlanacağını biliyorum. Ya da kendilerini ekranda görmek hoşlarına gidecek. Ama Easton senin bir film tutkunu olduğunu söyledi."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama saçma bir ciyaklama olarak çıktı.

Easton tekrar kulağıma fısıldamak için eğildi. "Hikâyenı düşün." Dudakları hızla boynumu sıyırdı. "Ve bunu daha sonra telafi edeceğim."

Teşvike ihtiyacım yoktu ama reddedecek kadar da aptal değildim.

Umalım da film bomba olmasın, yoksa bu iş çok garip bir hal alacak.

UMUDUMA GEREK YOKTU.

Film sadece idare eder derecede iyi değildi.

Harikaydı ve mükemmel bir oyuncu kadrosu vardı ama Tripp açık ara öne çıkıyordu.

Bu kolay etkilenen adam, kolay etkilenen eski sevgiliyi canlandırırken kendi kişiliğini de ortaya koyuyor gibiydi. Filmin kahramanının neden Chase Majors tarafından canlandırılan şimdiki erkek arkadaşı ile onun arasında kaldığını görmek inandırıcıydı. Her iki oyuncu da zorlayıcı aşk ilgileri yarattı. Bu bile tek başına -biraz klişe olsa da- harika bir aşk üçgeni romantizmi olabilirdi ama filmin bir yerinde değişti.

O değişti.

Tatlı cephesi, büyüleyici derecede hasarlı bir iç mekanı ortaya çıkarmak için düşmüştü. Tripp'in tam bir psikopat sapığı ne kadar kusursuz bir şekilde canlandırıldığını görmek rahatsız ediciydi. Bunu onun hemen yanında otururken izlemek daha da sarsıcıydı.

O kadar ikna ediciydi ki, ondan biraz korkmuştum. Ama bu onun yeteneğinin ve sevillebilirliğinin bir işaretiydi çünkü kadın kahraman onu seçmediğinde hayal kırıklığına uğramıştım.

Ya da belki bu benim kafamın karışık olduğunun bir göstergesiydi.

Her iki durumda da, benim samimi tepkilerim Tripp'in aradığı şeydi. Zorunlu olarak yaptığı şamatadan sonra tek yapmak istediği benimle ve Easton'la film ve düşüncelerimiz hakkında konuşmaktı. Filme olan sevgisinde soğukkanlı ya da sakin, soğukkanlı ve derli toplu hiçbir şey yoktu. Sıradan bir günmüş gibi davranmıyordu.

Parti uzadıkça bu durum değişti. Sıkılmış ve huzursuz görünüyordu.

Sadece o değildi.

"Eve gider gitmez..." Easton beni kabindeki banktan kucağına çekmek için durakladı. Parmak uçları iç bacaklarımda geziniyor, kumaşı da beraberinde sürüklüyordu. "Bu güzel eteği kaldıracağım ve sikimi senin mükemmel amına gömeceğim."

Bir an için ellerinin devam edebileceğini düşündüm. Beni hemen o anda ve orada becerebileceğini düşündüm.

Ve onun sık sık dokunuşları ve müstehcen sözleriyle geçen bir geceden sonra, ben de ona izin verebileceğimi düşündüm.

Ama parmakları en çok ihtiyacım olan yere ulaşmadan hemen önce, kabinden çıkabilmek için beni kaydırarak diğer tarafına oturttu. "Ama önce arkadaşımın başı belaya girmeden onu buradan çıkarmalıyım."

"Bence bu iyi bir fikir. Hem de hepsi."

Beni hızlıca öpmek için eğildi. "Burada bekle, hemen döneceğim." Ayağa kalktı ve son bir alay daha eklemek için kendini gizlice yeniden ayarlarken önümde kaldı. Gözlerimi onunkilere diktiğimde, onu süzdüğümü anladığını belli etmek için küstahça sırtıttı.

Bu dersi asla öğrenemeyeceğim.

O bara doğru giderken ben de ayağa kalktım ve ters yöne, banyoya doğru ilerledim. Tam masaya dönüyordum ki biri bileğimi yakaladı.

Ve olmasını istediğim kişi değildi.

Easton yerine Chase Majors köşedeki kabinden uzanıp beni durdurdu. "Beynimi zorladım ama kim olduğunu çıkaramadım. Figüran mıydın?"

Başımı salladım. "Tripp'in bir arkadaşım. Film harikaydı. Tebrikler."

"Evet," diye onayladı Tripp gibi gururlu bir tavırla. "Benimle otur."

"Hayır, teşekkürler."

"Ne içiyorsun?" diye sordu otomatik olarak, sanki kabul etmem kafasında önceden belirlenmiş bir sonuçmuş gibi. "Bekle, ne dedin sen?"

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Ben çıkıyorum. Gecenin tadını çıkar."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni bırakmak yerine, sanki benim hareketim onu ayağa kaldırmış gibi davrandı.

"Gitmek için çok erken. Bir içki." "Ben hazırım."

Daha yakın durarak bakışları yavaşça vücudumda gezindi. Nefesinden keskin bir alkol kokusu yayılıyordu. "Evet, seni hatırlayacağımı biliyordum. Yine de filmlerde oynamalısın. Bu konuda yardımcı olabilirim. Senin için birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"İlgilenmiyorum," dedim.

"Herkes bir filmde oynamak ister güzelim," diye suçladı beni yalan söylüyormuşum gibi. "Bir kadeh şampanya. Bir kutlama kadehi."

"Dediğim gibi, ben gidiyorum."

Başını eğdi. "O yaşlı adamla mı?"

Geri çekildim. "Affedersiniz?"

Ses tonumdaki uyarıyı fark etmemişti. Onunki acıyla doluydu. "Bu da neyin nesi? Önce beni ekranda Tripp Carter'la yarıştırdılar. Akli başında bir kadının benimle onun arasında kalacağına kim inanır ki?"

Doğru. Çünkü sapık ya da değil, Cassandra'nın onu seçmesi gerektiğini düşünüyordum.

"O zaman bütün gece seni izledim, ne zaman bana geleceğini merak ettim. Sonunda cesaretini topladığını sanıyordum ama şimdi onunla gitmek için benimle bir içki içmeyi mi reddediyorsun?" İnanmazlığı, sadece hak sahibi ve kaba değil, aynı zamanda aptal olduğunu da gösteriyordu.

Çok, çok aptal.

Yine de bir şekilde bunu ikiye katlamayı başardı. "Neden burada yaşlı adamla birliktesin ki?" Kısa bir duraklama oldu ve parlak gözlerine hesapçı bir bakış geldi. "Önemli biri mi?"

Tedbirli olmaya çalışmayı bıraktım ve kolumu ondan çektim. Cevap vermeye zahmet etmedim -bu enerji ve beyin hücresi israfı olurdu- ve dönerek uzaklaştım.

Ve sonra donup kaldım.

Easton yakınında durmuş, karanlık ve yoğun bakışlarıyla onu izliyordu.

Dinliyordu.

Çünkü onun yaklaşımını yakalamak için dönmemiştim. Orada duruyordu.

Ne kadar zamandır ya da ne kadarına kulak misafiri olduğundan emin değildim ama bakışları Chase Majors'a yöneldiğinde bunun yeterli olduğu hissine kapıldım.

Uh oh.

Her iki adam da garip bir durumu felakete dönüştürmek için ağzını açmadan önce hızla hareket ettim. Aradaki mesafeyi kapatarak elimi Easton'ın göğsüne koydum ve ittim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hareket etmedi. Bir santimetre bile.

Ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve elimi ensesine götürerek onu bana bakmaya zorladım. "Yerine getirilmesi gereken bazı sözler verdin." Partinin gürültüsünden beni duyup duymadığından bile emin olamayana kadar sesimi alçalttım. "Doldurulmaya ihtiyacım var."

Duymuş olmalıydı çünkü başımın üzerinden son bir ölümcül bakış fırlattıktan sonra kolunu omuzlarıma sıkıca doladı ve beni eve götürmek için döndü.

Sonunda.

BÖLÜM 28

CEVAP

MADD EI

AND Partideki havanın kapalı olduğunu düşünmüştüm.

Easton Tripp'i limuzinine bindirip doğruca eve gitmesi için kesin talimatlar verdikten sonra Vic kaldırımında bizi bekliyordu. Ben arkaya tırmanmış, Easton'ın dokunuşunu heyecanla bekliyordum.

Hiç gelmedi.

Bu doğru değildi. Eli kalçamın etrafında kıvrılmıştı ama hepsi bu kadardı. Eteğimi sıyırmaya, beni öpmeye ya da yapacağını tahmin ettiğim diğer şeylerden herhangi birini yapmaya çalışmadı.

Yapmasını istediğim

şeyler. Konuşmadı bile.

İlk başta yorgun olduğunu düşünmüştüm. Benim için uzun bir geceydi ve neredeyse hiçbir şey yapmam gerekmemişti. Bütün gün Tripp'le birlikteydi. Kalabalık. Gürültü. Stres. Bütün gece sinirli insanlarla çevrili olmak.

Sakinleşmek için biraz zaman istediği için onu suçlamadım.

Ama vücudu hiç rahatlamadı. Kasları hiç gevşemedi. Yanımda otururken, sonunda "Ona cevap vermedin" diyene kadar gergin kaldı.

Ona baktım. "Kime cevap vermedim?"

"Majörlere."

"Oh." Bileğime küçümseyici bir hareket yaptım. "Cevap vermeye değmez."

"Bu yüzden mi orada durup seninle atış yapmasına izin verdin? Buna değmediği için mi?"

Ses tonundaki suçlama karşısında irkildim. "Teklifini reddettiğimi de duyduğunu varsayıyorum. *Defalarca*."

"O kibar retlerin arasında bir süre konuşmasını dinledin," diye karşılık verdi sonunda bana bakarken. Düşük ışıktaki bile, her zamanki boş ifadesini gölgeleyen tedirginliği görebiliyordum. "Sana özellikle masada beklemeni söyledim, sonra geri döndüğümde seni elleri üzerindeyken onunla konuşurken *buldum*. Bu hoşuna gitti mi Madeline? Söyledikleri hoşuna gitti mi?"

"Hayır, sadece kullanmak zorundaydım-"

"Ama sen bundan rahatsız değilsin. Burada hiçbir sorun yokmuş gibi oturuyorsun."

Tamamen haksız da sayılmazdı. Benim kafamda yanlış bir şey yoktu. Chase hayatımda ya da o hafta karşılaştığım ilk kendini beğenmiş pislik değildi. Onun sarhoş maskaralıklarının gecemi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Görünüşe göre, bu konuda tek olan bendim.

"Çünkü onun için üzölmeye değmez," diye tekrarladım.

"Bundan emin misin? Yoksa yanımda olduğun halde onu düşündüğün için mi? Büyük bir film yıldızı seni eve götürmek istediği için mi o küçük güzel amcığın ıslandı?"

Bakışlarım bölmenin gerçekten kapalı olduğundan emin olmak için öne doğru kaydı. Sadece Vic'in amımı duymasını istemediğim için değil, aynı zamanda Easton'ı emniyet kemeriyle boğacağımdan oldukça emin olduğum ve bir tanık istemediğim için.

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedim sakın ve mantıklı olmaya çalışarak. "Neden *yaşlı* bir *adamla* orada olduğunu sorgulattı mı sana?"

Tutunmaya çalıştığım sabır da, ses tonum gibi kırıldı. "Hayır, çünkü sen yaşlı değilsin. Ama şu anda neden seninle birlikte olduğumu sorgulamama neden oluyorsun." Bölmeye vurmak için öne doğru eğildim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Easton sordu. "Vic'e beni eve götürmesini söylüyorum."

"Hayır."

"Öylece hayır diyemezsin."

"Diyemem amına koyayım."

Tekrar bölmeye vurdum.

"Onu indirmeyecek. Ya da seni eve götürmeyecek. Ben söylemediğim sürece olmaz." Sırtım ön tarafına gelecek şekilde beni kucağına çekti. "Ki bunu yapmayacağım."

"Nedenmiş o? Eğer bana suçlamalar savuracaksan bırak gideyim."

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Madeline. Lanet olsun. *Asla.*"

Bunu kalıcı bir şekilde söylememiştim. O andan bahsediyordum. Fiziksel olarak.

Ama bu ayrımı dile getirebilsem bile, bunun bir önemi olacağından şüpheliydim.

Ellerini eteğimin altına soktu, ama ben kalçalarımı sıkıca birbirine bastırarak yapmak istediği şeyi engelledim.

"Şimdi aç onları," diye emretti. İkimiz de bunu kendi başına kolayca yapabileceğini biliyorduk ama onun istediği bu değildi.

Ona isteyerek erişim sağlamamı istiyordu.

Benim itaate ihtiyacı vardı.

Ben de ona itaat ettim.

"Aferin kızıma," diye inledi kulağıma, külotumu yolumdan çekerken. Bir parmağını içime soktu. Sadece alay etmeye yetecek kadar. Öfkeme rağmen daha fazlası için çaresizce beni kucağında salladı.

Onunla paylaştığım öfke. "Sen bir pisliksin."

"Evet." Kalın parmağı içimde dalgalandı, görüşümü bulanıklaştıran ve boynumu kavislendiren bir noktayı ovmak için kıvrıldı. "Ama ben seninim. Ve seni o lanet mutfakta ilk gördüğüm andan beri öyleyim. Gitmem gerektiğini biliyordum." Klitorisimi ovmak için başparmağını uzattı. Hafifçe. İşkence edercesine yavaşça. "Ama benim için çok genç olan kızı daha fazla görmek için kaldım. Bana her bakışında çok güzel kızaran kızı. Sen havuz için üstünü değiştirmeye gittiğinde, gitmem gerektiğini biliyordum. Elimde sadece çok fazla kontrol vardı ve o noktaya kadar zar zor dayanıyordum. Ama bu beni, o seksi gri bikininin içinde seni bir kez olsun görebilmek için karanlık girişte lanet bir sapık gibi pusuya yatmaktan alıkoymadı."

Vay canına, doğru söylüyor.

Ciğerlerimi doldurmak için mücadele ederken göğsüm çarpan kalbimin etrafında sıkıştı.

"Köşeyi dönünce, Madeline." Easton, sertliğini kıcıma doğru sallarken sinir bozucu derecede hassas dokunuşuyla beni çalıştırmaya devam etti. "Köşeyi dönüp تنها bir yere varmadan önce aletimi serbest bıraktım ve sana yapmak istediğim *her şeyi* düşünürken kendimi okşadım. Kendime sahip olmama izin veremediğim her şeyi. Bununla savaşılmaya çalıştım ama artık çok geçti. Sen zaten kafamın içindeydin. Derimin altında. Lanet damarlarımdaydın."

Aklımın bir köşesinde asılı duran soruyu sordum. "Coastal'daki buluşmamızı sen mi ayarladın?"

"Evet," dedi en ufak bir özür ya da utanç belirtisi göstermeden. Kulak mememi ısırıldı. "Ve sahip olduğum üç hafta boyunca dayanabilmem bir mucizeydi."

Parmağını serbest bırakırken beni o sınırdan sallanmaya bıraktı. Beni tuttuğu gibi çevirerek ağzımı sert ve çılgınca bir öpücüğe boğdu.

Hayır.

Öpücük yanlış kelimeydi. Zayıf bir kelime.

Sanki bizi birbirimize kaynaştırmaya çalışıyormuş gibi ağzımı aldı. Tadımı ezberlemeye çalışıyordu. Beni onun olarak damgalamaya çalışıyordu.

Kendini uzaklaştırdı ama bana bakacak kadar. "Seni paylaşmayacağım Madeline. Ne o şerefsizle ne de başkasıyla."

"Paylaşmanı istemiyorum."

"Bana kendini verdin ve seni geri vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir." İfadesinin otoriterliğinin aksine, "Bana benim olduğunu söyle, Madeline." diye talep etti.

"Seninim," dedim tereddüt etmeden. Hızla atan kalbimin ritmi muhtaç klitorisimde yankılanıyor gibiydi. Tam dokunması için yalvaracaktım ki beni dikkatlice üzerinden kaydıldı. Şehvet sarhoşu beynim, park ettiğimizi göstermek için aniden kapıyı açtığında birkaç adım geride kaldı

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki arabanın durduğunu bile fark etmemiştim. Tıpkı onun evine gitmediğimizi fark etmediğim gibi.

Gilded'deydik.

Tedirginlikle heyecan birbirine karışmıştı, sanki dik bir hız treninin raylarına tırmanıyor ve kaçınılmaz düşüşü bekliyordum. "Neden buradayız?"

Easton inip elini uzatırken cevap vermedi. Bakışları elbisemin külotumu ortaya çıkaracak kadar yükseldiği yere kilitlenmişti.

Acaba ne kadar sıırıslıklam olduklarını görebiliyor muydu?

Elini kabul etmeden önce kumaşı tekrar yerine oturttum ve dikkatlice arabadan indim. Spiral merdivenlere açılan gizli girişe ulaşmak için şifreyi girerken beni sıkı sıkı tuttu.

Lobiye girdiğimizde, yakışıklı bir adam podyumun arkasından bize baktı. Gülümsemesi dostçaydı ve fazla şık olduğumuzu düşündüyse de bunu belli etmedi. "Hoş geldiniz."

Easton'ın sesi de kulübe girmek için adını verirkenki ruh hali kadar gergindi.

En azından adam onu sayısız gizli ziyaretinden otomatik olarak tanııyordu...

Bu düşünce midemi sıkıştırdı.

Belli ki kıskançlık krizine giren tek kişi Easton değil.

Girişin kilidi açıldı ve Easton bizi tıklım tıklım dolu salona yönlendirdi.

Daha önce sadece iki cuma oraya gitmiş olmama rağmen, her ikisi de gecenin çok erken saatleriydi. Bir kalabalık vardı ama büyük bir kalabalık değildi. Müzayede kalabalıktı ama aynı zamanda daha planlı bir akşamdı. En azından biz ayrılmadan önce gördüğüm kadarıyla.

Ama o zaman?

Tamamen farklı bir yerdi.

Ana salonda seks ve çıplaklığa izin verilmemiş olabilirdi, ama bu sergilenecek çok şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Deri. Dantel. Kostümler. Tasmalar ve yakalıklar. Kırbaçlar, kırbaçlar ve diğer aletler masalarda ya da kucaklarda duruyordu.

İnsanlar da kucaklarda dinleniyor ya da uzanıyordu.

Easton'ın bizi kalabalık bara yönlendireceğini düşünmüştüm ama y a p m a d ı . Odayı dönerken bir koridora girdik.

Güvenlik tarafından korunan ve ofislere giden karanlık koridora değil.

Diğer koridora.

İnsanların Gilded'i ziyaret etmelerinin asıl sebebine giden koridora.

Uzun koridor neredeyse bir otel gibi görünüyordu. Sıcak ve davetkârdı, güzel renklerle dekore edilmişti ve sanat eserleri asılıydı. Çerçevesiz resimlere baktığımda, bunların yavan, genel resimler olmadığını gördüm. Şehvetli ve seksi olan sanatsal boudoir fotoğraflarıydı.

İlk birkaç kapı kapalıydı, ama açık bir kapıya ulaştığımızda Easton bizi kapının dışında durdurdu. Yine bir otel gibi, odanın ortasında bir yatak vardı. Ancak tipik bir yataktan farklı olarak, dört direğe bağlanmış bağlar vardı. Tavandan daha fazlası sarkıyordu. Güzel bir kitaplık olabilecek karmaşık bir raf ünitesi, kayganlaştırıcı şişeleri ve aletlerle doluydu.

Cezalandırmak için olanlar ve zevk için olanlar.

Bir sonraki açık oda karanlıktı ve bu sadece ortam aydınlatması sayesinde değildi. Bir duvarın karşısında koyu renkli ahşap bir X vardı ve her iki ucunda da bir partneri sabitlemek için kelepçeler bulunuyordu. Ağır zincirler tavanın ortasından sarkıyor ve deriden bir kafese bağlanıyordu.

Ya bu dünyanın en rahatsız hamağı ya da...

Erotik bir ortaçağ zindanı gibi duvarda daha fazla enstrüman sıralanmıştı.

Üçüncü oda neredeyse ikisinin bir karışımıydı. Bir yatak vardı ama aynı zamanda bir jimnastik stüdyosundan çıkmış deri yastıklı ekipmanlar da vardı.

Sık sık bir güvenlik görevlisinin yanından geçiyorduk - ya sabit bir şekilde devriye geziyor ya da belirli bir noktada duruyordu. Ayrıca tuhaf bir şekilde sade bir odayı titizlikle temizleyen bir adam vardı.

Odanın içini görebilmek için boynumu eğdiğimde tereddüt ettim. Gizli bir fetiş teması aradım. Bazı kancalar, ipler, oyuncaklar. Neden erotik oyun alanına ait olduğunu açıklayan bir şey.

Easton elimi bıraktı ama sadece arkama geçebilmek için. "Her sapkınlık ekstra ekipman gerektirmez." Bir kolunu etrafıma dolayarak, narin elbisemin üzerinden göğsümü avuçlamak için aşağı doğru eğdi. "Bazen birinin ihtiyacı olan tek şey kendisine ait olandır."

Adam pırıl pırıl temiz odadan çıktığında Easton'ın beni içeri sürükleyebileceğini düşündüm. Bunu yapmasını istedim.

Ama göğsümü bırakmadan önce bana olan yakınlığını bir saniye daha sürdürdü. Turuna devam ederken kolu etrafımda kilitli kaldı.

Açık olan diğer kapılarda bir doktor muayene odası, bir ofis ve aynalar vardı.

Bir sürü ayna.

Easton sonuna varmadan bizi geri çevirdi, ama bitişik koridorda toplanan kalabalığa hızlı bir bakış atmadan önce değil.

"Ne yapıyorlar bunlar?" diye sordum.

"İnsanların seks yapmasını izliyorlar."

İçgüdüsel olarak iki kez bakmak istedim ama odanın içinde ya da dışında neler olduğunu görmek istediğimden şüpheliydim.

"Çiftler izlendiklerini biliyorlar mı?"

"Duruma göre değişir." Bu cevabın kötü tadı geçmeden açıkladı. "İzleme penceresi yansıtıcı olarak ayarlanmışsa, bir ayna görürler ve diğer tarafta ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmaz. Şeffaf olarak ayarlarlarsa, izleyicilerinin tamamen farkındadırlar." Ağzında bir gülümseme kıvrımıyla bana baktı. "İçeride sadece bir çift olduğunu kim söyledi?"

Düşünmek istediğimden daha safmışım.

Cevabını bile istemediğim soruyu sormamın tek nedeni bu olmalıydı. "Sen hiç bunun iki tarafında da bulundun mu?"

"Hayır. Bana çekici gelmiyor." Beni duvara yasladı ve avuçlarını başımın yanına koyarak üzerime abandı. "İlgilenip ilgilenmediğini sormuyorum çünkü bakmanı istediğim tek kişi benim. Ve eğer hayatım boyunca birinin seni görmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Şimdi merakın en azından birkaç dakikalığına yatıştıysa, bir içkiye ihtiyacım var."

"Bekle," dedim hareket etmeye başladığında.

Bakışları tekrar benimkilere kaydı ve tüm araba yolculuğu boyunca var olan gerginlik devam etti. Dağılmaya başlayan tedirginlik geri döndü.

Hem de on katına.

Beklenti dolu bir kaş kaldırdığında, elimi salona doğru salladım. "Sondaki diğer kapı neydi?"

"Kovalamayı ya da kovalanmayı sevenler için bir alt kat var. Görmek ister misin?"

Koşmak zaten en sevmediğim aktivitelerden biriydi ve bu konuda hiçbir şey beni seksi hissettirmiyordu, bu yüzden başımı salladım.

Ana odaya geri döndük. Easton, kenar mahallelere takılmak yerine bizi merkeze yakın küçük masalardan birinde durdurdu.

Etrafımız ahlaksızlıkla çevriliydi.

Beni daha yakına çekti ve elini boğazıma dolayarak yüzümü yukarı kaldırmaya zorladı. Keyifsiz ruh halindeki soğukluğu bir parça sıcaklık kırdı. "Güvenli kelimeni söyle ve gidelim. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim hemen.

Beni tuttuğu gibi koltuklardan birine oturttu. "Burada bekle."

Dikkatim kalabalığın üzerinde gezinmeden önce onun bara doğru yürümesini izledim - herhangi bir noktaya çok yakından ya da çok uzun süre bakmamaya dikkat ederek. Ofislere giden koridorun yakınında Cohen ve Atlas'ı gördüm. Her iki adam da beni açıkça görmüştü ama gülümsememe karşılık vermediler. Onlara el sallamak için elimi kaldırmaya başladım ama herhangi bir onaylama yapmadan gözlerini kaçırdılar.

Acaba kötü bir şey mi oldu?

Easton dönüp karşımdaki sandalyeye oturdu. "Buraya gel Madeline."

Ayağa kalktım ve kısa bir süre durmadan önce masanın etrafında döndüm. Dikkatim başka yerde olduğu için yere koyduğu minderini getirdiğini fark etmemiştim.

Beni izlerken yüzü dikkatle boştu. Cevabımı bekliyorum.

BÖLÜM 29

KAPALI

MADD EI

I Dizlerimin üzerine çökerken göz teması kurdum.

Easton uzanıp başparmağını çenemde gezdirdi. Kendisine yaptığı şeyin aynısıydı ve birden bunun bir tesadüf olup olmadığını merak ettim. "Çok mükemmel." dediğinde sorma fırsatım olmadı. Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Evet."

"Bilekler."

Gözlerimi onunkilerden ayırdığımda elinde bir dizi altın kelepçe olduğunu gördüm. Yüksek tepelerdeki masalara bağlı olanların aksine, bu çift koltuğuna bağlıydı.

Kollarımı kaldırdım ve bileklerimi ona

uzattım. Kendimi ona sunuyordum.

Ağır, soğuk çeliği kolumun etrafına sabitlemeden önce kendi eliyle bir tanesinin etrafını sardı. Klik sesi etrafımızda yankılanıyor gibiydi. Aynı işlemi hiç acele etmeden tekrarladı.

Beni sandalyesine bağladı.

Çekiştirmeden önce ağırlığı test ettim. Plastik oyuncaklardan ya da alışveriş merkezindeki yenilik mağazasından şaka yollu satın aldığım ucuz kabarıklardan farklı olarak, hiç esneme yoktu. Keskin kenarı hassas cildime batıyordu.

"Madeline," diye uyardı Easton, çünkü acımdan değil teslimiyetinden hoşlanıyordu.

Ellerimi kucağıma indirdim.

Ofisinde ve evinde bu şekilde oturmuştum ama hiç kelepçelenmemiştim. Ve asla insanların görebileceğı bir yerde değil. Her ikisi de Easton'la hissedebildiğim savunmasızlığa başka bir katman ekledi.

Güven.

Teslimiyet.

"Atlas ve Cohen'le her şey yolunda mı?" diye sormak için başımı arkaya eğmeden önce tekrar etrafıma bakındım.

"Bildiğim kadarıyla.

Neden?" "Selam

vermediler."

"Kimse demeyecek çünkü sen benimsin."

"Ne?" Boğazımdaki yumruyu zorla dışarı attım. Rahatsızlık ya da öfke değildi bu. O kadar yoğun bir arzuydu ki neredeyse doğru düzgün düşünemiyordum.

"Görmek ister misin?" Bana cevap verme şansı vermedi. Elini kaldırdı ve hemen bir garson geldi.

Adam benimle konuşmak şöyle dursun, yüzüme bile bakmadı. Sadece Easton'a odaklanmıştı. "Size ne ikram edebilirim?"

"Bir kadeh şampanya," dedi Easton. "Teşekkür ederim."

Servis görevlisi bunun sadece bir içki olup olmadığını sormadı. Bir şey isteyip istemediğimi de sormadı. Arkasını döndü ve siparişı almak için bara gitti.

O giderken Easton beni minderin üzerinde döndürüp yüzümü ona çevirdi.

"Kimse seninle konuşmayacak. Kimse sana bakmayacak. Ben söylemediğim sürece." Arkasına yaslandı. "Ve adil

uyarmayacağım."

Sözleri ve vücut dili mesafeliydi ama bana bakışları hiç de öyle değildi. İncelemesinin yoğunluğu bir tepki vermemi bekliyordu.

Ve ben bir tepki verdim.

Bu sıcak olmamalıydı. Hiçbiri olmamalıydı.

Ama öyleydi.

Uyarılma hissi cinsel organıma yayıldı ve altımdaki minderde leke bırakacağından endişelenene kadar kalçalarımı kapladı.

Aynı sıcaklık onun karanlık bakışlarını da doldurdu ve aniden öne doğru kaydı. Nefesim kesildi ve ne yapacağını görmek için hazırlandım.

Gidecek miydik yoksa beni arka odaya mı götürecekti?

Bunlardan biri olması gerektiğini biliyordum.

Hangisi olduğunu söyleyemeden Cohen ve Atlas yaklaştı. Cohen boş sandalyeye çöktü ve bir bacağını uzattı. Atlas kardeşinin arkasına geçti ve gözlerini odadan ayırmadı. Tıpkı Easton'ın söylediği gibi, ikisi de benimle konuşmadı. İkisi de bana bakmadı bile.

O aksini söylemediği için ben de sessiz kaldım.

Doğru seçim buydu. "Bütün gece bu kadar yoğun muydu?" diye sorarken parmaklarını omuzlarımda gezdirmek için uzandı.

Kardeşi sırtarak başını sallarken Atlas, "Daha meşgul," diye homurdandı.

Şampanya kadehi Easton'ın önüne kondu -garson yine hiçbir tepki vermedi- ve o da kadehi kaldırdı. Bakışları bana kaydı ve bakışlarında anlam veremediğim bir meydan okuma vardı. "Susadın mı Madeline?"

Başımı salladım ve ona uzandım. Zincirler takırdayıp gerildiğinde irkildim.

Boştaki eliyle çenemi kavradı. "Aç."

İçkiyi ağzıma d keceğini sandım. Bu yeterince baskın olurdu.

Ama yapmadı.

Dediğini yaptığımda, şampanyadan büyük bir yudum alırken gözlerimi tuttu.

Sonra eğildi ve akıntının ağzından benimkine akmasına izin verdi.

Aşağılayıcı ve otoriterdi. Çılgınca ve iğrençti.

O kadar hoşuma gitmişti ki neredeyse boşalacaktım.

Yanaklarım arzudan ve bu tepkiyi alenen vermekten kızarmıştı.

"Çok mükemmel." Sesi gurur ve ateşle dolu çakıllı bir gümbürtüydü. "Ve hepsi benim."

Konuşmasına geri dönerken yüzümdeki o ifadeyi korudu, sanki bu yaptığı çılgınca bir şey değilmiş gibi.

Ve değildi de. Ne onlar için ne de etrafımızdaki

herhangi biri için. O anda neden orada olduğumuzu anladım.

Gilded, üzerimde ne kadar kontrol sahibi olduğunu gösterebileceği tek halka açık yerdı. Kulak misafiri olduğu şeyden sonra, bu gücü göstermek istemiş olmalıydı.

Bundan hoşlanmıyor olsam bile -ki çok hoşlanıyordum- neredeyse emrettiği her şeyi yapardım. Çünkü Easton bütün gece boyunca ilk kez ağzında bir gülümsemeyle rahatlamıştı.

Bunu onun için yapmıştım.

Bir süre sonra, tutuşunun bana ne kadar hareket alanı bıraktığını test ettim ve öne doğru eğildim. Eli boğazımdan aşağı kayarken uyanık gözleri beni kontrol etmek için aşağıya kaydı.

Ona gülümsedim - sahte masumiyetin timsali - ve bakışlarındaki sert uyarının aksine, ifadesinin geri kalanı yumuşadı.

Şansımı zorladım ve fısıldadım, "Beni eve götürür müsün?" "Henüz değil, benimki."

Benim.

Oh lanet olası bayılma.

"Film nasıldı?" Cohen sordu.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Çok iyiydi. Maddie sana başka zaman anlatır, çünkü filmler onun olayı."

Dudaklarım aralandı ama bir ciyaklamadan fazlası kaçmadan kendimi tuttum.

Easton diğer adamla konuşurken bile bana dik dik baktı. "Farklı bir zaman çünkü bu gece onu yeterince paylaşmak zorunda kaldım."

Dudaklarımı bastırarak kapattım.

Film hakkında konuşmaya devam ettiler, daha doğrusu Tripp hakkında. Easton bana işkence edercesine dokunduğunda kimse gözünü kırpmadı.

Ya da inlemelerimi bastırmak için dudağımı ısırana kadar kelepçelerdeki gevşekliği kullanarak beni daha yakına çektiğinde.

Ya da parmak uçları göğsümün kıvrımını izlemek için aşağı inmeden önce omzumu okşadığında.

Filmdeki ve partideki sataşmaları, arabadaki dokunuşları ve Gilded'deki her şey arasında zar zor dayanıyordum. Çaresizlik göğsümü tırmalıyordu, ta ki gözlerimde hayal kırıklığı gözyaşları birikene kadar.

Easton da onları fark etti. Hiç etkilenmemişti. Cohen çektiğim acıyı fark ettiyse bile, o da endişelenmemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, merhamet isteyen Atlas'tı. "Bence kendini kırmadan önce oyuncağını eve götürmelisin."

Easton arkasına yaslandı ve beni incelerken başparmağını çenesinde gezdirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bana iyi görünüyor," dedi Cohen ve altındaki yastıkla onu dövebildim.

Dürtümü ya da hıçkırığımı zar zor

bastırdım. "Ah, kahretsin," dedi Atlas

benim yerime.

"Sanırım haklısın," dedi Easton uzun, acı dolu bir dakikanın ardından.

Cohen bir numaralı halk düşmanı olarak yerini sağlamlaştırmayı henüz bitirmemişti. "Emin misin? Gizlilik Sözleşmemizi güncelleyebileceğimizi düşünüyordum ve senin görüşünü almak istedim."

Neyse ki Easton bu fırsatı acımı arttırmak için kullanmadı. "Bir dahaki sefere."

Güzel, şimdi onu yenmek zorunda değilim. Sadece Cohen.

Erkekler vedalaştıktan sonra sevgilim öne doğru eğilerek yüzünü bana yaklaştırdı. "Bu gece hoşuna gitti mi?"

Bundan nefret etmeliydim çünkü o kadar tahrik olmuşum ki fiziksel olarak acı veriyordu. Yine de "Evet" diyerek gerçeği söyledim.

"Bir prenses gibi süslen ama benim için diz çök. Eğer o kabarık prenses eteğinin altına uzanırsam, sırlıslıkla bir pislik mi bulacağım?"

Ona yine dürüst davrandım. "Yastığı mahvettiğimden endişeleniyorum."

"Gidelim Madeline." Bileğimin mandalını dikkatlice açıp oradaki deriyi ovdu. Sallanan bacaklarımın üzerinde durmama yardım ettikten sonra yastığa bir göz attım.

Hiçbir iz yoktu.

Vay be.

Sadece Easton benimle aynı rahatlamayı paylaşmadı.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bir dahaki sefere."

O delinin teki.

Ve bu kadar hoşuma gittiği için ben de deliyim.

Kulübün içinde attığım her adım ölçülü bir işkence gibiydi. Tenimi çok sıkı hissediyordum. Çok sıcak. *Her şeyi*. Her his büyütülmüş gibiydi. Sırılısıklam külotumun üzerime yapıştığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Meme uçlarımı acı veren çakıl taşları gibi sıkın serin esintiye çıktığımızda aşırı uyarılma daha da kötüydü.

Neyse ki orada beklemek zorunda değildik. Vic yakın bir yere park etmişti. Kapıyı açtı ve bize göz kırpmadı. Bilerek sırtımadı. Yargılamadı ya da alay etmedi.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapattı. Easton ancak bu kadar bekleyebildi.

Koltukta dönerek ağzını benimkine yapıştırdı ve başımı döndüren çılgın bir öpücük kondurdu. "Dizlerinin üzerine çök," diye emretti. Yere düşmemi kastettiğini sanmışım ve öyle de yapacaktım ama belimdeki elleri beni kaldırdı, böylece koltuğun üzerinde diz çökmüştüm. "Benim için eteğini kaldır, Madeline. Bakalım benim gibi yaşlı bir adamla birlikte olmayı ne kadar çok istiyorsun."

Gözlerimi devirdim ama ona itaat ederek yaptım.

Parmağını külotumun ince kumaşı üzerinde gezdirirken burun delikleri açıldı. "Bebeğim, sırılısıklam olmuşsun."

"Sana söylemişim," diye fısıldadım.

İhtiyacım olan şeyi engelleyen aptal bariyerle yarığımın arasına itti.

Bu kadar boş olmamak için.

"Sergilenen güzel varlığım olmak hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Başımı çılgınca sallarken klitorisimi okşadığında bir çılgılık attım. Bunun yeterli olduğunu umuyordum çünkü kelimelerle ifade edemiyordum.

Öyle olmalıydı çünkü külotumu yana çekerek kendisine almadığı bir erişim sağladı. Parmak ucunu ileri geri hareket ettirerek sadece alay etti. "Sen zavallı, muhtaç bir pisliksin, değil mi?"

Bir kez daha çılgınca başımı sallarken inledim.

"Siktir et. Külotunu  ıkar Madeline."

İtaat etmek için acele ederken neredeyse rahat koltuktan d   yordum. Ben bunu yaparken o da sertle mi  sikiyi serbest bıraktı ve dik durması için yumrukladı.

Sevinçten a layaca ımı sandım.

"Buraya gel." Beni kaldıracak, sadece sikiyi ba ı beni saracak şekilde ona yaslanmamı sağladı. Kalçalarını oynattım, karnıma yerle mi  olan acı verici gerginliği hafifletmeye çalıştım, ama hiçbir yere varamadım. Beni tuttu. Tüm gücü elinde tutuyordu.

Easton Wells kontrolü elinde tutuyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu hoyratça. "Sen.

Her zaman sen. Sadece seni. Lütfen."

A zımdan çıkanın gerçek olması dışında ne olduğunu bildi imden bile emin değildim.

Yukarı doğru kabardı, g c l  bir hamleyle beni patlayacak kadar doldurdu. Gırtlaktan ve  i  bir şekilde haykırdım.

Easton boynumu ısırarak için ba ını e di. "Sessiz ol, güzel lepi tes. Bu seslerin sadece benim için olduğunu biliyorsun. Hepiniz için. Sadece. Benim için. Benim için."

Sessiz olmamı istiyorsa, bunu tamamen yanlış yapıyordu. Beni boyunda a a ı yukarı hareket ettirirken parmak uçları içeri girdi. Bana daha sert vuruyordu. Daha hızlı. Hareket edemiyor, kalçalarını sallayamıyor ya da aktif bir katılımcı olmak için hiçbir şey yapamıyordum. Beni acımasızca becerirken omzuna ve koltuk ba lı ına tutunmaktan başka çarem yoktu.

Easton beni sanki onunmu um gibi aldı.

Ve ben de ona izin verdim çünkü

 yleydim.

Ben kırılanda kadar hızı hiç kesilmedi.

Patlayana.

Paramparça olana kadar.

Ağzımı omzuna koyacak kadar ileri görüşlüydüm ve onun adını haykırdığımda çığlığımı bastırdım.

"Aferin kızıma," diye sertçe kulağımı ısırıldı. "Benim için bir tane daha olduğunu biliyorum. Çok muhtaç ve mükemmel. Benim için yaratılmış."

Cinsel manipölasyon gecesinden sonra bastırılmış bir gerilim sarmalı olmasaydım bile, konuşma şekli aşırı gergin bedenimden kolayca başka bir orgazm çekebilirdi.

Ama ben bastırılmış bir gerilim sarmalıydım, bu yüzden bir orgazm, kör edici bir mutluluğun başka bir patlamasına doğru yuvarlandı.

Yukarı doğru itmeye devam etti. Kendi iniltisi küçük alanı doldurana kadar beni vahşice kullandı.

Artık boş değildim.

Kelimenin hiçbir anlamıyla

değil.

Yana düşmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Bu benim için sorun değildi. Kollarımı boynuna doladım ve nefesimi onun tutuşunda yakaladım.

Bedenim gevşedi.

Zihnim sakinleşti.

Rahatladım.

Bunu benim için yaptı.

Beyin hücrelerimden biri konuşmama yetecek kadar canlandığında geriye doğru kaydım. Etrafımı saran bantlı kolları, bedenlerimizi ayırmaya çalışacağımı düşünmüş gibi sıktı.

Buna hiç niyetim yoktu.

Ona gülümsemek için izin verdiği nominal mesafeyi kullandım. "Yakında Gilded'e dönebilir miyiz?"

Yakışıklı yüzünü geniş bir sırıtış kapladı. Şehvet, sıcaklık ve hayranlıkla dolu bir gülümseme. Bu tepki yeterince iyi olabilirdi ama Easton başımın arkasını avuçlayarak bunu tatlandırdı. "Siktir, seni seviyorum."

Dünya durdu. Durmak zorundaydı. O anın dışındaki her şey benim için yok oldu.

"Ne?" Kekeledim.

"Seni seviyorum Madeline. Hem de çok."

Göğsüm o kadar doluydu ki, patlamaması bir mucizeydi. Ölüm döşeğimde tekrar ziyaret etmek istediğim diğer anlarla birlikte o anı da beynime kazımak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Uzun bir liste olacaktı.

Sessizliğim Easton'ın bana vermek istediğinden daha uzun sürmüş olmalıydı. Çünkü "Söyle Madeline." diye emretti.

Gecenin intikamını almak için işkenceyi uzatmak isteyebilirdim ama kelimeleri tutamadım.

Ona sııttım ve gerçeği söyledim. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Kısa bir süre sonra EASTON'IN YATAĞINDA hâlâ onun etkisindeydim. Aletinin. Gecenin. Orgazmlar. Onun sevgisi.

Her şey.

Her şey daha güzeldi çünkü kollarımdaydım ve bedenimin yarısı onunkinin üzerindeydi. Göz kapaklarım ağırlaşırken bile ağzımı bir gülümseme kapladı ama uyuyamayacaktım.

Ona bir şey söyleyene kadar

olmazdı. "Beni anlıyorsun."

"Ne?" diye sordu. Benim aksime, uyanık sesinde hiç uyku hali yoktu.

"Hayatım boyunca beni anlayan ilk kişisin. Senden önce gerçekten anlamadığım o karanlık arzuları anlayan. Bu konuyu ne zaman birine açsam, sonu ya hüsrarla ya yaltaklanmayla ya da her ikisiyle birden bitiyordu. Bir süre sonra denemeyi bıraktım ve o parçamı görmezden geldim. Seninleyken hiçbir şey istememe gerek kalmadı. Ben tek bir kelime bile etmeden aradığım şeyi bana verdin."

"Madeline-"

Parmaklarımı ağzına bastırdım. "Dur bakalım. Benim için zahmetsizce yaptıklarının ötesinde, çok zekisin. Delicesine sevimli bulduğum kuru bir zekân ve kendini küçümseyen bir mizah anlayışın var. Zamanın, enerjin, dikkatin ve sakin konusunda cömertsin. Ve benden büyük olabilirsin, ama bu kötü bir şey değil. Sanırım seksi olduğun için kaç kez seni keserken beni yakaladığın konusunda dürüst olabiliriz. İşte bu yüzden seninleyim."

Vücudu benimkini örtecek şekilde bizi aniden döndürdüğünde bir gıcırta çıkardım ama yine de parmaklarımı oynatmadım ya da açıklamayı kesmedim.

"Şey, bu ve sen bana

-Bu gece orada olmamı istemedi. Ama bunların hiçbiri Chase Majors'ı ilgilendirmez. Sıcak havasının akıp gitmesine izin vermek daha kolaydı. Ayrıca, bir adam hayır kelimesini tam bir cümle olarak kabul etmediğinde olay çıkaracak olsaydım, hiçbir şey yapamazdım. Adam sürüngeenin tekiydi. Spoiler uyarısı, birçok erkek öyledir. İşte bu yüzden her kadın, yapılacak en güvenli şeyin kibirli erkeklere cevap vermemek olduğunu çok genç yaşta öğrenir. Onunla aynı fikirde olduğum ya da hoşuma gittiği için değil-"

"Yeter, Madeline."

Dudaklarımı bastırarak kapattım.

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedi. "Ama benim sana bir özür borcum var. Kıskançlığımın beni ele geçirmesine izin verdim ve hıncımı senden çıkardım."

"Gilded'e vardığımızda bunu yapman hoşuma gitmişti," diye araya girdim.

Hoşuma da gitmişti. Çıktığım diğer erkeklerin aksine Easton kavgayı tam bir öfke nöbetine dönüştürmemişti. Kendisi başka kadınlarla flört ederken -ya da daha fazlasını yaparken- beni Gilded'de izleterek bana başka seçenekleri de olduğunu hatırlatmadı. Tek istediği bendim.

Dizlerimin üzerinde ve sandalyesine kelepçelenmiş

olarak, ama yine de... Ben.

"Sus." Durakladı. "Ama dikkat et. Sana söylediklerini duymak... Ellerini üzerinde görmek... Ama seni güvende tutmak için işimi yapmalıydım, kendi saçmalıklarına kapılmamalıydım. Bir daha olmayacak."

Beni öpmek için eğildi. Daha önceki acil ve ateşli öpücüklerin aksine, bu seferki yavaştı. Şefkatliydi. Tadını çıkararak.

Çok güzeldi.

Alnını alnıma yaslayacak kadar geri çekildi. Naneli nefesi yüzümde gezindi. "Seni anlıyorum çünkü sen benimsin. Ve sen de beni al, çünkü ben de seninim."

BÖLÜM 30

ONAY BENcH

MADD EI

İyi ki aileme Easton'dan bahsetmişim.

I Pazar günü brunch'ta otururken Greer, *Old Flame'in* birkaç gece önceki galasından fotoğraflara göz gezdirdi. "İnternette hiç fotoğrafını paylaşmazken güzel yüzünün tüm internete yayıldığına inanamıyorum."

"Her yerinde değil," diye belirttim. "Genellikle sadece dirseğim görünür." Dirseğimi okşadım. "Duydun mu bebeğim? Sen bir yıldızsın."

Greer gözlerini devirdi.

"Wren bunu komik bulurdu." Onun boş yerine bakarak kederle iç çektim. "Bizi ektiğine hâlâ inanamıyorum."

"Chris büyük bir sürpriz planlamıştı." "Bu çok tatlı."

"Biliyorum. Bu konuda çok heyecanlıydı."

Dramatize edilmiş kinimin tüm izleri bir anda silinmişti. Onun mutluluğuna çok sevinmişim. "Ne olduğu hakkında bir fikri var mıydı?"

"Hayır." Gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım."

Ses tonu beni alarma geçirdi. "Ne? Ne oldu?"

Greer grubumuzdaki en soğukkanlı kişi olduğu için, her neyse kötü bir şey olmalı diye düşündüm. Hatta korkunç. Ama telefonundan başını kaldırdığında gözlerinde dehşet yoktu.

Neşeliydi.

"Şu resme bak." Cep telefonunu bana doğru itti, neredeyse yüzüme çarpacaktı.

Gördüğüm fotoğrafların neredeyse tamamı Tripp'e odaklanmış ya da onu ve sıranın ilerisindeki diğer ünlüleri çekecek şekilde açı verilmişti. Sertifikalı bir hiç kimse olarak, ne mutlu ki fotoğrafların çoğundan kırpılmışım.

Greer'in bana coşkuyla gösterdiği gibi birkaç tanesi hariç.

Tripp resmin ortasındaydı ama beni onun yanında otururken görece kadar yakınlaştırılmıştı. Çekici aktörle konuşuyor olabilirdim ama bedenim Easton'a doğru eğilmişti. Eli bacağımda sahiplenici bir şekilde dururken, bu akşamki flörtümün kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Özellikle de dikkatimi onun yüzüne verip nefesimi kaybettiğimde.

Eğer o gece bana beni sevdiğini söylemeseydi, bu resim onun için her şeyi hallederdi.

Bana bakarken ağzında bir gülümseme belirdi. Karanlık bakışlarında öyle bir yoğunluk vardı ki, resmin içinden tırmanıp onu öpmek istedim.

Ekranın üst köşesindeki saate baktığımda öğlen olmak üzere olduğunu gördüm. Easton'ın öğleden sonra beni yemeğe götürmeden önce iki müşteri toplantısı vardı.

Beş saat kalmıştı.

Greer telefonunu geri aldı ve bana mesaj atmadan önce bağlantıyı kopyaladı. Ekstra titiz davranarak, resmi kaydetmek için ekrana da dokundu. "Ne? Hani siz gazeteciler, yeni bir tık yemi geldiğinde resimleri değiştirirsiniz ya." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Yirmi dört saat yüzümde bir kamera olması kulağa cehennem gibi geliyor. Tüm hayatımın kameralar tarafından

belgelenmiş ve analiz edilmiş bir varlık. Ancak bunun gibi anları yakalamak için kullanışlı olacağını inkar edemem."

"Gerçekten mi?" Sertçe sordum.

Kaşları çatıldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"İşinizin belgelenmesinden hoşlanmıyorsunuz ama arkadaşlarınıza bunu yapmakta bir sakınca görmüyorsunuz, öyle mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bardaki o fotoğrafı yeterince hızlı indirmedim, değil mi?"

"Kaldırmadın."

"Kahretsin. Sen bir şey söylemeyince, sen görmeden sildiğimi düşündüm."

"Oh, sildin. Ama *annem* görmeden önce değil." OG'lerin finstaları olduğu konusunda gecikmiş bir uyarıda bulunmak da dahil olmak üzere konuşmayı tekrar özetledim.

"*Olamaz*," diye bağırdı, kaşlarını çatarak rahatsız edici nesneye baktı. "Bu gece takipçilerimi iyice bir gözden geçireceğim."

"Biraz geç kaldın, Greer Moore. Biraz geç." Onu sorguya çekmek için hayali hayal kırıklığımdan yararlanmadan önce başımı üzgün bir şekilde salladım. "Ama Josh'la ilgili son gelişmeleri paylaşarak bunu telafi edebilirsin."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve garson yemeğimizi ve bir tur daha mimoza getirene kadar da öyle kaldı. Adam uzaklaştığında, sonunda bıraktı. "*Senin* özel hayatına bu kadar müdahil olup güzel vakit geçirirken neden ondan bahsettin ki?"

"Bu, onun kurnaz bir gelincik gibi yılan gibi kalbine girmesine izin vermediğin anlamına mı geliyor?"

"Bekle. O bir yılan mı yoksa gelincik mi?"

"Duruma göre değişir. Onunla tekrar birlikte misin?" Başımı sallayınca, Fransız tostundan bir ısırık alıp ağızıma attım ve "O zaman o bir

önemli kabloları çiğneyen ve ortalığı karıştırmak için çöp kutularını karıştıran pis bir sıçan."

"Vajinamın bir çöp kutusu olduğunu ima ediyormuşsun gibi hissediyorum." "Eğer daha fazla karıştırmasına izin vermezsen değil."

Koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Bardaki o geceden beri onu görmedim. Onu engelledim ama annelerimiz gibi o da sonsuz sayıda yeni profil oluşturmaya karşı değil. Babam için çalışmayı bırakmayı reddetmesi de yardımcı olmuyor. Babam da onu kovmuyor. Annem ve ben denedik. Potansiyel bir davayla ilgili bir şey." Gözlerini devirdi. "Her neyse. Josh'un neden rahatsız olduğunu anlamıyorum. Tüm bu çabayı gösteriyor ve sonra bana sahip olur olmaz yine ilgisini kaybediyor. Birlikte olduğumuz her zamanı telefonuyla geçiriyor ya da randevuları erkenden kesiyor. Ben kovalanmak istemiyorum. Sadece benimle birlikte olmak isteyen birini istiyorum."

"Aptalın teki," dedim.

"Evet. Evet, öyle."

"Ve sen harikası."

"Evet. Evet, öyleyim. Bir Easton'a ihtiyacım var." Parmağını kaldırdı ve hemen düzeltti: "Aslında o değil. O senin için harika, benim için *değil*."

Bu her iki taraf için de yetersiz bir ifadeydi. Benim için harika değildi. Benim için *mükemmeldi*.

Ve birlikte berbat olurlardı. Ona ne yapması gerektiğini söylemeye kalkarsa, muhtemelen renk kodlu bir dizin, referanslar ve şamatalı kahkahalar içeren bir karşı teklifle geri dönerdi.

Greer ekranını kaydırarak kayıtlı resmi yükledi, sonra da adamın yüzünü yakınlaştırdı. "Ama bu. Bana böyle bakan birine ihtiyacım var."

"İhtiyacın var."

"Onun yerine, yıllarımı lanet Josh'la harcadım."

"Gerçekten."

"Ama artık değil."

Bardağı kaldırdım. "Bunun şerefine."

EASTON

Ben: Brunch nasıldı?

Guppy: İyiydi. Sadece Greer ve ben vardık çünkü Wren'in erkek arkadaşıyla planları vardı.

Maddie'de sevdiğim çok şey vardı. Bana günüyle ilgili rastgele ayrıntıları anlatma şekli bu listenin başında geliyordu. Wren ya da erkek arkadaşı umurumda olmayabilirdi ama Maddie'nin benimle her şeyi paylaşmak istemesi hoşuma gidiyordu.

Greer ile biraz zaman geçirmene sevindim. Hâlâ o şerefsizden ayrı mı?

Guppy: Hatırladın! Ve evet.

Ben: Onunla birlikte misin?

Guppy: Hayır, mimozasını yürüyüşle terletmek istedi. Ne büyük kayıp... Neden?

Bir iyiliğe ihtiyacım var, benim. Neredesin?

Guppy: Kafedeyim çünkü bana en iyi kahveyi nereden aldığını söylemiyorsun.

Ben: Beni etrafında tuttuğundan emin olmak için.

Lepistes: Bunu çok daha iyi yollarla yapıyorsun. Neye ihtiyacın var?

Kütüphanedeki bankımın fotoğrafını çekebilir misin? Cohen'e sanatını göstermek istiyorum.

Guppy: Şimdi gidiyorum.

O zaman ben de gidiyorum.

Cipimden inerek otoparktan kütüphaneye doğru ilerledim. Eğer arkadaşlarıyla birlikte olsaydı, onu almak için erken geldiğimi haber verirdim. Ama o müsait olduğu için aklımda başka bir şey vardı.

Kütüphanenin uzak köşesindeki bankta olanları bana ilk anlattığından beri düşündüğüm bir şey.

Arkasından yaklaştım ve ona giymesini söylediğim elbiseyi değil de tayt giydiğini görünce bir uyarıda bulunmak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, tam bir resim geldiğinde terk edilmiş koridorlardan birine sessizce daldım.

Ben: Güzel. Şimdi sen benim bankımda otururken bana eteğinden bir tane gönder.

Keskin nefesini duydum ve sikim sarsıldı.

Çıkışa doğru birkaç adım attığında aceleyle bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Madeline.

Sanki adını yüksek sesle söylemişim gibi durdu. Beni görmezden gelmenin daha iyi olacağını düşünmeden önce telefonunu indirmeye başladı.

Akıllıca.

Guppy: Belki başka bir zaman. Cohen'e yanlışlıkla yanlış olanı göstermeni istemem lol.

Onunla oynamaktan aldığım keyif, benim olanı başkasının görmesi fikriyle yok oldu.

Eğlence bitti, dışarı çıktım. "Emrime itaatsizlik etmediğinden emin misin?"

Sarsılıp kendi etrafında dönerken irkilerek bir çığlık attı. Eli göğsüne gitti. Benim olduğumu görünce, aslında kuralları çiğnediğini hatırlamadan önce sönmeye başladı. Tekrar hazırlandı. "Burada ne yapıyorsun? Toplantının olduğunu sanıyordum?"

Bir adım öne çıktım. O

bir adım geri attı.

Belki de planım mahvolmamıştır.

"Başka birini görevlendirdim," dedim.

Korkuyu unuttu, mesafenin geri kalanını kapattığımda geri çekilmedi. Onun yerine, sanki ayı sadece onun için hediye paketine koyduğumu söylemişim gibi bana gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet. Ben de bana burada olanlardan bahsettiğinden beri hayalini kurduğum gibi, bu zamanı şakalaşmak için kullanabileceğimizi umuyordum." Bir parmağımı taytının içine soktum ve vücudunu kendime doğru çektim. "Ama görünüşe göre bu olmayacak."

"Seni görmeden önce üstümü değiştirecektim. Beyaz elbiseme Fransız tostı dökmek istemedim. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum." Çenesini yukarı kaldırdı ve mavi gözlerine hesapçı bir bakış yerleşti. "Düşündüğün zaman, senin *için* dinlemedim. Bir şey değil."

"Sorun değil."

Kızın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Elbette. Bu sadece boşalacak tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor."

"Cezalandırma yapmadığını sanıyordum," dedi suratından sıklamak istediğim sevimli bir ifadeyle.

"Seninle her şeyin farklı olduğunu biliyorsun." Elimi bıraktım ve sert bankın üzerine oturdum. Bacaklarımı açarak sessiz bir komutla başımı eğdim.

"Üstümü değiştirmek için eve koşabilirim," dedi.

Sessiz olmayan bir tane daha ekledim. "Dizlerinin üzerine çok Madeline."

Eğer herhangi bir endişe belirtisi gösterseydi, geri çekilir ve eve gidene kadar beklerdim.

Ya da en azından arabama binene kadar.

Ama güzel yüzünde parlayan şey endişe değildi. Dizlerinin üzerine çökerken pişmanlık ve coşku vardı.

Bu ve şehvet o kadar barizdi ki, beklentiyle bana bakarken gözbebeklerini patlattı.

Bekliyordu.

Lanet olsun.

"Sikimi çıkar, Madeline." Dediğimi yaptıktan sonra, onu serbest bıraktım. "Bu senin."

Yalayabileceğini düşündüm. Ya da etrafımızı taramak için çekilmeden önce geçici olarak ağzına alabilirdi. Ve bu benim için sorun olmazdı. Tek istediğim onu dinlerse sahip olabileceği şeylerle kızdırmaktı.

Ama halka açık bir yerde olduğumuz için en ufak bir endişe duymuyor gibiydi. Alabildiği kadarını almak için iyice açıldı.

Öğürene kadar beni emdi, sonra sanki sikim onun için havadan daha önemliymiş gibi daha fazlası için geri döndü.

Lanet olsun.

Kendini ne kadar iyi hissettiğini görünce durmak için yaptığım tüm planlar suya düştü. İstesem bile bunu yapmamın imkânı yoktu. Öyle bir irade gücüne sahip değildim. Onu uzaklaştırmak için saçlarını kavramak yerine, onu daha hızlı gitmeye zorlamak için kullandım. Etrafımda inledi ve ağzını becerirken verdiğim her santimi aldı.

Odak noktamı, beni hevesle yutan kıza bakmak ve kimsenin benimkine bakmadığından emin olmak için etrafımızı taramak arasında paylaştırdım. Başka bir incelemeden sonra, göz kapaklarının açık olduğunu görmek için bakışlarımı indirdim. Beni daha derine çekmek için dudaklarını araladığında güzel mavi gözleri yaşlarla çevriliydi.

Saçlarını çekiştirmeye çalıştım ama bu onun tekrar inlemesine neden oldu. Sözlerim hırıltılı bir nefesle çıkıyordu. "Bebeğim, çok yaklaştım."

Parmaklarını kalçalarımın gömdü ve emmeye başladı.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Bu, kontrolün herhangi bir görüntüsü bedenimi terk etmeden önce yapabildiğim son düşünceydi. Dölüm boğazından aşağı fışkırana kadar başını acımasız bir hızla hareket ettirdim.

Tekrar görme, konuşma ve diğer tüm duyularımı kullanabilecek hale geldiğimde onu kucağıma aldım. Yanaklarını avuçladım ve başparmaklarım hâlâ yavaşça damlayan gözyaşlarını sildi. "Bir dahaki sefere-"

"Biliyorum, biliyorum. Elbiseyi giyeceğim."

"Hayır. Bir dahaki sefere, bu güzel yüzün her yerine boşalacağım."

Hayatında duyduğu en romantik şeymiş gibi bana doğru sallandı.

BÖLÜM 31

FATURALANABİLİR SAATLER

EASTON

I Eve gidene kadar bunu yapmayacaktık.

Binadan çıkmayı başarıp başaramayacağımdan bile emin değildim. Aletim ağrıyordu ve Maddie'nin kucağında kıpırdanmaya devam etmesi de yardımcı olmuyordu.

O da ne yaptığını biliyordu.

İki hafta önce Gilded'i ziyaret ettiğimizden farklı olarak, ayaklarımın dibindeki minderde oturmuyordu. Geceye onunla başlamıştık ama ben onun yakınına ihtiyaç duyan zavallı bir heriftim.

Özellikle de onu paylaşmaya zorlanırken. Fiziksel olarak değil. Biri benim olana dokunursa kendimi cinayet suçlamasıyla temsil etmek zorunda kalırdım. Gülümsemelerini ve kahkahalarını Cohen ve Atlas'la paylaştığını görmek beni zorluyordu. İlkiyle yetmişli yılların müstehcen komedilerine olan sevgisi üzerinden bağ kurmuştu ama mutluydu, ben de bununla başa çıktım.

Bunu ona mümkün olduğunca sık dokunarak yaptım, böylece kime ait olduğunu hatırladı.

Bileklerindeki altın kelepçeleri uyarmak için biraz çekiştirdim ama Maddie buna aldırmadı. Kendini yeniden konumlandırırken kalçalarını yuvarladı.

Atlas fark etmiş olmalı ki kardeşini dürttü. "Onları gecenin tadını çıkarmaları için yalnız bırakmalıyız."

"Bunun neresi eğlenceli?" Cohen başını salladı ve Maddie'yle komplocu bir bakış paylaştı. "İnsanlara işkence etmeme asla izin vermez. Bu sadece erkekleri onlara dokunurken onları sonu gelmeyen bir sohbete zorlamak olsa bile."

Maddie onun sadece masanın altında olup bitenlerden haberdar olmadığını, aynı zamanda işkencesini uzatmak için aktif olarak çalıştığını anladığında gözleri büyüdü.

O iyi bir arkadaş.

Cohen ayağa kalkarken, "Ama o haklı," dedi. "Bir tur atmalı ve bu güzel bakışları odadakilerle paylaşmalıyım. Rezervasyon demişken... Rezervasyon?"

"Yedi," dedim.

"Hazır olduğunda bir mesaj alacaksın."

Atlas, Maddie'nin masadaki boş bardağını işaret etti ama bana döndü. "Bir tane daha içiyor mu?"

"Evet." Ona baktım. "Ve bir kadeh şampanya."

Nefesi kesildi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Artık

fantezilerimdekinden daha da sikilebilir olduğunu bildiğim bir dudak.

Diğer adamlar o daha sözlerini bulamadan uzaklaştılar. "Saat yedide ne var?"

"Ne değil. *Nerede*. Yedi numaralı oda seni becermek üzere olduğum yer çünkü eve dönmemin imkânı yok."

Dudakları aralandı ve güzel mavi gözleri kocaman oldu ama itiraz etmedi. Aksine, beni koridorda sürüklemeye hazır görünüyordu.

Telefonum cebimde titredi ve odayla ilgili olduğunu düşündüm.

Tanrı'ya şükür.

Ancak titreşim mesajdan ziyade bir arama olduğunu göstermeye devam edince, reddet tuşuna basmak için serbest bıraktım. Eğer acil bir durum olsaydı

Zaten dışarıda. Aksi takdirde, konuşmak istediğim tek kişi zaten kollarımdaydı.

Ama yanılmışım.

Tripp'in adı ekranda belirdi.

Kabul tuşuna bastım ve kahkaha, çılgılık ve gümbür gümbür müzik sesi o kadar yüksekti ki beni duyabileceğinden emin değildim. "Alo?"

"Parti veriyorum," diye mırıldandı kalın bir ses. "Ben de öyle duydum."

"Kız arkadaşınla birlikte olduğunu düşündüm, bu yüzden seni davet etmedim." "Haklısın, o yüzden sorun değil."

"Parti veriyorum," diye tekrarladı.

"Bence senin de kahve içme vaktin geldi dostum. Alex sana kahve yapmak için orada mı?"

Alex onun en yeni kişisel asistanıydı. Onunla spor salonunda tanıştığından oldukça emindim. Ya da belki bir partide? Emin değildim ve öğrenecek kadar da umursamıyordum.

Hiç uzun sürmezdi.

"Buralarda bir yerde sevişiyor," dedi Tripp. "Gitmesini istiyorum."

"Bunu ona söyle."

"Herkesin gitmesini istiyorum." Sesi daha da yükseldi. "Hey. Defol git evimden."

Bir kahkaha dalgası vardı ama müzik ve sohbet devam ediyordu.

Maddie'nin bileğindeki kelepçeleri çözerken telefonu kulağımla omzum arasında tuttum. "Onları senin için temizlemeye geliyorum, tamam mı?"

"Cumartesi geceni mahvetmeyeceğim." "Sorun değil."

"Hayır, değil. Müziği duyuyorum. Gilded'desin, değil mi? Seni davet bile etmediğim bir partiden beni kurtarmana gerek yok."

"Sorun yok," diye tekrarladım ayağa kalkıp çıkışa yönelirken. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Sen sadece takıl. Bırak kötü adam ben olayım."

"Bu çok acınası. *Ben acınacak haldeyim.* Zavallı küçük zengin adam avukatının onu iyi vakit geçirmekten kurtarmasına ihtiyaç duyuyor. Argggg." Tripp keskin bir nefes aldı. "Aradığımı unut. Ciddiyim. Git kadınla eğlen."

Bir sıçrama oldu ve ardından aramanın başarısız olduğunu bildiren birkaç yüksek sesli bip sesi geldi. "O iyi mi?" Sarmal merdivenlerden çıkmaya başladığımızda Maddie sordu.

"Sarhoş. Muhtemelen kafası iyi. Ve sinirli."

"Bu iyi bir kombinasyon değil."

"Hayır, değil."

Özellikle de sinirini misafirlerinden çıkarırsa ve onlar da bunu filme alırsa.

Arabaya bindiğimizde elimi Maddie'nin kalçasına koydum. Titremesini kaçırmadım. "Gecemiz berbat olduğu için üzgünüm, lepistes."

"Özür dileme," dedi yumuşak, endişeli bir gülümsemeyle. "Başka geceler de olacak."

Eğer istediğimi yaparsam bir ömür boyu sürecek.

Arabayı sürerken, yeni mesajlar için telefonumu kontrol etmekle, işlerin viral bir hal aldığına dair herhangi bir ipucu için sosyal medya akışlarını kaydırmak arasında gidip geldi. "Henüz bir şey yok."

"Güzel. Neredeyse geldik." Kısmen engellenmiş girişe döndüm ve tepelerdeki evine giden dolambaçlı yolu takip ettim.

Adresini kimlerle paylaştığı konusunda daha akıllıca davranması gerekiyor.

Araba yolunun sonuna vardığımızda bu düşünce yüz kat daha anlamlı hale geldi.

Maddie yüzünü buruşturarak, "Burası malikane olmak için yapılmış cam bir vitrine benziyor," dedi.

Haksız da sayılmazdı.

İyi bir gününde olsa, bu kutu gibi malikâne muhtemelen bir mimarlık dergisine kapak olurdu. Malikânenin tamamı bol miktarda pencere, işlevsiz ayrıntılar ve özenli bir çevre düzenlemesinden oluşuyordu.

Genelde öyledir.

Ama bugün iyi bir gün

değildi. Tam bir felaketti.

Arabalar her yere park edilmişti; bunlardan biri de araziye çevreleyen uzun çitin içindeydi. Çimlerde lastiklerin açtığı derin çukurlar vardı. Çöpler, boş bardaklar ve alkol şişeleri patikaya ve verandaya saçılmıştı.

"Bu pırıl pırıl pencerelerin hâlâ ayakta durması bir mucize," diye not ettim.

Tam o sırada ön kapı parçalanarak sadece çerçevesi ayakta kaldı. "Bana bu gücü kötülük için değil iyilik için kullanacağına söz ver," dedi Maddie.

"Söz vermiyorum." Ona baktım. Ona kendini arabaya kilitlemesini söylemek istiyordum ama gözümün önünden ayrılmasını istemiyordum. Özellikle de sarhoş bir pislik arabamın soymak için iyi bir yer olduğuna karar verirse. "Benimle kal. Tripp'i bulduğumuzda, ona biraz kahve içirmek için sihrini kullan."

"Sihrimi mi?"

"Herkesi küçük parmağının etrafına sarma şeklin." "Sen de dahil misin?"

"Özellikle ben. Kontrol bende ama tüm güç sende, bende. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyor gibi görünmüyordu ama yine de kibir taklidi yapıyordu. "Yine de bunu duymak güzel. Hadi gidip bir parti verelim."

Arabadan çıktım ve garaj yoluna doğru yürürken ona sıkıca tutundum. Kapıyı kıran sarhoşla göz göze geldim. "Mala zarar vermekten tutuklanmak istemiyorsan, defol git."

Soluk gözlerini bana kırıştırdı. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

"DEA ajanı. Uyuşturucu aramak için arama izniyle buradayım." Bunu sorgulamadı.

Koşmakla meşguldü.

Neyse ki evin içinden bağırarak geçti, "Polisler. DEA. *Uyuşturucu!*"

Lanet olası yeri ateşe verebilirdi ama bu evi temizlemekte o kadar etkili olmazdı. En azından içerideki insanları.

Arka bahçe hâlâ partiye gelenlerle doluydu. Birisi taş çardağın altındaki dahili hoparlörlere bağlı bir MacBook ile DJ'lik yapıyordu. İnsanlar havuzun kenarında ve çimlerin üzerinde dans ediyordu.

İç içe geçmiş üç vücuda iki kez bakmadan önce yana doğru baktım. Yalnız olan erkek Tripp değildi ama ondan sonraki en iyi şeydi. "Alex."

Karmakarışık kol ve bacaklardan ayrıldı. "Easton? Yani, Bay Wells. Burada ne işiniz var?"

"Tripp nerede?"

Omuz silkti. "Daha önce içeride langırt oynuyordu."

Tabii ki öyleydi.

"Senin işin ona göz kulak olmak değil mi, pahalı tekilasını içmek ve verandasındaki mobilyaların üzerinde sevişmek değil mi?" Boğazına doğru yaptığı kesme hareketini görmezden gelerek ısırdım.

Ses tonunu alçak ve sözlerini belirsiz tuttu. "Benim işim onu mutlu etmek." Eliyle etrafı işaret etti. "Ben de öyle yaptım."

"Bekle." İki sarışından daha sarışın olanı ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Bu neden senin işin olsun ki? Bir stüdyoda nüfuzun olduğunu söylemiştin."

"Var," diye kabalaştı.

"Bu bize seçmeler ayarlayamayacağın anlamına mı geliyor?" diye somurttu diğeri.

Onları önemsemediğim için değil, Alex'in beceriksizliği ödüllendirilmemesi gerektiği için araya girdim. "Sahip olduğu tek güç salatana fazladan sos koydurmak. O bir kişisel asistan."

Kafasına diktiği bir içki ve birkaç yaratıcı hakaretle arkadaşları gecenin karanlığına karıştı. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler olduğu için Maddie'nin elini tuttum ve daha iyi bir görüş açısı elde etmek için çardağa doğru ilerledim.

Yüksek sesle "Demek DEA ajanısın?" diye sormadan önce DJ'e yaklaşmamızı bekledi. Bu da ne demek oluyor?"

Şarkı aniden kesildi ve adam "Po-po!" diye bağırırken hoparlörlerden siren sesleri yükseldi.

Siren sesleri sadece bir saniye daha sürdü ve adam MacBook'uyla birlikte evin etrafında dönmeye başladı.

"Yaşlıyım ve ben bile insanların artık böyle söylemediğini biliyorum," diye homurdandım, kaçışan kitleleri tararken.

"Belki de kendini üst kata kilitlemiştir..." Maddie kolumu çektiirmeden önce başladı. "Ya da belki de değil."

Onun görüş açısını takip ederek Tripp'in havuzdaki büyük boy bir şamandıranın üzerinde olduğunu gördüm - kıyafetleri ve her şeyiyle. Partiyeye katılanlardan hiçbiri veda etmek ya da yardım etmek için durmamış, hatta ev sahibini terk ederken onu tanımamıştı.

"İyi akşamlar memur bey," diye el sallayarak selamladı. Şişme

botu ve kendisini deviren bir dalga.

Lanet olsun.

Ne kadar berbat durumda olduğundan emin değildim, bu yüzden Maddie ve ben hayali polislerden kaçan insanların oluşturduğu kalabalığın arasından geçtik. Havuza yaklaştığımızda,

Tripp çıkıntıya tutunuyordu.

Ve bunun hem gerçek hem de mecazi olduğunu hissettim.

Önünde çömeldim. "Hey, dostum. Yüzmek için biraz geç değil mi sence de?"

"Sabahları buz banyosu, gece yarısı sarhoş yüzüşleri. Biz yıldızların yaşlanma sürecini yavaşlatmak için yaptığı şeyler." Uzattığım elimi tuttu ama onu çekmeme izin vermedi. Su onu geçici olarak ayıltmış olabilirdi ama suçluluk ve üzüntü aldığı her neyse onunla karışmış, onu berbat bir halde bırakmıştı. "Seni görmek istemedim."

"Sorun değil," diye onu rahatlatmaya çalıştım. Eğer bana kızgınsa, bunu çözecektik. Ya da daha büyük olasılıkla ayılır ve bunu atlatırdı.

Kabul etmedi. "Maddie'yi getireceğini ve ikinizin de mutlu olacağını biliyordum. Aşık ve mutlu. Bunu yüzüme vurmanı istemedim. Çok yalnızım dostum. Bunca insan var ve ben yalnızım."

Tanrım.

Dalkavukları, asılanları ve servet avcılarını seçmeyi bırakırsa yalnız olmayacağını belirtme zahmetine girmedim. Bu, daha iyi bir zihniyete sahip olduğu zamanki bir konuşmaydı.

"Sorun değil," diye tekrarlardım. "Ama ben herkesi dışarı çıkarırken Maddie seni içeri kahve içmeye götürecek."

"Özür dilerim." Sonunda onu sudan çekmeme izin verdi ve arkama baktı. "Üzgünüm, Maddie."

Güzel yüzünü yumuşatan endişeden başka bir şey olmadan onun özrünü elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Ve bana Mads de," diye ekledi.

"Ne oluyor lan?" Ona kaşlarımı çattım. "Sana Mads diyebileceğimi hiç söylemedin."

"Sen bir zorbasın."

"Evet," dedi Tripp saçındaki suyu silkelerken. "Sen bir zorbasın." Zoraki bakışlarımı ona da yönelttim. "Bunlar sadece faturalandırılabilir saatler oldu."

BÖLÜM 32

TAM BİR KARMAŞA

MADD EI

"**Y**OU OKAY?" Kahvaltı barında yanındaki tabureye otururken TRIPP'e sordum.

Evindeki diğer her şey gibi sevimli ama rahatsız ediciydi.

Soruma kendi sorusuyla cevap verdi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Tatlısın, komiksin ve kusursuz bir film zevkin var." Kupasını kaldırdı. "Ama berbat bir kahve yapıyorsun."

"Hepimizin kusurları var." Omuz silktim. "Ve ben asla kendi kahvemi yapmam. Satın alırım. Daha doğrusu Easton bana gönderiyor."

"Evet, bundan bahsetmişti. Velvet Roast'un kavrulmuş marshmallowlu kahvesini seviyorsun."

Nihayet.

Sesimi alçalttım. "Nereden **a l d ı ğ ı n ı** bilmem gerektiğini sanmıyorum."

"Oh kahretsin. Söylediklerimi unut."

"Tamamdır."

Acil bir kafein durumu olmadığı sürece.

Çoğunlukla boş olan mutfakı taradım. "Yeni mi taşındınız?" "Altı ay önce."

Bu şaşırtıcıydı. Bu kadar çorak olduğu için yeni taşındığını ve partinin de yeni eve taşınma kutlaması olduğunu düşünmüştüm.

"*Old Flame* ile meşguldüm," diye açıkladı.

"Eminim dekore etmek için zamanın olduğunda harika olacaktır. Zaten çok güzel," diye yalan söyledim çünkü onun evini aşagılamak istemiyordum.

Bu Easton ve onun beyaz ve bej renkli anıt mezarı için ayrılmıştı.

Gerçi kirli beyaz taş ve fayanslarıyla Tripp'in evi mozole unvanını çalmış olabiliirdi.

Tripp yüzünü buruşturmadan önce kahvesinden bir yudum daha aldı. "Teşekkürler. Titizlikle düzenlenmiş bir şarap mahzeni var."

"Oh. Şarap içer misin?"

"İçmem. Bu iyi bir şey çünkü içinde hiç şarap yoktu."

Kaşlarım düştü. "O zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum ama emlakçım bunu o kadar çok söyledi ki beynime kazındı. Bir de arka bahçedeki pırıl pırıl havuz. Onu pırıl pırıl bir havuz yapan nedir bilmiyorum ama-"

Üst kata ağır bir şey düştüğünde sözleri kesildi.

"Yukarıda daha sonrası için sakladığın bir arkadaşın olma ihtimali var mı?" Kaşlarımı sallayarak sordum.

"Hayır," dedi zıplarken. Merdivenleri çıkmadan önce bilardo ve langırt masalarının yanından bir sopa almak için diğer odaya saptı.

Uh oh.

Tökezleyip kendini bıçaklayabileceği bir bıçak değildi ama yine de bir silahtı. Etrafta Easton'ı aradım ama onun hâlâ dışarıda olduğundan ve diğerlerini temizlediğinden emindim.

Telefonuma sarıldım ve tehlikeli bir şey yapmadığından emin olmak için Tripp'in peşinden gittim.

Ya da manşetlik bir şey.

Bir kapıyı açtığında gürültü koridora yayıldı. "Parti bitti." "Burada değil, değil. Vuruldun mu?"

"Cidden şu anda ölmüş annemin sehпасından satır mı yapıyorsun?" Tripp bağırdı, sesi öfkeyle titriyordu.

"Ah, kardeşim. Benim hatam."

"Burada ne yapıyorsun? Üst katta kimse yok dedim."

"Bunun herkes için geçerli olduğunu düşündüm. Aldıkları her nefesi yayınlayan insanlarla alt katta parti yapamayacağımı biliyorsun."

Ev sineması olduğu belli olan ve gördüğüm tek serin oda olan bu yerden kokuşmuş ot kokusu yayılıyordu. Deri koltukların ilk sırasında dört adam oturuyordu. Birinin üzerinde bir kadın vardı ve izleyicilerini düşünmeden seks yaptıklarından oldukça emindim. İkisi etkileyici büyüklükte bir nargileyi ileri geri hareket ettiriyordu.

Biri de bir hap şişesinin yanına dizilmiş beyaz tozu burnuna çekmek için eğilmişti.

Easton kadar otoriter bir sesim yoktu ama onun yerine kötü adam olmaya hazırdım. "Partinin-" dedi.

Sözlerimin sonu gelmedi. Tripp kımıldayınca aniden kesildi ve alçak masanın önünde yerde kimin oturduğunu gördüm.

Sadece orada oturmuyordu.

Önüne yayılmış geniş bir ilaç seçkisiyle orada *oturuyordu*.

"Maddie?" Josh şişeleri, poşetleri ve parayı yırtık pırtık sırt çantasına doldurmak için çabaladı.

"Eh, eh, dikkat et," dedi Chase lanet Majors, beyaz toz düzenli çizgiden saptığında. Daha fazlası kaybolmadan önce burnuna çekmek için eğildi. Burnunu sıkıp oynatarak yukarı çıktı ve buğulu gözleri bana dikildi. "Hey, seni tanıyorum. Hâlâ o yaşlı herifle misin?"

"Çık dışarı," diye emrettim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sinir bozucu bir kahkaha atarken benden korkmadı. "Ben burada misafirim. Sen yardımcısın. Hayır, o bile değilsin. Sen lanet olası bir yardımcısın."

"Siktir git," diye karşılık verdi Tripp. Çok zekice bir yanıt değildi ama o anda yapabileceğimden çok daha fazlasıydı. Odadaki diğer insanlara baktı. "Hepinizin canı cehenneme. Şimdi hiçbirinizin bir daha benimle bir filmde çalışmayacağından emin olmadan önce evimden defolup gidin."

"Kimin umurunda?" Chase sordu.

Ama anlaşılan umurlarındaydı çünkü Chase ve Josh dışındaki herkes mırıldanarak özür dileyip odadan çıktı.

"Her neyse." Chase ayağa kalktı ve sendeledi. "Bu parti zaten berbattı."

Şimdi de şımarık bir pislik gibi topunu alıp eve gidiyor. "Gidelim, Josh."

Topundan bile daha kötüydü.

Josh bana doğru koşarken, "Bana bir dakika ver," dedi. Kolumdan tutarak bizi didişen iki aktörden birkaç adım uzaklaştırdı.

"O eli tutmak istiyorsan ona dokunmazdım," diye seslendi Tripp. Josh

elimini geri çekerek tam bir aptal olmadığını kanıtladı.

Sadece yüzde doksan dokuz aptaldı.

"Çalıştığın diva Chase Majors mu?" diye sordum.

Cevap verme zahmetine girmedi. Sesi hararetli bir yalvarış gibiydi. "Greer'e bundan bahsedemezsin. Onu geri kazanmaya çalışıyorum ve eğer öğrenirse-"

Yapılacak akıllıca bir şey değildi ama elimde değildi.

Gölmeye başladım.

"Ben ciddiğim, Maddie. *Lütfen*."

"Bunu ondan saklayacağımı düşünüyorsan delirmişsin demektir."

"Onun senin kızın olduğunu ve korumacı davrandığını anlıyorum. Ama ben onun için iyiyim. Bunu sen de biliyorsun. Başka kim onun nevroitik saçmalıklarına katlanabilir ki?"

"Bunun yardımcı olduğunu düşünüyor musun?"

"Yanılıyor muyum?" diye karşılık verdi. Saçma ve aptalca bir şekilde hatalı olduğu pek çok yönü sıralamama fırsat vermeden, çürük gerekçeler sıralamaya devam etti. "Ben sadece onunla olan geleceğimi düşünüyorum. Çok yakında ona iyi bir hayat sağlayabileceğim. Ama bunu mahvedersen olmaz."

"Greer'in bunu istediğini ya da buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorsan, onu hiç tanıımıyorsun demektir. Burada olsaydı sana paranı kışına sokmanı söylerdi, bu yüzden bunu onun yerine ben yapıyorum."

Bir an tereddüt etti ama ben uzaklaşmak için döndüğümde hemen atıldı: "Bunun aramızda kalması senin de yararına olur."

Orada bir parti katılımcısı olarak mı, Tripp'in arkadaşı olarak mı yoksa başka bir gizli nedenle mi bulunduğumu düşündüğünden emin değildim. Hiçbiri doğru değildi, bu yüzden elindeki kozun ne olduğunu düşünmesi umurumda değildi. "Bundan cidden şüpheliyim."

"Yani ailenin her şeyini kaybetmesi senin için sorun değil mi?" Yine de bunu önemsiyordum.

Arkamı döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

Bakışlarımı tutarak çantasını kaldırdı ve anlamlı bir şekilde salladı.

Hapları tıkırdattı.

"Nereden tedarik ettiğimi sanıyorsun?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi devirdim. "Babam *asla*-"

"Ama para ve nüfuz için, Doug kesinlikle yapardı. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Ve benim gizli sigorta poliçem de bunu biliyor. Peki babanın yakın arkadaşı ve ortağının neyin peşinde olduğunu bilmediğine kim inanacak?"

Sendeleyerek geri çekildim.

"Aynen öyle. Ailenin de onunla birlikte batmasını istemiyorsan, çeneni kapalı tutacaksın." Bir parmağını kaldırdı. "Hayır, aslında bunun tam tersini yapacaksın. Greer'i geri almama yardım edeceksin. O seni dinler."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Kendini suçlamadan bunu babama karşı kullanamazsın." "Bu riski almak istiyor musun?"

Şah mat ilan etmiş olabilirdi çünkü beni yakaladığını biliyordu. Uzaklaşırkenki kibirli havası da bunu gösteriyordu.

Bilardo ıstakasını Tripp'in elinden kapmak ve onunla hem Josh'ı hem de Chase'i yenmek istedim ama yapamadım. Olduğum yere çakılıp kalmıştım, midem çalkalanırken beynim karmakarışık düşünceler içindeydi.

Ailemin uğruna çalıştığı her şey. İnşa

ettikleri şeyler.

Ve zavallı Greer. Tam

bir karmaşa.

"UYANIK NE YAPIYORSUN, LEPISTES?" Easton mutfağın ışığını açarken gürledi.

Hala kapalı olduğunu fark etmemiştim bile.

"Uyuyamadım ve biraz su içmek için aşağı indim."

Önümdeki boş adayı taradı.

Ben de hiç su içmediğimi fark etmemiştim.

Kafam meşguldü, yıkılmışım, çelişkiler içindeydim ve korkudan aklımı kaçırmıştım ama yine de basketbol şortu, dağınık saçları ve başka hiçbir şeyle ne kadar iyi görüldüğünü fark ettim.

Hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı.

Yanıma geldi ve yüzünü boynuma gömmeden önce kollarını belime doladı. Dokunuşu yumuşaktı ama sesi sertti. İnatçıydı. "Bana neler olduğunu anlat. Tripp'ten beri neredeyse tek kelime etmedin."

Josh'la yaptığım üzücü konuşmadan sonra, Easton arka bahçeden içeri girdiğinde ben de aşağıya inmişim. Orada olması iyi olmuştu çünkü Chase'le karşılaşmaları geceyi korkunçtan cehenneme çevirebilirdi. Easton herkesin gerçekten gittiğinden emin olmak için etrafı kolaçan ederken ben de Tripp'in kayıp ön kapının üzerine karton koymasına yardım ettim.

Sessizliğimi yorgunluğa bağlayacaktım ama beşten önce uyandığım ve ait olduğum yerde, onun yatağında olmadığım için bu bahaneyi yine yutacağından şüpheliydim.

"Sana bir şey söylersem, etik ya da yasa gereği bunu bildirmek zorunda mısın?" diye sordum.

Vücudu gerildi ama cevabı otomatikti. "Neye bağlı olduğuna bağlı, ama bu sensin, yani hayır."

"Ama-"

"Önce sen Madeline."

"Tripp'in evinde bir şey gördüm" demeden önce titreyerek nefes aldım.

"Bunu biraz daraltmalısın. Onu tanıyorsam bu gizli bir kamera da olabilir, Viagra bağlanmış bir zula da, kristal bir penis de."

Orada anlatabileceğim çok şey vardı ama havamda değildim. "Bir grup üst katta uyuşturucu çekiyordu."

"Olur böyle şeyler."

"Söz konusu uyuşturucuyu sağlayan kişi Greer'in eski sevgilisiydi."

"Siktir, Maddie." Beni kucağında döndürdü ve yanaklarımı avuçladı. "Yani, onun eski sevgilisi olmasının bir sebebi var. Bunun bir önemi var mı?"

"Evet, çünkü ona göre uyuşturucuyu babası temin ediyor."

Onun da benim gibi sendeleyerek geri çekilmesini bekliyordum. Şok olmasını. Sersemlemesini. Aghast. Ama hiç etkilenmiş görünmüyordu.

En ufak bir şekilde bile.

Josh'un yalancı olduğuna dair tutunduğum son umut kırıntısı da Easton'ın tepkisizliği karşısında yok oldu.

Yine de, "Neden benimle birlikte çıldırmıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü artık beni şaşırtan pek bir şey yok. Özellikle de Doug gibi erkekler söz konusu olduğunda."

"Bu da ne demek?"

"Onun arkadaşının babası olduğunu biliyorum ama aynı zamanda açgözlü ve imaj takıntılı biri. Bu tehlikeli bir kombinasyon ve garantili bir baş ağrısı. Bu yüzden onu müşteri olarak kabul etmedim." Dudakları kıvrıldı. "Şey, bu ve kızının arkadaşını çıkar çatışması olmadan becermek istedim."

"Bunu sorduğumda neden bana söylemedin?" Elimi salladım. "Onu neden müşteri olarak geri çevirdiğini."

"Bunun ne önemi var ki? Eminim Greer onu tanıyordur-"

"Babam yüzünden."

Başını eğdi. "Belki de daha birkaç saat önce yatağa girmiş olmamızdan kaynaklanıyordur, ama seni takip etmiyorum."

"Doug ve babam muayenehanelerini birlikte işletiyorlar."

Bu daha önce beklediğim şok edici tepkiyi aldı.

"Bilmiyor muydun?" diye sordum. Ona hayatımdaki diğer her küçük ayrıntıyı anlattım ama sanırım bu hiç gündeme gelmedi.

"Doug sadece bir ortaktan kısaca bahsetti, ama yanlış uygulama avukatı aramıyordu, bu yüzden o ayrıntılara girmedik. Baban da işin içinde mi?"

Başımı salladım.

Emin olup olmadığımı sorgulamadı. "Ne yapabilirim? Nasıl yardımcı olabilirim?" Konuşmadan önce Josh'un şantaj girişimini anlattım.

Ve konuştum.

Ve biraz daha konuştum.

Sözlü kavşağымda kaç kez farklı bir çıkış bulmaya çalıştıysam da sonunda aynı yere geldim.

"Greer'e söylemem gerek," dedim.

"Öyle görünüyor." Başımı arkaya yatırdı. "Özür dilerim."

"Arabanı alabilir miyim?"

Bakışları başımın üstünden, ufuktan görünen güneşin sadece bir kısmını gösteren büyük pencereye gitti. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

"Eğer hemen gidersem, onu yogadan önce yakalayabilirim."

Beni vazgeçirmeye çalışmadı, sabırlı olmamı söylemedi ya da düşünmem için cesaretlendirmede. Fevri eminliğimi kucakladı ve bunun için onu öpebilirdim.

"Hadi gidelim."

"Geç oldu. Erken. Gitmek zorunda değilsin..." Bana attığı bakışla sözümü kestim. "Boş ver."

"Akıllıca."

"BU BİR SÜRPRİZ," dedi Greer kapıdaki aralıktan bakarken. Zincir kilidini kaydırmak için kapıyı kapatırken konuşmaya devam etti. "Ateşli ve buharlı avukat seksinde daha esnek olabilmek için bana yoga yapmaya mı karar verdin?" Easton'ın arkamda olduğunu görecektense kadar kapıyı açtığında yüzüne koyu bir kızarıklık yayıldı. Öfkeli bakışları bana yöneldi. "Neden bana önceden haber vermedin?"

"Böylesi daha eğlenceli," dedim ama o an hiç de eğlenceli gelmiyordu. Değil.

Hiç

.

Hiç

.

Meraklı bakışları benden Easton'a gitti, sonra tekrar geri döndü. "Ne var ne yok?" "İçeri girebilir miyim?"

Başıyla onayladı.

Easton elindeki plastik bardakları bana uzattı -onun için yeşil bir smoothie, benim için de muzlu fıstık ezmesi bir milkshake- ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Dairende olacağım."

Ona minnettar bir gülümseme verdim. Mide bulantım isyanın eşiğindeyken toplayabildiğim tek şey buydu.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz Greer içeri girdi. "Pekâlâ, neler oluyor? Hamile misin? Hamile kalmak istiyor musun? Evleniyorsun ve ben baş nedimelik için Wren'i mi yendim? Sinirle gevezelik ediyorum, lütfen bir şeyler söyle çünkü beni korkutmaya başladın."

"Dün gece Josh'ı gördüm."

Gözlerini devirdi. "Eğer başka bir kadınla birlikteyse... Güzel. Bırak şimdi onun sorunu olsun."

"Sorun o değil." Derin bir nefes alarak söze girdim ve ona gördüklerimi, itirafını, tehdidini anlattım. Her şeyi anlattım.

Bitirdiğimde birkaç uzun süre sessiz kaldı ve sonunda "Yalan söylüyor. Belli ki."

"Belki," dedim. "Umarım yledir."

Düzenli oturma odasında volta atmaya başladı. "Babam yapmaz. Buna ihtiyaçı yok. Yani, çok çalıştığı ve çok hasta baktığı için parası var. Ve popüler çünkü çok çekici. Bunu biliyorsun. Bu kadar çok yeni hasta getirmesinin nedeni bu... Ama o... Josh yalan söylüyordu. Kendi kıını kurtarıyordu." Ama sesinin titremesi ve ela gözlerinin etrafta gezinmesi şüphesini ele veriyordu.

Ses tonuma biraz Easton sertliği katmaya çalıştım. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Yaz sonunda, OG'lerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Annem babamın onu aldattığını düşünüyordu." Yüzünü buruşturdu. "Kerri'nin yakaladığı bazı tutarsızlıklar vardı. Babamın ofiste olmadığı randevular ve prosedürler. Annem bunları sordu ve babam da ona tehlikeli bir bahane sundu. Hiçbir zaman emin olamasa da bununla yaşayabileceğine karar verdi ve görmezden geldi."

Ve milyonlarca soru sormadı mı? Ben

olamam.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ne yapacağıma dair hiçbir

fikrim yok." "Ben de bilmiyorum."

"Onlara sorabileceğim gibi değil. Babam bana hiçbir şey anlatmıyor. Ve eğer annem bilmiyorsa ya da kafasını kuma gmdyse, deliğe dinamit atmış ve onun özenle inşa edilmiş hayatını patlatmış olurum."

"Ya da Josh yalan söylüyor olabilir," dedim. "Belki de babandan onu kovmasını isteyebilirsin ve biz de bunların hiçbiri olmamış gibi davranırız."

Panik içindeki bakışları bana yönelmeden önce başını sallamaya başladı. "Ailene söylemelisin. Bu adil değil... Yapamazlar..." Bir hıçkırık koptu ve onu kucakladım.

"Babam zaten emeklilikten bahsediyordu," diye paylaştım. "Josh yalan söylemiyorsa diye, onu teşvik etmeye başlayacağım. Onları gemi seyahati postaları almaları için kaydedeceğim. Subliminal mesaj. Emekliler gemi seyahatlerini sever."

"Ama bunun bir önemi yok çünkü yalan söylüyor." "Kesinlikle."

"Ama yalan söylemiyor, değil mi?" "Gerçekten bilmiyorum." *Ama ben öyle düşünmüyorum.*

GREER, sıcak yogaya ve ardından yürüyüşe çıkmadan önce kendi kavşağında KENDİSİYLE KONUŞTU. Ona göre, bu berraklığa giden en hızlı yoldu.

Bana göre ise cehenneme giden en hızlı yoldu.

Yine de onunla gitmeyi teklif ettim ama o yalnız kalmak istedi.

Benim için sorun yoktu çünkü yatağımı ve Easton'ı istiyordum ve bu sırayla olması da gerekmiyordu.

Dairemin kapısını açtığımda ayağa kalktı ve bir adım attı. Ben kendimi onun kollarına atmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildi.

Başımın arkasını kavradı ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "O kadar kötü mü?"

"Daha da kötü. Josh'ın yalan söylediğini umuyor." "Ama?"

"Ama bence biliyor. Sadece bildiğini anlamak için zamana ihtiyacı var."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Yatağıma girmemizi istiyorum çünkü her türlü kaosla başa çıkmadan önce en az on saat uyumaya ihtiyacım var."

Biz kelimesini kullanmama gülümsedi. "Neye ihtiyacın varsa."

BÖLÜM 33

KAOS HIÇBİR LEPISTESİ BEKLEMEZ

MADD EI

"M^{INE.}"

Sevdiğim yakışıklı erkek arkadaşına korkunç bir tokat attım.
Yoğunluk.

Genellikle.

Şu anda değil. "Madeline,
uyan."

"On saat olmadı."

Ben yastığın altına gömülmeyi bitiremeden yastığı başımdan çekti. "Üzgünüm
ama bir sonraki kaos beklemedi."

Oh, şimdi ne olacak?

Gözlerimi kırıştırdım. Sonra gözlerimi odaklayabilmek için birkaç kez daha
kırpıtım. "Neler oluyor?"

"Baban seni aramaya çalışıyor."

"Kahretsin, telefonum sessizde olmalı."

"Sana ulaşamayınca ofisimi aramış, June da beni aradı."

Hay aksi. Bu iyiye işaret değildi.

Hem de hiç.

Babam beni evlatlıktan falan reddetmemişti ama yine de yaş farkı olan erkek arkadaşımın pek hoşlanmamıştı. Kısa ve öz, babacan mesajlarının hiçbirinde flört hayatım hakkında konuşmaktan özellikle kaçındı. Bana ulaşmak için kendi isteğiyle onu aramış olması, veba çekirgeleri, düşen kurbağalar ya da Damien adında kötü küçük çocuklar kadar kötü bir alametti.

Birden ayağa fırladım, sanki espresso serumu almışım gibi uyanık ve tetikteydim. "O iyi mi? Ya annem?"

"Evet. Çoğunlukla. Greer annesine söylemiş olmalı, o da senin ve Wren'in annesine söylemiş."

"Ve?"

"Ve onları kefaletle çıkarabilmemiz için giyinmeni istiyorum."

KEFALETE GEREK KALMAMIŞTI.

En azından OG'ler için.

Easton'ın çevirdiği dolaplar sayesinde herhangi bir işlem yapılmadan serbest bırakıldılar. Aldıkları tek şey sert bir kınama ve bir daha asla golf sopasını ellerine almamaları için bir uyarı oldu.

Arkadaşlıklarında ikinci kez ellerine sopa almışlardı. Eşlerinden aldıkları intikamın bir teması vardı.

Greer'in yürüyüşü sırasında tam olarak ne olduğundan emin değildim ama dağdan aşağı döndüğünde elinde kanıt vardı.

Doug'ın sahte reçeteleri ve prosedürleri. Ve

ilişisinin.

Hem de *Gloria* ile.

Sadece ilk bölüm olsaydı onu biraz rahat bırakabilirmiş gibi geldi bana. Ya da ilişki yaşadığı kişi Josh'ın annesinden başkası olsaydı.

Bunu düşünmek bile gözlerimin seğirmesine neden oluyordu ve aldatan babaya sahip olan ben değildim.

Bu çok ileri bir adım olduğu için Greer annesine söylemek üzere doğruca eve gitmişti.

Doug'ın değerli spor arabası ezik ve paramparça olmuştu. OG'ler

kelepçelendi, hem de öyle eğlenceli, altın gibi değil.

Ama parmaklıklar ardına giden Doug oldu çünkü Eve kocasına boşanmaktan daha hızlı sırt çevirmişti.

Ki bunu da yapmıştı. Hem

de avazı çıktığı kadar.

Josh'a *işbirliği yapmasının* dışında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umarım bu hak etmediği bir anlaşma yapacağı anlamına gelmiyordu.

Muhtemelen o karmaşada kaçırdığım milyonlarca başka ayrıntı vardı. Greer hazır olduğunda kaynağın kendisinden her şeyi öğrenecektim ve ilk kez beklemekten memnundum.

Bu arada, akşamımı çocukluk evimin oturma odasında ailem, erkek arkadaşım, diğer iki avukat, iki dedektif, üç balık ve bir kabadayı ile geçiriyordum.

Döneme hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını bilerek başlamıştım.

Sadece ne kadar haklı olduğumu bilmiyordum.

Anlaşıldığı üzere, ailem Doug-Mom'un sözlerinde bir tuhaflık olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Keşfettiği tutarsızlıklar babamın stresinin kaynağıydı, benim değil.

Tamam, ben de.

Doug'ın uyuşturucuyu kendisinin kullandığından endişe ediyorlardı ve herhangi bir bozulma belirtisine karşı onu yakından izliyorlardı. Onlarca yıllık bir dostluğu asılsız suçlamalarla yıkmak istememişlerdi.

Bir yandan da olası kanıtlardan oluşan bir dosya hazırlıyorlardı.

Dedektiflerden biri annemin elindeki dosyayı işaret etti. "Bunu almamız gerekecek."

Ailemin avukatları itiraz etmedi.

Benimkiler itiraz etti.

Easton, "Yarın getirecekler," dedi. "Neden şimdi değil?" diye sordu dedektif.

"Her şeyin elimizde olduğuından emin olmak istiyoruz."

Dedektif pek mutlu görünmüyordu ama zaten Eve'den bir kanıt hazinesine sahip olduklarını düşünürsek, geri kalan her şey altın değerindeydi. Birkaç soru daha sordular, çoğunu annemle babam cevapladı.

Arada bir Easton araya girip kaçamak cevaplar veriyor ya da cevap vermelerine izin vermiyordu.

İşleri bittiğinde dedektifler ayağa kalkıp annemle babama ve Easton'a kartlarını verdiler. Diğer avukatların ne kadar işe yaramaz olduklarını fark etmiş olmalılar ki onlara kart vermediler.

Genç dedektif babama kasvetli bir bakış attı. "Yarın bu belgelerle birlikte görüşürüz. Biz bu işe çözene kadar reçete yazma yetkiniz askıya alınacak."

"Sorun değil," dedi babam. "Derhal emekli oluyorum."

"Seni suçladığımı söyleyemem." Büyük olan anneme baktı. "Sadece emekliliğinde golf oynamak yok."

"Bir gemi seyahati düşünüyorum," dedi annem ve bilmeden benim düşüncelerimi yankıladığı için kıkırdamamı zor tuttum.

Polis gitti ve ailem avukatlarıyla Exquisite Aesthetic'i feshetme süreci hakkında uzun uzun konuştu. Hayatlarının bir bölümünü kapatmak zaten acı tatlıydı. Ama başka birinin bencilliği yüzünden bu şekilde ölmek zorunda kalmak yıkıcıydı. Kendilerini tutmaya çalıştılar ama her şeyin ağırlığı içlerine çöktükçe ikisi de birden fazla kez tılandı.

İyi, ben de öyle yaptım.

İş sözleşmesini gözden geçirdikten sonra iletişime geçeceklerine dair söz vererek avukatları ayrıldı.

Geriye sadece ailem, erkek arkadaşım ve ben kalmıştık.

Bir de dört balık vardı ama onlar konuşmaya hiçbir katkıda bulunmuyorlardı.

Annem dosyasını kaldırdı. "Neden bunu polise vermemi istemedin? Ben zaten kopyalarını aldım."

Easton, "Seni yanlışlıkla töhmet altında bırakacak bir şey olmadığından emin olmak için her şeyi kendim gözden geçirmek istiyorum," dedi.

Babam sinirlendi. "Ben asla-"

"Biliyorum. Ama bazı şeyler çarpıtılabilir. Bildiğiniz gibi Doug bilerek ona değil de size ulaşacak bir iz bıraktı."

Annemin yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü ve babam annemin kalp acısının intikamını almak için en yakın golf sopasını bulmaya hazır görünüyordu.

"Ben sadece titiz davranıyorum," diye ekledi Easton.

Babam öne doğru eğildi ve avucunu yüzünde gezdirdi. "İş sözleşmelerimizi de gözden geçirebilir misin?"

"Elbette."

"Şimdi bilgisayarımı alıp onlara e-posta göndereceğim."

"Ben de pizza sipariş edeceğim," dedi annem, onu odadan çıkarken takip ederek.

"Çabuk ol," diye aceleyle çıktım. "Oyalanmak için yaklaşık doksan saniyemiz var."

"Annen de baban da beni dokuz demirle dövecekmiş gibi görünmüyorlar, lepestes. Bu şekilde kalmasını istiyorum. Aksi takdirde, tatil yemekleri bok gibi garip olacak."

Teknik olarak bir gece önce başlamış olan o korkunç güne rağmen, gelecekte soğukkanlılıkla bahsetmesi kalbimi hoplattı.

Yine de soğukkanlı

davrandım. Ya da

denedim.

Bana o yumuşak gülümsemeyi verdiğinde başarısız olduğumu biliyordum. Bağımlısı olacağımdan endişelendiğim gülümseme.

Sırtımın alt kısmındaki eli gibi.

Ya da bileğimin etrafında.

Ya da tam adımı söylemesi gibi.

Ya da Easton Wells'le ilgili her şey gibi.

"Onlara yardım etmenin sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordum.

Gülümsemesi, bu sorunun sorulmasından bile hoşnutsuz olduğunu gösteren bir parıltıya dönüştüğünde soruma pişman oldum. Sonra hemen bana dokunmayı reddetme kararından geri adım atarak bir elini boğazıma doladı ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Bunu daha sonra da telafi edebilirsin Madeline."

"Sadece nasıl yapacağımı söyle."

Hafifçe sıktı. "Aferin kızıma."

Sanki beni az önce ıslatmamış gibi, ailem daha fazla belge ve soruyla dönmeden saniyeler önce elini bıraktı.

Pizza teslim edilene kadar bitmek bilmeyen saldırılarına ara vermedik.

Bundan yararlandım ve eğilip fısıldadım, "Seni seviyorum, Avukat Hot Stuff."

"Ben de seni seviyorum. Pazartesi sabahı ilk işim kartvizitlerimi güncellemek olacak." Bana sıırttı. "Bu bana sonunda sana Mads deme hakkını kazandıracak mı?"

"Göreceğiz

bakalım."

"Göreceğiz değil."

"Belki."

"Madeline."

"Bu tavırla olmaz, Tyrant."

İhtiyatlı bir şekilde saçımı çekti. "Cezalandırmayı değil itaati tercih ettiğimi biliyorsun, ama ikna edilebilirim."

Dudağımı ısırdım ve karanlık gözleri beni izlemeye koyuldu. "Bana ne istersen diyebilirsin. Ben seninim, unuttun mu?"

"Çünkü seni satın aldım ve asla geri vermeyeceğim."

EPILOGUE

EASTON

BİR AY SONRA...

M Kız çakırkeyifti.
Kız çakırkeyifti.

İkisi de hak ettikleri kadar mutlu değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Doug'la yaşadıkları bok fırtınası değildi onları aşağı çeken - gerçi bu da yardımcı olmuyordu. Maddie'ye göre Greer kendini okula vermişti. Tripp'in doğum günü partisi için Golden'da bize katılması için onu zar zor ikna edebilmişti.

Ama Maddie inatçı değilse hiçbir şeydi ve Greer yumuşamıştı.

Wren de öyle.

Ama o orada değildi.

Ve aldıkları mesaja göre bize katılmayacaktı.

"Sence ona neler oluyor?" Mads saçma içkisinden bir yudum alırken sordu.

"Son bir yıl içinde beni üçüncü kez ekiyor.

iki hafta."

"Dördüncü," diye düzeltti Greer. "Brunch."

Maddie zaten bildiğim bir şeyi paylaşmak için bana doğru eğildi. "Mimoza brunch'larımıza OG'lerin sangria'lı brunch'larının şerefine başladık. Eskiden onları hiç kaçırmazdık."

"Belki de erkeğiyle meşguldür," diye belirttim.

"Seninle ve talepkâr sakinle meşgulüm ama yine de brunch yapıyorum."

"Evet, ama herkes sevgilisinin zamanını bu kadar özverili ve hoyratça kullanmıyor."

Ben daha cümlemi bitirmeden kahkahayı patlattı.

"O kadar tatlısınız ki bir içkiye daha ihtiyacım var." Greer ayağa kalktı. "Ve yemek. İnanılmaz."

"Biftek pisliği olmadığı kesin," dedi Maddie.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Döndüğümde anlatırsın."

Bara doğru yöneldiğinde Maddie'nin bileğinden tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Onu barın karşısında sadece Cohen, Atlas ve güvenliğin girebildiği girişe doğru sürüklerken bana yetişmek için acele etti.

Onun da onayıyla Cohen'in şifresini girdim ve kapıyı açtım. Karanlık Gilded'e girmeden önce kapının arkamızdan kilitlendiğinden emin oldum.

"Burası çok ürkütücü," diye fısıldadı Maddie. "Ne yapıyoruz biz?"

"Sabır."

"Ah, evet. Ben bununla tanınırım."

Tripp'in doğum günü partisi şerefine Golden halka kapatılmış, Gilded ise önlem olarak tamamen kapatılmıştı.

Atlas ve Cohen'in gizli kulübü keşfetmek için sarhoş bir parti müdaviminin - ya da inatçı bir gazetecinin- içeri girmesine ihtiyacı yoktu.

Yedinci odaya ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim.

Kapüşonlu gözlerinin arasından bana gülümsedi.

"Yapamayız." "Yapabiliriz."

"Parti."

"Birkaç dakika içinde hala orada olacak." Dizlerimin üzerine çökmeden önce onu duvara yasladım. "Ama eğer senin tadına bakamazsam lanet derimden çıkacağım."

"Bunun olmasına izin veremeyiz," diye fısıldadı ve neredeyse anında yumuşadı. "Külotunu çıkar Madeline."

Eteğini kaldırarak başparmağını yanlardan geçirdi ve dikkatlice dışarı çıkmadan önce aşağı doğru itti.

Onları yerden aldım ve ipeksi malzemeyi parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Çoktan ıslanmış."

"Her zaman senin için."

"*Sadece* benim için," diye düzelttim onları cebime koyarken. Onları geri alamayacaktı. "Eteğini kaldır ve bana ait olanı göster." Bunu yaptığında, ıslaklığını avuçlamak için bacağına omzumun üzerinden kaldırdım.

"Easton," diye inledi.

Her seferinde onu doldurdum. Dilimle. Parmaklarımla. Aletimle. Ne olduğu önemli değildi ama her seferinde adımı inliyordu. Sanki bunun beni aklımdan çıkardığını biliyordu.

Sanki ona dokunduğumu hatırlamak hoşuna gidiyordu. Onu tatmamı. Ona sahip olduğumu.

Ve bu benim kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

Planladığım gibi onunla alay etmek yerine, açgözlü bir çaresizlikle yiyordum. Sanki onun amı her şeyin cevabıymış gibi.

Sanki benim

yakıtımdı. Hayat

kaynağım.

Çünkü öyleydi.

Maddie'yle ilgili her şey öyleydi. Ve
hepsi *benimdi*.

MADDIE

FI VE AYLAR SONRA...

DELIRIYORDUM.

Ve her zamanki sebepten
değil. Tamam, sadece o
yüzden değil.

Çünkü Gilded'deki minderimde -kelimenin tam anlamıyla benim, özel yapım
ve parlak renkli ve her şey- akıl sağlığımı çalan sadece azgınlık değildi.

Merak da vardı.

Easton'ın bana kendisinin söylemesini bekliyordum ama söylememişti. Yeri
ve zamanı değildi ama artık dayanma gücümün sonuna gelmiştim.

Kelepçelerin içeri girmemesi için dikkatlice hareket ederek, dikkatini çekmek
için Easton'ın pantolonunun paçasını çektim.

Karanlık bakışları bana yöneldi. "Biraz daha şampanya, benimki?"

Dirty Shirley'imi pipetle uzattı çünkü şuruplu tadından nefret ediyordu. Ama
şampanya? Onu kendisi getirdi.

İsteyeceğim şey bu değildi ama hayır diyecek kadar da aptal değildim.

Delicesine pahalı içeceği ağzıma tükürürken dudaklarımı açık tutmak için
yanaklarımı kavradı.

Uyarılmanın verdiği heyecan neredeyse dikkatimi dağıtmaya yetecekti.

Neredeyse.

Ona yaklaşmasını işaret etmeme gerek kalmadı. Benimle uyum içinde, öne doğru eğildi ve tüm dikkatini bana verdi.

Bunu hep yapardı.

Başka ne olursa olsun, önce ben gelirdim.

Sessizliğim uzadığında "Ne oldu, benimki mi?" diye dürtükledi. "Bana yolculuktan ne zaman bahsedeceksin?"

Arkasına yaslandı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Uh oh.

E-postasında gezi rezervasyonlarını gördüğümde, onunla birlikte gideceğimi varsaymışım. Bu, atlamaya eğilimli olduğum vahşi ve fevri sonuçlardan biri değildi. Bir sürü emsalle desteklenen makul bir çıkarımdı.

Başta verdiği söze sadık kalan Easton, zamanım konusunda açgözlüydü. Hiç soğukkanlı davranmaya çalışmadı. Güz ve bahar dönemleri arasında beni yanına almıştı çünkü sadece geceleri onunla kalmak yeterli olmuyordu. Yine de ne zaman boş vaktim olsa ofisine gelmemi isterdi. Eğer onun hoşuna gidecek bir şeyim yoksa, bana gelirdi.

Maldivler'de ücra bir bungalovda tek başına bir geziye çıkmak için aniden bu tek fikirli takıntıyı terk etmesi pek olası görünmüyordu.

Ya da ben öyle düşündüm.

Ama yüzündeki donuk ifade kafamda bir şüphe titreşimi yaratmaya yetti.

"Sana güzel bir akşam yemeğinden sonra söylemeyi planlamıştım ama burası daha uygun." Başparmağını çenesinde gezdirdi. "Balayımızda gidecek bir yere ihtiyacımız vardı."

Sertçe yutkundum. "Ne?"

"Beni duydun."

"Ama benim gördüğüm e-posta bir rezervasyondur." "Doğru."

Kalbim ve klitorisim aynı anda çarpmaya başladı. "Altı ay içinde."

"Doğru," diye tekrarladı. "Bu sana düğün planlamak için altı ay verir."

"Bunu yapabilirim."

Teknik olarak, eğer bu Bayan Easton Wells olmak anlamına geliyorsa, bunu bir hafta içinde yapabilirdim.

Tekrar eğildi, yüzüme yaklaştı, böylece görebildiğim tek şey onunki oldu. Sesi çakıllı ve sert çıkarken bile kara gözlerinde aşk, hayranlık ve şehvet parlıyordu. "Ben sormadım."

Sırtışıma bastırmaya ve kasveti zorlamaya çalıştım. "Tabii ki sormuyorsun. Sen bana ne yapacağımı söylersin, ben de yaparım."

"Aynen öyle. Ve altı ay içinde evleniyoruz." "Tamam."

"Ve benim soyadımı alacaksın."

"Evet, alacağım."

"Ve dünya senin kime ait olduğunu bilecek."

"Bilecekler."

Telefonu rezerve edilen odanın hazır olduğunu söylemek için çalmamıştı ama yine de kelepçelerimi açtı. "Arabaya gitme vakti Madeline."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

MADDIE

DÖRT YIL SONRA...

"BİR SORUNUM VAR kocacığım," dedim başımı yatak odamızın kapısından içeri uzatarak.

"Eğer sorun ben buradayken senin orada olmansa, o zaman benim de bir sorunum var demektir." Easton yüzünü bana dönerek dar boxer külotundaki şişkinliği düzeltmek için uzandı.

Bu neredeyse bana kendi sorunlarımı, bu boşluğun nedenini unutturmaya ve nefes aldırmaya yetiyordu.

Neyse ki pantolonunu yukarı çekip yerine oturttu ve beynime biraz sağduyu gelmesini sağladı.

Çok fazla
değil.

Ama
biraz.

"Sorun nedir, karıcığım?" diye sordu ben onu süzmeye devam edince.

"Elbisemin fermuarını çekemiyorum."

"Kulağa sorunun tam tersi gibi geliyor."

"Ve eğer senden bunu yapmanı istersem, göğüslerimi göreceksin çünkü şu anda kontrolden çıkmış durumdalar."

"Yine, sorunun tam tersi." "O zaman da
gitmeyiz."

Bana hınzırca bir gülümseme sundu. "Hangi kısmı sorun olacaktı ki?"

"Bu galaya katılmak istiyorum çünkü bir süreliğine katılabileceğim son gala olacak. Beni cinsel manipölasyonla kandırmadan elbisemin fermuarını çekmeni istiyorum."

"Eğer kabul edersem, yalancı şahitlik
yapmış olurum." "Denemeyi kabul
ediyor musun?"

"Anlaştık."

İsteksiz anlaşmamız üzerine odaya girdim.

O da beni sanki h a y a t ı n d a gördüğü en seksi, en nefes kesici kadınımı gibi izledi.

Paytak paytak yürümeme

rağmen. Ya da belki de bu

yüzden.

Ona ulaştığımda döndüm ama fermuarı yerine takmamıştı. Bir elini açıklığa soktu ve şişmiş, hassas göğsümü yakalamak için uzandı. Tutuşunu hafif tuttu ama becerikli parmakları meme ucumu sertleşmiş bir tepe haline getirdi.

Düzen unutulmuştu, ona doğru yaslandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek için elimi kaldırdım. Şakaklarında delicesine seksi bir gri tozunun görüldüğü saçları. "Şimdi diğerini de yapmalısın, yoksa farım yanmıyor gibi görünecek."

Elimi indirip k o l l a r ı m ı aşağı doğru iterken kıkırdadı. Boştaki eliyle karnımı okşarken diğer göğsümü de okşadı.

Çok büyük, çok hamile karnımı.

Masaj yaparak kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletti.

"Beni elbisenin içine sabitlemen gerekiyordu, elbiseden çıkarman değil." Boynumu öptüğünde itirazlarım bir iniltiyle son buldu.

"Bu kadar inanılmaz seksi görünmek senin suçun." Elini seksime doğru kaydırmaya başladı ve eğer bunu yapsaydı, buradan ayrılamazdık.

Ama galaya katılmak istediğime dair söylediklerimde ciddiydim, bu yüzden tüm irademi topladım ve...

Yine de yeterli değildi.

Bana dokunması için bacaklarımı açtım.

İkimiz de gecenin işkenceli bir eğlenceye dönüşmesine neden olacak kadar tahrik olduğumuzda, geri çekildi ve elbisemi yerine sabitledi. Beni tuttuğu yerde döndürdü ve gözleri kare yakadan yukarı doğru kabaran göğüs dekoltesini inceledi. "Lanet olsun. Git üstünü değiştir."

"Üzerime uyan tek elbise bu," dedim suratımı asarak.

Bu sadece gösteriş içindi. Ağrılar, sızılar ve uykusuzluk pek hoşuma gitmiyordu ama değişen bedenimi seviyordum.

Onunla çalıştığımı biliyordu ve sessiz bir uyarıyla kaşlarını çattı. "Bu gece için şartlarım var."

"Neden şaşırmadım ki?" Mırıldandım.

Easton'ın durum ne olursa olsun benim için kuralları vardı. Doğum tarihime üç hafta kala, bu kurallardan daha fazlasına sahip olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Neydi o?" diye sordu.

"Elbette dedim. İtaat etmekten mutluluk duyarım. Duyalım bakalım."

Her birini saymak için ustaca bir parmağını kaldırdı. "Mümkün olduğunca ayaklarından uzak duracaksın."

"Memnuniyetle."

"Bir şey hissettiğin anda bana haber ver." "Anladım."

"Ve parti sonrası yok."

Omuz silktim. "Üçte iki fena değil."

"Tartışmaya açık değil."

"Ama filmin ne kadarını izleyebileceğimi bile bilmiyorum. Oğlun mesanemin üzerinde dans etmeyi sevdiği için kaçırdığım kısımları yakalamak için parti sonrasına ihtiyacım olacak."

"Tripp bana tuvalet molaları için hangi sahnelerin uygun olduğunu söyledi, böylece önemli bir şey kaçırmazsın."

Sert bir muhalif olmam gerekiyordu, ama kariyerime yönelik bu düzeyde bir ilgiye karşı koyamazdım. Mesanemden bahsetmiyorum bile.

Kendimi her zaman skandallar, yolsuzluklar ve dünyanın cesur bel altı hikayelerini ortaya çıkaracak sert bir gazeteci olarak hayal etmişim. Dünyanın sahip olduğunu bilmediği en büyük baş belası olmak istemişim.

Ama sonra The Coastal Chronicle için *Old Flame*'i haber yaptım ve her şey değişti.

Filmlere olan içten sevgim ve onları gösterişsiz bir şekilde titreşimlerine ve keyiflerine göre değerlendirmem başkalarında yankı uyandırdı. Sert eleştirmenlerin, zavallı mızızların ve nüansı anlayacak medya okuryazarlığından yoksun aptalların bıraktığı boşluğu doldurdum.

Bu takip bana JoltNews'de düzenli bir film köşesi kazandırdı.

Hâlâ araştırıyor ve haber yapıyordum ama bunu sevdiğim bir konu hakkında yapıyordum. Eğer ele alınacak yeni bir film ya da prömiyer yoksa -ya da benim ilgimi çekmiyorsa- klasikleri önermek için hayatım boyunca yaptığım film ziyafetlerinden yararlandım.

Easton'ın ikimiz için de zorunlu olduğunu söylediği uzun doğum iznim sırasında yapacağım şey buydu.

Ama uzunca bir süre yapamayacağımız başka bir şey daha vardı ve bebeğimiz doğmadan önce son bir kez bunu yapmak istiyordum.

Parmağımı kaldırmadan önce, "Peki," diye mırıldandım. "Ama benim de bir şartım var." Sevgili kocam beklenti dolu bir kaşını kaldırdı.

"Jenerik başlar başlamaz gideceğim," dedim, "eğer sonrasında Gilded'a gidebilirsek." Açlık karanlık bakışlarını doldurdu, ama yine de tatlandırılmaya ihtiyacı olmayan bir tencereyi tatlandırıdım. "Sonrasında kalkmama yardım edersen minderime bile otururum."

"Zor bir pazarlık yapıyorsun Madeline Wells." Elini uzattı. Kabul ettim. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, Tyrant."

İlk anlaşmamızın aksine, ikimiz de duygularımızla savaşmıyorduk. Aramızdaki yaş farkı yüzünden mesafesini korumak için mücadele etmiyordu. Ben de anlam veremediğim arzularımı utanç verici bir şekilde saklamıyordum.

Kim olduğumuzu biliyorduk. Birbirimizi saplantı derecesinde seviyorduk. Ve birbirimizi asla geri vermeyecektik.

Bu yüzden anlaşmamızı bir öpücükle mühürledik.

Sonra arkama yaslandım. "Prömiyer hakkında..."

"Parti yok," diye ısırdı.

"Hiç film yok." Yavaş ve sabit damlalara baktım. "Az önce suyumun geldiğine eminim."

SON

HABERİN GERİ KALANINI KAYNAĞINDAN ÖĞRENİN... ÖN SİPARİŞ VERİN
GREER'IN KİTABI [BURADA](#)

ALSO BY LAYLA FROST

GILDED SERIES

[Şeker](#)

[Baharat](#)

SIYAH RESORTS

[Küçük](#)

[Güvercin Küçük](#)

[Günışığı Küçük](#)

[Tanrıça](#)

DILLON STERSI

Layla Frost' [Beni Hasarlı Sev](#)

tanBrynne Asher'dan [Beni Ölümüne](#)

[Sev](#)

SIYAH RESORTS

[Küçük](#)

[Güvercin Küçük](#)

[Günışığı Küçük](#)

[Tanrıça](#)

HYDE SERİ ES

[Hyde and Seek En](#)

[İyi Kase Senaryosu](#)

[Fate Nox](#)

[Vahşi Kötü Saplantı Posey'in](#)

[Etrafında Halka](#)

KARGAŞA MAHKEMESİ

[Kargaşa](#)

[KadarKargaşayı](#)

[Bulana](#)

DÖRT

[Styx](#)

[Stoned](#)

[Broken](#)

[Bones](#)

STANDALONLAR

[Bizimle](#)

[OlunTesli](#)

[m](#)

ABOUT THE AUTHOR

Layla Frost büyürken ablasından aşırıldığı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu, "sadece bir bölüm daha" vaadinin ardından tüm geceyi kitap okuyarak geçirmeye dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve kendi hikayelerini yazma zamanı gelene kadar ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Yazmadığı zamanlarda Layla Frost, buzlu kahveye, tchotchkes'a, bitkilere ve tavuklarına derin bir sevgi duyan bir uykusuzluk hastasıdır. Aynı zamanda dünyanın en iyi annesi, ama çocukları onun havalı olduğunu düşünüyor... öyle.

OKUYUCU GRUBUMA KATILIN:

www.facebook.com/groups/LaylaFrostCupcakes

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

